www.burmeseclassic.com

ဓားတောင်ကို ကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်မည်

မြသန်းတင့်

www.burmeseclassic.com

စာရေးသူ၏တင်ပြချက်

[၁]

လူသည် တိုက်ပွဲကြီးသုံးခုကို ဖြတ်သန်းရ သည်ဟု နိုင်ငံရေးအဘိဓမ္မာပညာရှင်တဦးက ဆိုဖူး၏။ ၎င်းတို့မှာ ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးတိုက်ပွဲ၊ သိပ္ပံပညာစမ်းသပ်မှု တိုက်ပွဲ နှင့် လူတန်းစား တိုက်ပွဲများ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ၎င်းက ဖွင့်ဆို၏။

ထိုစကားကို ပြောခဲ့သည့် အဘိဓမ္မာ ပညာရှင်သည် လူပေါ်စခေတ်ကာလ၌ ယနေ့အထိဖြစ်ပေါ်သော လူ့၏သမိုင်း ဖြစ်စဉ်ကြီးတခုလုံးကို လေ့လာ သုံးသပ်ပြီး နောက်မှ ထိုအဘိဓမ္မာကို ပေါင်းချုပ်၍ တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောင်းတုန်းက သမိုင်းစာအုပ်များကိုသင်ကြရ၏။ ယခုတိုင်လည်း သမိုင်း စာအုပ်များကို ဖတ်လျက်ရှိကြ၏။ နောင်တွင်လည်းဖတ်နေကြရဦးမည်ဖြစ်၏။ မနေ့က အဖြစ်အပျက်များသည် သမိုင်းထဲ ရောက်သွားကြ၏။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် ယနေ့ အဖြစ်အပျက်များသည်လည်း သမိုင်းဖြစ်သွား ကြဦးမည်။ အနှိုင်းမဲ့သော ပညတ်ချက် မကုန် ဆုံး သေး သရွေ့ ကျွန်တော်တို့သည် သမိုင်းကို ဖြတ်သန်း နေကြရဦးမည် ဖြစ်၏။

သမိုင်းစာအုပ်များကို ဖတ်ရသည့်အခါ၌ ကမ္ဘာဦး လူသား၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိကြရ၏။ ကမ္ဘာဦးလူသားသည် မိမိ အသက်ရှင် နေရေးအတွက် အစားအစာကို ထုတ်လုပ်ရ၏။ ရှာဖွေရ၏။ ပထမတွင် သစ်သီးသစ်ဥများကို စားခဲ့ကြရ၏။ သားစိမ်း ငါးစိမ်း ကို စားခဲ့ကြရ၏။ အမဲလိုက်ခဲ့ကြ၏။ မီး၌ ယဉ်ကျေးလာ သည့်အခါ၌ အသားငါးတို့ကို ချက်ပြုတ်စားသောက်လာ ခဲ့ကြ၏။ အဝတ်အထည်အလို့ငှာ တိရစ္ဆာန်တို့အရေများ ကို ထုတ်လုပ်လာခဲ့ရ၏။ ထို့ထက်ပို၍ ယဉ်ကျေးလာသော အခါ၌ ထိုးရွက်တို့ကို လုပ်တတ်လာခဲ့၏။ ပစ္စည်းကရိယာ များကို ထုတ်လုပ်တတ်လာခဲ့ကြ၏။ အသီးအနှံများကို စိုက်ပျိုးတတ်လာခဲ့ကြ၏။ အဝတ်အထည်တို့ကို ယက်လုပ် တတ်လာခဲ့ကြ၏။ အဆောက်အဦတို့ကိုဆောက်လုပ်တတ် လာခဲ့ကြ၏။

ကျောက်လက်နက်၊ ကြေးပုဆိန်၊ ရက်ကန်းစင် စသည် တို့ကို တီထွင်လာခဲ့ကြ၏။ ပန်းသဲအတတ်၊ ဗိသုကာ အတတ်၊ ရက်ကန်းအတတ်၊ စိုက်ပျိုးမှု အတတ်၊ ချက်ပြုတ် မှုအတတ် စသည့် အတတ်ပညာများသည် ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ကြရ၏။

ဤသို့ဖြင့် လူသည် မိမိ၏ စားရေး၊ နေရေး၊ ဝတ်ရေး အတွက် အမြဲတမ်း ထုတ်လုပ်လာခဲ့ ကြရ၏။ တိုး တက် အောင် ကြိုးစားလာခဲ့ကြရ၏။ ဆန်းသစ်အောင် တီထွင် လာခဲ့ကြရ၏။ လူ၏ကုန်ထုတ်လုပ်မှုအတတ်သည် သမိုင်း ကဲ့သို့ပင်ရှည်၏။ သမိုင်းကဲ့သို့ပင် သက်တမ်းရှည်ကြာ၏။ ယနေ့တိုင် ကျွန်တော်တို့သည် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးကို လုပ် နေကြရဆဲဖြစ်၏။ နောင် လူ့သမိုင်း ရှိနေသရွေ့လည်း ဆက်၍ဆက်၍ ကုန်ထုတ်လုပ်နေရဦးမည်ဖြစ်၏။ လူသည် ကုန်ထုတ်လုပ်ခြင်းမရှိဘဲ အသက်မရှင်နိုင်။ လူ့မျိုးနွယ် ကြီးတခုလုံးသည် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးမရှိဘဲ မတည်မြဲနိုင်။

သို့ရာတွင် လူသည် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး အတတ်ပညာ ကို လွယ်လွယ်နှင့်ရခဲ့သည်မဟုတ်။ မပြတ်ရှည်ကြာခက်ခဲ သော တိုက်ပွဲများကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အသားငါးကို ရရန်အလို့ငှာ သားရဲ တိရစ္ဆာန်များနှင့် ယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ်ခဲ့ရ၏။ ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို ရရန် အလို့ငှာ အဖျက်ပိုးမွှားများနှင့် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရ၏။ ရေ၊ လေ၊ မီး စသည့် ဓာတ်ထန် ကြမ်းကြုတ် သော သဘာဝ၏ အဖျက်စွမ်းအားများကို ကျော်လွှား ခဲ့ရ၏။ ဤနည်းဖြင့်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ကုန်ထုတ်လုပ် ရေးအတတ်ပညာများကို ရရှိလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ အစား

www.burmeseclassic.com

ရှာရင်း ကျားစားခြင်းခံရသူပေါင်း မည်မျှရှိပြီနည်း။ ကုန်ထုတ်လုပ်ရင်း ကျဆုံးခဲ့ရသူပေါင်း မည်မျှရှိပြီနည်း။

ယဉ်ကျေးလာသည့်လူသည် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးတိုက်ပွဲမှတဆင့် အတတ်ပညာများကို ရခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအတတ်ပညာကို တိုးတက်အောင် ကြိုးဆောင် ရ၏။ ဆန်းသစ်အောင် တီထွင် ရ၏။ ကြေးပုဆိန်၏ နေရာတွင် မြေတူးစက် ရောက်လာ၏။ ဓား လှံ တို့၏ နေရာတွင် ယမ်းမှုန့်ရောက်လာ၏။ တောမီး၏ နေရာတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ရောက်လာ၏။ မြေတူးစက်၏ စက်ယန္တရားတည်ဆောက်မှု၊ ယမ်းမှုန့်၏ ပေါက်ကွဲအားကို တွက်ချက်မှု၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား၏ တွန်းကန်မှုအားနှင့် ဆွဲငင်အားကို ရှာဖွေမှုတို့သည် သိပ္ပံပညာ၏ အလုပ် ဖြစ်၏။ ထိုစက်အားများ၊ ထိုဓာတ်အားများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရှိအောင်လုပ်ခြင်းသည် သိပ္ပံပညာ၏ အလုပ် ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် လူအမျိုးအနွယ်သည် သိပ္ပံပညာရပ်များကို ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လူသည် သိပ္ပံပညာရပ်များကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလာရာ၌ လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့်ရခဲ့သည်မဟုတ်။ ပင်ပန်းခက်ခဲရှည်ကြာသော တိုက်ပွဲများကို ဖြတ်သန်း၍ရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဓာတ်ခွဲခန်းစမ်းသပ်ရင်း၊ ဓာတ်ခွဲခန်းများထဲတွင် သေဆုံးသူပေါင်းမည်မျှ ရှိပြီနည်း။ အနုမြူကိုရှာဖွေရင်း အနုမြူဓာတ်ကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့သူပေါင်း မည်မျှရှိပြီနည်း။ သိပ္ပံပညာကို စမ်းသပ်ရင်း ကျဆုံး သွားခဲ့သူပေါင်း မည်မျှ ရှိပြီနည်း။

လူသည် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးနှင့် သိပ္ပံ ပညာ များကို ပိုင်ဆိုင်လာပြီးသည့်နောက်၌ ထိုအတတ် ပညာများကို မည်သူ့အတွက် အသုံးပြုမည်နည်းဟု အငြင်းပွားလာခဲ့ကြ၏။ မည်သူ့အတွက် ကုန်ထုတ်လုပ်မည်နည်းဟုငြင်းခုံခဲ့ရ၏။ သိပ္ပံပညာကို မည်သူ့အတွက် အသုံးချမည်နည်းဟု အငြင်းပွားခဲ့ကြ၏။ ကုန်လုပ်ကရိယာများကို မည်သူတွေက ပိုင်မည်နည်းဟု ခိုက်ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ တချို့က လူတစုက လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားလို၏။ လူတစု အတွက် အသုံးချလို၏။ အချို့က ထိုပစ္စည်းများကို အများ ပိုင်ဆိုင်အောင်လုပ်ကာ အများ၏အကျိုးအတွက် အသုံးချလို၏။

သို့ဖြင့် သမိုင်းဦး တုံးမြေခေတ်၊ ကျေးကျွန် ခေတ်၊ မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ခေတ်၊ အရင်းရှင်ခေတ်၊ ဆိုရှယ်လစ် ခေတ်စသည့် ယနေ့အထိ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သမျှသော ခေတ် ကြီးငါးခေတ်တွင် ကုန်လုပ်ကိရိယာများ ပိုင်ဆိုင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားခဲ့ကြ၏။ ခိုက်ရန် ဖြစ်ခဲ့ ကြ၏။ စစ်တိုက်ခဲ့ကြ၏။

ရှေးက ကျေးကျွန်ခေတ်က ကုန်လုပ် ကိရိယာများကို ကျွန်ပိုင်ရှင်တို့က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တို့က လုပ်ယူခဲ့ကြ၏။ မြေရှင် ပဒေသရာဇ် ခေတ်တွင် ကုန်လုပ် ကိရိယာများကို မြေရှင်တို့က ပိုင်၏။ ထို့ကြောင့် လယ်သမား တို့က လုပ်ယူခဲ့ကြ၏။ အရင်းရှင်ခေတ်တွင် ကုန်လုပ်ကရိယာ များကို အရင်းရှင်များက ပိုင်၏။ ထို့ကြောင့် အလုပ် သမားတို့က လုပ်ယူခဲ့ကြ၏။

www.burmeseclassic.com

ဤသို့ကြည့်လျှင် လူတန်းစားတိုက်ပွဲသည် သမိုင်းနှင့်အမျှ ဟောင်း၏။ သမိုင်းနှင့်အမျှ သက်တမ်းရှည်ကြာ၏။ သမိုင်းနှင့်အမျှရှည်ကြာသော လူတန်းစား တိုက်ပွဲများ တလျှောက်၌ ကျဆုံးသူပေါင်း မည်မျှရှိခဲ့ပြီနည်း။

အမည်မသိ ကမ္ဘာဦးလူသားတဦး ရုန်းလှုပ်အနစ်နာခံခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မီး၏အသုံးဝင်ပုံကို သိလာခဲ့ကြရ၏။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အရေးကြီးသော ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး အတတ်ပညာကို ရရှိခဲ့ကြ၏။ ကိုပါနီကပ်စ် ရုန်းလှုပ်အနစ်နာခံခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စကြဝဠာကြီးနှင့် ပတ်သက်သော အမြင်မှန်ကို ရခဲ့၏။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အရေးကြီးသော သိပ္ပံပညာတွေ့ရှိမှု တရပ်ကို ရခဲ့ကြ၏။ ဖော်ပြဆိုသော ရုရှားအလုပ်သမားလူတန်းစား၏ ရုန်းလှုပ် အနစ်နာခံမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ကမ္ဘာသည် ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်သစ်တခုသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

လူများစုကြီး ကောင်းစားရေးအတွက် အနည်းစုသည် ရုန်းလှုပ်ရမြဲဖြစ်၏။ အနစ်နာခံရမြဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အာဇာနည်ဆိုသော စကားသည် ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် လူ့အမျိုးနွယ်ကြီး တည်တံ့ရေး၊ လူ့အမျိုးနွယ်ကြီး တိုးတက်ရေးတို့အတွက် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး တိုက်ပွဲ၊ သိပ္ပံပညာစမ်းသပ်မှု တိုက်ပွဲ၊ လူတန်းစားတိုက်ပွဲများတွင် ရုန်းလှုပ် အနစ်နာခံသွားကြသော အာဇာနည်များကို ဂုဏ်ပြုလို၍ ဤဝတ္ထုကို ရေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

[၂]

'အင်းစိန် ဘဝတက္ကသိုလ်'မှ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ၌ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ရေးစရာတွေ ပါလာ၏။ ဝတ္ထုတွေပါလာ၏။ သို့ရာတွင် မှုဝတွင်ပါသော ဝတ္ထုတိုများမှလွဲ၍ အသစ်တပုဒ်မျှ မရေးဖြစ်ခဲ့။ အဟောင်းများကိုသာ ပြန်ထုတ်ခဲ့၏။

"အသစ်မရေးတော့ဘူးလား၊ အဟောင်းတွေကို ချည်း ပေးနေတော့မှာလား" ဟု မိတ်ဆွေများ၊ စာဖတ်ပရိသတ်များက ကျွန်တော့်ကို မေးကြ၏။ ဆူပူကြ၏။ ကြိမ်းမောင်းကြ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မရေးဖြစ်ခဲ့။ ယခုမှ ရေးဖြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုသည် လူလေးယောက်၏ ဇာတ်လမ်းတပုဒ်မျှသာဖြစ်၏။

တယောက်က အလုပ်သမား၊ တယောက်က လမ်းသရဲကျောင်းသား၊ တယောက်က ကဗျာဆရာ၊ တယောက်က မှောင်ခိုစက်လှေပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။ အလုပ်သမားနှင့် လမ်းသရဲကျောင်းသားသည် သက်တူရွယ်တူ လူငယ်များဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘဝချင်း ကွာကြ၏၊ အမြင်အနေချင်း ကွာကြ၏၊ ကြီးပြင်းပုံခြင်း လည်း ကွာကြ၏။ ဤသည်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ပဋိပက္ခ ဖြစ်၏။ ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်သည် အကျဉ်းထောင်တွင်း တွေ့ကြ၏။ စားစရာ နေစရာ မရှိသည့် အခြေသို့ရောက်ကြ၏။ လမ်းသရဲကျောင်းသားသည် ဘာကိုမျှ မလုပ်တတ်။ မိမိ၏ ဘဝ တည်မြဲရေး အတွက် အစာကိုမျှ မရှာတတ်။ အန္တရာယ်ကိုမျှ မကာကွယ်တတ်။ အလုပ်သမား လူငယ်

www.burmeseclassic.com

အမှ သူ့ဘ၀တည်မြဲရေးအတွက် သူတိုက်ပွဲဝင်တော့၏။ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တတ်၏။ သူတပါး အကျိုးကို ဆောင်ရွက် တတ်၏။ ထိုအခါ၌ လူငယ်စိတ် ရှိသော လမ်းသရဲ ကျော်သွားသည့် အလုပ်သမား လူငယ်ကို အားကျ၏။ သူ့လို ဖြစ်ချင်၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် ရှိသော လူငယ်၏ သတ္တိ၊ လူငယ်၏ အားမာန်၊ လူငယ်၏ စိတ် ဓာတ်တို့သည် မြိုမြိုင် ပေါ်လာကြ၏။ လမ်းသရဲ လူငယ် ကို သွန်သင်ဆုံးမပေးသော ဆရာသည် အလုပ်သမား လူငယ်သာ ဖြစ်၏။

အလုပ်သမားလူငယ်သည် လမ်းသရဲလူငယ်ကို လမ်း မှန်သို့ရောက်အောင် ခေါ်၏။ တွေဝေ ယိမ်းယိုင်သော ပညာတတ် ကျောင်းဆရာကို ကြည်လင် ပြတ်သားသည့် အမြင်ရှိအောင် သွန်သင်၏။ ဓားတလက်ဖြင့် အနိုင် ကျင့်နေသော မှောင်ခိုစက်လှေပိုင်ရှင်ကို အနိုင်တိုက်ခဲ့၏။ အလုပ်သမားလူငယ်သည် လမ်းသရဲလူငယ်နှင့် ကျောင်း ဆရာတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်၏။ သူသည် ကုန်ထုတ်လုပ် ရေး တိုက်ပွဲကိုလည်း ခေါင်းဆောင် တိုက်ခဲ့၏။ သိပ္ပံပညာ စမ်းသပ်မှုတိုက်ပွဲကိုလည်း ခေါင်းဆောင်ခဲ့၏။ လူတန်း စား တိုက်ပွဲ ကိုလည်း ခေါင်းဆောင် ခဲ့၏။ သူသည် သူရဲကောင်း ဖြစ်၏။

ထိုအလုပ် သမား လူတန်းစား လူငယ်၏ ခေါင်း ဆောင်မှု မရှိခဲ့လျှင် ကျောင်း ဆရာသည်လည်း၊ လမ်းသရဲ လူငယ်သည်လည်း၊ သဘာဝ၏ ဖိနှိပ်မှုကို တွန်းလှန် နိုင်မည် မဟုတ်၊ မိမိတို့ဘဝတည်မြဲအောင် ရုန်းဆောင်နိုင် မည်မဟုတ်။ ဒေသကိုင်စွဲ မြိုးမြောက် နေသည့် မှောင်ခို စက်လှေပိုင်ရှင်ကို တိုက်နိုင်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သမား လူငယ်သည် မဟာ အာဇာနည် ဖြစ်၏။

ဤသဘောကို ဦးတည်၍ ဤ၀တ္ထုကို ကျွန်တော် ရေးခြင်းဖြစ်၏။ ဤဦးတည်ချက်ပေါ်လွင်လျှင် ကျွန်တော် ရေးရကျိုး နပ်ပြီဟုယူဆ၏။

[၃]

အစက ဤ၀တ္ထု၏ နာမည်ကို 'မာယာတုံ' ဟု ကျွန်တော် နာမည်ပေးခဲ့၏။ ထိုနာမည်ဖြင့် ကြေညာ ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ထိုနာမည်ကို ကျွန်တော် ပြင်လိုက်၏။

ထို၀တ္ထုထဲမှ အလုပ်သမားလူငယ်က ထိုနာမည်ကို မကြိုက်ဟု တောင်းဆို၏။ ညပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲ ပေါ်လာကာ ထိုနာမည်ကို ကန့်ကွက်၏။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် နာမည်သစ်များကို ညပေါင်း များစွာ စဉ်းစား၏။ နာမည် အသစ်တခု ပေး၏။ ကျွန် တော်က နာမည်သစ်တခုပေးတိုင်း ထိုအလုပ်သမား လူငယ်သည် ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲတွင် ပေါ်လာကာ မကြာခဏ ကန့်ကွက်တတ်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ညပေါင်းများစွာကို ကုန်လွန် ခဲ့ရ၏။ အလုပ်သမားလူငယ် ကျေနပ်သည့် ၀တ္ထုနာမည် ကို ရှာမတွေ့။

ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော်သည် တရုတ်ပြည်မှ လူငယ်တယောက်ရေးသည့် ၀တ္ထုကိုတပုဒ်ကို ဖတ်လိုက် ရ၏။ ထိုလူငယ်သည် စာရေးဆရာမဟုတ်၊ အလုပ်သမား တယောက်မျှသာဖြစ်၏။ သူသည် ရေနံတွင်း တခုတွင်

www.burmeseclassic.com

ထူလှုပ်လှုပ်၏။ တနေ့ ရေနံတွင်းမှ ခေတ်ငွေ့များ ပေါက်ကွဲကာ မီးလောင်၏။ ရေနံတွင်းမှမီးသည် ရေနံမြေတခုလုံးကို ကူးစက်မည့်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ မီးတောက် မီးလျှံများသည် ပင်လယ်ပြင်တမျှ ကျယ်ပြော၏။ အခြားသူများနှင့်အတူ သူသည် ပင်လယ်ပြင်တမျှ ကျယ်ပြန့်သည့် မီးလောင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကာ ရေနံမြေကြီး တခုလုံးကို မီးဘေးမှ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့၏။ သူ့တကိုယ်လုံး မီးလောင်ဒဏ်ရာတွေပြည့်ကာ ခြေတွေ လက်တွေ ဖြတ်ပစ်ရ၏။ မျက်စိကွယ်သွား၏။ သူ့ကို စံပြသူရဲကောင်း အဖြစ် ပြည်သူက သတ်မှတ်ကြ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သူကိုယ်တိုင် မှတ်တမ်းသဖွယ် ပြန်ရေးထား၏။ ထိုမှတ်တမ်းတွင် "သေရွာသွားတာကို အိမ်ပြန်သလို သဘောထားရမယ်။ ဓားတွေ တောင်လောက်မြင့်ပြီး မီးတွေ ပင်လယ်လောက် ကျယ်သည့်တိုင် ငါကျော်ဖြတ်မယ်" ဟု ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားလုံးများကို သဘောကျကာ ဤဝတ္ထုခေါင်းစဉ်အဖြစ် ရွေးလိုက်၏။ [illegible] တွင် ကျွန်တော့် ဝတ္ထုထဲက အလုပ်သမား လူငယ်နှင့် မြင်တွေ့ကြသည့်အခါ၌ ကျွန်တော်ရွေးထားသည့်နာမည်ကို ပြောပြ၏။

အလုပ်သမားလူငယ်သည် ဤခေါင်းစဉ်ကြောင့် ကျွန်တော် ရွေးထားသည့်နာမည်ကို ကျေနပ်သွားပုံရ၏။ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်းမရှိတော့။

၁၃၃၆ ခု သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁ ရက်။
၁၉၇၄ ခု စက်တင်ဘာလ ၂၇ ရက်။

မြသန်းတင့်

[၁]

မည်မျှကြာအောင် သတိမေ့မြောနေသည်မသိ။

သူ့တကိုယ်လုံးသည် နာကျင်လျက်ရှိသည်။ ရင်ထဲတွင် တလှပ်လှပ် ခံစားရသည်။ ခေါင်းက ထိန်ထိန် မူးသည်။ ခြေလက်တို့ကို မသယ်နိုင်တော့။ သယ်လည်း မသယ်နိုင်တော့။ ရင်ညွန့်ထဲမှာ မီးကြီး ထိုးထားသလို ပူနေသည်။ ပါးစပ်မှာ ခေါသိုးနေသည်။ သူသည် တံတွေးကို မျိုချ၏။ မျိုချ၍မရ။ သူ့ပါးစပ်ထဲတွင် တံတွေးပင်မရှိတော့။ ခန်းခြောက် နေလေပြီ။

သူသည် ခေါင်းကိုထောင်ကြည့်၏။ ခေါင်းထောင်၍မရ။ ခေါင်း လှုပ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အရှိန်ကြီး ဖြတ်ချလိုက်သလို မြေကြီးပေါ် ပြန်ကျသွားသည်။ စိတ်မကျေနပ်သဖြင့် လက်တွေကို လှုပ်ကြည့်သည်။ လက်ကလည်း ကောင်းကောင်းလှုပ်၍မရ။ လှုပ်လိုက်သည်နှင့် သူ့ လက်တံသည် ဂုတ်ပျော့ခွေပြီး ကွာကျသွားသလို အောက်သို့ ပြန်ကျသွားသည်။ ခြေထောက်တွေကကော။ ခြေထောက်ကိုလှုပ်ကြည့် တော့လည်းမရ။ နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။ ဒူးတွေ ကျောတွေကလည်း ဆောင့်နေသည်။ တကိုယ်လုံး စပ်ရှိန်းရှိန်းဖြစ်နေသည်။ ပွန်းပဲ့ထားသည့် ဒဏ်ရာတွေ တကိုယ်လုံး ပြည့်နေသည်။ ခြေဖမိုး၊ ခြေသလုံး၊ ဒူး၊ တင်ပါး၊ နံပတ်၊ လက်မောင်း၊ တံတောင်ဆစ်၊ ပခုံး၊ ဦးခေါင်း။

www.burmeseclassic.com

သူသည် ထင်းတစ်နဲ့ ညည်းတော မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထင်း ထိန်နေသော အလင်းရောင်သည် မှောင်၍ ဝင်လာသည်။ မျက်လုံးကို ကြာကြာဖွင့်ကြည့်၍မရ။ သူ့မျက်နှာကြောများက တင်းနေသည်။ ရှေ့ လှမ်းသော အလင်းရောင်ကြောင့် သူ့မျက်လုံးများသည် အလိုလို မှိတ် သွားကြသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ခွန်အားဆို၍ တစက်မှ မရှိတော့ဟု သူထင် သည်။ သူ့နားထဲတွင် ဆူညံသောအသံများကို ကြားနေသလိုလိုသည်း ရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် မည်သည့် အသံများရှိသည်ကို မသိ။ စက်ရုပ် သံလော၊ မိုးသက်မုန်တိုင်း ပြင်းစွာတိုက်ခတ်သံလော၊ ဖွင်းပုတ်သံ လော၊ အဆောင်အဆောင်းသော ကျည်ဆံကို မပေါက်ကွဲနေသံလော၊ မည်သည့်အသံမှန်း သူ ခွဲခြား၍မရ။

သူ့နားများထဲက လေတဟူးဟူး ထွက်နေသည်။ ချွေးစေးကောင်ပေါင်း များစွာကို အိမ်သွင်းကာ၍ ထွန်နေကြသည့်နှယ် နားထဲတွင် တရှုံရှုံ မြည်နေသည်။

မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသနည်း။

သူသည် အောက်နိုင်သေး ကြိုးစား၍ ဦးနှောက်ကို အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် ထိုနေရာတွင် သူ၏ဦးနှောက်သည် လုံးဝ အလုပ်မလုပ်တော့။ ကျန်အေ သန့်ရှင်းသုတ်သင်ဦးနှောက်သည် တခုခုပေါ်တွင် ကျရောက်နေသော အာရုံကို အမြီးအရာဝတ္ထုတခုသို့ရောက်အောင် ဖက်ကာ၍ ငြိဆောင် ပေးနိုင်စွမ်းမရှိ။ မှုန်ဝေသော အတိတ်တွင် ကျက်စားပျက်ရှိရာမှ မျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ကာလသို့ ပြောင်းသွားအောင် အာရုံကို စေခိုင်း နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိ မရှိ။ ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှ အတိတ်ဆီသို့လည်း မျက်နှာ မြှန်ပြောင်း တွေးတောနိုင်စွမ်းမရှိ။ ယခု သူ့တွင်မှာကား အတိတ်ကို တွေးတောနိုင်စွမ်းလည်းမရှိ၊ မျက်မှောက်ကို တွေးတောနိုင်စွမ်းလည်း မရှိ၊ နေရာဌာနကိုလည်း သိနိုင်စွမ်းမရှိ။

တခုတော့ရှိသည်။ သူ့တကိုယ်လုံး နာကျင်နေမှုကိုတော့ သူသိသည်။ ကိုက်ခဲနေမှုကိုတော့ သိသည်။ အလွန်အမင်း မောပန်းနွမ်းနယ်နေမှု ကိုတော့ သိသည်။ ထို့ထက် သူ ဘာမှ မသိ၊ စဉ်းစား၍မရ။

သည်နေရာ၌ သူ မည်မျှကြာကြာ မေ့မြောနေခဲ့ပြီနည်း။ သူ မေ့မြော လဲကျနေစဉ်အတွင်း၌ ကြိုဝင်ခဲ့သောနေ့ရက်ကာလ ဆိုကြပါစို့ နေမင်းသည် ဘယ်နှစ်ကြိမ်ထွက်၍ ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဝင်ပြီနည်း။ ဤသည်ကို သူမသိ။

သူ့မှတ်ဉာဏ်၌ မနေ့က အမှတ်မထင် ပျောက်နေသည်။ ကမ္ဘာ မြေကြီး၏ မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းတွင် သူရောက်နေသနည်း။ ချောက် ကမ်းပါးလော၊ တောင်ထိပ်ပြင်လော၊ အနှေးအပြောက်ကြီးလော၊ အနောက် ပြင်လော။ သူမသိ။

သူ့အသိ၌ အချိန်ကာလ ကြောင်အမှောက်နေသည်။ မည်သည့်နှစ်နည်း၊ မည်သည့် လနည်း။ မည်သည့်ရက်နည်း။ မည်သည့်နာရီ၊ မည်သည့် မိနစ်၊ မည်သည့် စက္ကန့်နည်း။ သူမသိ။

သူ့တကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေခြင်းကိုတော့ သူသိသည်။ ထို့ ကြောင့် သူသည် မှုန်ဝေလျက်ရှိရာမှ နာကျင်ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာသည် သူ့အာရုံကို ကြိုးစား၍ ငြိဆောင်ပေးသည်။ ဘာကိုမှ စဉ်းစား၍မရ တော့သည့်အတွက် ခံစားနေရသော ဝေဒနာဆီသို့ အာရုံကို ငြိဆောင် ပေးခြင်းက အနည်းဆုံး စိတ်သက်သာမှုကို ရကောင်း ရလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ဝိပဿနာကျင့်စဉ်များ၌ ထိလျှင် ထိသည်ဟု သိ၊ သိလျှင် သိသည်ဟု မှတ်။ ဤနည်းဖြင့် ဉာဏ်စဉ်ဆယ်ပါးကို လိုက်ကြသည်ဟု သူကြားဖူး ခဲ့၏။ အသက်ရှူလျှင် ရှူသည်ဟု မှတ်၊ ထွက်သက်လေကိုထုတ်လျှင် ထုတ်သည်ဟု သိ စသဖြင့် ဝေဒနာကို ဝိပဿနာတင်ကြသည်။ သမထ တရား ပွားများကြသည်။ သို့ဖြင့် ရူပါဝစရဈာန်၊ အရူပါဝစရဈာန်၊ ဥပစာရဈာန် စသည်တို့ကို ရကြသည်ဟု သူကြားဖူးသည်။

www.burmeseclassic.com

ဝိပဿနာအလုပ်သည် ဖြစ်၊ ပျက်သဘောကို သတိဖြင့်ထိန်း၍ တည့်တည့်ရှုရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် မိမိ၏အတ္တကို ပယ်ရှားရန် ကြိုးစားရသည်ဟု သူ့စိတ်ဖူးသည်။

ကိုနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များမှ ပေါက်ဖွားလာသည့်မှန်သော်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်။ သူ့ထက် တုန့်ခြင်းမှုမရအောင် ဉာဏ်ကြီးသော ဂေါတမဗုဒ္ဓ၊ ယေရှုခရစ်၊ မဟာမက် စသည့် ဘုရားအဆူဆူတို့ကို သူ မာန်လျှော့ ရှိခိုးသည်မှန်သော်လည်း ၎င်းတို့၏အဆုံးအမ၌ တည်သူ မဟုတ်။ မည်သည့်ဘာသာတရားကိုမျှ သူ မကိုးကွယ်။

သို့ရာတွင် အမေရိကားလာတော့ ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမသည် သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ အလိုလို ဝင်ရောက်လာ၏။ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်လိုသော စေတနာကြောင့်မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်မှ နာကျင်ကိုက်ခဲနေသော ဝေဒနာကို မေ့ပျောက်ရန် နှလုံးသွင်းကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓ၏ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်က ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ပစ္စုပ္ပန်ကို တည့်တည့်ရှုသည်။

တစစ်စစ် ကိုက်ခဲလျက်ရှိသော ခေါင်းကဝေဒနာကို သတိပြုသည်။ ဤတွင် တကိုယ်လုံးစပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေသော ဝေဒနာကို ခံစားမိသဖြင့် ထိုဝေဒနာကို အာရုံပြုပြန်သည်။ ထိုသို့ အာရုံပြုသဖြင့် ခါးနှင့်ခြေထောက်မှ ဝေဒနာများက သူ့ကိုလာ၍ တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။ ထိုအခါ၌ ကိုနန္ဒာသည် ထိုဝေဒနာများဆီသို့ အာရုံပြောင်းပြန်သည်။

သို့ရာတွင် ကြာကြာ အာရုံပြောင်း၍မရ။ သူ၏ ဦးနှောက်သည် ကောင်းစွာ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့။ ခေါင်းက မူးဝေလာသည်။ မှိတ်ထားသော မျက်လုံးများထဲတွင် အစိမ်း၊ အနီ၊ အပြာ၊ အဝါ အရောင်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ် ဖြစ်နေကြသည်။

ကိုနန္ဒာသည် နောက်တကြိမ် မေ့မြောသွားသည်။ သူ၏ခေါင်းသည် ဘေးသို့ စောင်းကျသွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကိုနန္ဒာမေ့မြောသွားသည်မှာ မည်မျှကြာသည်မသိ။ မည်မျှကြာသည်မသိ။

[၂]

နားကို စွင့်ကြည့်သည်။

ပထမတော့ အသံတသံကို ကြားရသည်။ ထိုအသံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ အသံဖြစ်သည်။ ဗုံးပေါက်ကွဲသံတခုကို ရုတ်တရက် ကြားရသည့်အခါ၌ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြမြဲ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗုံးပေါက်ကွဲသံများကို ဆက်တိုက်ကြားလာရသောအခါ၌ကား ထိုအသံများသည် ကြောက်စရာမကောင်းတော့။ မြူးကြွဖွယ်၊ အားတက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်သေးသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏အသံမှာ ပေါက်ကွဲသံနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် စိတ်ကိုကြည်လင်အေးချမ်းစေသည်ဟု ရုတ်တရက် ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ အသံကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြည့်သည့်အခါတွင်မူ ကြောက်စရာ ကောင်းလာသည်၊ အားငယ်လာသည်၊ သွေးပျက်ချင်လာသည်။

လူသည် မွေးကတည်းက သဘာဝလောကကြီး၏ အသံ၊ သတ္တ လူ့လောကကြီး၏ ငိုသံ၊ ရယ်သံ၊ အံကြိတ်သံ၊ တက်ခေါက်သံ၊ မြူးကြွဖွယ်အသံ၊ ညည်းညူသံ၊ ကုန်ထုတ်လုပ်သံ စသည့် အသံပေါင်းစုံနှင့်

www.burmeseclassic.com

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် အသံ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားပြီဆိုလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။

အရှည်သွားကာ၊ ဈာန် ဆောက်တည်သူ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ညဉ့်ကြီး သန်းခေါင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော သုသာန်တစပြင်တွင် သွား၍ ဈာန်ဝင်ဆောက်တည်ကြသည်ဟု ကိုနန္ဒာကြားဖူးသည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရေး၊ မကြံ့ခိုင်ခြင်းကို စမ်းသပ်သော နည်းလမ်းတခုဟု ကိုနန္ဒာယူဆ၏။

အာကာသသို့ သွားမည့် အာကာသသူရဲကောင်းတို့ သည်လည်း အသံ လုံးဝတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော အလုံခန်းထဲ၌ ရက်ပေါင်းလပေါင်း များစွာ နေထိုင်၍ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုရအောင် လေ့ကျင့်ပေးရသည်ဟု ကိုနန္ဒာဖတ်ဖူးသည်။

သို့ ဖတ်ရစဉ်တုန်းက ကိုနန္ဒာ ကျွန်ုပ်လောက် လေးလေး နက်နက် မယုံကြည်ခဲ့။ ကိုယ်မယုံရ စမ်းသပ်ကြည့်သော ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ပေါ့ပေါ့ တန်တန် သဘောထားခဲ့သည်။

ယခုတော့ ကိုနန္ဒာ ယုံနိုင်လေပြီ။

ညင်စဉ် တိတ်ဆိတ်သံသည် အလွန်ထိတ် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသည်၊ တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းသည်၊ ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းသည်။

မှာကို ရှင်ကြည့်သည့်အခါ၌ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အသံမျှမကြား၊ ထိုတိတ်ဆိတ်သံက မှည့်ကြွလာလေလေ ကြောက်စရာကောင်းလာလေလေ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာသည် ဟင်းလင်းပြင်၏ အပြင်သို့ ရောက်နေသူ မဟုတ်။ အချိန်၏ပြင်ပ၌ ကင်းလွတ်နေသူလည်း မဟုတ်။ ဟင်းလင်းပြင်နှင့် အချိန်၏ပြည့်အတွင်း၌ မှီတင်းနေထိုင်သူသာ ဖြစ်သည်။ ဟင်းလင်းပြင်နှင့် အချိန်၏အတွင်းတွင် မှီတင်းနေသူဖြစ်လျှင် အရာဝတ္ထုဟူ၍ ရှိရမည်။ အရာဝတ္ထုဟူ၍ရှိလျှင် အသံဟူ၍ ရှိရမည်။ ထိုအသံသည် တိုးချင်လျှင် တိုးမည်၊ ကျယ်လောင်ချင်လျှင် ကျယ်လောင် မည်။ သူမကြားနိုင်သော အသံဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ အသံလုံးဝမရှိ ဆိုသည်မှာ

ဖြစ်နိုင်ကောင်းသော ကိစ္စမဟုတ်။ အနည်းဆုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း မှာပင်လျှင် အသံတော့ ရှိစမြဲ။

ယခုပင် တိတ်ဆိတ်ခြင်း၏ အသံကို နားထောင်နေသည် မဟုတ်လော။

ကိုနန္ဒာသည် အင့်ဟု ညည်းလိုက်မိသည်။ သူ့အသံကို သူကြားလိုက်ရပြီ။ နောက်တခါ ညည်းမိပြန်သည်။ ဤတကြိမ်၌လည်း သူ့ညည်းသံကို သူပြန်ကြားရသည်။ သည်လောက်ဆိုလျှင် သိပ်မဆိုးသေး။

သို့ရာတွင် သူညည်းသည့်အတွက်သာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အသံဟူ၍ ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ညည်းညူခြင်းမပြုသည့်အခါ၌ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်သာ ရှိသည်။

ကိုနန္ဒာသည် နောက်ထပ်ညည်းညူခြင်း မပြုတော့။ အသက်ကိုသာ မပြင်းမြန် ရှူနေသည်။

ထိုစဉ်တွင် မည်သည့်အသံဟူ၍ ခွဲခြားမသိနိုင်သော အသံများကို ကြားရသည်။ ထိုအသံများသည် ဝေးဝေးမှလော၊ နီးနီးမှလော၊ ဤဟား သူ့ခွဲခြား၍ မရ။ တခါတခါ အနီးကလေးကပါဟု ထင်ရသည်။ တခါတခါ၌လည်း အဝေးကြီးကဟု ထင်ရသည်။ ထိုအသံသည် တသံတည်းမဟုတ်။ အထွေထွေ များပြားသော အသံများ ဖြစ်သည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ မိုးသီးတွေ ကြွေကျသံလိုလို၊ ကျောက်စရစ်များကို ဆုပ်၍ ကြဲနေသံလိုလို၊ ယမ်းကျည်ဆန်များကို ဖြိုက်ကြဲနေသံလိုလို အသံများ ဖြစ်သည်။ တခါတခါမှ ပြည့်သော အသံမျိုး မဟုတ်။ အဆက်မပြတ် မြည်နေသော အသံများဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် အမျိုးအမည် ခွဲခြားမရသော ထိုအသံများကို နားထောင်ရင်း ငိုင်နေသည်။ မိမိသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသနည်း။ ထိုအသံများသည် မည်သည့်အသံများနည်း။ ဤအသံကိုပင် ကိုနန္ဒာမေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ် နောက်ထပ်အသံသစ်တမျိုးကို ကြားရပြန်သည်။ ထိုအသံမှာ မိုးခြိမ်းသံမျိုး ဖြစ်သည်။ တဝုန်းဝုန်း မြည်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဆက်တိုက် မြည်ခြင်းမဟုတ်။ နေ၍ မှန်မှန်နှင့် မြည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမ အဝေးကြီးမှ တရွရွ မြည်လာသံ ကြားရပြီးနောက် တဝုန်းဝုန်း မြည်သံပေါ်လာသည်။ ပျောက်သွားပြန်သည်။ နောက် တဖန် ဆော်လာသံ ကြားရပြီးနောက် ဂုန်းကနဲမြည်သံ ပေါ်လာသည်။ ညီညီညာညာ စည်းချက် မှန်မှန် ပေါ်နေသည်။

ကိုနွှာသည် ထိုအသံတို့ကို နားထောင်ကာ သူ ရောက်ရှိနေရာ အရပ်ကို သူ ပြန်စဉ်းစားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ခေါင်းက တစစ် ကိုက်ခဲနေသည်။ မူးဝေနောက်ကျလျက် ရှိသည်။

ဝက်တကောင် အော်မြည်ပုံသနန်းသွားသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်ဟု သူထင်သည်။

စင်စစ်မှာ လောကသည် လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေသည် မဟုတ်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျောက်ဆောင်ခဲမှို့ရှိသည့်နယ်ရှိသော အသံမျိုးရှုပ်သည့်နယ်ရှိသော အသံ၊ ငှက်မြည်သံတို့တော့ ရှိနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်မှာ ခွန်အားပြည့်ပြီးလာသလို ရှိသည်။ အားတက် လာသလို ရှိသည်။

သူသည် ချမ်းစပြုလာ၏။ တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။ ချမ်းသဖြင့် ကိုယ်ကို တခေါင်းလုံး ကွေးပြီးခွေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ခေါင်းချွေးသည်း မရ၊ တကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာတွေကြောင့် တောင့်တင်းနေသည်။ သူ့ဦးကသည်၊ ကွေးမရ၊ သွေးတို့ဖြင့် ပေကပ် တင်းရှုံးနေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို ခေါင်းမညှိပြီးဝဲ တစ်ခုခုကို သူသတိထားလိုက်မိသည်။ ထိုအရာမှာ သူ့ကျောပြင်အောက်က အခင်းဖြစ်သည်။ မွေ့ယာလည်း မဟုတ်၊ မြေကြီးလည်း မဟုတ်။ အခုအထိ၊ အချွန်အတက်

တွေဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည့် ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခွန်များပေါ် ဖြစ်၏။

ထိုအခါမှ ကိုနွှာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် အမိုးမရှိ၊ သူ့ဘေးတွင် အကာမရှိ။

ကြယ်ပွင့်တို့ပြိုးပျက်နေသောကောင်းကင် ဟင်းလင်းပြင်ကြီးကို သူမြင်ရသည်။ အကာအဆီးမရှိ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသော လေအေးတွေကို သူခံစားရသည်။

သူ့ဝမ်းသည် တစုံတခုနှင့်ထိမိုက်သည့်အတွက် ဆတ်ကနဲ တွန့်သွားသည်။ မြွေများကိုက်လိုက်လေသလော။ ကိုနွှာလန့်သွားသည်။ နာကျင်ခြင်းတော့မရှိ။ ယားကျိကျိနှင့် အရုံရှိသည်။ ခဏကြာတော့ သတ္တဝါ တကောင် သူ့မေးအောက် လည်ပင်းပေါ်သို့ တရွရွ တက်လာသည်။ သတ္တဝါ၏ခြေထောက်များက ရှုရှုရွရွ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

ကိုနွှာသည် ထိုသတ္တဝါကို လက်ဖြင့်ကောက်ယူလွှင့်ပစ်ရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ သို့ရာတွင် သူ့လက်သည် အဝတ်စုတ်တော်ကြီးသဖွယ် လေးလံနေသည်။ ကွေး၍လည်း မရ၊ မယူ၍လည်းမရ၊ မယူလိုက်ရပြီ လက်သည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ပြန်ကျသွားသည်။

လည်ပင်းပေါ်က သတ္တဝါသည် ငြိမ်သွားသည်။ ကိုနွှာက ထိုသတ္တဝါကို မေးဖြင့် ညှပ်ထားသည်။ ထိုသတ္တဝါ၏အရေခွံက မာတျာကျော၊ လုံးလုံးဝန်းဝန်း၊ ကျောက်ခဲလုံးလိုလို။

နောက် သတ္တဝါတကောင်က ရင်ပတ်ပေါ် တက်လာ ပြန်သည်။ အချို့က ပေါင်ပေါ် ခြေထောက်ပေါ် ဝမ်းဗိုက်ပေါ် တက်လာကြသည်။

ကိုနွှာသည် အားယူ၍ခေါင်းထောင်ကာ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ရင်ပတ်ပေါ်က သတ္တဝါများကိုကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကို လှုပ်လှုပ်လိုက်သဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နှင့်ရင်ပတ်ပေါ်က သတ္တဝါများသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ လိမ့်ကျ သွားကြသည်။ ထိုအခါမှ ကိုနွှာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ မေး-

www.burmeseclassic.com

မှောက်တွင် ညှပ်ထားသော သတ္တဝါကိုသည်း လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုသတ္တဝါသည် ကျောက်ခဲလေးတလုံးလို အောက်သို့ လိမ့်ကျသွားသည်။

ခေါင်းကိုစောင်းငုံ့၍ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ သူ့အထက်နားကျောက် ဆောင်ပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ လှိမ့်ဆင်းလာကြသော၊ ရာထောင်မက များပြား သော ဝင်ကစွပ်ကောင်များကို မြင်ရသည်။ ကျောက်စွန်းများကို အထက် မပြတ် ဖြိုကျနေသည့်နှယ်ရှိသောအသံမှာ ရာထောင်မက များလှသော ဝင်ကစွပ်ကောင်များ၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။

'ဝင်ကစွပ် မြင်ရွက်က ကြည်စွယ်၊ ပြဲ နီ ဝါ ပြာတရုန်း၊ ခရု ကျွလာခေန်း၊ ကမ်းကျော့ ပတ်လည်'ဆိုသော ဦးကြင်ဥ၏ ကဗျာ တို လေးတပုဒ်ကို ကိုနန္ဒာသွားရှိ၍ အမှတ်ရသည်။ ဦးကြင်ဥက ဝင်ကစွပ် ကို 'ကြည်စွယ်' ဟု ဆိုခေါ်သည်။ ကိုနန္ဒာအဖို့ ဝင်ကစွပ် တို့သည် ကြည့်ရှုမကောင်း၊ ဝက်ရှာ ဝက်ချက်များဖြင့် မလှပနိုင် မရုက်နိုင် ဖြစ်နေသော သူ့၏အဖို့ ကြိုးစွာသော အရွှင့်အရွက်များ ဖြစ်နေ ကြသည်။

ကိုနန္ဒာသည် တပ်ချိုလှုပ်ရှားနေကြသော ဝင်ကစွပ်များကို ကြည့် ရှုမှ ရင်းတိုးဆင်းလာရာ ကျောက်ဆောင်အထက်သို့ မော်ကြည့်လိုက် သည်။ မှုန်မှိုင်းသော ကြယ်ရောင်တွင် တောမိုင်လိုလို၊ တောင်မိုင်လိုလို သစ္စာန်တခုကို မြင်ရ၏။ ကိုနန္ဒာသည် ထိုတောမိုင်သစ္စာန်အောက်သို့ ခေါင်းပြု၍ လဲနေခြင်းဖြစ်သည်ကို ယခုမှ သတိထားမိသည်။

သူ့ ခြေရင်းတွင်တော့ တောင်မိုင် တောမိုင်ဆို၍ အာယမ္မမြင်ရ၊ မိုး ပြာသောမိုးကောင်းကင်ကြီးကို မြင်ရသည်။ မိုးကောင်းကင်သည် မြေကြီး နှင့် ထိစပ်လျက်ရှိ၏၊ သတ္တဝါအသံ၊ အာယမ္မမရှိ။

တရှဲရှဲ အော်မြည်လာသံများနှင့် မိုးချုန်းသကဲ့သို့ တဝုန်းဝုန်း မြည် နေသောအသံများသည် ထိုမိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှ ထွက်ပေါ် လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် လဲနေလျက်က သူ့ခြေရင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သူလဲကျနေသည့် နေရာသည် ကျောက်ဆောင် အစွန်းတခု ဖြစ်သည်။ ဝေးဝေးလျှာလျှာ ကြည့်တော့ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းနှင့် ထိစပ်လျက် ရှိသော အရာသည် မြေပြင်မဟုတ်၊ အပြောကျယ်သော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုနန္ဒာသိလာသည်။

သူ လဲကျရာကျောက်ဆောင်စွန်းနှင့် ပင်လယ်ဝင်သံ့ည တော်တော် ဝေးသေးသည်။ ရေစပ်နှုတ်ခမ်း၌ ပင်လယ်ရေသည် ကမ်းနှင့်တော်တော် ဝေးနေပြီး တရှဲရှဲအော်မြည်သံသည် လှိုင်းသံများဖြစ်၍ ဝုန်းကနဲ မြည်သံ များမှာ ပင်လယ်ရေလှိုင်းတို့ ကျောက်ဆောင်များကို ရိုက်ခတ်နေသံ ဖြစ်သည်။

သူမည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသနည်း။ ဘာဖြစ်ခဲ့သနည်း။ သူ တယောက်တည်းလော။

ကိုနန္ဒာသည် ထံထွေးကိုတချက် မှိုလိုက်၏။ ရေငတ်လှပြီ၊ ရင်ထဲက မူလှပြီ။

www.burmeseclassic.com

[၃]

စကတည်းက ကိုနန္ဒာ သည်ခရီးကိုမသွားချင်။

ဤခရီးကို သွားရလိမ့်မည်ဟု သူ စဉ်းနှဉ်းလေးမျှမထင်ခဲ့။ သွားရချိန်တော့ ကြုံခဲ့ဖြစ်လာသည်။

သူ့ညီမ၏သားအကြီးဆုံး တင်ထွန်းအောင် ယခုနှစ် အခြေခံပညာရေး အထက်တန်းစာမေးပွဲ ကျပြီးသည်။ တင်ထွန်းအောင် အ-ပ-ထ ဖြေသည်မှာ သုံးခါရှိပြီ။ တခါမှ မအောင်ခဲ့။ အထက်တန်းနှင့် အလယ်တန်းများ တုန်းက တင်ထွန်းအောင် ချောချော မောမော အောင်ခဲ့သည်။ ဒီ တွေမရသည့်တိုင် နှစ်ချင်းပေါက် အောင်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်း ရောက်လာသည့် အခါတွင် တင်ထွန်းအောင် တောက်လာသည်။ ဆံပင်ရှည်ထားရှိ ဘောင်းဘီ ခင်ကြပ်ဝတ်ကာ ဂီတာ တလက်နှင့် လမ်းသလားနေ ပြီသည်။ သူ့အဖေနှင့် သူ့ အမေက နည်းနည်းမျှ မကြိုက်။

ကိုနန္ဒာကတော့ မည်သို့မျှမပြောလို။ သူ့ခေတ်နှင့်သူဟု လွယ်လွယ် သဘောထားလိုက်သည်။ အချိန်ကျတော့ရပ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သို့ရာတွင် တင်ထွန်းအောင်က ဤမျှနှင့်မရပ်။ ကျောင်း တက်ချင်မှ

တက်သည်။ စာကျက်ချိန်မှ ကျက်သည်။ စာမေးပွဲ နီးလာသည့်တိုင် ဂီတာတလက်နှင့် သီချင်းဆိုမပျက်။ နေ့ရောညရော ဂီတာတလက်နှင့် အချိန်ကုန်၍နေသည်။ ကိုနန္ဒာနားမလည်သော 'ဝေါဟာရ' များ ကို ပြောကာ သူ့သူငယ်ချင်းတသိုက်နှင့် ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် သွားလိုက် လာလိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေသည်။

တင်ထွန်းအောင်တို့သုံးသည့် 'ဝေါဟာရ' များကို ကိုနန္ဒာ နားလည်သည်လည်းရှိသည်။ နားမလည်သည်လည်း ရှိသည်။ ဤသည်ကိုလည်း ကိုနန္ဒာ ဘာမျှမပြောလိုသေး။ သူ့ခေတ်နှင့်သူဟု သဘောထား ကြည့် ခြဲသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ 'ဝေါဟာရ' တလုံးကို ကြားလိုက်ရ သည့်အခါ၌ ကိုနန္ဒာ့ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာတွေ ထူပူနီးရှိန်းသွားသည်။ တင်ထွန်းအောင်က သူ့အမေနှင့် သူ့အမေ မောင် ကိုနန္ဒာရှေ့တွင် သုံးနှုန်းလိုက်သောအခါ ကိုနန္ဒာသည် သူ့အမ မျက်နှာကိုပင် မည်သို့ကြည့်ရမည်မသိအောင် အားနာရခက်သည်။

စင်စစ်တော့ တင်ထွန်းအောင်သည် သူတို့'ဝေါဟာရ'ကို သုံးနှုန်း၍၊ ကိုနန္ဒာတို့ကို စကားပြောခြင်းမဟုတ်။ သူ့သူငယ်ချင်း၊ ရဲမြင့်ကို လှမ်း ပြောနေလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရဲမြင့်မှာ ရန်ကုန် တွင် လူသိများသော ဝတ်လုံကြီးတဦး၏သား ဖြစ်သည်။ တင်ထွန်းအောင်နှင့် အရွယ်တူ အတန်းတူဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က တင်ထွန်းအောင်နှင့် ရဲမြင့်သည် ဂီတာချီ ကက်ဆက်ကို ဖွင့်ကာ ဝေါ်ရီးယိ အဆိုကျော် မိန်းခလေးတဦး၏ သီချင်းကို နားထောင် နေကြသည်။ ထိုမိန်းကလေး၏သီချင်းများကို ကိုနန္ဒာ နားထောင်ဖူး သည်။ အနောက်တိုင်းတေးသွားများအတိုင်း ပုံတူကူး၍ ထားသော ဝေါ်ရီးယိုသီချင်းများကို ကိုနန္ဒာ သဘောမကျ။ သို့ရာတွင် စည်းချက်ကျ သည်။ အသံဆန်းသည်။ အဆိုကျော်တွေက ဆိုပေါက်ဆိုလာက် ရှာတင်း ထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် တခါတရံတွင် ကိုနန္ဒာသည်လည်း သူတို့နှင့်

www.burmeseclassic.com

အတော့ ရောခဲယောင်နားတောင်လေ ရှိသည်။ သူမသိသေးသော အဆို ကျော်ဆိုလျှင် သူတို့သဲ မမြင်နိုင်ကြည့်ရသည်။

ယခုလည်း ကိုနန္ဒာနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဇာတိနိုင်ငံတေးသံကို နား ထောင်နေကြသည်။ တင်ထွန်းအောင် အမေသည် ခင်လှမ်းလှမ်းတွင် မီးပူတိုက်နေသည်။

သီချင်းမှာ နာမည်ကျော် မိန်းကလေးအဆိုတော်တယောက်၏ သီချင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းအတွင်း တင်ထွန်းအောင်ပါးစပ်ကထွက်လာသော စကားတလုံးကြောင့် ကိုနန္ဒာ မျက်နှာတွေ ထူပူနီရဲသွားသည်။

“ဟော့ကောင် ရဲမြင့်၊ ဒီ'စော်'ရဲ့အသံက သိပ်သာတယ်ကွ”

ကိုနန္ဒာသည် တင်ထွန်းအောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တင်ထွန်း အောင်၏ မျက်နှာ၌ ပျော်ပိုက်နှစ်ခြိုက်သော အမူအရာရှိ၏။ ပကတိ ရိုးသားသောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

“နင်တို့စကားတွေကလဲကွယ်”

တင်ထွန်းအောင်အမေသည် ၎င်းမျှပြောကာ နောက်ဖေးသို့ သွား၏။ သူ့မျက်နှာသည် ရှုံ့မှုန်ရှိသည်။ ကိုနန္ဒာသည် အမေ၏ အပြော အနေကို အတည်ခံလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲကွ၊ မင်းတို့ စကားတွေက”

ကိုနန္ဒာကလည်း မေးလိုက်သည်။ တင်ထွန်းအောင်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်၍ ရယ်သည်။ ထို့နောက် ကိုနန္ဒာကို အထင်သေးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဦးလေးကလဲ တုံးလိုက်တာ၊ ဒါမှ နားမလည်ဘူးလား”

ရဲမြင့်ကလည်း ကိုနန္ဒာကို ပြုံးကြည့်သည်။ စင်စစ် သူတို့နှစ်ယောက် နှင့် ကိုနန္ဒာသည် အသက် သိပ်မကွာလှသေး။ သူတို့နှစ်ယောက်က ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိ၍ ကိုနန္ဒာက ၃၀ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိသေးသည်။

ထို့ရာတွင် ဆယ်နှစ်လောက်မျှသာ ကွာခြားသည့်တိုင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကိုနန္ဒာကို ခေတ်နောက်ကျသူဟု ထင်နေကြပြီ။ ခေတ်ရေစီးကြောင်းတွင် ဘောင်တင်ကျန်ရစ်သူဟု ထင်နေကြပြီ။

“ကိုစမ်းပါကွဲ့၊ မင်းတို့စကားလုံး အဓိပ္ပာယ်ကို”

“'စော်' ဆိုတာ မိန်းကလေးကိုပြောတာ ဦးလေးရ”

ရဲမြင့်က ပြောသည်။

“ဟာ၊ 'စော်'ဆိုတာ မိန်းကလေး”

ကိုနန္ဒာသည် မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ဖြစ်နေ သည်။ ၎င်းစကားလုံးကို အဓိပ္ပာယ်ရှာ အခေါ့ရှာမရှောင် သူတို့ပါးစပ်က မျက်မျက်ထောထောထွက်နေသည်မှာ သူတို့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူတို့တော့ မှန်နေ သည်။ မထွက်ရဲစရာ ဘာမှမရှိ။

ထို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာအဖို့တော့ ၎င်းစကားလုံးသည် ပါးစပ်မှ ထွက်ရဲ စရာမရှိသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ ကိုနန္ဒာတို့ခေတ်က 'စော်'ဟူသော စကားလုံးသည် မိန်းမတို့၏ မဘော်မရာကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု တင်ထွန်းအောင်တို့ခေတ်ကျတော့ 'စော်' ဆိုသောဝေါဟာရသည် ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ်မထွက်တော့။ 'မိန်းကလေး' ဟူသော သာမန်အနက်မျှသာ ထွက်တော့သည်။ ဆယ်နှစ်လောက်အတွင်း ဝေါဟာရတလုံး၏အနက် သည် ၎င်းမျှ ပြောင်းသွားရသလောဟု ကိုနန္ဒာ တွေးကြည့်ရသည်။

တင်ထွန်းအောင်နှင့် ရဲမြင့်သည် မျက်လုံးအပြူးသား ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေသော ကိုနန္ဒာကို ကြည့်၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေးရ”

ကိုနန္ဒာက တံတွေးကို မျိုချကာ

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မသိလို့ မေးကြည့်တာ ပါ”

www.burmeseclassic.com

[၃]

တင်ထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်မြင့်တို့သုံးယောက်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက ကိုနန္ဒာ အကဲခတ်မိသည်။

သူတို့အပေါင်းအသင်းများမှာ များသောအားဖြင့် အရာရှိကြီးများ၏ သားသမီးများ ဖြစ်ကြသည်။ တင်ထွန်းအောင်၏အဖေ ဦးလှမြင့်သည် အစိုးရစက်မှုလုပ်ငန်းဌာနကြီးတခုတွင် အင်ဂျင်နီယာကြီးတဦး ဖြစ်သည်။ မြို့သစ်တခုတွင် အစိုးရထံမှ ဝယ်ထားသော ကိုယ်ပိုင်တိုက်၊ အစိုးရကထုတ်ပေးသော ဝယ်မင်္ဂလာကား၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ကက်ဆက် စသည့် ခေတ်ပေါ် အသုံးအဆောင် အကုန်ရှိသည်။ တင်ထွန်းအောင်၏ အပေါင်းအသင်းများမှာလည်း လခကောင်းကောင်းစား အရာရှိကြီးများ၏ သားသမီးများသာ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့မှာ စား ဝတ် နေရေး မပူရ။ ခေတ်အချွန်ဆုံးအကျႌ၊ နိုင်လွန်ရှပ်၊ ခေတ်အမျက်ကောင်းသော ဆည်းလဲဝတ်နိုင်သည်။ မော်တော်ကား ဖြင့် ကျောင်းတက်နိုင်သည်။ အိမ်တွင် ကက်ဆက်၊ တိတ်ရီကော်ဒါ စသည့် အသုံးအဆောင်များ အစုံရှိသည်။ အကောင်းဆုံး ကျောင်းများ တွင်နေကာ အမြင့်ဆုံး နာမည်အကြီးဆုံး အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း များတွင် နေနိုင်သည်။

ထိုအချိန်က ပညာကို သူတို့ ကောင်းကောင်းမသင်ကြ။ ဂျင်းဘောင်း ဘီများကို သုံးလေးခါ ဖြတ်ကြည့်ကြသည်။ ရှပ်အင်္ကျီထက် ဂျင်းဘောင်း ဘီသာ ရှေ့ကန့်နှိုက်လိုဝတ်ကြသည်။ ရေခဲမရှောင်း လူတကာ အိမ်တလျှောက်ရှင်းသွားတော ဂီတာတီးပြီး ကလူထိုအဆိုတော်တို့၏ အသံ မျိုးဖြင့် သီချင်းဆိုကြသည်။ တခါတရံ အုပ်စုဖွဲ့၍ ရိုက်ကြသည်။ ရည်းစား ယူကြလေ ထားကြသည်။ နိုယ်တိုးနှင့်တော့ တွေ့ကြဘဲ မတွေ့သေး။

သူတို့ ကျောင်းသားအဝန်း ကိုနန္ဒာကျောင်းသားအဝမှာ မိုးနှင့် မြေကို ကွာသည်။

ကိုနန္ဒာတို့တွင် မောင်နှမလေးယောက် ရှိသည်။ အဖေအမေ မရှိ တော့။ အမအကြီးဆုံးက တင်ထွန်းအောင်၏အမေ ဒေါ်တင်တင်လှ။ ဒေါ်တင်တင်လှက သူ့ထက် ၁၀ နှစ်လောက်ကြီးသည် ထင်သည်။ ၁၉၅၀-၅၁ ခုနှစ်လောက်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည်။ ထိုနှစ်တွင် မလှသည် ပညာအကျိုးမပေး ဥပဒေတန်းတွင် နှစ်ခါကျပြီး ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည်။ ထိုအတောအတွင်း အဖေဆုံး၍ သိမ်ကြီး ဈေးထဲတွင် အမေနှင့်အတူ အထည်ဆိုင်ကလေးတဆိုင်ဖွင့်ပြီး အိမ်ထောင် တာဝန်ကို ထမ်းရသည်။ ထိုစဉ်က ကိုနန္ဒာမှာ ၁၃-၄ နှစ်သားသာ ရှိသည်။ အတန်းက သတ္တမတန်း။ တင်တင်လှအောက် တင်တင်မြ က မကိုထန်း၊ တင်တင်မြအောက် ထွန်းမြင့်က ရှစ်တန်း။

မလှသည် အမေနှင့်အတူ သိမ်ကြီးဈေးတွင် အထည်ရောင်းရင်း သူ့ထက်ငယ်သူတွေကို ပညာသင်ပေးခဲ့သည်။ သည်အတောအတွင်း အမေ မရှာတော့ မေမေက သူ့သမီးကြီးအတွက် စိတ်အေးရအောင် ဆိုပြီး ကိုလှမြင့်နှင့် အိမ်ထောင်ချခဲ့သည်။ ကိုလှမြင့်က ဘီ.အက်.စီ အင်ဂျင်နီယာအောင်၍ ခရိုင်မြို့တမြို့တွင် လခ်ဝန်ထောက် လုပ်နေသည်။ မလှ အိမ်ထောင်မကျမီ လုံးပါးပါးနေသော သိမ်ကြီးဈေးက အထည် ဆိုင်သည် မလှအိမ်ထောင်ကျသောအခါ လုံးဝပျောက်သွားသည်။ မလှ သူ့ယောက်ျားနောက်လိုက်သောအခါ ရန်ကုန်တွင် ကိုနန္ဒာတို့သားအမိ

www.burmeseclassic.com

ဖေဖေ တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကိုထွန်းမြင့်က ပညာဆက်သင်ကြားရန် ကျောင်းမှထွက်၍ အောက်တန်းစာရေး ဝင်လုပ်ရသည်။ မေမေသည် တစ်ကကြိမ် မိန်းမရကာလေးကို ထွေးပွေ့ပါဝင်စောင့်ရှောက်၍ သူတို့မောင်နှမကို ကျောင်းထားပြီး ကိုထွန်းမြင့်၏လစာ၊ ဖေဖေ့ပင်စင် လစာငွေဖြင့် အိမ်စရိတ်ကို ဖော်ဖော်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မေမေက တရားမျိုး နှစ်ရာမျိုး ပို့သည်။ ငွေ မလုံလောက်လျှင်လည်း ဆီ၊ ဆန်၊ သေသည်များကို ခိုးပေးတတ်သည်။

မေမေသည် သူ မျက်စိနှစ်လုံး မိတ်မသွားခင် သူ့သားသမီးတွေကို အမြဲတမ်း ဖြစ်စေချင်သည်။ ဘွဲ့တွေ ရာထူးတွေနှင့် ဖြစ်စေချင်သည်။ ကြက်သားအုပ်မကြီးထိန်းသလို သားသမီးတွေကို ထိန်းသည်။ ထို့ကြောင့် မေမေ့ဆန္ဒ ကောင်းကောင်းမပြည့်။ အမလတ် တင်တင်မြ ဘီအေ အောင်သည့်နှစ်တွင် မေမေဆုံးသည်။ မေမေဆုံးပြီး နောက်တစ်နှစ်တွင် တင်တင်မြလည်း တက္ကသိုလ်မှ ဆရာတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်သည်။ ကိုထွန်းမြင့်လည်း နောက် နှစ်နှစ်လောက်တွင် သက်ကြီးတက္ကသိုလ် တက်ရင်း ဘီအေအောင်ကာ သူတို့ရုံးမှ စာရေးမတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သည်။

ခက်သည်မှာ ကိုနန္ဒာ။

မေမေဆုံးတော့ ကိုနန္ဒာ မက်ထရစ်တွင် ရောက်နေသည်။ မေမေ ဆုံးခြင်းသည် ကိုနန္ဒာတို့မိသားစုအဖို့ အကြီးမားဆုံးသော ထိုးနှက်ချက် ဖြစ်သည်။ အမလတ် တင်တင်မြကို ဘီအေ အောင်သည်အထိ ကိုထွန်းမြင့်က ဆက်၍ ထောက်ပံ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဘီအေအောင်၍ အလုပ်ရသည့်အခါကျတော့ သက်ကြီးတက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆက်လုံးအလုပ်တစ်ဖက်ဖြင့် နပမ်းလုံးနေရသည့် ကိုထွန်းမြင့်ကို ထောက်ပံ့ဖို့ ဝေးရော့။ ယောက်ျားယူကာ ယောက်ျားနောက် တကောက်ကောက်ပါ အောင် လိုက်သွားသည်။

ကိုထွန်းမြင့် သဘောက မည်သို့ရှိမည် ကိုနန္ဒာမသိ။ သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာကမူ အမလတ် တင်တင်မြသည် တကိုယ်ကောင်း ဆန်သည်ဟု ထင်သည်။ ကိုတိ၍ စိတ်နာသည်။ စိတ်လိုလက်ရ တနှစ်တခါ ကိုနန္ဒာ

အတွက် အင်းလေးလုံချည်တစ်လေး တထည်၊ တက်ထရွန်အက်ျီစလေး တစ် လောက်တော့ ဝယ်ပေးတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာလက်မခံ။ ဟုတ်။ 'ကိုလေးဝတ်' ဟုဆိုကာ ကိုထွန်းမြင့်ကို ပေးလိုက်သည်။ ဟုတော့ ဖြစ်သလို ဝတ်သည်၊ ဖြစ်သလို စားသည်။

ကိုထွန်းမြင့်၏ စိတ်ကူးမှာ ကိုနန္ဒာကို ဘွဲ့ရအောင် သင်စေမည်။ ကိုနန္ဒာ ဘွဲ့ရလျှင် သူလည်း ဖိုးအိမ်နှင့် အတည်တကျ နေတော့မည်။ ကိုနန္ဒာသည် မက်ထရစ်ကို နှစ်ခွင်ပေါက် အောင်ခဲ့သော်လည်း ပညာရေးဆောင်ကြောင့် အိုမှုလှုပ်ရှားမှုတွင် သုံးနှစ်ဆက်ကျသည်။ ဆက် ကျကာလသောအခါ ကိုထွန်းမြင့်လည်း သူ့စိတ်ကိုနိုးကို ချုပ်ရသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း လက်ထပ်ရန် မှသောသို့။

ကိုနန္ဒာသည် သူ့အကို ကိုထွန်းမြင့်ကို အားနာသည်။ သူလည်း အလုပ်တောက်ပြီ၊ ပညာလည်း ထိုနည်း ထိုနည်း အမြဲတမ်း နေထိုင်တော့ မည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် စာမှုခွင့်ထွက်ရောမည်။ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ရန် တိုက်တွန်းသည်။

ထိုရာတွင် သူတို့ မိသားစု ဝန်ထမ်း ဖြစ်လာရသည့် ထဲမြစ်ကိုတော့ ကိုနန္ဒာ ဝမ်းနည်းသည်၊ နာကျည်းသည်။ ဖေဖေ့ကိုလော၊ မေမေ့ကိုလော ထိုသည့်ကိုမှ သူမသိ။ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း သူ့မျက်စိထဲတွင် အမလတ် တင်တင်မြ၏မျက်နှာကို ကွက်ကနဲ မြင်ယောင်လာသည်။ သူ ကိုညွှာသည့်အတွက် ဖြစ်ရသည်ဟု အမလတ် တင်တင်မြကိုသာ အသ နာသည်။

ကိုနန္ဒာ အသဲနာသည်ဆိုလျှင်လည်း နာလိုက်သည်။ သူတို့ မောင် နှမထဲတွင် အကြီးမြွားဆုံးမှာ တင်တင်မြတို့အတွဲဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး တင်တင်လှတို့မှာ ဝင်ငွေကောင်း၍ သူ့ယောက်ျား၏ ဝင်ငွေသာ ရှိသည်။ ကလေးတွေကလည်း များသည်။ တင်တင်မြတို့မှာ နှစ်ဦးလုံး ဝင်ငွေရှိကြ သည်။ ယခုဆိုလျှင် တင်တင်မြမှာ ကောလိပ်တစ်ခုတွင် ကထိက။ အမေရိကန်တို့၊ အင်္ဂလန်တို့ကလည်း ပြန်လာပြီ။ သူ့ယောက်ျားကလည်း

www.burmeseclassic.com

အရှည်ကိုမြင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ခေတ်တိုင်း ခေတ်တိုင်းတွင် အကျား ရှာလိုမှု တည်ဆောက်ပေါ်ပေါက်သည်။ 'ဟိုကေ့ကို ဟိုတက်နိုင်လျှင်၊ သည်ကေ့ကို သည်တက်နိုင်လျှင်' ဟု သူ့ယောက်ျားက ပြောခဲ့ ပေး တတ်သည်။

ဝါးလီမာခိုနေတက သူ့ ယောက်ျားသည် တကျသိုလ် အဆောင် တစ်ဆောင်တွင် အဆောင်မှူးလုပ်သည်။ ကျောင်းတွင် ဆရာလုပ်သည်။ ထိုရာတွင် ကျောင်းဆရာလခနည်းသည့်မှာ သူ့အတွက် အသာအား ထက်ဝက်ရည့်ကိုးသည်သာမှုသာဖြစ်သည်။ သူ့ထမင်းစားလုပ်မှာ အားထား ရာမှုမှာနှင့် ပေါင်းကာ ကျောင်းဆောင်မှုကို ထမင်းစားဆုံမှုသည် ထင်၊ အသား၊၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် စသည်တို့ ကန်ထရိုက်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တွင် လူနှင့် တန်းတူမှုသာ၊ အရည်အချင်းတူမှုသာ မမျှော်မှန်းနိုင်သေးသော ထူးချွန်ကြီးကြီးတရက်ကို ရသွားသည်။ ယခုတော့ ဝါရင့်နိုင်သာဘွင် ကိုယ့်ဝန်း ကိုယ်ပြု ကိုယ်ပိုင်ကား (အဓိပ္ပါယ်ကား သင်သင်ရှိသေးသည်။) တဆင့်တိုက်ကိုပြင် ရန်ကုန်သထက်တန်းလွှာတွင် အခရာတကြီး မှုရှိသတဲ့ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

ဤမျှ ကြီးသောလာဘ်ကို မည်သို့ရသွားသည်မှုတော့ ကိုနန္ဒာ မသိ။ 'သည်ကေ့ သည်တက်နိုင်လျှင်' သည့် နည်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုနန္ဒာ ထင်သည်။

သူ့အကို ကိုထွန်းမြင့်တို့ လင်မယားက ကျောက်မြောင်းတွင် အခန်း ကလေးတခန်း ငှားနေသည်။ ခလေးတွေကလည်း လေးငါးယောက်။ ကိုထွန်းမြင့်က မြို့အုပ်၊ သူ့မိန်းမက အထက်တန်းဆရာမ။

ဤတွင် ကိုနန္ဒာ နေရေးထိုင်ရေး ပြဿနာ ပေါ်လာသည်။

ဆိုပြုတ်ယနေ့တွင် ကိုနန္ဒာ ကျသည်မှာ သုံးခါရှိပြီ၊ သူ့အကို ကိုထွန်းမြင့်သည် ကိုနန္ဒာ နှစ်ခါကျသည်အထိ ထပ်နိုင်သမျှကလေးနှင့် ကျောင်းထားပေးသည်။ အမကြီး တင်တင်လှကလည်း ထောက်ပံ့သည်။ အမလတ် တင်တင်မြကတော့ မပေးလာပေ။

သုံးခါကျလာတော့ ကိုထွန်းမြင့် မတတ်နိုင်တော့၊ ကိုနန္ဒာတက်ကလည်း သူ့အကိုကို ငုံညှာရမည်၊ အလိုက်သိရမည်။ သူ့အတွက် သူ့ဟာပါတွင် တာဝန်မကျက်စေချင်။ သူ့အသက်ကလည်း အစိတ် နီးသည့်ကာလသို့ အသက်အစိတ်ကျော် ရောက်သည်အထိ သူ့ဟာပါကို ဖိရမည်ဆိုလျှင် အမှိုက်ရှိသူကလည်း (မည်မျှကောင်းသည်ဆိုစေ) မျက်နှာညိုချင်သည်။ ဖိရသူကလည်း မကောင်း၊ မျက်နှာငယ်ရသည်။ ထိုအထဲတွင် ကိုထွန်းမြင့်ကလည်း ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိသူ မဟုတ်၊ သူ့မိန်းမကိုလည်း အားနာရသေးသည်။

သို့ဖြစ်လျှင် ကိုနန္ဒာ ဘယ်သွားမည်နည်း။

ကိုနန္ဒာသည် တသက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ဘဝလမ်းကို သူ ရွေးရတော့မည်။ မည်သူ့ကိုမှ အားကိုး၍ မဖြစ်။

အမကြီး တင်တင်လှတို့ ရန်ကုန်သို့ရောက်သည် မှန်သည်။ ထိုရာတွင် လူတိုမှာ သားတွေ သမီးတွေ တပုံကြီး၊ သို့ဖြစ်၍ ယောက်ဖထံ မှီခိုရသည့် အဖြစ်မျိုးကိုလည်း ကိုနန္ဒာ မုန်းသည်။ အမလတ် တင်တင်မြ ကိုကိုမူ စဉ်းစားစရာပင် မလိုတော့၊ တခါက စာမေးပွဲအတွက် အလွန် အရေးတကြီး အသုံးလို၍ အကို ကိုထွန်းမြင့်၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ငွေ ထုတ်ချေး၍ တောင်းရသည်။ တောင်းသည် ဆိုသော်လည်း တကယ်က ချေးရ လည်ပြင်းသော ဖြစ်သည်။ ထိုရာတွင် တင်တင်မြက ချွေသုံး၍အောင် ညည်းကာ ငွေအစိတ်ကို ထုတ်ပေးသည်။ ပြန်ဆပ်စရာမလို၊ ဤမျှသာ တတ်နိုင်သည်ဟု ဆိုကာ မတတ်သာ၍ ရှုံ့ကြီးရသည့်သဘောမျိုး ပြော လိုက်သည်။ စင်စစ် တင်တင်မြသည် ငွေအစိတ်လောက်တော့ ဆုံးတို လည်း ဆုံးပေ၊ ကိုယ်လိုက်ဆဲနှင့်ကိုယ်တော့ အမှုန်းမခံပြီ ဆိုသည့် သဘောမျိုး ရှုံ့ကြိုလိုက်ခြင်းသော ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ကိုနန္ဒာက လည်း ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူပေးသော ငွေအစိတ်ကိုလည်း မယူ၊ တင်တင်မြနှင့်လည်း ထိုအတည်းက အဆက်ပြတ်ပြီ။

www.burmeseclassic.com

သည့်ဝတ်တည်းက ကိုနန္ဒာ လောကကိုနားလည်း၏ မြို့သည်၊ မောင်နှမ သားချင်းဆိုသည်မှာလည်း အလကားဟု ထင်လာသည်။ မောင်နှမ သားချင်း ချစ်ကြ ခင်ကြသည်ဆိုသည်မှာ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် ရှိသည့်အရွယ်၊ လူရေးလူရာကို မသိသေးသည့်အရွယ်၊ အပြစ်ကင်းတုန်း အရိုးသားဆုံးအရွယ်အတွင်တော့ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်မည်။ သို့ရာတွင် အရွယ်ရောက်၍ ကိုယ့်ဒုံး ကိုယ့်အိမ်နှင့် ဖြစ်လာကြပြီဆိုတော့ တယ်သူ့ တစ်သူမှ ဘောက်ထားကြတော့သည် မဟုတ်။ ကိုယ့်ဝမ်း ကိုယ်သာ ကြည့်ကြသည်ဟု ကိုနန္ဒာ ကောက်ချက်ဆွဲလိုက်သည်။

ကိုနန္ဒာ မည်သူ့ကိုမှ အားမကိုးချင်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သမား မှတ်ပုံတင်ရုံးသို့ ပြေး၍ တန်းစီသည်။ သို့ရာတွင် အားမရှိလှ။ သူ့လိုတွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ၊ သိပ္ပံဘွဲ့ရတွေ တပုံကြီးရှိသည်။ သူလို ဆိပ္ပံဘွဲ့ယနှစ် နှစ်ခါ တယောက်အရှိ နေရာမရှိ။

အခုကို ကိုထွန်းမြင့်အိမ်ကိုလည်း ဆိပ်မပြန်ချင်။ သွားရမည့် နေရာလည်း မရှိ။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ကျုံးကြောင်း ချည်း လျှောက်နေရသည်။ သည်တုန်းမှာ ရှန်ကြီးကျောင်းတကျောင်းတွင် ကပ်နေသော သူနှင့် တန်းတူ သူငယ်ချင်းတယောက်ကို သွားတွေ့သည်။ မက်ထရစ်တုန်းက တန်းတူဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူက ယခု ဝိဇ္ဇာတတိယနှစ် ရောက်နေပြီ။

ကိုနန္ဒာသည် သူငယ်ချင်းနှင့် ရှန်ကြီးကျောင်းသို့ လိုက်နေသည်။ စားရေးသောက်ရေး မပူပန်ရ။ ထွေးကျွန်တော့ စားရသည်။ အိပ်စရာကလည်း ကိုနန္ဒာလိုလူ ဆယ်ယောက်လောက် လာအိပ်သည့်တိုင် နေရာ လွတ်တွေ တပုံကြီး ရှိသေးသည်။

ကိုနန္ဒာသည် သူ့အကိုကိုတော့ ရှန်ကြီးကျောင်းမှာ နေသည်ဟု မပြော။ သူငယ်ချင်းတွေ့ရှာနေသည့် ဘော်ဒါဆောင်တဆောင်တွင် နေသည်ဟု လိမ်ပြောထားသည်။ ကိုထွန်းမြင့်သည် ထိုအပြောကို ကျေနပ်၍လော သို့တည်းမဟုတ် တာဝန်မယူနိုင်သည့်အတွက် မသိလိုက် မသိဘောင် နေခြင်းက ကောင်းသည်ထင်၍လော မပြောတတ်။ ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။

စားရေးနှင့် နေရေးထိုင်ရေးအတွက်က မပူရသည်မှာ၊ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာတွင် လက်ဖက်ရည်ဖိုးကလေးမျှ မရှိ။ ဆေးလိပ်ဖိုးကလေးမျှ မရှိ။ ပုတ်ဆိုးအနည်းဆုံး ဘတ်စကားခကလေးမျှပင် မရှိ။ မြို့ထဲသို့သွားလိုလျှင် ခြေလျင် လျှောက်ရသည်။ သည်အထဲတွင် အကိုတွေ အထင်သေးသည်ကို မခံချင်သဖြင့် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ကလေး ယူရမှာတော်လည်း ကြိုးစားချင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းစရိတ် မရှိ၊ စာအုပ်ဖိုး မရှိ။

တနေ့သော် မိုလ်ချုပ်လမ်း ပလက်ဖောင်းတွင် စာအုပ်ရောင်းနေသော သူငယ်ချင်းတယောက်နှင့် သွားတွေ့သည်။ သူက ကိုနန္ဒာကို သူနှင့် အတူလာ၍ စာအုပ်ရောင်းဖို့ ခေါ်သည်။ ကိုနန္ဒာတွင်လည်း စာအုပ်ဟောင်းကလေးတချို့ ရှိသည်။ နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်၊ မြန်မာစာအုပ် တော်တော်ကလေးစုံသည်။ ရှားရှားပါးပါး စာအုပ်မျိုးဆိုလျှင် ဈေးတင်ရောင်းသည်။ ရသည့်ငွေကလေးဖြင့် ရှားရှားပါးပါး စာအုပ်များကို လိုက်ဝယ်သည်။ မြို့ရောင်းသောအခါ ကျ၍စာအုပ်ကို အစိတ်ခြင်း သုံးဆယ်ဖြင့်ရသည်။ မှန်းမှ တယောက်လျှင် တနေ့ကို တဆယ်ငါးပါးလောက် စီသည်။

စင်စစ် သူ့နာမည်ရင်းက ကိုနန္ဒာမဟုတ်။ ဦးထွန်း ဖြစ်သည်။ ကိုနန္ဒာဆိုသည်မှာ သူ့ကလောင်နာမည် ဖြစ်သည်။ ကလောင်နာမည်ဆိုသည့်တိုင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထင်ရှားသည့် ကလောင်နာမည်မဟုတ်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရိုက်ထုတ်သော ကဗျာစာအုပ်ကလေးတအုပ်တွင် ကိုနန္ဒာ ကဗျာရေးသည်။ မောင်နန္ဒာဟူသော ကလောင်အမည်ကို တည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ကိုနန္ဒာဟူသော အမည်ကို သူကလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ခံယူသည်။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ထိုနာမည်ဖြင့်ပင် သူ့ကို ခေါ်သည်။ အစက ‘ကဗျာဆရာ ကိုနန္ဒာ’ ဟု အပြောင်အပြက် ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကဗျာဆရာ ဆိုတော့လည်း သူ စိတ်မလုံ။

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းတွေရောက်၍ မှတ်ပုံတင်များသို့ ဦးဆောင်သည်။ သူ့ကျောင်းမှာမှာ တခါမှ ပုံနှိပ်စာလုံး မမြင်ဖူးကြသေး။

ထိုရာတွင် ကိုနန္ဒာ စိတ်ပျက်။ သူ စင်သည်က 'ကာမံ့'ဟု တချို့က ခေါ်ကြသော 'ဓော်စေါကာများ'။ သည့်ကျောင်းမျိုးကို ဘယ်မှတ်ပုံတင်ကျော ထည့်မည်ဟုတ်ဟု သူသိပြီး ဖြစ်သည်။ ကိုနန္ဒာသည် ဘယ်မှတ်ပုံတင်ကမှ မထည့်သော ကျောင်းများကို အလောအစရှင်တရှင်တွင် ရှောက သူ့မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများကို ဖတ်စေသည်။ တခါတရံ သူ့ကျောင်းကို ဖတ်ပါမည့်အကြောင်း လက်ခံကျသည်ပင် တိုက်တိုက်ရ သေးသည်။ ထို့ကြောင့် 'လက်ခံကျည် သောက်ချင်လျှင် ကိုနန္ဒာကျောင်းကို သွားဖတ်'ဟု သူငယ်ချင်းများက ပြောမှတ်ပြုကြသည်။

ကိုနန္ဒာသည် ကျောင်းရှေ့ဝိုက် စာအုပ်ရောင်းလိုက် လုပ်နေသော လည်း စာပေနှင့် ခြေမြဲ ခြေသည်။ သဒ္ဒါစာ အဓိက ယူထားပြီးဖြစ်၍ နေ့ခင်းစရေတွင် အသုံးဝင်ချင်သည်။ ဝင်မည်၊ မဝင်ဝွှင်လည်း ဝီစ တခုတော့ ရှိသင့်သည်။ အနည်းဆုံး သူ့အမေတပ် တစ်တန်မြို့ကို အထင်ကြီးသည့်ကို မခံချင်၍ ရင်မှန်း သိအောင် အမှောက် တောင် ပြချင်သေးသည်။

ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်လော မသိ။ ကိုနန္ဒာသည် သဒ္ဒါစာ တတိယနှစ်နှင့် စတုတ္ထနှစ်ကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်သွားသည်။ သဒ္ဒါစာနှင့် ဘောင်တို့ ဆိုတော့လည်း အလုပ်အကိုင် ရှာရမည်။ ဘောင်လက်မှတ်ကလေးကိုင်ကာ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံသို့ ပြေးရ ပြန်သည်။ သို့ရာတွင်သော နှစ်ပါကျောဝတ္တုနောလည်း သည်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ထို့ရာတွင် ထိုအခြား ကိုယ့်အတွက် မောမရှိ။ ယခု ကိုယ့်လက်ထဲ၌ လက်မှတ်ကလေး တစောင်တော့ ရှိပြီ။

သူ့ ဘာသာတွဲမှာ သဒ္ဒါဗေဒ အဓိက ဖြစ်သည်။ သဒ္ဒါဗေဒကို သင်ခဲ့ရသည်။ ငါး မျိုးခွဲပညာ သင်ခဲ့ရသည်။ ဆေးဆိုး သားရေတက် လုပ်ငန်းကို လက်တွေ့လုပ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မနက္ခလေး၊ ပုသိမ်ကြီး၊ ဆိပ်ကမ်းတွင် အမိုးရ ငါးလေ့မြို့ရှေ့ဘူတာအများအပြား ရှိသည်။ အနည်းဆုံး ထိုရွာ၌ မှုခွင့် အလုပ်ရနိုင်မည်ဟု သူမျှော်လင့်သည်။

ထို့ရာတွင် အလုပ်မရ။ သည်လိုဖြင့် သဒ္ဒါဗေဒအဓိကဖြင့် ဆိပ်ကမ်းရှိ သော ကိုနန္ဒာသည် ရုံကြီးကျောင်းတွင် နေထာ ပလက်ဖောင်းတွင် စာအုပ်ဟောင်း ရောင်းနေရဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ အကိုတွေ အမေတွေကလည်း ပလက်ဖောင်းတွင် ကိုနန္ဒာ စာအုပ်ရောင်းနေသည်ကို သိသွားပြီ။ ကိုနန္ဒာကလည်း အသိပေး လိုက် သည်။ အစက အထင်သေး မခံချင်၍ ဖုံးကွယ် ထားခဲ့သော်လည်း ယခုမူ သင်္ကြန်ရက်စရာမလိုဟု ကိုနန္ဒာ သိတော်လာပြီ။

သူ့ အလုပ်သည် ဓမ္မယလည်းဖြစ်သော အလုပ်၊ စင်ကြယ်သော အလုပ်ဟု ကိုနန္ဒာ ရဲရဲကြီး မြင်တတ်လာပြီ။

ရဲရဲကြီးမြင်တတ်မှုကြောင့် ကိုနန္ဒာသည် သူ့အလုပ်ကိုသူ ဂုဏ်ယူတတ်လာသည်။

ပလက်ဖောင်းတွင် စာအုပ်ရောင်းခြင်းသည် အကျင့်စာရိတ္တကို ပျက်စီးစေသော ရာဇဝတ်မှုလော၊ မဟုတ်။ (ရာဇဝတ်မှု မဟုတ်ဟူ၍ ကိုနန္ဒာ မပြောသို့။ ပလက်ဖောင်းတွင် ရောင်းသည့် အတွက် ဒဏ်ငွေ ၄၁ ဖြင့် ငြိနေသေးသည်။) ထို့ရာတွင် အကျင့်စာရိတ္တကိုမူ ပျက်စီးစေဟု ကိုနန္ဒာ ရဲရဲကြီး ယုံသည်။

သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်။ မြို့သူ့မြို့သားဆိုင်အချို့တွင် ဝန်ထမ်းအချို့ကို မြို့သူ့ပစ္စည်းကို မိုးရောင်းကြသည်။ မှောင်ခိုဈေးသို့ ထုတ်ကြသည်။ လူလိမ်လူညာ လုပ်ကြသည်။ သူ့စာအုပ်များသည် မိုးရောပစ္စည်းများ မဟုတ်။ မှောင်ခို၌ ရောင်းရသောပစ္စည်းများ မဟုတ်။ အလွဲသုံးစား လုပ်ထားသော ပစ္စည်းများ မဟုတ်။

မြို့ဝသူ့ဆိုင်ဝန်ထမ်းအချို့ မိမိ့မိတ်ဆွေနှင့် ပတ်သက်၍ ပြဿနာလေး တပုဒ်ကို သူ ကြားရသည်။ ဘယ်လောက် မှန် မမှန်တော့ မသိ။

www.burmeseclassic.com

ထိုခါက မြို့တမြို့တွင် ပြည်သူ့ဆိုင် တဆိုင်ကို သူခိုးဖောက်သည်။ သူခိုးသည် ပစ္စည်းများကိုကြည့်ရင်း နံနက်လင်းသွားသဖြင့် ဆိုင်ထဲတွင် ပိတ်မိနေသည်။ အပြင်သို့ ထွက်မရတော့။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူ့ဆိုင်ထဲ ချောင်အကျဆုံးနေရာ တနေရာတွင် ပုန်းနေရသည်။ သည်အတွင်း ဆိုင်ဖွင့်ချိန်ရောက်သဖြင့် ဆိုင်အမှုထမ်းများ ရောက်လာကြသည်။ ဆိုင်ထဲ ရှုပ်နေပြီ၊ ဆိုင်ထဲတွင် ငြိမ်ရောက်ရာ ပျက်နေပြီ။ သည်တော့ သူ့ဆိုင်ကို သူခိုးဖောက်မှန်း သိကြသည်။ ဆိုင်တွင် အပျောက်အရှုံးစာရင်းကို ထုတ်ကြသည်။ ပစ္စည်းစုစုပေါင်း နှစ်သောင်းကျော်ဘိုး ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူခိုးသည် သူခိုးသုံ ဖြစ်သည်။ ချောင်ကလေးထဲ၌ ကြာကြာ မပုန်းနိုင်။ နောက်ကြာတော့ ချောင်ထဲ၌ ပုန်းနေသောသူခိုးကို မိသွားသည်။ ရဲတို့ရောက်လာ၍ ရဲကိုအပ်သည်။ ရဲတို့က သူခိုးကို စစ်သည်။ သူခိုးအား နာမည်ကို မေးသည်။ သူခိုးသည် ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်သွားသည့်နှယ် ရဲတို့မေးခွန်းကို တခွန်းမှမဖြေ။ တဟားဟား ရယ်နေသည်။ ရဲတို့က အမျိုးမျိုး မေးသည်။ သူခိုးက ရယ်မြဲရယ်သည်။ ဟားတိုက်၍ ရယ်သည်။

ရဲတို့က သူခိုးကို ရုံးစခန်းသို့ခေါ်သွား၍ စစ်သည်။ သည်အခါ သူခိုးသည် ဟားတိုက်ရယ်မြဲရယ်ရှိသည်။ ရဲအရာရှိတို့ စိတ်ပျက်လှပြီ။ သူခိုးသည် တကယ်ပင် ဦးနှောက်ပျက်သွားပြီလော၊ ဦးနှောက်ပျက်ဟန်ဆောင်ခြင်းလော၊ ပစ္စည်းနှစ်သောင်းဘိုးကို မည်သည့်နေရာသို့ ထုတ်သွားသနည်း။

နောက်ဆုံးကျမှ သူခိုးက ဖြောင့်ချက်ပေးသည်။ သူခိုးဖြောင့်ချက် နံနက် ၃ နာရီလောက်တွင် သူဆိုင်ထဲ ရောက်သည်။ ပစ္စည်းတွေကို လျှောက်ကြည့်နေသဖြင့် နံနက်လင်းသွားသည်။ အပြင် မထွက်သာ သဖြင့် ပြည်သူ့ဆိုင်က ချောင်ကလေး တချောင်ထဲတွင် ပုန်းနေသည်။ သည်တုန်း ပြည်သူ့ဆိုင်ဝန်ထမ်းတို့ ချောင်ကလေးထဲတွင် သူပုန်းနေမှန်း

မသိကြ၍ ပစ္စည်းတွေကို တချို့တခု လာ ထားကြသည်။ ပြီးနောက် ပြီးနောက် ပစ္စည်းတွေကို လာယူ ထားကြသည်။ ထို့နောက် နှစ်သောင်းကျော်ဘိုး သူခိုးဖောက်သည်ဟု စာရင်းပြုကြသည်။

ထို့ကြောင့် သည်ဆိုင်ထဲမှ သူဘာမှ မထုတ်ရသေး။ ယခု သူ့ကိုယ်တွင် ပါသည်မှာ ဘီလူးကျွန်း ဆေးတံတချောင်းနှင့် ဗိုလ်ကြီး ဆေးလိပ်ဘူးသော သူ နိုးရသေးသည်။ မယုံလျှင် ဆိုင်ကိုရှာကြည့်ပါဟု ဆိုသည်။

ရှာကြည့်သည့်အခါ သူခိုးပြောသည့် အတိုင်း ပစ္စည်းတွေ ရှိနေသည်။ ထို့ပြင် မည်သို့ မိုးချုပ်သွားသည်၊ သို့မဟုတ် မည်မျှရှိသည်ကိုမူ ကိုနေ့ မသိ။

သည် အလုပ်မျိုးနှင့်စာလျှင် စာချုပ်ချောင်းသည့် အလုပ်သည် မကြီးသောအောင် စင်ကြယ်သော အလုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကိုနေ့ ထင်သည်။

www.burmeseclassic.com

[၅]

ကိုနုနွာသည် သူ့အမကြီး တင်တင်လှအိမ်သို့ အလည်တခေါက်ရောက်စဉ် တင်ထွန်းအောင်တို့ ခမြိုင်တို့ကို ကြည့်၍ သူ့ဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ သူတို့တွင် ဘာမျှ ပူပင်စရာမရှိ။

သည်ကတည်းက တင်ထွန်းအောင်တို့ လူ့ဗိုက်ကို ကိုနုနွာကြည့်၍ စိတ်မောခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဘယ်နေ့ ဘာကြားရဦးမလဲသာ မသိတာပဲ။ ဒီကောင်တွေကတော့ မတွေ့ယ်ဘူး' ကိုနုနွာ စိတ်ထဲက ပြောရင်း ခေါင်းရမ်းမိသည်။

သိပ်မကြာ။

တနေ့ သူ့အမကြီး တင်တင်လှက ကိုနုအရေးတကြီးရှိ၍ဟု ဆိုကာ ခေါ်ကို ကိုထွန်းမြိုင်လာခေါ်သည်။

ကိုနုက တင်ထွန်းအောင်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

တင်ထွန်းအောင်သည် အမေ၏ ငွေနှစ်ထောင်နှင့် ရွှေဘီးကိုခိုး၍ အိမ်မှ ထွက်ပြေးသည်။ သူနှင့်အတူ ခမြိုင်လည်း ပါသွားသည် ဆိုသည်။ ရန်ကုန်မှာလဲ ရှိပြီ၊ မန္တလေးနှင့် တောင်ကြီး သို့လည်း ရှန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားကာ အရှာခိုင်း ပြီ၊ တင်ထွန်းအောင်တို့ အရိပ် အစတောင်ကိုမျှ မရှာတွေ့။

ကိုနုနွာလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

အမကြီးနှင့် ကိုထွန်းမြိုင်ကလည်း နိုင်ငံခြားသို့ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့နှင့် ပါသွားသည်။ သည်တွင် တင်တင်လှ၊ ကိုထွန်းမြိုင်နှင့် ကိုနုနွာတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြရသည်။

အမတင်တင်လှကမူ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘာမျှ မလုပ်နိုင်တော့။ ငိုရှိုက်သာ ရှိသည်။

"သတင်းအစအနတခုတော့ ရတယ်ကွ"

ကိုထွန်းမြိုင်က ဝဲတွန့်ရှုံ့မဲ့နေသော သူ့အမကို မေ့ခင်းကြည့်၍ ပြောသည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က သူရယ်၊ ခမြိုင်ရယ်၊ ကျောင်းသား တယောက်ရယ် သုံးယောက် မော်လမြိုင်မှာ တွေ့လိုက်သတဲ့။ နောက် တော့ ပြောရှောက်သွားတယ်။ အဲဒါ မော်လမြိုင်ကိုလိုက်ရှာ တောင် မပြော်လို့ စိတ်ကုန်ရတယ်။ မော်လမြိုင်မှာတွေ့ရင်သဲတွေ့ မတွေ့ရင်လဲ တော့ဘူး၊ သဲလွန်စတော့ ရမယ်လို့ ငါထင်တယ်။ အဲဒါ မင်းကိုတဲ့ ကောင်တွေ မှာထားတာ၊ ဒို့အထဲမှာ ရွှေမျိုးအရင်းအချာဆိုလို့ သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါကလဲ ရုံးက ခွင့်ယူလို့ မဖြစ်ဘူး။ အချိန်ပိုတောင် ဆင်းနေရသေးတယ်။ လိုက်ရှာရတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ငရဲ လျှော့ပတ်သည်လဲမှို့၊ အားလဲ အားမှ၊ သူ့အဓေကလည်းမရှိ၊ ငါကလဲ မှားမှ ဆိုတော့ မင်းသာ ရှိတာပဲ။ မင်း တာဝန်ဆိုင်းကလေး ဖိတ် ယောင်သို့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လော"

ကိုထွန်းမြိုင်က မဲ့တဲ့မြို့ နိဒါတ်ပြမေးခွန်းကို မေးသည်။

"ဖြစ်ပါတယ်"

ကိုနုနွာက ပြောသည်။ ကိုနုနွာက သူ့တာဝန်ဟု ယူဆသည်။ ဒါ့အပြင် ကိုထွန်းမြိုင်ပြောသလို အရင်းအချာထဲက လူလွှတ်ဆို၍လည်း ယူထားလောက်သာ ရှိသည်။

"ဒါဖြင့် ဗိုလ်ထွန်း၊ နင် မနက်ဖြန် လိုက်သွားပေတယ်"

www.burmeseclassic.com

အမေ တင်တင်လှက စိတ်မကြေသည်။ ကိုထွန်းမြင့်က သူ့အမေ[illegible] မျက်နှာသာအဖြင့် တချက်လှည့်ကြည့်သည်။

"နေစမ်းပါဦးအမေ၊ နယ်လှည့်လိုက်ရင် ရုတ်တရက်တိုက်ချည်ဘဲ ရှာတယ်[illegible] ဆိုတာ လမ်းသည်ခေါင်း လျှောက်ရှာနေလို့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ[illegible] သူ့အဆက်နဲ့သူ စုံစမ်းမှ၊ အစီအစဉ်နဲ့သွားမှ"

ကိုထွန်းမြင့်က ကိုနုရှာဘက်သို့ လှည့်သည်။

"ဒါ့ သဘောကတော့ မင်း မော်လမြိုင်လိုက်သွား။ ကိုလှမြင့်[illegible] သူငယ်ချင်း ကိုဇော်ဝင်းဆိုတာ ရှိတယ်။ အကောက်ခွန်မှာလုပ်တယ်[illegible] ကောင်လေးတွေကို မော်လမြိုင်မှာတွေ့တယ်ဆိုတာ သူ့ဆီက ရတာ[illegible] သူနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ရှာတွေ့ရင် ခြိမ်းခေါ်ခဲ့ဘို့ဘဲ"

"သူ့အမေ မပြန်ခင် အိမ်ရောက်မှ ဖြစ်မှာ။ သူ့အမေ ပြန်လာချိန် အိမ်မှာ မရှိရင် သူ့အမေက စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ကနှင်ချမှာ။ သူ့အမေက[illegible] ဖြတ်တယ်။ ကြားထဲက ငါဘဲ ခုက္ခရှာမှာ"

တင်တင်လှက မျက်ရည်များကြားမှ ပြောသည်။ ကိုထွန်းမြင့် မျက်နှာ[illegible] သားက မှုန်နေသည်။ အမေကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဓာတ်မီးပေါ်က ပန်းဆိုး[illegible] နိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုနုရှာကမှ သူ့အမေကိုသာ သနားသည်။

"ပစ္စည်းတွေကော၊ ဘယ်လောက် ရွေ့ပါးသွားသဲလား"

ကိုနုရှာက မေးသည်။ တင်တင်လှက နှပ်ညှစ်ကာ

"ဒါပါဘဲ။ ငွေလေးနဲ့ပါပါတော့ ပါသွားတာဘဲတဲ့တယ်။ တခုနတ[illegible] သူ့လက်ထဲမှာ[illegible] သုံး လေးဆယ် လောက် ရှိမှာ လို့ မေးတော့ [illegible] ဝိုက်သံတဲ့။ [illegible] နှစ်လိုတာ [illegible] ပတ်သနီး ဆိုလား၊ နံပတ်[illegible] ဆိုလား [illegible] ရှာတယ်၊ ငါကြားတာဘဲ။ ငါက ကိုတ်မမေးတော့[illegible] မတွေ့ပါဘူးလို့ ပြောတာဘဲ"

ကိုထွန်းမြင့်နှင့် ကိုနုရှာသည် ဆတ်ကနဲ မေ့ကာ တယောက်ကို[illegible] တယောက် ကြည့်မိကြသည်။

"နှင်ကိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူး" ကိုထွန်းမြင့်က ခေါင်းကိုရမ်း၍ ပြော[illegible] လိုက်သည်။ "ဟဲလေ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်တော့ ရှာကြည့်ပေါ့။ ရှာလို့ [illegible] ပြောက်တန်ပြောက် ရှောတန်ရှောပြီး ခေါ်ခဲ့ရမှာဘဲ။ ဘယ်ကနေ [illegible] တော့ ကုန်လောက်ပြီ"

"နေပါဦး၊ မော်လမြိုင်မှာ မရှိဘူး ဆိုရင်ကော"

ကိုနုရှာက မေးလိုက်သည်။ ကိုထွန်းမြင့်သည် တိုမေးခွန်းအတွက် [illegible] အဖြေသင့်ရှိဟန်မတူ။ မော်လမြိုင်တွင် တွေ့လျှင် တွေ့မည်။ [illegible] မည်သို့မည်ပုံ ပြန်ခေါ်မည်ဆိုသည် ကိစ္စလောက်ကိုသာ [illegible] သည်။ မော်လမြိုင်တွင် မတွေ့လျှင် မည်သို့စီစဉ်မည် [illegible] ကိုကား [illegible] ပြီး ဖြစ်ပုံမရ။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖောက်သို့ [illegible] သည်။

"[illegible] တော့ ကိုဇော်ဝင်းနဲ့ပဲ တိုင်ပင်ကြည့်ပေါ့။ မတွေ့ရင် ရွေ့ [illegible] ရှာကြည့်ရ ခေါ်ခဲ့ပေတော့ ဗိုလ်ထွန်းမှုဟန်။ ငါလဲ သိပ်မရှင်းဘူး [illegible] ခေါင်း မီးတောက်နေပြီ။ ကောင်လေးတွေ စေ့စေ့လစ်လစ် [illegible] တော့ သွားမယ်မထင်ပါဘူး"

မော်လမြိုင်ရောက် နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကို ချရသည်။ မော်လမြိုင်တွင် ကိုဇော်ဝင်း၏ အကူအညီဖြင့် တင်ထွန်းကောင်တို့ကို ရှာမည်။ တွေ့လျှင် ချောတန်ချော ခြောက်တန်ခြောက်၍ အမြန်ပြန်ခေါ်လာမည်။ မော်လမြိုင်တွင် မရှိတော့ဟုဆိုလျှင် ထပတ်တန်သည် [illegible] သည် နေ၌ သတင်းအစအနကို စုံစမ်းမည်။ သတင်းအစ [illegible] မသည့်နေရာသို့ လိုက်မည်။ သတင်းအစအနမရလျှင် တစ်ခေါက် [illegible] မည်။ ထိုအတောအတွင်း တင်တင်လှက သတင်းစာထဲတွင် [illegible] ပြန်ခေါ်မည်။

[illegible] သို့ရှာတွင် သူတို့ဘက်မှ လှ မသည့်နိုင်။ ထည့်စရာ လှမရှိ။

www.burmeseclassic.com

ထိုညီတွင် ကောင်လေး နှစ်ယောက်တို့ ကိုနန္ဒာပေါ်ပေါ်တွ...
ရှိကြသည်။

သို့ဖြင့် ကိုနန္ဒာ မော်လမြိုင်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်တွင် ကိုဇော်ဝင်းက သတင်းတစ်ပြည့်အစုံ ပေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့်သယ်ရက်လောက်က တင်ထွန်းအောင်တို့နှစ်ယောက် ... လေယာဉ်ပေါ်မှ တလုံးတီထွယ်လျက် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုဇော်ဝင်း တွေ့တော့ တင်ထွန်းအောင် မျက်နှာပျက်နေသည်။ သူတို့က မော်လမြိုင် ထ သူ့ဝယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံ အလည်လာသည်။ သုံးလေးရက်ကြာမည် ဟု ဆိုသည်။ နောက် တပတ်လောက်ကြာသောအခါ တင်ထွန်းအောင် နှင့် အဖော်သုံးလေးယောက်ကို ကိုဇော်ဝင်း တွေ့ပြန်သည်။ တွေ့သည့် နေရာက မှန်နှင့်ကပ်ခြေသော ကုန်သေသဆိုင်အနီးတွင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ ည ကိုသွားလိုက်ပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ တင်ထွန်းအောင်တို့က ကိုဇော် ဝင်းကို မမြင်။ ထို့ကြောင့် ကိုဇော်ဝင်း သူတို့တသိုက်ကို လိုက်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်ရလိုက်သည်။ ထိုကွမ်းယာဆိုင်သည် မော်လမြိုင်တွင် နာမည် ကြီးသည်။ ခေတ်စားသော နိုင်ငံခြားဆိုးကောင်းထိုးလည်း ရသည်၊ နံပတ် သရိုးတို၊ နံပတ်ရိုးတိုလည်း ရသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။ ထိုကွမ်းယာ ဆိုင်တွင် ညညလူစည်တတ်သည်။ အရွယ်ကောင်းကာလသားတွေ ဆယ့်ကိုး နှစ်ဆယ် တစ်ဂိုက်လောက်သော ရှိကြမည်။

နောက်တညတွင် ကိုဇော်ဝင်း ထိုကွမ်းယာဆိုင်တဝိုက်မှာ သွား ချောင်းမြန်သည်။ တင်ထွန်းအောင်တို့ လူသိုက်ကို ထပ်မံ တွေ့ပြန်သည်။ သုံးလေးရက် အလည်လာသည်ဟု ပြောသော တင်ထွန်းအောင်သည် တပတ်ကျော်ကြာသည်... မော်လမြိုင်တွင် ယောင်လည်... လှုပ်ရှားနေသည်။ သည်တော့ ကိုဇော်ဝင်းတွက်ကိန်း မှန်ပြီ။ ကောင်လေး တွေ ထိမ်က ထွက်ပြေးလာခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ရှိ တင်ထွန်းအောင်မိဘများထံ အကြောင်း ကြားလိုက်သည်။ ဆို ထင်သည့်အတိုင်း တင်ထွန်းအောင်တို့ ထိမ်က ထွက်ပြေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်ပို့ပါမည့်အကြောင်း၊ ထိုကိစ္စကို လူ မသိစေလိုကြောင်း၊ လူလွှတ်လိုက်ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း ... တင်တင်လှထံမှ စာလာသည်။

လာသည့်အတောအတွင်း ကိုနန္ဒာ မော်လမြိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒာ မော်လမြိုင်သို့ ရောက်သော် တင်ထွန်းအောင်တို့လူသိုက် မော်လမြိုင်တွင် မရှိတော့။ ပြေးရာ ပျောက်နေပြီ။

မော်လမြိုင်တွင် လက်ပိုက်ချနေသော ကိုဇော်ဝင်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကိုဇော်ဝင်း၏ သတင်းအရ ထားဝယ်သို့ ထွက်သွားသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနန္ဒာ တင်တင်လှနှင့် ကိုထွန်းမြင့်ထံ ကြေးနန်းရိုက်သည်။ ထားဝယ်သို့လိုက်ရန် ကြေးနန်းပြန်သဖြင့် ထားဝယ်သို့ လိုက်ရ ဖြစ် သည်။

ထားဝယ်တွင် တင်ထွန်းအောင်တို့ကို ရှာသော်လည်း အရိပ် အယောင်မျှ မတွေ့ရတော့။ စုံစမ်းသောအခါ ကော့သောင်းမှာလိုလို၊ နတ် ကြီးတောင်ဘက်မှာလိုလို သတင်းရပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

[၆]

ဤသို့ဖြင့် ပြဿနာ ရှိလာသည်။

တစ်ဆက်နိုင်ငံသို့ ကူးပြောင်းသွားသည့်အတွက် နိုင်ငံရေး ပဒေသာ ပါ မပါ စုံစမ်းရတော့မည်။ ထိုနိုင်ငံသားများ လိုက်ခေါ်ကြို ဆိုသည့် ကိစ္စကလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဤ ပြဿနာကြီးလာသည်။

စင်စစ် တင်ထွန်းအောင်တို့ လူစုသည် နိုင်ငံရေးကို အာမှ နားလည် ကြသည်မဟုတ်။ ဤသည်ကို ကိုနန္ဒာသိသည်။ သို့ရာတွင် စာမေးပွဲကျ သဖြင့် လည်းကောင်း၊ [illegible] လည်းကောင်း၊ လုပ်စိတ် [illegible] ရှုပ်ယှက်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကိုနန္ဒာ ထင်သည်။

သူတို့နောက် လိုက်သင့် မလိုက်သင့် ကိုနန္ဒာ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ် နေသည်။ ထားဝယ်တွင် ရင်းရင်းနှီးနှီး တိုင်ပင်စရာ ဆို၍လည်း တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်သို့လှမ်း၍ ကြေးနန်း ရိုက်ရပြန် သည်။ လိုက်ခဲ့ပါဟု တင်တင်လှ နာမည်ဖြင့် ကြေးနန်း တစောင် ရသည်။

တင်တင်လှမှာ ခေါင်းမီးတောက်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့သားကို ရှာဖွေ မည်ဆိုလျှင် ရေမြှုပ်ခံ့တော့ တွေ့အောင်ရှာမည်ဆိုသည့် အစားထဲက

[illegible]သည်။ သာကိုမှ တညီတည်းပြိုင်ပြိုင် ပြောစားနိုင်မည်မဟုတ်။ ကိုထွန်း [illegible] လဝန်၍ မေးမြန်းကြည့်လျှင် ကောင်းမည်ဟု ထင်သည့် အတွက် ကိုထွန်းမြင့်ထံ ကြေးနန်းတစောင် နောက်ထပ် ရိုက်ပြန်သည်။

"[illegible]ကြည့်ပြီး အလားအလာရှိရင် လိုက်ပါ"ဟု ကိုထွန်းမြင့် [illegible] ပြန်ကြားပြန်သည်။

ထားဝယ်တွင် စုံစမ်းကြည့်တော့ နတ်ဒေဝီမောင်ဘက်တွင် ရန်ကုန် [illegible] ကောင်ကလေးတွေ ရောက်ခဲ့သည်ဟု ကြားရသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန် [illegible] ရှိသည့်အခါ တင်ထွန်းအောင်တို့ ပုံသဏ္ဌာန် မျိုး ဖြစ် သည်။

ကိုနန္ဒာ အားတက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ထားဝယ်မှ ကုန်သည်အချို့နှင့် နတ်ဒေဝီမောင်သို့ [illegible]သည်။ တောကို တောင်ကြားကိုဖြတ်၍ သက်စွန့်ဆံဖျား သွားရ [illegible]။ နေ့ညမဆိုင် သုံးရက်ကြာမျှ တနင်္သာရီရိုးမကိုကျော်ပြီး နတ်ဒေဝီ [illegible]သို့ ရောက်သည်။

နတ်ဒေဝီမောင်ကား လူမျိုးစုံရောက်နေသည့်နေရာဖြစ်သည်။ [illegible] မြန်မာ [illegible]နှင့်ပင် တွေ့ရတော့။ [illegible]၊ [illegible] တရုတ်၊ ကုလား၊ မြန်မာ၊ ထားဝယ်၊ မွန်၊ ကရင် တို့ [illegible] နေသည်။

ကိုနန္ဒာသည် နတ်ဒေဝီမောင်တစ်ဝိုက်တွင် တင်ထွန်းအောင်တို့သတင်း ကို စုံစမ်းသည်။ တစ်ဆက်နိုင်ငံဘက်ကူးသွားသလိုလို မသေချာ သတင်းကို [illegible] ရသည်။ တိတိကျကျ ကာမျှမရှိ။

ရန်ကုန်မှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာလည်းကြာပြီ။ ကြာ၍ သူ့အတွက်ပါ ပြဿနာတွေ ရှိလာနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ [illegible] ကိုနန္ဒာ [illegible]ပြန်ခဲ့ပြီ။

www.burmeseclassic.com

မနက် ထားဝယ်သို့ ပြန်လိုက်ရန် စီစဉ်ပြီး ကရင်ရွာကလေးတစ်ရွာ[...] စုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကိုနန္ဒာ အိပ်သည်။ သူနှင့်အတူ ခရီးသွားသည့်အထဲ[...] တွေလည်း ရှိသည်။ အထမ်းသမားတွေလည်း ရှိသည်။ သူတို့မှာ ဝန်စည် စလယ်တွေ အပြည့်၊ တထမ်းစာ တစ်ပိုးစာတော့ ပါသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကလည်း စုံသည်။

သည်အထဲမှာ လူလွတ်က ကိုနန္ဒာတစ်ယောက်တည်းဖြစ်သည်။

သူ့မှာ လွယ်ထားသော လေယာဉ်အိတ်အကြီးစားတစ်လုံးနှင့် လွယ်အိတ် တစ်လုံးသာပါသည်။

ကိုနန္ဒာ မှေးမှေးမှေးမှေး ပျော်မည့်ပြီခဲ ဂုန်ဂုန်ခိုင်ခိုင်အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသည်။ ပထမတော့ ကိုနန္ဒာ ဘာမှမသိ။ အရိုးရှုးရဲ့ တစ်ကောင် မှောင်နေတိုက် ဝင်ခိုးသလားဟု ထင်မိသေးသည်။ စုံစမ်းကြည့်တော့ မှောင်ရိုအထမ်းသမားများ၏ ပစ္စည်းအချို့ကို သူခိုးဝင်ခိုးသဖြင့် သူခိုး ဖမ်းကြောင်းသိရသည်။

ကိုနန္ဒာသည် လူတွေကြားထဲက အတင်းတိုးဝေ့ကာ ဖမ်းမိထား[...] သော သူခိုးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ သူခိုးဟု အစွဲခံရသူမှာ ခမြင့်။

ကိုနန္ဒာသည် သူ့မျက်လုံးများကို သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဖြစ်မိသည်။ ခမြင့်မှ ခမြင့်အစစ်။

"ဟေ့ ခမြင့်"

ကိုနန္ဒာသည် လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးထွက်ကာ ခမြင့်ပခုံးကို ဖမ်းဆွဲ[...] ခမြင့်သည် သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသည့်ပမာ မျက်လုံး အပြူးသား[...] ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကိုနန္ဒာကို ကြည့်နေသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်း သိဟန်မတူ။

ခမြင့်လိုပင် တခြား ဖမ်းသတ်ကလည်း ကိုနန္ဒာကို အံ့ဩရုံးစမ်း[...] ရှုသော မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

"ဟေ့ ခမြင့်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မင်းကို တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ [...]ကလေးတွေ ဘယ်မလဲ တင်ထွန်းအောင်"

ကိုနန္ဒာက ခမြင့်ပခုံးကိုကိုင်လှုပ်၍ မေးသည်။

"ဟင် ဦးလေး"

ခမြင့်သည် ထိုအခါကျမှ သတိရလာဟန်ဖြင့် ကိုနန္ဒာ၏ လက်မောင်း [...]လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ဆုပ်ထားသည်။

ခမြင့်၏အသားများသည် နေလောင်သဖြင့် ညိုလျက်ရှိသည်။ ဆံပင် [...]ကလည်း ပုခုံးပေါ် ဝဲနေသည်။ အဝတ်အစားမှာ နိုင်လွန် [...] ဖြစ်သော်လည်း ညစ်ထေးနေလေပြီ။ အရောင် မှိန်နေပြီ။ [...]ကောင်းကလည်း နွမ်းနေပြီ။

"ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို၊ ကျွန်တော့်ကို"

ခမြင့်သည် စကားကိုဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်ထားလေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်ရှိသည်။ မငိုမိအောင် ချုပ်တည်း ထားရဟန် [...]ကိုက်ထားသည်။

"ဒီကောင်လေးကို ဟိုစခန်းမှာကတည်းက မသင်္ကာပါဘူးလို့ ကြည့် နေတာ၊ ခု ထင်တဲ့အတိုင်းဘဲ။ ခိုးလာလို့ပေါ့၊ မနိုးများမနိုးရင် အကုန် [...]မှာပဲ"

တစ်ယောက်က ပြောလေ၏။ ခမြင့်၏မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အချို့ကို [...]ရသည်။ လက်သီးလေးငါးလုံးစာတော့ မိပြီးပြီထင်သည်။ သည်အထဲ [...] နောက်ထပ် ထိုးမည့်ကြိတ်မည့်သူက တကဲကဲ လုပ်နေကြသေးသည်။ [...]ကျမှ ခုခံနိုင်မည်၊ သူ့မှန်လက်ကိုအပ်မည်ဟု ပြောသူက ပြော သည်။

"ကျွန်တော့်တူပါဗျာ၊ ဒီကောင်းအခင်သားသေးပါ။ စာမေးပွဲကျလို့ [...] ထွက်ပြေးလို့ ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေတာလဲ နှစ်ပြီ။ မောင်လမြင့်၊ [...]။ တွေ့မယ်တွေ့တော့၊ မင်းတို့တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့အကောင် [...]တွေကွာ၊ ဘယ်မလဲတစ်ယောက်"

www.burmeseclassic.com

ကိုနန္ဒာသည် သနားလည်း သနားသည်၊ စိတ်လည်း ဆိုးသည်။ တချို့က ကိုနန္ဒာပြောသည်ကို မယုံကြ။ ကိုနန္ဒာက အကျိုးအကြောင်း အစုံ ရှင်းပြရသည်။ ကျောင်းထိုင် မှူးဆရာတော်ကြီး ဆင်းလာ သည်။ ဆရာတော်ကို သက်သေသာက္ခိ တင်ပြရသည်။ မိဘများ၏အမည် လည်းပြောသည်။ သူ တာဝန်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မှုညီး ပါသွားလျှင် လည်း မိမိလျော်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မှုညီးမပါလျှင်လည်း ရှာတုန်းရှိက်တုန်း အရွယ်ရောက်၍ တကြိမ်တခါ ခွင့်ရွက် ပေးလိုကြောင်း၊ ပရိသတ်ကို တောင်းပန်ရသည်။ ဆရာတော်ကလည်း ကိုနန္ဒာ ... ပြတ်ချက် ပေးသည်။

"ကဲ ဘယ်မလဲ ကိုကောင်"

ကိုစွဲခိုစွဲတွေ ရှင်းပြီးသော် တင်ထွန်းအောင်ကို မေးရသည်။

"နတ်ထိမ်ကောင် မိုးစေနဲ့မှာ"

"ဘာလုပ်နေသလဲ"

"နေမကောင်းလို့ ဦးလေး၊ ဦးလေးကျ သေပြတ်နေတယ်"

ကိုနန္ဒာ အိတ်ထဲတွင် ကိုရမယ်ရ ဆောင်လာသော ကလိုရိုကွင်း ဆေးလိပ်၊ အေစီစီ သည့် ဆေးများပါသည်။ တော့ ငှက်ဖျား လွှာသွားလိုက်သည်။

"ဆရာဝန်မရှိဘူးလား"

"မရှိဘူးခင်ဗျ"

"မဟာဆရာကော"

"မဟာဆရာတော့ရှိပါတယ်။ ဦးလေးဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်း လို့လား"

ခွါမြင့်က သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်သေးသည်။

"ဒီ တင်ထွန်းအောင် နေမကောင်းဘူးဆို"

"ဟာ ဦးလေးကလဲ ကုံးလိုက်တာ။ သေပြတ်တယ်ဆိုတာ နှပ်တ် ပြတ်နေတာကို ပြောတာ ဦးလေးရဲ့ စီကရက်သဲ ထဲ့ရတာ၊ ဆေးကို အလိပ်နှစ်ဆယ်လောက်ကုန်တယ်။ ခု ဆေးတိုးမရှိလို့"

ကိုနန္ဒာသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သည့်ဆေးတော့ သူလဲမတတ် နိုင်။ တင်ထွန်းအောင်၏ အမည်အနေသည် 'မလှယ်တုံး'ဆိုသည့် အဓိပ္ပါယ် ဖြစ် ပေါ့ရက်စေပြီ။

ကိုနန္ဒာက သူတို့နှင့်ယောက် ပျောက်သွားသည့်အတွက် မိဘများ စိတ်ပူနေကြသည်။ ရုံကုန်တွင် အနှံ့ ရှာပြီးပြီ။ မော်လမြိုင်တွင် သတင်း မရ၍ မော်လမြိုင်သို့လိုက်လာသည်။ မော်လမြိုင်မှာမတွေ့၍ ထားဝယ်သို့ လိုက်ရသည်။ ထားဝယ်သို့ ရောက်သော် နတ်ထိမ်ကောင်အကြောင်း ရန်ကုန်ကကျောင်းသားလေးတွေရှိသည်ဟု ကြားသဖြင့် ဟုတ်လို ဟုတ် ငြား လိုက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ၏ရှာပုံတော်ကို ဇာတ်ခင်းပြ သည်။

"မင်းတို့ တော်တော်မိုက်တဲ့ ကောင်တွေဘဲ၊ အိမ်မှာသူကြီးတွေ ဖြင့် စိတ်ပူလို့၊ တင်ထွန်းအောင် 'အမေဆိုရင် ကြာရင် သားစိတ်နဲ့ ရူး တော့ မှာပဲထင်ပါ။ ခုည နတ်ထိမ်ကောင်ကို သွားချင်တယ်။ ရမလား"

ခွါမြင့်က ခေါင်း တွေနေသည်။

"ခုညတော့ မရဘူးထင်တယ်၊ လမ်းက သိပ်မကောင်းဘူး။ တော လမ်း၊ နတ်ထိမ်ကောင်သွားဦးတော့"

ခွါမြင့်က ကောက်ကြောင်း၍ သူ့ကို စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့် သည်။ ကိုနန္ဒာ၏ အစီအစဉ်ကို သိချင်ဟန်တူသည်။

"မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ပြန်ခေါ်ရမယ်လို့ အိမ်ကမှာလိုက်တယ်။ အခါ မင်းတို့အတွက် ငါလာရတာ၊ စီကရက်ပြီး ထားဝယ် ပြန်မယ်။ ထားဝယ်ကမှ ရန်ကုန်ကို ပြန်မယ်။ လေယာဉ်ပျံ အပတ်သင်္ဘောစီးလာ လေယာဉ်ပျံနဲ့ပေါ့၊ သင်္ဘောပေါ်ကြိုရင်လဲ သင်္ဘောနဲ့ပေါ့"

www.burmeseclassic.com

ကိုနွားက သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။ ခဲမြှင့်သည် ဘာမှမပြောဘဲ ကိုနွားကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်က ကိုနွားသည် ခိုင်မြဲ စိတ်ဆွေးလေသလား၊ ရူးသွားလေသလား ဆိုသည့် အကြည့်မျိုး။ မယုံသင်္ကာ အကြည့်မျိုး။

"ဘာလဲ၊ မင်းတို့ မလိုက်ချင်ဘူးလား"

ခဲမြှင့်က မပြော။

"ဘယ့်နှယ်လဲ လိုက်မယ်မဟုတ်လား"

"မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဦးလေး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်တော်တို့က တန်ဘားကိုချိုးခဲ့ပြီးပြီ။ အိမ်ကထွက်ပြေးလာတယ် ဆိုတာ ခေါင်းရှင်းပြီးလိုက်ဖို့ ထွက်ပြေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေချင်လို့ ထွက်ပြေးတာပဲ"

အတော်လာသည့်ကောင်လေးဟု ကိုနွား မှတ်ချက်ချမိသည်။

"ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ မင်းတို့ပညာက စကောစကား မပီမိ၊ မပီမိ မာနဲ့ မိဘတွေ ရင်ကျိုးမှာပေါ့။ အိမ်ကိုမလိုက်ချင် လိုက်တဲ့နည်းနဲ့ ခေါ် ရလိမ့်မယ်"

"ကျွန်တော်တို့ အရွယ်ရောက်ပြီပဲ၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီ"

အလယ်တန်းတယ်လားတဲ့အကောင်ပါလားဟု ကိုနွား ဒုတိယအကြိမ် မှတ်ချက်ချသည်။ သည့်ကောင်နှင့် ဆက်ဆွေးနွေး၍ မဖြစ်သေး၊ ချီထား ရဦးမည်။

"ငါ ခုညတွင်းချင်း နှုတ်ဆိပ်လောင်ကို လိုက်ချင်တယ်ကွာ"

"ခုညတော့မဖြစ်ဘူး ဦးလေး၊ မနက်မှသွားပါ။ ဦးလေးတွေ ကျွန်တော် ဖြန့်မလာမချင်း ဘယ်မှမသွားပါဘူး။ စိတ်ချ"

"ဒီ မင်းက ဘာလာလုပ်တာတုံး"

ခဲမြှင့်က မျက်နှာပေါ်ကျလာသော ဆံပင်ကို ခေါင်းရမ်း၍ ပယ် လိုက်သည်။

"ဆေးမြှပ်လို့ ဝက်လာရှာတာ"

ပေမြင့်က ပြတ်သည်။ 'ဝက်' ဆိုသည်ကိုတော့ ကိုနွားသိပြီး ဖြစ် [illegible]။ ပိတ်နို့ ရွှေရောမရှိ၍ ကြည်ကြိုရ ကြိုကြိုးပြင်ဖြစ်ပုံရသည်။

ကိုနွားသည် မူးယစ်ဆေးဝါးများကို မုန်းတီးသည်မဟုတ်။ သို့သော် [illegible] မြင်ဘူး တော့ရှိသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးများထဲတွင် သူ ပထမကြားဘူးသည်က ဘိန်း။ ရှေးဝင်များကို တော်စဉ်က အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့သမားများသည် တရုတ် [illegible] ဘိန်းကျွေး၍ လုပ်အားကို ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြသည်ဟု [illegible] ဖတ်ဖူးသည်။ ဤသို့ဖြင့် တရုတ်တို့သည် ဘိန်းစားကျွန်ဖြစ်ကာ [illegible] ကြီး ပျက်ခဲ့ရသည်။

ဘိန်းစားကိုလည်း ကိုနွား မြင်ဘူးသည်။ ထိုဘိန်းစားသည် ဘိန်း [illegible] မတတ်နိုင်သောအခါ ဘိန်းချေးထဲမှ ဘိန်းချေးကို ဖြစ်၍ အရည် [illegible] သောက်သည်။ ဘိန်းချေးမှာမရှိသည့်အခါ ဘိန်းချေး လက် [illegible] ကို ဖြတ်၍ အရည်ကို သောက်သည်။

ဒုတိယကြားဘူးသည်မှာ ဆေးခြောက်။

ဆေးခြောက်ကိုတော့ သူ တခါ စားဘူးသည်။ ကျောင်းတုန်းက [illegible] တွေရှေ့၍ ကြက်သားနှင့် ဆေးခြောက် ချက်စားသည်။ မူးလိုက် [illegible]။ ကြောက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ ရယ်ချင်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ထိုကတည်းက ကိုနွားသည် ဆေးခြောက်ကို ရှောင်တော့သည်။

နောက်တော့ ကိုကင်းတို့၊ မာရီယာဝါနတို့ကို ကြားဘူးသည်။ မာရီ [illegible] နေ့စဉ်တိုးသော အထက်တန်းအရာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦး အကြောင်း ကိုလည်း သူကြားဘူးသည်။

နောက်ဆုံးပေါ်ကတော့ ဟီးရိုးအင်းဖြစ်သည်။ ဟီးရိုးအင်းအကြောင်း [illegible] ပထမတာဆုပ်များထဲတွင် ဖတ်ဖူးသည်။ တရုတ်နှင့် ထိုင်းမှ ဥရောပ [illegible] ဖြတ်၍ အမေရိကသို့ သယ်သော ဟီးရိုးအင်းကုန်သည်များ အကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ဖူးသည်။ ယိုးဒယား၊ လာအို စသည်တို့မှ

www.burmeseclassic.com

မြောင်ကောင်ကိုဖြတ်၍ အမေရိကန်ဆို တင်ရှိသော ပီးနိုးအင်း နံပ
သနီး၊ နောက်ဆုံးပေါ်က နံပတ်ခြိုး၊
နံပတ်ခြိုးသည် အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဘိန်းဆီ ရှစ်ဆယ်ရာ
ပါသည်ဟုဆိုသည်။ နံပတ်ခြိုးရွှေသည် တန်ဖိုး တန်ဖိုးအတွင်း အသ
အနံ့ရှာယ်ကို ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု ဆော်ဗူးသည်။ မည်သို့မည်မျှ မှန်သ
ကို ကိုနန္ဒာမသိ။
ယခု သူ့ကုတော်မောင် တင်ထွန်းအောင်နှင့် ရဲမြင့်တို့သည် ဟိ
အင်း၏ ကျေးကျွန်များ ဖြစ်နေကြလေပြီ၊ အဝတ်ဆယ်၍ ရှာ ရပ ပြီမည်
လော။
"မင်းတို့ပါသွားတဲ့ ပစ္စည်းအလေးတွေတော့၊ တင်ထွန်းအောင်
ဘယက်ရှယ် ရွှေဒီးရှယ် ပါသွားတယ်မဟုတ်လား"
"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာလဲ အတ်ကြိုးတော့ရှယ်၊ ခိုန်ကြယ်
တစ်ရှယ် ပါတယ်။ အဲဒါလေးတွေလဲ ကျွန်ဦး ဦးလေးရဲ့"
"ကျွန်တော့"
ရဲမြင့်က ဟတ်ကနဲ တချက် ရယ်သည်။
"ကျွန်တော့ ရောင်းလိုက်ပြီ အထဲလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီ ထမ်း
ဆေးရှူတာပေါ့။ ဆေးရှူတာက အဝင်ပန်းခံနိုင်တယ် ဦးလေး
တော်တော် တန်တန်တော့ မပေဘူး"
"ဒါက ခဏပါကွာ၊ ရှေ့ဆက်ရင်တော့ ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။
အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက ဗို့ဆီမှာ ဘုံဆောင်သောဆောင်း၊ ဝက်ဆီ၊ ရှာ
ကို၊ မလူရီကာဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်သစ်ကုမ္ပဏီတွေရှိတယ်။ အဲဒီသစ်ကုမ္ပ
တွေက သစ်ခုတ်တဲ့ဆင်တွေကို ဘိန်းကျွေးတယ်။ ဆင်ကိုဘိန်းကျွေးတော့
ဆင်ကဘိန်းရှူပြီး ခိုင်းလို့ကောင်းတာပေါ့ကွ။ ဆင်တွင်မဟုတ်ဘူး၊
ပြီးတော့ ဘာလို့ဆိုတဲ့ သစ်တောအလုပ်သမားတွေကိုလဲ ဘိန်းကျွေး
ခိုင်းတာဘဲ။ ဘိန်းရှူသွားတော့ အဲဒီအလုပ်သမားတွေဟာ အဝင်ပန်း
ခံနိုင်တယ်။ ခိုင်းလို့လဲကောင်းတယ်။ ဈေးလဲပေါတယ်၊ တခြားဘာ

ကုန်ကိုမှ သွားပြီး အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ အဲဒီ သစ်ကုမ္ပဏီတွေခေ
မှာတဲ့ တသက်လုံး ကျွန်ခံ ကြတော့တာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကြာကြာတော့
ကျွန်မခံလိုက်ရဘူးပေါ့ကွာ"
"ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ဘိန်းစားတဲ့အတွက် ခဏတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နိုင်ပေမယ့်
တတ်အသက်ရှည်မလားကွ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရုပ်ဆွိတ်ပြီး သေကုန်
ကြတာပေါ့။ ဒီတော့ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီတွေကလဲ နောက်ထပ် လူသစ်တွေ
ရှာ၊ ဘိန်းကျွေးပြီး ထပ်ခိုင်းကြပြန်တာပေါ့။ မင်းတို့တော့ ဒီလို
လူ့ဘဝ ဆုံးသွားမှာ မကြောက်ဖူးလား။ နံပတ်ခြိုးရဲ့အနံ့ရှာယ် ဘယ်
လောက်ကြီးသလဲဆိုတာ မင်းတို့လဲကြားဘူး တတ်နေသားဘဲ။ ရေဒီယို
မှာ သတင်းစာတွေထဲမှာ ပြောကြ ရေးကြတာ"

"ဒါက အာလူးတွေပါ ဦးလေးရာ"

ကိုနန္ဒာက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ သက်ပြင်းကို ချသည်။ သည်
ကောင်လေးတွေကို သည်အချိန်မှာ ဘုရားက ချွတ်တောင် ကျွတ်ပါ့မည်
လောဟု သံသယဖြစ်ချင်သည်။ အတင်းအဓမ္မ ဆေးဖို့တင်၊ အတင်းအဓမ္မ
ဖြတ်မှရမည်။ အလိုအလျောက်ဖြတ်ဖို့ ဆိုသည်ကား အချိန်ရှောင်းမှသာ
ရလိမ့်မည်။ အချိန်ကသာ သူတို့ကို ကုစားလိမ့်မည်။
"မင်းတို့တော်တော်မိုက်တယ်။ ကြည့်စမ်းနေနေကလဲ ကိုကောင်းလို့၊
တယောက်တချက် ဖိုင်းရိုက်ရင် မသက်သာဘူး"
ရဲမြင့်သည် ခေတ္တ ငြိမ်နေ၏။
"သူတို့က အများနဲ့မို့လို့ပေါ့ ဦးလေးရာ၊ တယောက်ချင်းသာဆိုရင်
ဘယ်ရမလဲ။ ဒီအထမ်းသမားတွေက နက်ကြတဲ့ကိုက ကျွန်တော်တို့ကို
မနာလိုနေကြတာ"
"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

www.burmeseclassic.com

"ကျွန်တော်တို့က ဈေးပေါပေါ ယူတာကိုး၊ နယ်စပ်နဲ့ မိုးမဟိုဘက်ဆို ရင် တယောက်ကို သုံးလေးရာ ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ပေးသလောက် ယူတယ်။ ဒေသတိုးရရင် တော်ပြီမဟုတ်လား ဦးလေးရ"

ကိုနုမှာသည် ခမြင့်တို့မြစ်ဝကိုကြည့်၍ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရသည်။ အထက် တန်းအရာရှိကြီးများ၏ သားသမီးတယောက်၊ အညွန့်တလူလူတက်သဲ့အရွယ်ရှိ ယခု နယ်ပယ်ရှိကြောင့် ကလေးကချေဖြစ်တာ အထမ်းငွေထိုက်သည်၊ အထမ်းငွေမထိုက်နိုင်သည့်အခါကျတော့ အလစ်ဝင်ဆွဲသည်။ အစေအပေ များသိလျှင် မည်မျှ ရင်ထုမနာဖြစ်ကြမည်နည်း။

[၇]

ပြီးကိုးပေါ်တား အလင်းရောင်ထဲတွင် ကိုနုမှာက ခမြင့်၏ ခန္ဓာကိုယ် ကို သိမ်းကျုံးကြည့်သည်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးက သေးသေးသွယ်သွယ် မျှော့မျှော့မျှောင်းမျှောင်း။ မိန်းကလေးတယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မျိုး။ ယည့်ခန်းတွင် အထမ်းငွေထိုက်သူတွေက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် သန်သန် မာမာ လူကြမ်းကြီးတွေ ဖြစ်သည်။

"ဒီလူကြမ်းကြီးတွေကြားထဲ မင်းတို့ မသေမပျောက် တွေ့ရတာသဲ တော်သေးတာပေါ့ကွာ"

ကိုနုမှာက သူ့ စိုးရိမ်မှုနှင့် သူပြောသည်။

"ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပါပြီ ဦးလေးရာ၊ မကြောက်ပါဘူး။ သူတို့ကို မကြောက်လို့ ရန်ကုန်က ထွက်လာတာပေါ့"

"မကြောက်ရင် မင်းတို့ ခံသွားရမှာပေါ့၊ မင်းတို့ကလေးကလေးတွေက သေးသေးကလေးတွေ၊ ဟိုက နဲတဲ့ဗလကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး"

"ကျွန်တော်တို့မှာ ဒါရှိပါတယ် ဦးလေးရ"

ခမြင့်က ဟက်ကနဲတချက်ရယ်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ တစုံတခုကို ဆွဲထုတ်ပြသည်။ မှောက်ကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ဓားတဝါးဒီးရောင်တွင်

www.burmeseclassic.com

အရောတခု ဝင်းလက်ပြိုးပြက်သွားသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ အသွားရှေကြာက်ထက်မြန်ရှိ ပိုးအလားကုန် မောင်းပြန် မောင်းချား တစ်ချောင်း။

"ဒါနဲ့ ပြီးပြီမယ်။ ဦးတော့ ဒါလဲရှိသေးတယ်"

လက်တွင် ဝတ်ထားသော သံမဏိလက်စွပ်ကို ကိုစန္ဒာမြင်အောင် လက်သီးဆုပ်၍ ပြသည်။ အရာအထစ်တွေ ထနေသော သံမဏိလက်စွပ်ကို ကိုစန္ဒာမြင်ရသည်။

ကိုစန္ဒာသည် မီးရောင်မှုန်မှုန်တွင် ရဲမြင့်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၏။ ရဲမြင့်၏ နုနယ်ပြုံးမြဲသော မျက်နှာသည် တင်းမာသယောင်ရှိ၏။ မတုံ့ မဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ သတ္တိ၊ အားမာန်၊ ဇွဲ စသည်တို့သည် သူ့မျက်နှာတွင် အထင်းသား ပေါ်နေကြသည်။ ကိုစန္ဒာသည် ရှေ့လိုက်လှဲနေသော ရဲမြင့်ကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ ထိုမဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်၊ သတ္တိ အားမာန်၊ ဇွဲတို့ကို မှန်ကန်စွာ အသုံးချရာ၌တွင် မည်မျှ အဖိုးတန် မည်နည်း။

"အရေးကြီးတာက လက်နက် ဦးလေးရေ၊ လက်နက်။ လက်နက်ရှိရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး။ ခုနက သူတစ်ခုနှိမ့်လို့ ကျွန်တော်ခံရတာ။ တယောက်ချင်းသာဆိုရင် ရဲမြင့်တို့က ဘယ်ရှုံးလဲ။ ဒီနယ်မှာက အထမ်းသမားတွေဆိုရင် ဓားတချောင်းတော့ ကိုင်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်းမဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူက ဓားကိုင်မျှရင် ကိုယ်ကလဲ ဓားချရို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မှောင်မိုက်လှိုင်ရင်း လုပ်တယ်ဆိုတာ ဥပုသ်စောင့်တာ၊ ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တယောက်ကို တယောက် အနိုင်ကျင့်ရတာ၊ ဓားကိုင်ရတာ၊ သူတို့က ဓားကိုင်ရင် ကျွန်တော်လဲ ဓားကိုင်မယ်။ သူတို့က ဓားကို လက်က မချသွားဆိုရင် ကျွန်တော်လဲ ကျွန်တော့်ဓားကို လက်က မချဘူး"

ရဲမြင့်သည် သူ့ မောင်းပြန် မောင်းချားကို ကျောက်ကပ်နဲ့ ခေါက်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။

"ဆေးလိပ်သောက်ချင်လိုက်တာ ဦးလေးရာ၊ ဦးလေးမှာ မပါဘူး[illegible]လား"

ကိုစန္ဒာက အိတ်ထဲက လာအိုဆီးကရက်ဗူးကို ထုတ်ပေးသည်။ [illegible]ကရက်တစ္ဆူက အမဲ။

"မဆေးမပါဘူးနော်"

"ဘယ်ပါမလဲကွာ၊ ရိုးရိုးစီးကရက်ပေါ့"

ရဲမြင့်က တက်တချက်ခေါက်ကာ စီးကရက်ကို အားပါးတရ ရှူသည်။

"ကျွန်တော်က သိပ်မရှုံးသေးတော့ ရှုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေး [illegible]တော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး။ ဆေးမရှုရင် နေ့နေတာသာ၊ [illegible] ကောင်းကောင်း မစားတော့ဘူး။ ဦးလေးတွက စိတ်ဓာတ်ကလဲ [illegible]တယ်"

ရဲမြင့်ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ကိုစန္ဒာသည် သူ့တူ တစ်ယောက်ထောင် [illegible]ကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိသည်။ ယောကျ်ားပီသသော ဆိုသော် [illegible] ရဲမြင့်လို ထက်ထက်မြက်မြက်မတော့။ စိတ်ဓာတ်မမာ။ စိတ်[illegible]က အလွန်နူးသည်။ လူကြောက်တတ်သည်။ အိမ်တွင် လူစိမ်း [illegible]လျှင် ဧည့်ခန်းသို့ မထွက်ဘဲ။ လူပုံကလည်း ပြိန်ပိန်ကလေး ဖြစ်သည်။

"ရုပ်အိမ်ထောင်ကိုရောက်တော့ မမေနဲ့ ညီမတွေ ညီလေးတွေကို [illegible]လို့ ဆိုပြီး ဗိုလ်ကျတာလေ၊ မနိုင်ဘူးရတယ်။ တော်တော် [illegible]ရတဲ့ကောင်"

"မင်းတော့ အိမ်မလွမ်းဘူးလား"

ကိုစန္ဒာက ရဲမြင့်ကို အကဲခတ်၍ မေးသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လွမ်းရမှာလဲ ဦးလေးရ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မနေ[illegible]ချင်လို့ ထွက်ပြေးလာတာ ပြီး ဆိုမှ တော့။ လွမ်းတတ်ရင် ထွက်မပြေးနဲ့ပေါ့။ [illegible]မှာဘဲ နေပေါ့။ ဦးလေးတွေက အိမ်လွမ်းလို့ ပိုင်ရှင်း မတော့ [illegible]ပြန်ရင်လဲ ပိုတာဘဲ။ အလုပ် [illegible] လုပ်ရင်လဲ ပိုတာသာ။

www.burmeseclassic.com

ရည်းစားတွမ်းရှင်လဲ ငိုတာဘဲ၊ ရန်ဖြစ်ရှင်လဲ ငိုတာဘဲ၊ တကယ် ဟော့ ရှတယ်"

ခရိုင်က လေသံဖြင့် ရွှံ့ဂင်ရယ်ဒီးတရက်ကို အားပေါ်သော့ရွှာ ပြောသည်။

"ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်တာလဲ၊ မင်းနဲ့လား"

"ဦးလေးကလဲ ကျွန်တော်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အတူတူထွက်ပြေးလာတဲ့ ကောင်ချင်း ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဖြစ်တာက အထမ်းသမားတွေနဲ့ပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်ကြတာလဲကွ"

ကိုနန္ဒာက မေးသည်။ ကိုနန္ဒာ၏တာဝန်မှာ ခရိုင်နှင့်တစ်ထွန်းအောင် ကို အိမ်ပြန်ခေါ်ရန် ဖြစ်သည်။ သည်ကောင်နှစ်ယောက်ကို အိမ်အပြ ခေါ်ရာတွင် သူတို့အခြေအနေ၊ သူတို့စိတ်နေစိတ်ထားကို သိရမည်။ ချော့တန် ချော့ရမည်၊ ခြောက်တန် ခြောက်ရမည်၊ မှားရှိခေါ်တ ခေါ်ရမည်။ သူတို့ အားကောင်းချက်၊ သူတို့ အားနည်းချက်ကို သိထား ရမည်။ သူတို့၏ စိတ္တဓာတ်ကို နားလည်ရမည်။

"ပထမအခေါက် အထမ်းလိုက်တုန်းက ဦးလေးရေ၊ ကျွန်တော်တို့ ပါတဲ့ပစ္စည်းကလေးတွေက ထားခဲ့ရမှာမို့ ကျွန်ပြီး ဒါနဲ့ နတ် အိမ်ထောင်ဘက်ကို အထမ်းလိုက်မယ်ဆိုပြီး လိုက်သွားကြတာ၊ အိမ်လဲ မပြန်ရတော့ဘူးလေ၊ ပြန်စရာ စရိတ်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ အထမ်းလိုက် တာက နယ်စပ်အထိ လိုက်ရတယ်၊ အသွားတုန်းက ကျွန်တော်တို့မှာ ဆေးနဲ့ပါပါ ပါတယ်၊ ဒိပြင် အထမ်းသမားတွေကတော့ ဆေးမပါ ကြဘူးပေါ့၊ သူတို့က ဆေးမှမရှိကြဘဲကိုး၊ ဒါပေမယ့် အပြီးကျ တယောက် ကတော့ ဆေးရှိတယ်၊ သူ့ဆေးမပါလို့ တစ်ထွန်းအောင်က သနားပြီး ဆေးနဲ့ ရှေ့တယ်၊ နယ်စပ်ကအပြန် ဗိုက်ဆာရလို့ ဆေးဝယ်ရင် သူ့ကို ပြန်ပေးရမယ်ပေါ့၊ ဦးလေး၊ ဒီးတရက်တလိပ်ရှုပေးပါဦး"

ခရိုင်က ကောဖြတ်၍ ဒီးတရက်တောင်းသည်။ ကိုနန္ဒာက ဒိဒိ မေးမှ ... သူက တလိပ်မကုန်သေး၊ ခရိုင်က တလိပ်ကုန်နေပြီ။ နံပတ် ... ကို မသိုးသည့်တိုင် ဒီးတရက်ကို သည်လောက်သောက်လျှင် ... ထိခိုက်သည်။ သို့သော် ကိုနန္ဒာ မပြောရက်၊ တလိပ်ထုတ် ...သည်။ ခရိုင်က ဒီးတရက်ကို အားရပါးရ ရှူသည်။

"အပြန်ကျတော့ ဒီကောင်ထမ်းရလို့ ဆေးဝယ်လာပေမယ့် တစ်ထွန်း အောင်ကို အခုချက်ချင်း မဆပ်ဘူး၊ မပေးဘူး ပေါ့လေ၊ မထားလဲ ... ကောင်းကောင်းဆိုတော့ အနိုင်ကျင့်တာပေါ့၊ ဒီတော့ စကားများပြီး ... ကောင်က တစ်ထွန်းအောင်ကို ထိုးတယ်၊ တင်ထွန်းအောင်က ... လေးဆိုတော့ ခံရတာပေါ့ ဦးလေးရေ၊ ဒီတွင် ကျွန်တော်နဲ့ ... တာဘဲ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို မတရားလုပ်တော့ ဘယ်ခံချင်မလဲ ...လေ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွင် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ...ကို မတရားလုပ်ရင် ဘယ်ခံချင်ပါ့မလဲ၊ ဒီတွင် ကျွန်တော်က ...တာဘဲ"

"ဟိုကောင်က မင်းနဲ့ ရှုံးတွားလား"

ခရိုင်က ရယ်သည်။ ခရိုင်သည် စကားပြောတော့မည်ဆိုလျှင်၊ အတွေ့ ... စိတ်မကောင်းမရှာတော့၊ ပြောတော့မည်ဆိုလျှင် ဟက်ကနဲ ...မှ စကားပြောလေ့ရှိသည်။ သည်အချက်ကို ကိုနန္ဒာ သတိပြု ...သည်။

"ကျွန်တော့်ထက် အသက်လဲ ကြီးတယ်၊ အလုံးအထည်လဲ ကြီး ... ဦးလေးရေ နဲ့တဲ့ကလေးကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီကောင်က အထမ်း ... တွေကြားထဲမှာ ဆိုးဝါးတဲ့ကောင်၊ မိုက်လဲကျတယ်၊ တချို့လဲ ... ကြောက်တော့ ငွေ့ခံကြရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က ခံရတော့ ဒီလိုနေ့ထိတ်က ...ကို ခံရပါ့မလား၊ မဆိုင်ဘဲနဲ့ ဝင်ရှုပ်ရပါ့မလားဆိုပြီး နောက်ကျင်း ...ကိုတာ ဦးလေးရေ၊ ပွဲထသွားတာဘဲ"

www.burmeseclassic.com

"မင်းခိုင်လိုက်ရဦးမှာပေါ့"
ရဲမြင့်က တချက်ရယ်ပြီးပြောသည်။
"ဘယ်ရမလဲ ဦးလေးရ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဓါးရှိတာပေါ့။ အိတ်ထဲက ဓါးကိုထုတ်ပြီး ဖြစ်ရ… ဒီကောင် ထုံးကောင်းလို့ ခိုက်မထိတာ ပေါ့"
"ဘယ်ထိသွားသလဲ"
"လက်မောင်းကို ရှပ်ထိသွားတယ်။ တောက်၊ နာလိုက်တာ ဦးလေးရာ။ ဒီကောင်ကို ကျွန်တော်လုလှကြီး မဆုံးမ လိုက်ရဘူး"
ကိုနန္ဒသည် ရဲမြင့်ကိုကြည့်၏။ ရဲမြင့်၏ အသက်သည် ဆယ့်… ဆယ့်ကိုးနှစ်သာ ရှိဦးမည်ဟု ကိုနန္ဒ ထင်သည်။ ကြွားပြောနေ… ဟုတ်ဟန်မတူ။

"နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ"

"နောက်တော့ သူလွှတ်နှုန်း အားလုံးကောလဲသေ၊ သူ့ရဲ့ကျောဘက်ကို… ခံခဲ့ကြရတာဆိုတော့ အားလုံးက ကျွန်တော့်ဘက်က ပါလာတ… ဒီကောင်လဲ နောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို နိုင်သွားတာဘဲ။ … မကျေနပ်တော့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဓါးကို ကောင်းကောင်း… ကိုင်တတ်လာတာ ဦးလေးရ။ ရန်ကုန်တုန်းက မောင်ဖြူ ဓါးကိုင်တ… ဆိုတာလိုလို့၊ ကိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အလှကိုင်တာ။ သူများကိုင်လို့… ဖက်ရှင်လုပ်ပြီး လိုက်ကိုင်တာ။ ဒီကျတော့ လိုလို့ ကိုင်တာ။ လက်သီး… လာတဲ့ရန်သူကို ဓါးနဲ့ထိုးပြီးရမယ်။ ဓါးတလက်နဲ့ ရန်သူကို ဓါး… လက်နဲ့ ထိုးပြီးရမယ်။ တလက်က ဒီမှာလေ"
ရဲမြင့်က တောင်းဘီအောက် ခါးပတ်အောင် ချိတ်ထား… ထားသော မောင်းဖြူမောင်းချွန်ကို ထုတ်ပြသည်။
"မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့တုံးကွ"
ကိုနန္ဒက ပြောသည်။

"ဆိုရင် ဖမ်းသွားမှာပေါ့ ဦးလေးရ။ ကျွန်တော်နဲ့တိုတောင်းချ… တော့ ဦးလေးတို့က ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ"
ရဲမြင့်က မေးသည်။
"ဘာလုပ်သလဲကွ"
"ငိုတယ်ဦးလေးရေ့ ဦးလေးတို့က ငိုတယ်၊ သိရဲလား။ တော်တော် [illegible]ရတယ်။ သူ့အတွက် ဖြစ်ရလို့ စိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး ငိုသတဲ့။ … ဒီကောင်များသိသွားရင် ဘယ်သနားမလဲ။ ထပ်ပြီးတောင် … ကျွန်တော် ဓါးနဲ့ ထိုးလိုက်လို့၊ ဓါးနဲ့ ထေ… လုပ်လိုက်လို့ ဒီကောင် သူ့ကိုယ်သူ ပြေးသွားတာ။ လူတယောက် … မျက်ရည်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းလဲလို့ မရဘူး ဦးလေးရေ။ ဓါးနဲ့ ငြိမ်း… ချမ်းလဲမှရတယ်။ ဒီလိုကြည့်ပြီးတော့ ကမ္ဘာကြီးကိုလဲ မျက်ရည်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းလဲလို့ မရဘူး။ ဓါးနဲ့ငြိမ်းချမ်းလဲမှ ရတယ်။ မဟုတ်ဘူး … ဦးလေးရ၊ တားဟား"
ရဲမြင့်က သူ့စကားကို သူ သဘောကျ၍ ရယ်သည်။
ရဲမြင့်သည် လူသားတယ်ဆယ် စကားအဆန်းတွေတော့ ပြောတတ်… သည်။ သူ့စကားသည် သူ့အတွေးများ၊ သူ့သဘောကို ဖော်ပြသည်ဟု ကိုနန္ဒ ယူဆသည်။ ရဲမြင့်၏စကားကို ကိုနန္ဒ ကြိုက်ချင်ကြိုက်၊ မကြိုက် … နေနိုင်သည်။ ကြားသည့်မှာ သူ၏သဘောဖြစ်သည်။ သူ၏ အတွေးများ … သည်။ ရဲမြင့်သည် သူ့စကားအတိုင်း လုပ်မည်ဆိုလျှင် ပြက်သဘောရှိ… ရသည်။ သတ္တိရှိပုံလည်း ရသည်။
"နေစမ်းပါဦး၊ ခုတလော မင်းတို့ အထမ်းမလိုက်ရဘူးလား"
"မလိုက်ရဘူး ဦးလေးရ၊ မှောင်ခိုတွေကို စစ်တပ်က အတင်းလိုက် … နေတော့ လမ်းတွေ ပိတ်နေတယ်။ တခြားတောလမ်းက သွားနေတယ်။ … လမ်းက သိပ်ကြမ်းတော့ ဦးလေးတို့က သိပ်မလိုက်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော် … တော့ ရပါတယ်။ ဘယ်လမ်းက သွားရ သွားရ အရေးမကြီးဘူး။ … ငွေရရတာနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ်၊ သူတနေရာ ဆိုတော့လဲ

www.burmeseclassic.com

မနေရစ်ခဲ့ချင်ဘူး။ သူ့လဲ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီအိမ်သ မဆောဖြတ်တော့ ဦးလေးတို့မနေနိုင်ဘူး။ အိမ်မြန်မြန်ချင်တယ်ဆိုပြီး ငိုလိုက်ရယ်လိုက် လုပ်နေ သေးတယ်။ ဝါနဲ့ ကျွန်တော် သူ့အတွက် ဆေးလေး ဘာလေးရအောင် ဝက်လာရှာရတာပေါ့"

ကိုနန္ဒာ့ဓာတ်မီးရောင်တွင် ခရီးသည်တွေ အိပ်ပျော်နေကြပြီး ဟောက်သံ၊ သွားကြိတ်သံ၊ ချောင်းဆိုးသံတို့ကို ကြားရသည်။ ကိုနန္ဒာသည် ခါးကိုဆန့်ကာ မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်သည်။ အိပ်ချင်လှပြီ။

"ဦးလေး"

ကိုနန္ဒာအိပ်ပျော်တော့မည်အပြု ချမြင့်၏အသံကို ကြားရသည်။

"ဟင်"

"စီးကရက်ရှိသေးသလား။ တလိပ်လောက် ပေးပါဦး"

သည့်တခါတော့ ချမြင့်လှုပ်လှုပ်ရှိပြီဟု ကိုနန္ဒာ ထင်သည်။ သူနှင့် ချမြင့်တို့ စကားပြောနေကြစဉ် သူက စီးကရက်တလိပ်မျှသာ ကုန်သေး သည်။ ချမြင့်က လေးငါးလိပ်လောက် ကုန်နေပြီ။

ကိုနန္ဒာ့အိတ်ထဲတွင် စီးကရက် ဗူးသစ်တဗူးရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာ ချမြင့်ကို နောက်ထပ်မပေးချင်။ အသောက်များသည်ဟု ယူဆ သည်။ ချမြင့်စိတ်ကိုလည်း စမ်းလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနန္ဒာ မုသား ပြောသည်။

"ကုန်ပြီကွ၊ မရှိတော့ဘူး"

"အဲဒါမှ ဒုက္ခဘဲ၊ အိပ်လို့မပျော်ဘူး"

"ပေါက်ကရပဲကွာ။ စီးကရက်မှ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနိုင်ဘူးလား။ ရှိရင် သောက်၊ မရှိလဲ မသောက်ဘဲနေလိုက်တာပေါ့။ ခဏကြာရင် အိပ်ပျော်သွားမှာပါ"

ချမြင့် ဘာမှမပြော။ သက်ပြင်းတချက်ကိုရှိုက်ကာ မှောက်၍ အိပ် သည်။ ခဏကြာတော့ ချမြင့်ထံမှ ဟောက်သံ ထွက်လာသည်။

ကိုနန္ဒာသည် ချမြင့်၏ဟောက်သံကို နားထောင်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကိုယ်ကို စနေသားကျအောင်ပြင်ကာ အိပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်၍မရ။

စင်စစ် ထိုညက အိပ်မပျော်သူမှာ ချမြင့်မဟုတ်၊ ကိုနန္ဒာသာ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

[၈]

ထွက်လာပြီးမှ သည်ခန်းကိုလာခဲ့သည်မှာ မှာပြီဂု ကိုးနာရီ နောင်ထာ ရသည်။

နောက်တနေ့နံနက် ခုတ်အိမ်ဆောင်သို့လိုက်၍ တင်ထွန်းအောင်ကို ခေါ်ပြီး ထားဝယ်သို့ပြန်လာသည့်အစီအစဉ်တော့ ပြောသနား မပေါ်သေး။

နံနက် ခုတ်အိမ်ဆောင်သို့ရောက်၍ တင်ထွန်းအောင်ကို မိုင်း အလုပ်သမားများနေသည့် တဲကလေးတလုံးထဲတွင် တွေ့ရသည်။ ကိုနွဲ့ကို မြင်တော့ တင်ထွန်းအောင် ဝမ်းမြောက်သည်။ တင်ထွန်းအောင် စိတ်မကောင်း ကျနေပြီး ပျော်သည်။ မခံနိုင်တော့။ ပါသွားသည့် ငွေညှိကလေးတွေ ကလည်း ကုန်ပြီ။ စားရေးသောက်ရေးအတွက် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ် လုပ်ရသည်။ အထမ်းအပွား လိုက်ရသည်။ အထမ်းအပွား လိုက်ရသည် ဆိုသည့်ကိစ္စမှာ လူယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ်။ တောင် ပေါ်ပေါ်ပါး ဆယ်လုံး ကျော်၍ တတက်တဆင်းကို လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါတွင် မိဘလုပ်သူကို အခန့်သား ပိုင်စားရသည်။ ဇီဘာစေး ထိုး သည်။ နှပ်ရှင် ကြည့် သည်။ သည် လို မိမိ ကျကျ ခန့်ခဲ့ရသော တင်ထွန်းအောင်သည် ထမင်းတလုပ်စားရေးမှည့်အရေး သည်လောက်

ဆင်းဆင်းပန်းပန်း လုပ်ရသည့်အခါတွင် မခံနိုင်တော့။ သည် အထဲတွင် ထမင်းကို နှပ်မှန်အောင် စားရသည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထမင်းပြတ်သည် ... ဆေးပြတ်သည်က ပိုဆိုးသည်။ ထမင်းကို သုံးလေးရက်လောက် ... ခံနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆေးပြတ်သည်ကိုမူ တရက်မခံနိုင်။

သည်တွင် တင်ထွန်းအောင် ငိုသည်။ သူ့ အမေကို လွမ်းသည်။ ... ညီမလေးတွေကိုလည်း လွမ်းသည်။ ရည်းစားကိုလည်း လွမ်း သည်။ သူ့ရည်းစားက သူ့ လိုပင် အရက်ငှိပ်ငိုက်သီး ဖြစ်သည်။ ... ဆယ်တန်းအောင်သည်။ သူ့ကို စိတ်မပျက်ရန် အားပေးသည်။ ... တင်ထွန်းအောင် ဖျက်သည်။ သူ့ရည်းစားက အောင်ပြီး ... မအောင်တော့ သူ့ချစ်သူကို သံသယဝင်လာသည်။ တခြားလိုက် ... ကောလိပ်တွေရောက်လျှင် သူ့ချစ်သူက သူ့ကို မေ့မည်။ ကျောင်း ... ကြီးသားတွေနှင့် တွဲမည်ဟု ထင်မိလာသည်။

သည်အထဲ မေမေက သူ့ကိုစကားမပြော။ ပထုတ် ထားသည်။ ... က ဇီဘာထိုးရ၍ကုန်သည်၊ ဆံပင်ရှည်ထားရ၍ကုန်သည်၊ တိုင်းတက်... ... ၍ကုန်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါတွင် မျက်နှာငယ်ကောင်း ... မေမေသည် သူ့သား နံပတ်ဝိုးရှုနေသည်ဟု သိဟန်မတူ။ နံပတ်ဝိုး ... ကိုသိလျှင် ပိုပြီးလောင်လိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မျက်နှာငယ်ကောင်း ... သောအခါတွင် မနေရှင်း၊ လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ပြေးချင်သည်။

သည်တွင် ရဲမြင့်နှင့် ဆုံကြသည်။ ရဲမြင့်ကလည်း စာမေးပွဲကျသူ ဖြစ်သည်။ အိမ်က ထွက်ပြေးချင်သည်။ ရဲမြင့်၏ အဖေ သည်လည်း ... ကြီးတဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် အမေမရှိတော့။ ငယ်ငယ် ... ကတည်းက အမေဆုံးပြီး မကြာခင် သူ့အဖေ နောက်မိန်းမယူသည်။ နောက်မိန်းမက ခင်ငယ်ငယ်။ နောက်မိန်းမ၏ သွေးတွေမျိုးတွေ အလှ ... သူတို့အိမ်ပေါ် ရောက်လာသည်။ မိထွေးက သူ့ကို မကြည်ဖြူ ... တော့ ရဲမြင့် အနေကြီးလာသည်။ သိမ်ငယ်လာသည်။ သူ့အဖေ ... ကလည်းမယားအာဏာပါသည်။ မိထွေးက သူ့အပေါ် မကြည်ဖြူသည်ကို

www.burmeseclassic.com

အစေသည် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ သည်ကတည်းက ချိုမြသည် မိဘတွေကိုသာမက အစေကိုလည်း စိတ်နာသည်။ မိဘတွေ မွေးသည့် သားများကလည်း သူ့အပေါ် မိုက်ကျူးသည်။ သူ့ဘက် တယောက်မှမရှိ။ သည်အစေတယောက်ကို တွယ်တာနေသော်လည်း သည်အစေက သူ့နောက်မိန်းမနှင့် ကလေးတွေဘက်က ရပ်သော ချိုမြသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို နာကျည်းလာသည်။ ပထမတွင် ငယ်သည်။ သူ့အပေါ် ကြင်နာမည့်သူကို တောင့်တသည်။ သို့ရာတွင် ရှာမတွေ့။ မည်သူကမျှ သူ့ကို တွယ်တာခြင်းမရှိ။ သည်တွင် ကလည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွယ်တာချင်တော့။ ကိုယ်က အစေအ အရစ်နာခံရသည်ဟူသော မာနသည် သူ့ရင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွား၍ မြင့်လာသည်။ သည်အိမ်က ထွက်ပြေးချင်ပြီ။ ကိုယ့် ကိုယ်သွားချင်ပြီ။ အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီ မဟုတ်လော။

သည်တွင် အိမ်ကထွက်ပြေးချင်နေသော တင်ထွန်းအောင်နှင့် တို့ အစီအစဉ် ဆုံကြသည်။ စင်စစ် တင်ထွန်းအောင်သည် ဘာမှ မဟုတ်။ မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်မျှ မပေါက်သေး။ ငယ်ငယ်က မန္တလေး တခေါက်ရောက်ဖူးရှိသော ရှိသည်။ သူ့တွင် စိတ်ညစ်သဖြင့် အိမ် ထွက်ပြေးချင်စိတ် တခုသာရှိသည်။ ကြောင်းဘာမှ မစဉ်းစားတတ်။ သူ့ရော မှာ ကြားနေသည့်မန္တလေးသို့ ပြေးချင်သည်။

ချိုမြက သူ့လိုမဟုတ်။ စိတ်ကူးရှိသည်။ ရေရာသည်။ မန္တလေး ရန်ကုန်ဆိုသည်မှာ အိမ်နှင့်ကြမ်းပြင် ဖြစ်သည်။ အဆက် အသွယ် များသည်။ မန္တလေးသို့ ပြေးလျှင် အိမ်သို့ ချက်ချင်း သတင်းရောက်မည်။ မန္တလေးထက်သို့ အရောင်ပြန် ပေါ်လာမြင်တတ်သို့ ဆင်းမည်။ ပေါ်လ တွင် အပျော်အပေါ်ရှုစခန်း ရှေးတုန်း၊ ထားဝယ်တို့ဘက်သို့ ထွက်မည် သည်ဘက်တွင် သူတို့အတွက် 'ဘေး' လည်း ပေါ်ပေါ် ရှိသည်။ မှောင်ခိုကုန်မျိုးစုံပေါ်သဖြင့် ငွေလည်း ရှာရလွယ်သည်ဟု ထွက်ပြေသည်

တင်ထွန်းအောင်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်ဖြင့် ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်။ ထို့ကြောင့် ချိုမြ၏အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။

ပါလာသည့် ငွေသည်ကလေးတွေ မကုန်ခင်တော့ တင်ထွန်းအောင် ပျော်သည်။ အသစ်အဆန်းတွေကို တွေ့ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်၊ လူသစ်တွေကို ကြုံရသည်။ 'ဒါကြောင့် လွတ်လပ်မှုကို လူတွေ တောင့်တ ကြတာကိုး'ဟု တင်ထွန်းအောင် တွေးမိသည်။ တခါတရံ ညအိပ်ရာ ဝင်၍ အိမ်ကိုလွမ်းသည့်မှအပ တင်ထွန်းအောင် ပျော်သည်။ သို့ရာတွင် ပါလာသည့်ငွေသည်ကလေးတွေကုန်၍ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်လာရသော အခါ တင်ထွန်းအောင် အားငယ်လာသည်။ သူ့ဘဝကို သူ တွေး၍ မျက်ရည်ကျသည်။ သူ့အမေ သူ့ကိုဘယ်လောက်များလွမ်းနေမလဲ ဟု တွေး၍လည်း မျက်ရည်ကျသည်။ ညီတွေ၊ ညီမတွေကို လွမ်း၍လည်း မျက်ရည်ကျသည်။ ချစ်သူကို လွမ်း၍လည်း မျက်ရည်ကျသည်။

ချိုမြကတော့ သူ့နှင့်ပြောင်းပြန်။ အိမ်နှင့်ဝေး၍ ပိုပျော်သည်။

"ငါ့မှာ ငိုစရာမျက်ရည် မရှိတော့ဘူးကွ။ ငယ်ငယ်ဆိုးတုန်းက ငိုလို့ မျက်ရည်တွေ မကုန်သေးဘူး။ ငါ့မျက်ရည်တွေကို မေမေ အလေသင့် အတူ ချွေးမြှုပ်ပစ်လိုက်ပြီ။ မျက်ရည်မရှိတော့ဘူး"

မည်မျှမှန် မမှန်တော့မသိ။ ချိုမြသည် သည်လို တောင်ကြီး တော လွယ်တွေကိုလည်း ပြောတတ်သည်။ ကျက်သလောက် တော့လည်း ကျက်မည်ဟု တင်ထွန်းအောင် ထင်သည်။ ယခုအထိ သူ အကြိမ်ကြိမ် မျက်ရည် ကျသော်လည်း ချိုမြ မျက်ရည်ကျသည်ကို သူတခါမှ မမြင်ဖူးသေး။ ထို့ကြောင့် တင်ထွန်းအောင်သည် ချိုမြကို အထင် ကြီးသည်။ ချိုမြသည် သူ့ 'ဟီးရိုး' ဖြစ်နေသည်။

တင်ထွန်းအောင်သည် ချိုမြလို မျက်ရည် မကျအောင် စိတ်ခက် ကြံ့ခိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ အတုခိုးကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် တကယ် ငိုချင်လာသည့်အခါကျတော့ မည်မျှ စိတ်တင်းသည်ဖြစ်စေ မျက်ရည်တွေ အလိုလို ကျလာတတ်သည်။ ချိုမြထက် ပို၍ သူ့တွင်

www.burmeseclassic.com

မျက်ရည်ထွက်သောအကြိမ်တွေ မိများလေသလောက်လည်း တင်ထွန်းအောင် ကြိတ်ကြိတ်ခံရန် တွေးမိလေသည်။

ရဲမြင့်ထွက်သွားတော့ နတ်အိမ်တောင်ခြေနားတွင် တင်ထွန်းအောင် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်သည့်အခါ၌ တင်ထွန်းအောင် ငိုချင်လာသည်။ သူ့ရဲမြင့်နှင့်အတူ လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ရဲမြင့်ကခွင့်မပြု။ ရဲမြင့်ကသာ မဟုတ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ်မူ မလိုက်ပြဲလိုက်သည်ကောင်း၊ အစဉ်ပြတ်ဖို့သည်ကောင်း အား နေရသည့်အထဲတွင် လမ်းက ကြမ်းသည်။ တောင်တွေကို ကျော်ရသည်။

ရဲမြင့်ကမူ သည့်နေ့ရီးလေးတက်ကို မမှု။ တောင်းဘီးအိတ် ထဲက မောင်းပြန်မောင်းချွေးလေးကို ထုတ်ကာ တလေးပေါက်တမ်း တလေး ရင်း သွားနေကြလေသည်။ ရဲမြင့်သည် တလေးပေါက် ကျင်လည်သည်။ ကျင်လည်သည့်အလောင်းလည်း အလျှင် တလေးပေါက်နေတတ်သည်။ သွားသွားလာလာ တောလမ်းဘေးက သစ်ပင်များတွင် တလေးပေါက်ရာများ၊ တလေးဖြစ်ရာများကို တွေ့ရတတ်သည်။

ယခု ကိုနန္ဒာနှင့် နတ်အိမ်တောင်သို့ လာတော့လည်း ရဲမြင့်သည် တကားမြှောက်၊ သစ်ပင်ကိုတလေးနှင့် လှမ်းပေါက်၊ သစ်ခေါက်ကိုတလေးနှင့် ထိအောင်ပစ်၍ လိုက်လာသည်။ ဆယ်ချက်ပေါက်လျှင် သုံးချက်လောက်သာ လွဲသည်။ ကျန် တလေးချက်များမှာ ပစ်မှတ်ကို ထိကြသည်။

ကိုနန္ဒာသည် ရဲမြင့်၏ သွက်လက် ဖျတ်လတ်မှု၊ သတ္တိကောင်းမှု၊ စဲ့နိုင်ကိုကြည့်၍ အံ့ဩရသည်။ အပင်ပန်းလည်း ခံနိုင်သည်။ လမ်းတွင် ကိုနန္ဒာကိုပင် သူက စောင့်ခေါ်ရသေးသည်။

နတ်အိမ်တောင်သို့ ရောက်၍ ကိုနန္ဒာကိုမြင်လိုက်သည့်တွင် တင်ထွန်းအောင် ဝမ်းသာသွားနေသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်နေသည်။ ထို့နောက် မျက်ရည်တွေစီးကျလာသော ကြည့်ကြည့်ပါအောင် ငိုသည်။ ကိုနန္ဒာက

ရဲမြင့်ကို မေးခဲ့သည့်အတိုင်း ရှာဖွေတော်လာတက်လမ်းကို ပြန် ခင်း၍ ပြသည်။ တင်ထွန်းအောင်က မိုးရိပ်လျက်ရှိစဉ် ရဲမြင့်က တင်ထွန်းအောင် ကို ကြည့်နေသည်။

“မှားတာ များမှမပေါ့ကွာ၊ ဒါကို သင်ခန်းစာယူပြီး နောင် မှားအောင် ဖြစ်ပေါ့။ အခုတော့ မိဘတွေက သိပ် စိတ်ပူနေကြပြီ”

ကိုနန္ဒာက ပြောင်းပြောသည်။

“အိမ်ကချင် မေမေက စိတ်ပူ ဦးလေးရ၊ မေမေကော သိသွား ပလား”

“မသိသေးပါဘူး၊ မင်းမေမေကို ဒီအကြောင်း ထဲ့မပြောဘဲ ကလေးချီသွားတယ်။ ရှိတ်လဲ မရှိက်ပါဘူး။ ငါတာဝန်ခံပါတယ်”

“ဟေ့ ရဲမြင့်၊ တယ့်နည်းလဲ”

တင်ထွန်းအောင်က ရဲမြင့်ကို လှမ်းမေးသည်။ ရဲမြင့်က မည်သို့မျှ မဖြေ၊ မောင်းချိန်မောင်းချွေးကို ဆွဲချည် ငိုက်စည် ပြုနေသည်။

“ရဲမြင့်လဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့ကွာ၊ ဒီ ဦးလေးလိုက်လာတာ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် လိုက်လာတာပဲ၊ ရဲမြင့် မေမေကလဲ ဦးလေး ကို အားလုံး တာဝန် ပေးလိုက်တာပဲ”

“ကျွန်တော်တော့ အိမ်မလိုက်ချင်ဘူး ဦးလေး”

ရဲမြင့်က ခပ်တိုတို ဖြေသည်။

“ဒီ ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်ချင်ရမှာလဲကွ၊ မင်းတို့ ဒီလိုနေတာ ကောင်းလဲ တာနေလို့ ဖြစ်မလား။ ရှေ့ဆက်ကျတော့ မင်းတို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ။ ပုံကျကျတွေးကြည့်စမ်းပါ”

ရဲမြင့်သည် ခေါင်းတွေတွေ လုပ်နေသည်။ ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန် ဆနေဟန်တူသည်။ ကိုနန္ဒာသည် မိမိတို့အပေါ်၌ တကယ်စိတ်ကောင်း ထားသူလော၊ ကိုယ့်လူ သူ့ဘက်သားလော ဟု စဉ်းစားနေပုံရသည်။

ကိုနန္ဒာသည် အပြုံးမပျက် ကြည့်ရှုလျှင်တော့ သူတို့ကိုလောက်ကောင်း တတ္ထာ သူ တဦး ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ လူငယ်တွေနှင့် လိုက်လျောညီထွေ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်အောင် ရေးတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ရာတွင် ကိုနုသွားရင်သဲတွေ့ တော့ ယူည့်သို့ သဘောသဘာဝ ရှိသည်ကိုမှ ခမြင့်မသိ။

"ကျွန်တော့်ကို ကိုယ့် ထမင်းတလုတ်မှ ကိုယ်ရှာမစားတတ်တဲ့ကောင် လို့ ထိုကပြောတယ် ဦးလေးရ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ရှာ စား တတ်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းသိသွားအောင် ပြရတာပေါ့။ ကျွတ်ထမင်း ထုပ်တော့၊ ထမင်းတလုတ်တော့ စားရပါတယ်ဦးလေးရ။ ကျွတ်မထမင်း နိုင်ရင်သဲ ရှိပါသေး။ ထမင်းတော့ စားရတာပဲ"

ခမြင့်ကို လွယ်လွယ်နှင့် ပြော၍ ရမည် မဟုတ်ကြောင်း ကိုနုသွား သဘောပေါက်၏။ သည်တော့ကာ တက်သည်။ အကာင်းပါသည်။ စကားသည်။ တတ်သည်၊ တင်ထွန်းအောင်ကို မေ့လွယ် ပျောက်လွယ် မဟုတ်။ အမှတ်သည်းခြေ ကြီးသည်။ လူငယ်တို့ဘာဝ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသည်။ လူကြီးကို အထင်သေးသည်။ ကိုယ်ထုံသမှု အမှန်ဟု ထင်တတ်သည်။

သည်တော့ ခမြင့်ကို သူ့ဘက်သို့ အိမ်သွင်းလိုလျှင် သေနတ်ပြုဟာကို ပြရမည်။ တင်ထွန်းအောင်ကို သုံးသည့် သေနတ်ပြုဟာမျိုးဖြစ် မရ။ တင်ထွန်းအောင်က လွယ်သည်။ သူ့ အလေ့အကြောင်းကို တင်ထွန်း အောင် စိတ်ထိခိုက်လောက်အောင် ပြောရမည်။ ထိုင်ထွင် မိန်းကလေး နေရမည့်ဘဝကို တင်ထွန်းအောင် အသားကျ၍ သွားရည်ယိုလာလောက် အောင် ပြောရမည်။ သူတို့နှင့်မိုးမှ ကြုံတွေ့ရမည့် အခက်အခဲများကို စိတ်၌ ကြောက်လာအောင် ပြောရမည်။ ထို့နောက် ထွက်ပြေးကြသဖြင့် လူငယ်တွေ မည်သို့မည်ပုံ ဒုက္ခရောက်တတ်ကြကြောင်းကို ဥပမာ ဥပမေယျ များနှင့် ပြောရမည်။

သည်ပြောလောက်ပြောလျှင် တင်ထွန်းအောင်ကို အနိုင်ရမည်။ ကိုနုသွား ထင်သည့်အတိုင်း၊ တင်ထွန်းအောင်ကို နာဇီဝကိကြသောင်ပင် မပြောရ။ ကိုနုသွားစကားများကို တင်ထွန်းအောင်သည် မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် နားထောင်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲနေသည်။

တင်ထွန်းအောင် စိတ်ထောက်ပြီးဆင်းနေသည်မှာတော့ သေချာသည်။ အိမ် ပြန်လိုက်ချင်နေပြီ။ ထို့ရာတွင် တာမှတော့ မပြောသေး။

တင်ထွန်းအောင်သည် ခမြင့်ကို အထင်ကြီးသည်။ ခမြင့်ကလည်း တင်ထွန်းအောင် အထင်ကြီးမည်ဆိုလျှင် ကြီးလောက်သည်။ တင်ထွန်း အောင်ကို သူများကအနိုင်ကျင့်လျှင် ခမြင့်က ရှေ့ကထွက် ကာကွယ် သည်။ အနစ်နာခံသည်။ နံပတ်နိမ့်ကြိုက်ပြီဆိုလျှင်ပင် ခမြင့်က မိုးဂုဏ်၍ နေသည်။ ခမြင့်မပါလျှင် တင်ထွန်းအောင်လိုက်ချင်မှ လိုက်မည်။ ထို့ကြောင့် ခမြင့်ကိုသိဒ့ အရေးကြီးသည်။

ခမြင့်က တင်ထွန်းအောင်လို လွယ်လွယ်နှင့်ပြော၍ရမည့်အကောင်က မဟုတ်။ သူ့ သဘောထားကို ကိုယ်က ပြည့်မီအောင် သိဖို့လိုသည်။ ကိုယ်က စကားပြော လေသမကြီး့ကို လိုသည်။ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံ ပြ၍ မပြောဟု အကြောင်းကိုင်၍ မပြီး။ ငွေကာအောင်းအကြောင်းကိုင်လျှင် လည်းလွတ် သွားမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနုသွားသည် ခမြင့်ကိုမူ သေနတ်ပြုဟာအမျိုး ရှိရသည်။

ကိုနုသွားသည် ချက်ချင်းစဉ်းစားပြီး ခမြင့်အတွက်သူ့ သေနတ်ပြုဟာကို ချက်ချင်း ချွတ်လိုက်သည်။

ခမြင့်နှင့် ထိပ်တိုက် အငြင်းအခုန်မဖြစ်အောင် ရှောင်ရမည်။ ခမြင့်၏ ထင်မြင်ချက်ကို လေးလေးနက်နက် ပြုရမည်။ ကိုယ်က စကားနဲနဲ ပြောပြီး သူက စကားများများပြောအောင် လုပ်ရမည်။ သူ့အမှားကို ထောက်ပြီး ထောက်ပြုခြင်းမပြုဘဲ မသိမသာ ထောက်ပြရမည်။ သူ့အမှား အကြောင်းကို မပြောမီ ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်က ပထမ မှားမှား ပြောရမည်။ ထိုမှသာ အမှားသည် ပြင်၍ရသောအမှားဟု သူ့ ကိုယ်သူ မြင်လာအောင် အသုံးချ၍ အားပေးရတော့မည်။ သူ့ကို ရှောင်ထိုက်ခံသည့်အဖြစ်မျိုး မရောက်စေဘဲ ထွက်ပေါက် ပေးထား ရမည်။ သူ့သိက္ခာကို သူ့ဘာသာသူ ပြန်ဆည်နိုင်အောင် အခွင့်အလမ်း ပေးထားရမည်။ ထွက်ပေါက်မပေးလျှင် မတုံ့ဘူးဆိုပြီး မှားမှန်းသိလျက်

ချွတ်ကိုးတော်သည်။ သူ့တော်ကျွက်ကလေးများကို မသိမသာ တော့[illegible] ပြုရမည်။ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာနာကြောင်း ပြရမည်။ ၎င်းတွင် အ[illegible] နှင့်ကကို ရှောင်ကိုလိုသည်။ ကိုယ်လိုချင်သည့် အရာကို အတ[illegible] မိမပြောရ။ အထင်းလွန်းပြောလျှင် သူတို့ကို အကြောင်းကိုင်ရာ အတ[illegible] သေးရာ ရောက်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ကိုယ်ရည်သွေးချက် မကောင်းမြင်[illegible] ကော လူငယ်၏ တက်ကြွစိတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်တို့ကို ချိုး[illegible] နှက်သလိုရာ ရောက်မည်။ အပြုအမူနှစ်ထောက်မှာ သူတို့လုပ် သ[illegible] အားလုံး မှန်သည်၊ ကောင်းသည်ဟု ကိုယ်က အလျှော့ပေးလွန်းလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးလွန်းသွားပြီး မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်မည် နိုးရသည်။

ယခုပင် ခင်မြိုင်သည် ထမင်းတလုတ်ကို သူ့ခေသာသုတော့ ရှာစားမို့ သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေပြီးသူ့ အထင် မှန်သည် မှားသည် အမတော့ လွှမ်းမှာကို ထိခိုက်စေမည့်စကားမျိုးဖြင့် ကိုယ်က ထိပ်တိုက်ဝင်၍ မပြော[illegible]

"ထမင်းတော်မသေတဲ့မသာရှာယ်လို့တော့ မရှိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ထမင်း ရှာစားပုံစားနည်းက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ မှန်မှန်ကန်ကန် ရှာစားတဲ့နည်းနဲ့ မမှန်မကန်ရှာစားတဲ့ နည်းရယ်လို့ ကွဲသေးတာပေါ့"

ကိုစန္ဒာက သွယ်ဝိုက်၍ဝင်သည်။

"ကိုယ့်အသာကိုယ် ထွက်ပြေးလာပြီးမှ ဒီကောင်တွေထမင်းကိုထိ ပြန်လာတယ်လို့ အထင်ခံရတာမျိုးတော့ အရှက်ဆုံးတဲ့ဦးလေးနှမ်မတော့ မထူးဘူး"

ကိုစန္ဒာက ၎င်းသို့ထင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ၎င်းသို့မထင်စေဘဲ ဒီဒိုက လည်း နားလည်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တာဝန်ယူရသည်။

"မဖြစ်ပါဘူး ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်က သူမှာနဲ့တူတာမဟုတ်ဘူး၊ အဖေက သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့သားသမီးတွေအတွက်ကရည်း ပါတာ၊ ကျွန်တော် က တကောင်ကြွက်။ ကျွန်တော့်မှာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး၊ အိမ်မှာနေရတာ တရက်မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး။ စာမေးပွဲကျတော့ ပို[illegible]

တောင် ဆိုးသေးတာယ်။ အဖေကရော မိထွေးကရော ဆူတာငေါက်တာ ကျွန်တော့်ချည်း ခံရတာ ဆန့်ကျင်နေပြီလေတဲ့။ တကယ်က ကျွန်တော်ကလ ထမင်း စားတာ သူ့ ခရုစ်လုံးနည့် တထည်ကိုးတောင် မရှိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် အဲသည်မှာလွန်းလို့"

ခင်မြိုင်က သူ့ခံစားချက်ကိုရင်ဖွင့်သည်။ သည်နေရာတွင်တော့ ကိုစန္ဒာ ကလည်း ကိုယ်ချင်းစာသည်။ ခင်မြိုင်၏မိထွေးသည် သူ့အပေါ် တင်တင်မြှိုလို အစားသဲကဖြစ်မည်ဟု ကိုစန္ဒာ ထွက်သည်။ သူ့အမ အရင်းခေါက်ခေါက် တင်တင်မြှိုကိုပင်လျှင် သူစိတ်နာခဲ့သေးလျှင် ခင်မြိုင် က သူ့မိထွေးကိုစိတ်နာသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ ပြောဖွယ်မရှိ။

"ကျွန်တော်အဖေတနဲ့က ဂိတာမတီးဘူး၊ ဆေးမရှုဘူး။ ဆေးလိပ် တောင် မသောက်ဘူး၊ ဆံပင်ရှည်တော့ ထားတယ်။ ဆံပင်ရှည်ထားပေမယ့် ကျွန်တော်လမ်းသရဲလို မနေပါဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေတာ ပါ၊ စာလည်းကြိုးစားတာပဲ။ တနှစ်တတန်းအောင်တာပဲ။ ဒါလဲ အပြို အငြင်းခံရတာပဲ၊ အရှုမတွက်ဘူး၊ ဆံပင်ရှည်ထားလိုလားပြီးပြီ၊ စာတတ် လိုတဲ့ စာတွေ ကျက်ပြီးသူ့ကိုသူ ဘီအေ ကျနေတာပဲ၊ လူက ဆယ်တန်း မအောင်ဘူး၊ ဟဲတော့ ကြိုးကြိုးကျယ်ကျယ်ဖြစ်တယ်၊ အိမ်မှာ ဘာမှ အသုံးမကျဘူးဆိုပြီး ဆူတယ်။ ဂစ္စတာအရှုပ်အထွေး မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး တေအုပ်ကို လွှင့်ပစ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့လို့ တခါတလေများ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် ဂျိုးထိုးနေတာပဲ ဘာတဲ့ဆိုပြီး ဆူတယ်။ တနှစ် လုံးမှ ချိုင့်ကလေး တထည်နှစ်ထည်ဝယ်ပေးတယ်။ ဆယ်တန်းသော ရောက်ရော၊ မှဲကိုး တနေ့ မြားပေါ်ဆယ်ဘဲရတယ်၊ ဦးလေး စဉ်းစားကြည့် ပါ၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မြားပေါ်ဆယ်က ဘာသွားစားမှာလဲ။ လက်ဖက် ရည် တခွက်ကို မြားလေးဆယ်။ ဒါပေါ့ ကျွန်တော်က မလောက်ဘူးလို့ တပ်တောင်းတော့ သားတွေ သမီးတွေအားလုံး ညီတူမျှတူပေးတာဘဲတဲ့၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ပိုလိုချင်ရသလဲတဲ့။ သူ့သားသမီးတွေက ဆယ်တန်း ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်တွေ။ မြောက်တန်း-ခုနစ်တန်းမှာ။ ဒီအရွယ်တွေနဲ့

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုးအတူတူပေးတော့ ဒီအရွယ်ရောက်သွားသလို ကျွန်တော်က ဒီမြို့ဆိုတာသည်နဲ့ ငြီးငွေ့နေတာမှုလား။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းကို ကိုယ်က တခါတလေမြန်မာတွေကို ရှေ့ဆို မပြောနဲ့ ကိုယ့်သဘောကျပ်တောင် မစားသောက်ရ"

ကိုနန္ဒာက သက်ပြင်းချသည်။ ခင်မြိုင်ပြောသည့်စကားမှန်လျှင် တကယ်ဘာမျှ မသုံးလေသော်။

"မင်းဖေဖေကို မပြောဘူးလား"

ခင်မြိုင်က နှာခေါင်းကိုရှုံ့သည်။

"ဖေဖေ ရှေ့ကျတော့ မိထွေးက ကျွန်တော့်ကို စုံစမ်းမှတ်မထားတဲ့အဖူး ပြောလိုက်တာမှ ရှုပ်ရှုပ်ကိုစလို့ ဒေါ်တာတောင် ဖေဖေခေါ်သလို 'ကိုရဲ'လို့ ခေါ်တာ။ ဖေဖေ ကွယ်ရာမှာတော့ 'ငရဲ'တဲ့။ တဟင်း။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဖေဖေ ပြောတော့လဲ ဖေဖေက ဘယ်ယုံမလဲ။ ပြီးတော့၊ ဟာ မပြောချင်ပါဘူးလေးလေးရာ။

ခင်မြိုင်သည် သူ့အဖေကို သူ့ စိတ်နာနာဖြင့် ပြောတော့မည်ပြီး ရှိုက်ထားလိုက်ရ ရသည်။

"ဒါနဲ့ မင်း ဖေဖေ ပစ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့"

ကိုနန္ဒာက ခင်မြိုင် မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်၍ မေးသည်။ ခင်မြိုင်တပင် ရှုံ့လှုပ်ပြောနေသလောလဟု သူအကဲခတ်လိုက်သည်။ ခင်မြိုင်မျက်နှာသည် တကယ် ရိုးသားသော မျက်နှာဖြစ်သည်။ လိမ်ညာပြောနေခြင်းမဟုတ်ဟု ကိုနန္ဒာ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကိုက် သိပါတယ်။ အခုဆုံး ဆယ်တန်းအောင်ရင် အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ထွက်လုပ်မယ်ပြုပါ။ ဒါပေမယ့် တကျော် မရပါဘူး ဦးလေးရာ။ ငွေ စု၍ ရ အမှု ဟု နေ တော့ ဘယ်တကျော် ရပါ့မလဲ။ တနေ့တော့ ဖေဖေ က ဆံပင်ရှည်မထားနဲ့လို့ ပြောတယ်။ မိထွေးကလဲ တခြားနေရာများရှိရင် ဒီဆံပင်ရှည်ထားတာကိုလည်း ရယ်မှာတယ်။ ဒီတော့ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဆံပင်ရှည်ကို သဘောကျလှပါ

ပြီး အဖေ့အတိုင်း ဘာမှ လောကတော့ရှမ်းရမ်း မနေပါဘူး၊ မိဆိုးဖြစ်လဲ မသောက်၊ ဘောင်းဘီကြပ်လဲ မဝတ်ပါဘူး။ ဒါလောတော့ ထားပါဦး၊ ပြောတယ်။ ဆံပင်ရှည်ဆိုတာလဲ အဓိကနှုန်းက ဒီလောက်တောင် ရှည်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထဲ့ပါ မရှူး ဦးလေးရေ၊ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ခွတ်အတင်း ဆံပင်အတိုအညှပ်ခိုင်းတယ်။ ထဲ့ပီနေ့ကလေ ကျွန်တော် သိပ် စိတ်ထိခိုက်တာဘဲ ဦးလေးရာ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ကျွန်တော်မှန်ထဲကြည့်ပြီး အားရပါးရငိုမိတယ်။ ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ နံရံတွေကိုလဲတွေ့ကဲ လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးပစ်တာ လက်တွေကို ရှူးရှူးရောင်နေတာဘဲ။ စိတ်ဆိုးပြီး နှစ်ရက်လောက် ထမင်းကိုမစားဘူး"

သည့်တွင် ခင်မြိုင်၏လေသံသည် တုန်ယင်လာ၍ ဆွဲချသည်။ ကိုနန္ဒာသည် လူငယ်တွေ အတွက်အတွက် ဆံပင်ရှည်ထားသည်ကို မကြိုက်။ သို့ရာတွင် အမွေနည်းသုံးခု၍ ဆံပင်ဖြတ်သည်ကမူ မှားသည်ဟု ကိုနန္ဒာ ထင်သည်။ လူငယ်သည်မှာ မလုပ်နှင့်ဆိုသည့်အရာကိုမှ လုပ်ချင်တတ်သည်။ နိုင်ထက်စီးနင်းသည် လူငယ်တို့အား ကို ပို၍ ပြင်းပြထက်သန်လာစေသည်။ ဆူ ပေးသလို ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အခု ဆံပင်ဖြတ်ခိုင်းသည့်နည်းကို ကိုနန္ဒာ လက်မခံ။ အချိန်ယူရမည်၊ စိတ်ရှည်ရမည်၊ သဘော ပေါက်အောင် ရှင်းပြရမည်၊ ပညာပေးရမည်ဟု ကိုနန္ဒာ ထင်သည်။ နိုင်ထက်စီးနင်းကြောင့် သူတို့အတွေးအခေါ် ပို၍ ဆိုးသွားနိုင်သည်။

ဤမှာ ခင်မြိုင်ကိုမူ သူ့အဖေက ဆံပင်ကို အတင်းဖြတ်ခိုင်းသည့်အခါ၌ ခင်မြိုင် ခံပြင်းသည်၊ နာကျည်းသည်။ မတရားသဖြင့် ဖိနှိပ်သည်ဟု ထင်သည်။ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် ဆံပင်ရှည်ကာလေးမျှ ထားခွင့်မရဟု ယူကျုံးမရဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်မှုကို တောင့်တလာသည်။ သူ့လွတ်လပ်လိုသောဆန္ဒသည် အတားအဆီးမရှိ ကြီးထွားလာသည်။ စည်းကမ်းမဲ့သော ဟူသမျှသည် အလကားဟု ထင်လာသည်။ အကြီးအကျယ် ရုန်းကန်လွန်ဆန်သည်၊ ခေတ်နောက်ကျသည်ဟု လူကြီးတွေကို အထင်သေးလာသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်ထပ်ရက ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်သည်။ သည့်လို ဒိန္နိမ်နေရာ၌ လွတ်လပ်မှုကို အတိုင်းအဆမရှိ တောင့်တနေစဉ် မကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်တွေ့သည်။ ဆေးရွက်ကြီးကိုသောက်သည်။ စိတ်ညစ်စရာတွေ၊ နာကျည်းစရာတွေ၊ ဒုက္ခတွေ၊ အဆင်မပြေမှုတွေကို ဆေးခြောက်က မေ့ပျောက်သွားစေသည်။ သည်လိုဖြင့် ခိုမြင့်ဆေးစွဲလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စောစောက ဆေးခြောက်ဖြစ်သော်လည်း နောက်တွင် နံပတ်ဖိုး အထိ ရောက်လာသည်။

ခိုမြင့် ကျောင်းကောင်းကောင်း မတက်၊ စာကောင်းကောင်း မကျက်တော့။ စာမေးပွဲ တခါက နှစ်ခါကျလာသည်။ အိမ်က ငြိုငြင်လာသည်။ ဆူပူလာသည်။ ရိုက်နှက် တင်းကြပ်လာသည်။ တင်းကြပ်လာသည့်အလိုက် တင်းကြပ်လာသော အိမ်စည်းကမ်းနှင့် အတားအဆီးမှ ကြီးထွားသည့်အလိုက် ကြီးထွားလာသော၊ ခိုမြင့်၏ လွတ်လပ်လိုသော ဆန္ဒတို့ လာတိုက်မိကြသည်။ သည်နှစ်ခု၏ တိုက်မိမှုကြောင့် ပေါက်ကွဲသည့် ရလဒ်ကမူ ခိုမြင့်ဆိုသည့် မြန်မာလေးတယောက် လွှင့်စင်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

"ဆေးရွက်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး မကောင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ် ဦးလေးရ။ အစတုန်းကတော့ အိမ်ကဆူလွန်းလို့ စိတ်ညစ်ပြီး၊ စမ်းကြည့်ရင်းနဲ့ စွဲသွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဆင်ခြင်တာ တတတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်ရှိတာလဲ မပြောပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်တယ်ထင်ကို ထားတာပါ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အစတုန်းက ဆင်ခြင်ထားပေမယ့် တောင်းဆိုတော့ မတတ်ဘူး။ အခုပေါ့ အကိုနဲ့ လှုံ့ဆော်ကိုတဲ့တင်တာ။ ဒါပေမယ့် ဆင်ခြင်ညှာကို အတင်းဖြတ်ဆင်ခြင်ည ထားရင်နဲ့ အိမ်က 'လမ်းသရဲ၊ လမ်းသရဲ' လို့ ပြောလာတော့ ကျွန်တော် ရှက်တယ်။ မခံချင်ဘူး။ လမ်းသရဲလို့ခေါ်တဲ့ ပြောင်းတော့လဲ မထူး။ ဆင်ခြင်ညှာရင် လမ်းသရဲတဲ့တဲ့။ ဒီတော့ လမ်းသရဲလို့ အခေါ်ခံရမယ့်

... ကျတော့ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော် လုပ်ချင်ရာတွေ လျှောက်လုပ် ... တော့။ ဒီပြဿနာတွေဟာ အရေးမကြီးဘူး။ ဆင်ခြင်ညှာထားတာကို ... ရင် ကျွန်တော် သိချင်တာက"

"ဒါတော့ကွာ၊ မင်းတို့က အမေရိကန်က ဟစ်ပီတွေလို ဆင်ခြင်ညှာကြီးတွေထားတော့ လူကြီးတွေက ကိုယ့်တိုင်းပြည်ဟုတ် ... အကျင့်ကို အတုမယူဘဲ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောမှာပေါ့"

ကိုရန်ဘက ခိုမြင့်၏ သဘောထားကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ခိုမြင့်က ဆတ်ခနဲ ကိုရန်ဘကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့အမူအရာက မကြိုက်ဖိုက်သည့်နှင့် ထောင်ထလာသော မျက်လုံးတို့ အတူအနာတည်းဖြစ်သည်။

"ဘာ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုလဲ ဦးလေးရ။ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ည ထားတာကိုတော့ အမျိုးသား ယဉ်ကျေးမှုမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်မိတွေ ဘာရုပ်ပေါက်ပြီး ဒိုက်သားပေါ်ထင်ထင် ဖော်တာ ကျတော့ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုဘဲလား။ အသက်ရှင်ရာ ဆောင်တဲ့ အတွက် ကျန်းမာရေးနဲ့ညီညွတ်တယ်။ အပူအပိုက် သက်သာ သတဲ့ ... တယ်ထိသတဲ့။ လူကြီးတွေဟာ သူတို့လုပ်ချင်တာကျတော့ အကြောင်း ... မျိုးမျိုး ပြလုပ်ကြပြီး သူတို့မလုပ်ချင်တာကျတော့ ဘာ ပြသလေး ... တခုမှ အကောင်းမပြောဘူး။ ကျွန်တော် ဒါပါ အမှန်းပါဘဲ၊ ဦးလေးလဲ သူတို့နဲ့ အတူတူ ဖြစ်မှာပါဘဲ"

ခိုမြင့်သည် သည့်ပြင်အရာတွေကို ပြောချင် ရှာခဲ့ရ မည်။ သူ့ဆင်ခြင်ကိုတော့ အထိအတိ ဖမ်း။ ယခုမှ ခိုမြင့်၏လှုံ့ဆော်သည့် ကိုရန်ဘက ဆိုသည် လည့်လာပြီး သည်တော့ ကိုရန်ဘက ခံစစ်ဖြင့် ပြန်တိုက်ရမည်။ ... တိုက်စစ်မဝင်နိုင်၊ သူ့ကို ချောင်ပိတ်မိအောင် သေနက်ရှုတာကို ... ရသည်။

"ဦးလေးက ဆင်ခြင်ညှာမထားသင့်ဘူးလို့လဲ မပြောရသေးဘူး။ ထား ... ထားတယ်လို့လဲ မပြောရသေးပါဘူးကွ။ သူတို့ဘက် ... "ဒီ

www.burmeseclassic.com

ပြောတာပါ။ တကယ်က သံသယရှည်ထားတဲ့ကိစ္စဟာ ပြဿနာရဲ့ အနှစ်သာရ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြဿနာရဲ့ အနှစ်သာရက လူကြီးနဲ့လူငယ်ရဲ့ … ကွာပါ။ လူကြီးနဲ့လူငယ်ရဲ့ ပဋိပက္ခဟာ ခေတ်တိုင်းမှာ ရှိခဲ့ပြီ။ လူကြီး လူငယ်ရဲ့ပဋိပက္ခဟာ ပုံသဏ္ဌာန်တမျိုးမဟုတ် တမျိုးနဲ့ ပေါ်တာပဲ။ သံသယရှည်ကိစ္စဟာ ဒီပဋိပက္ခကို ပုံသဏ္ဌာန်တမျိုးနဲ့ပေါ်ပြတာပဲဖြစ်တယ်။ ဒီပုံသဏ္ဌာန်နဲ့မပေါ်ရင် တခြားကိစ္စတခုရဲ့ပုံသဏ္ဌာန် ပေါ်လိမ့်မှာပဲ"

ခင်မြင့်က ကိုရွှေဥက္ကာကို စူးစိုက်၍နားထောင်သည်။ တင်ထွန်းအောင်ကမူ ထိုစကားများကို စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိ၊ တဲထဲ၌ ဝါး … ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ငေးနေသည်။

"လူကြီးက လူငယ်ကို အလေးထားတာ မရှိဘူး၊ ခေါင်းမာဆန်ပြီ ဖြစ်တယ်… … ကမရှိသေးဘူး၊ အရိုအသေမရှိဘူး၊ ဆောင်ကြဉ်းကြဉ်းသို့ ထင်တယ်၊ ပိုသာသိတယ်၊ ပိုသာတတ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ အဝင်မြင့်တယ်။ လူငယ်ကလဲ လူကြီးဆိုတာ နှေးကွေးတယ်၊ ရှေးဆန်တယ်၊ ခေတ်နောက်ကျသွားတယ်၊ ချုပ်ချယ်တယ်၊ နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ … အယူအဆခြားနားမှုဟာ ခေတ်တိုင်းမှာ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တခုက လူကြီးရဲ့ အယူအဆ၊ တခုက လူငယ်ရဲ့ အတွေးအခေါ်"

ခင်မြင့်က ကိုရွှေဥက္ကာထံက စီးကရက် တောင်းသောက်သည်။ သည်တော့ တင်ထွန်းအောင်လည်း ခေါင်းထောင်၍ ထလာကာ စီးကရက်တလိပ် … ယူသည်။

"လူကြီးဟာ ဝိဇ္ဇာသူ၊ လူငယ်ဟာ အဝိဇ္ဇာခံရသူ။ လူကြီးက လူငယ်တွေ ဘာမှနားမလည်ဘူးဆိုပြီး ရေရာပါဘေးနေချင်ဘူး။ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံချင်ဘူး။ ကိုယ်ကကျွေးထားရတယ်ဆိုတဲ့မာနနဲ့-အာဏာသုံးပြီး ချုပ်ချယ်တယ်။ လူငယ်ကလဲ လူကြီးတွေဟာ ခေတ်သစ်ဘောကို ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ သူတို့ နေဝင်ချိန်ရောက်ပြီ၊ ငါတို့ခေတ်ရောက်ပြီ ဆိုပြီး မာနတက်ကြတယ်။ လူကြီးရဲ့ ချုပ်ချယ်မှုရန်များတော့ ပေါက်ကွဲ… လာတာပဲ။ မှန်မှန်ကန်ကန် ပေါက်ကွဲတာလဲ ရှိတယ်။ မမှန်မကန်

ပေါက်ကွဲတာလဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးက စိတ် …ထို့ လိုတယ်။ လူငယ်တွေ မှန်မှန်ကန်ကန် ပေါက်ကွဲ လေလွင့် ရှုံ… …ရတဲ့ အဓိကတာဝန်ဟာ လူကြီးတွေရဲ့ တာဝန်ပဲ"

ကိုရွှေဥက္ကာ ခင်မြင့်ကို တချက်ကြည့်သည်။

"ဒီလိုဆိုတော့ ဦးလေးက ဘယ်ဆိုးလို့တုံး"

ခင်မြင့်သည် ကိုရွှေဥက္ကာ၏စကားကို သဘောကျဟန်တူသည်။ သူ့ …ဟာ တစက်သားဆိုးအမှုကို သွယ်ဝိုက် ထောက်ပြမှုနည်း၊ …တွေကို အရှင်ရှုံ့၍ ပြောရမည်ဆိုသည် မဟုတ်သလော။ သို့သော … သင်ခန်းစာ ယူနိုင်မည်။

"ဦးလေးတို့ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ ဒီလိုပါပဲ။ အိမ်ကလူကြီးနဲ့ မတဲ့ဘူး။ …ကြီးက သိပ် ချုပ်ချယ်တယ်။ ဆေးလိပ် သောက်ရင်လဲ မသောက်ရ၊ …ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်ရင်လဲ မကြည့်ရဆိုတော့ တိုင်စကုတ်ကြည့်ချင်တဲ့စိတ်၊ ဆေးလိပ်သောက်ချင်တဲ့စိတ်ကို နှိပ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ လူကြီး …အောင် ဆေးလိပ်ခိုးသောက်တာပဲ၊ ခိုးပြီး တိုင်စကုတ်ကြည့်တာပဲ၊ နောက်တော့ ချုပ်ချယ်တော့ သိပ် ကျူးကျော်လာတယ်။ ကျူးကျော် …တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရရင်ပြီးရော နည်းလမ်းမှန်မှန် မမှန်မှန် …ချင်ရာတွေ လုပ်လာကြတာပဲ"

"ဦးလေးတော့ အိမ်က ထွက်မပြေးဘူးသလား"

ခင်မြင့်က စိတ်ဝင်စားသံနှင့် မေးသည်။

"အိမ်ကတော့ ထွက်မပြေးဘူးဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်က ဆင်းရှောင်…တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားနေတယ်။ နှစ်ဆိ ဦးလေးဘာ သာ …ငယ်ချင်းတွေနဲ့ နေနေသာတာ။ ဒီဘာလဲမရှိ၊ သွေးရှင်းတွေကလဲ ကိုယ့် …ဆောင်နဲ့ကိုယ် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ဦးလေးလဲ အမှားအမှန်ကို အထိုက် …လျောက် ခွဲခြားဝေဖန်တတ်တဲ့အရွယ် ရောက်ပြီ။ ဒီတော့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်ရမယ်"

www.burmeseclassic.com

"အဲဒါ မလွယ်ဘူး ဦးလေးရ"

ခင်မြင့်က ပြောသည်။ သည်မှာ ခင်မြင့်ကို တချက်ကြည့်ပြီး

"ဘာမလွယ်ရှိမှာလဲကွ။ မင်းတို့ ခုနက ထမင်းတလုတ်တော့ ဘယ်[illegible] ရှာစားစား ရပါတယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကိုယ့်[illegible] ကိုယ်လျှောက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် 'ဘယ်လို ရှာစားစား' ဆိုတာကို[illegible] ဦးလေး သိပ် သဘောမတူဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူများ မျက်ရည်ကျမှ ထမင်းတလုတ်စားရတာမျိုးကတော့ [illegible] ကောင်းမလဲကွ။ ဒါက ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်လျှောက်တာမှ မဟုတ်[illegible] သူများ မျက်နှာပေါ် ကြိုးလျှောက်တာ"

"ဟုတ်တယ် ဦးလေး။ လောကမှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေ တပုံကြီး[illegible] ကျွန်တော် သိပ်မုန်းတာပဲ"

ခင်မြင့်သည် သည်လိုဆိုတော့လည်း မတာမျက်နှာကို မှုန်ကုပ်း သိ[illegible]

"ဒီတော့ ကိုယ်က ဒီလိုလူ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့ကွ။ ကို[illegible] ကိုယ်ကြိုးရမယ်။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်လျှောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရ[illegible] မဲ့ရှောက်နိုင်အောင် သတ္တိမွေးရမယ်။ လမ်းပေါ်က လှိုင်းစင်ကူး[illegible] အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းရမယ်"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့တော့ လမ်းပေါ်က လှိုင်းစင်ကူးသွားမလား"

သည်စကားနှင့်ကိုတော့ ကိုရဲမှ စဉ်းစား၍ ပြုံးရသည်။ [illegible] ကူးသွားပြီဟု ဆိုလျှင် စိတ်ပျက် အားငယ်သွားမည်။ မလှိုင်းစင်[illegible] ပြောလျှင် သူတို့ လုပ်သမျှတွေကို အဟုတ်ထင်နေမည်။

"လှိုင်းစင်ကူးသွားပြီလို့တော့ မဆိုနိုင်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မ[illegible] တာ အင်မတန်နက်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီး နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ [illegible] လျှောက်သွား ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ဦးလေး ခုလို ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်[illegible] တာပေါ့။ ဦးလေး မင်းတို့ကို နားလည်တယ်။ ကိုယ်ချင်းသာတာ[illegible] လူကြီးက ချုပ်ချယ်ခြိမ်းခြောက်သူ လူတန်းစား၊ မင်းတို့လူငယ်တွေက အဆို[illegible]

လူတန်းစား။ အချုပ်ခံလူတန်းစားဟာ လှုပ်ရှားချင်တာ မမှား[illegible] ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့ လှုပ်ရှားအောင် လုပ်တဲ့ နည်းဟာ မှားနေတယ်လို့ ဦးလေးထင်တယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့ စိတ်ကူး မလွယ်ပါနဲ့။ ဦးလေးနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ကြ"

တင်အုန်းမောင်ကတော့ လိုက်ချင်သွားပြီ။ သည်လောက် အခက်အခဲ တွေ့ရလျှင် စိတ်ပျက်နေပြီ။ ခင်မြင့်က စဉ်းစားနေသည်။

"အိမ်ပြန်ရင် ဖိုးဖိုး ချုပ်ချယ်မှာပေါ့ ဦးလေးရ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာစားနိုင်လို့ အိမ်ပြန်လာတယ် အပြောခံရမှာရှက်တယ်"

"အိမ်က လူကြီးတွေလဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတယ်။ ဦးလေးလဲ ကူ ပြောပေးမှာပေါ့။ ကိုယ့်အမှားကို အမှားလို့မြင်ပြီး ပြင်ရတာဟာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှားကို အမှားမှန်းသိလျက်နဲ့ ဆက်ပြီး ကျူးလွန်နေတာကသာ ရှက်စရာ ကောင်းတာပေါ့"

"တခုတော့ရှိတယ် ဦးလေးရ"

"ဘာလဲကွ"

"ကျွန်တော်တို့ ဆေးစွဲတာ အိမ်က မသိသေးဘူး။ ဆေးစွဲတာ သိရင် အိမ်က ကျွန်တော်တို့ကို ရိုက်မှာ။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဆေးရှာရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

သည်ပြဿနာက အခက်ပင်။ ခင်မြင့်က ဆေးစွဲခြင်းကို တရားဝင် ရောဂါ တစ်ခုအဖြစ် လက်မခံနိုင်သေးဟု ကိုရဲမှ ထင်သည်။ အိမ်က ချစ်ခင်လာလျှင် ခင်မြင့်တို့ဘက်က သည်ကဘာတွယ် မနေနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆေးရှာသည့်ကိစ္စကိုမူ သူဝင်၍ ရှာရလိုက်တော့ မဖြစ်။

စင်စစ် သူတို့ထင်သလို သူတို့ဆေးစွဲသည့် ကိစ္စကို အိမ်ကမသိဘူး ထင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တွင် အိမ်က အကုန်သိနေပြီ။ အိမ်က သဘောတူ၍မှ သူတို့ကို အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်မည်။ ပြန်ရောက်လျှင် ဆေးရုံ တင် ကုမည်။ သည်အကြောင်း သူတို့ကိုတော့ ရှင်းမပြောရန် အိမ်က အထန်တန် မှာလိုက်သည်။ သူတို့ကို ဆေးကုမည်ဆိုလျှင် ပြန်လိုက်

www.burmeseclassic.com

ချင်မှ လိုက်မည်။ အခရာအကြီးဆုံးမှာ သူ့ကို အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

"ဒါကတော့ ဟိုရောက်မှ ကြည့်ပြီး စီစဉ်တာပေါ့ကွာ။ အောင့် တာပေါ့ ကျွန်းမှာနေရတာကို ဘယ်လောက် ထိခိုက်သလဲဆိုတာ မင်းတို့လဲ အသိသားဘဲ"

ကိုနန္ဒာက မပျော်မရွှင် ဖြေသည်။

ထိုဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် တင်ထွန်းအောင်နှင့်မြိုင် ကိုနန္ဒာနောက်သို့ ပါလာကြသည်။ ကိုနန္ဒာသည် နတ်ဘုရားထောင်ခန်းတွင် ခမြင်းတိုက် တည့်ပြီး နောက်တနေ့ ထားဝယ်သို့ ထွက်လာသည်။

သည်အထိတော့ ကိုနန္ဒာ၏ခရီးသည် ကြောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်။

[၉]

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မသိ၊ ထားဝယ် အနောက်ဘက်က ကျွန်း ကလေး တကျွန်းတွင် ကိုနန္ဒာတို့စက်လှေ ဆိုက်သည်။ မထမဘော့ ကြိုကြသဖြင့် ကိုနန္ဒာ စိတ်တိုသည်။ အချိန်အခါမဟုတ်၊ နေရာ မဟုတ်သည့် နေရာတွင် စက်လှေသားဆိုက်သဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

အစက ထားဝယ်မှ လေယာဉ်ပျံနှင့် ပြန်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုရာတွင် ဘုရားတူမကောင်း၍ ထားဝယ်သို့ လေယာဉ်ပျံ မဆင်းသည်မှာ ကြာပြီဟု ဆိုသည်။ သင်္ဘောကို စုံစမ်းတော့ သင်္ဘော ပျက်သည်။ မကြီး ကိုကြောင့် မှုရှလိက စက်လှေတစင်းဖြင့် ကိုနန္ဒာတို့ သုံးယောက် ထားဝယ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်သို့လည်း ထားဝယ်မှ ထွက်မည့်ရက်ကို ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်သည်။

မင်းလယ်ခရီးကို ကိုနန္ဒာ မသွားဖူးသေး၊ သည့်စကောင်း နှစ်ကောင် ကိုလည်း အပြောင်းအလဲရအေး မြိုသည်။ မင်းလယ်ခရီးကို သွားဖူး သော ရည်ရွယ်သဖြင့် စက်လှေနှင့် လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက် အကြောင်းမှာ မင်းလယ်ခရီးဖြင့် သည့်နှစ်ကောင်ကို ပြန်ခေါ်ရသည်မှာ

www.burmeseclassic.com

ရှိသည်ဟု ကိုနန္ဒာ ထင်သည်။ ကုန်းလမ်းဖြင့်သွားလျှင် ထွက်[...] မည်ကို စိုးရိမ်ရသေးသည်။ ထိုလယ်တွင်ဆိုလျှင် သည်ကောင်နှစ်ကော[င်] ဘယ်ကိုမှ မပြေးနိုင်။ ထောင်ထဲ ရန်ကုန် တိုက်ရိုက်ပြန်၍ ပို့ပြီး စိ[...] ရသည်။

ထောင်ထဲကထွက်တော့မှ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲ သိမ်မကော[...] အနွေးကထောင် လေပြေး ကူနေသည်။ မိုးကလည်း ရွာနေသည်[...] လှိုင်းကလည်း ထော်တော်ကြီးသည်။ ထယေတျန်ကက သူတို့ စက်[...] သည် နံနက်ထွက်မည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနန္ဒာတို့ အသ[...] ဖြင့်ကြရသည်။ သို့ရာတွင် ရာသီဥတု မကောင်းသဖြင့် နေ့လည် [...] နာရီလောက်မှ ထွက်မည်ဟု ဆိုသည်။ နေ့လည် ၁၂ နာရီကျော[်] သည်။ မထွက်ဖြစ်သေး။

ကိုနန္ဒာတို့စက်လှေသည် သိမ်မကြီးလှ။ သလျားပေ တရာကျော်ရှ[ိ] သာ ရှိမည် ထင်ရသည်။ စက်လှေ ဦးပိုင်းကို သင်းဘောဆောင် [...] ထားသည်။ သင်းဘောဆောင်ပေါ်တွင် 'မွေဒန်း' ဟူသော အမည်[...] သင်းဘောခေါင်းမှုက်ဖြင့် ရေးထားသည်။ စက်လှေပေါ်တွင် ခရီးသ[ည်] များ အတွက် မှန်ပြတင်းပေါက် ထိုင်ခုံများပါသည်။ ထိုင်ခုံများ[...] လည်း သင်းဘောဆောင်၌ သွက်ထားသည်။ စက်လှေများ ကြား[...] 'မွေဒန်း'သည် တကယ့်မွေဒန်းကောင်လို ကော့၍နေသည်။ မြ[...] လှုပ်နေသည်။

အလုပ်သမားများသည် ထိုက်များကို စက်လှေ ဝမ်းထဲသို့ သယ်[...] ထမ်း၍ နေကြသည်။ ညွတ်ကုန်းနေသော ကုန်းဘောင်တလျှောက်[...] အပြေးတက်လာသော အလုပ်သမားများကို ကြည့်ရသည်မှာ အသ[...] ယားစရာ ကောင်းသည်။ အမြှောင်းအမြှောင်းထနေသော ပုခုံး၊ ထ[...] မောင်း၊ ခြေသလုံးကြွက်သားများသည် မိုးရေနှင့် ချွေးများကြောင့် [...] ပြောင်လက် နေကြသည်။

တင်ထွန်းအောင်က နံ့သတ်ရှိပါသော စီးကရက်တထုပ်ကို မိန်း၍ အိန်းထဲတွင် ခွေနေသည်။ ထိုအခါတွင် သူတို့အတွက် နံ့သတ်ရှိပါသော စီးကရက်ဝယ်ပေးရမည်၊ မပေးလျှင် မလိုက်ဟု ဆင်းခံသဖြင့် ကိုနန္ဒာ လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။ သူတို့အတွက် လိုက်ရှာ ခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာက ရွေးချက်ကောင်းသည်။ သူတို့တောင်းသည့်အတိုင်း နံ့သတ်ရှိ ပါသည့် စီးကရက် ပေးမည်၊ သို့ရာတွင် တနေ့ တယောက် တဗူး က များလွန်းသည်၊ တနေ့သုံးလိပ်သာ ပေးမည်။ နံနက်စာစားပြီး တလိပ်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးတလိပ်၊ ညစာစားပြီးတလိပ်၊ ပေါင်းသုံးလိပ် ရှိမှ စီးကရက်ကိုတော့ ပွဲမှန်သောက်နိုင်သည်ဟု ကိုနန္ဒာက တင်ပြ သည်။

သူတို့က တနေ့သုံးလိပ် နည်းလွန်းသည်။ အလိပ်နှစ်ဆယ်ဝင်ဘူး မပေးနိုင်လျှင် ဆယ်လိပ်ဝင်ဘူးပေးရန် တောင်းသည်။ သို့ဖြင့် နှစ်ဖက် နှိုင်းဆ ညှိကြရာ တနေ့ တယောက် ငါးလိပ်ပေးရန် သဘောတူ ကြသည်။ သူတို့ကို ငါးလိပ်လုံး ပေးမထား။ အချိန်ကျတိုင်း တလိပ်စီ ထုတ်ပေးမည်။ နံနက် ကော်ဖီသောက်ပြီး တလိပ်၊ နံနက်စာစားပြီး တလိပ်၊ နေ့လည် လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီး တလိပ်၊ ညစာစားပြီး တလိပ်၊ ညအိပ်ရာဝင်တလိပ်။ ကျန်သည့် အချိန်များတွင်မူ မိုးမိုး စီးကရက် သောက်လိုက သောက်နိုင်သည်။

ကိုနန္ဒာ သဘောက သူတို့ကို တလိပ်မှ မပေးချင်။ သို့ရာတွင် မပေးချင်၍မရ။ လမ်းတွင် ဒေါသမရှရလျှင် လိုက်မည့်ပုံ မပေါ်။ သူတို့ ကလည်း သည်ပြင် အရက်သေတ္တာ တွေ့ပေးချင် ပေးမည်။ သည် ကောင်းဆိုးချက်ကိုတော့ လျှော့ပေးမည့်ပုံ မပေါ်။ အမိအရ ဆုပ်ကိုင် ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုနန္ဒာ စိတ်မပါဘဲနှင့် လိုက်လျောခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။ နောက်တချက်က သူတို့ကို ဆေးရှုတ်မပေးဘဲ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းဖြင့် ဖြစ် မဖြစ်ကိုလည်း ကိုနန္ဒာသည်။ ချက်ချင်း တိုင်း ဖြတ်လိုက်လျှင်

www.burmeseclassic.com

ဆေးပညာသင်တော့သခု အကျိုးသက်ရောက်မှု မည်သို့ရှိမည်ကို ကိုရဲမှာ မသိ။ သည်ကိုရဲမှာ ဆေးပညာရှင် တို့သာ တတ်စွမ်းနိုင်မည်ဟု ထင်သည်။ တခေါက်က ဖြတ်ပြီး တခေါက်က ဆေးကုရမည့် ကိုရဲ ဖြစ်သည်။ ယခု သူက တခေါ်ဆေးမှု မကုတတ်၍ တိကနဲ ဖြတ်လိုက်လျှင် ဒီမိုအပေါ် တာဝန်ကျမည်။ သူ့တာဝန်မှာ သည်ကောင်နှစ်ကောင် ထိခိုက်မှုမရောက်ရန်သာ အဓိက ဖြစ်သည်။ သူတို့ မိဘတွေလက်ထဲ ပြန်ရောက်လျှင် သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေပြီ။ ဆေးကုတို့ ကိစ္စကိုတော့ အဓိက ဆက်လုပ်ပေးနိုင်မည်။ ထို့ပြင် တာဝယ် ရန်ကုန် ခရီးသည် အလွန်ဆုံး နှစ်ရက် သုံးရက်သာ ကြာမည်။ သည် နှစ်ရက် သုံးရက် အတွင်း သူတို့ကို ဂ.နိုသတ်ချက်ဖြင့် ဆေးထွန့်ပေးသဖြင့် အနည်းငယ် လျော့ကျသွားတန်ရာသည်။ ကိုရဲမှာ ယူဆသည်။ သည်အကြိမ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ရမြင်ရခြင်းသည်၊ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။

နေ့လည်လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် ကိုရဲမှာ အခန်းအပြင်ဘက် သို့ ထွက်ထိုင်ပြီး အလုပ်သမားများ ကျန်ရစ်နေသည်ကို ကြည့်သည်။ စက်လှေဝမ်းထဲတွင် ဆီတိုင်ကီများကို မြင်ရသည်။ မည်သည့်ကုန်တွေမှန်းမသိ။ သေတ္တာများ၊ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ စက်လှေဝမ်းထဲတွင် တာဝန်ကောင်း မပြည့်သေး။ ကြာလိမ့်ဦးမည်ဟု ကိုရဲမှာ ထင်သည်။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညနေ သုံးနာရီ ထိုးပြီ။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးမှ တင်ထွန်းအောင်နှင့်ခမြင့်တို့ကို နံပတ်ဒီ ဆေးပေးရသည်။ တင်ထွန်းအောင်က အခန်းထဲတွင် သူ့ဝေရာပေါ် ထိုင်နေသည်။ ခမြင့်က သူ့ဝေရာကို ပါးလွှာစွာ ကိုရဲနှင့် လာထိုင်သည်။

ကိုရဲမှာ သတိထားမိသော အချက်တချက် ရှိသည်။ ယင်းမှာ သည်ကောင်နှစ်ကောင်စလုံး နံပတ်ဒီစွဲကြသော်လည်း တုံ့ပြန်ပုံ မတူကြောင်း ဖြစ်သည်။ နံပတ်ဒီစွဲပြီး တင်ထွန်းအောင် ပြန်ပုံက တမျိုး၊ ခမြင့် တုံ့ပြန်ပုံက တမျိုး။ တယောက်နှင့်တယောက် ခြားနားကြသည်။

တင်ထွန်းအောင်က နံပတ်ဒီစွဲပြီးလျှင် ငြိမ်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ မည်သို့ရှိမည်ကိုတော့ မသိ။ အပြင်ပန်း ကြည့်ရသည်မှာ လေးလေ ငြိမ်ငြိမ်း သွားသည်။ စိတ်ဓာတ်ပျော့ကျသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ ကြည့်ရသည်မှာ [illegible] ငိုက်မျဉ်းသည့် ဟန် ပေါ်နေသည်။ မျက်လုံးများက မှိုင်ဝေနေကြသည်။

ခမြင့်ကတော့ တင်ထွန်းအောင်နှင့် ပြောင်းပြန် ဖြစ်သည်။ နံပတ်ဒီစွဲပြီးလျှင် ခမြင့်သည် လန်းဆန်းလာသည်၊ မျက်လုံးက အရောင် တလက်လက် တောက်လာသည်၊ အားဝမ်း ရွှင်လာသည်၊ စိတ်ကျန်းမာ လာသည်ဟု မှတ်ထင်ရသည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား တက်တက် ကြွကြွ ဖြစ်လာသည်။ တင်ထွန်းအောင်က သိမ်တုံကြိုင်ငိုငို နေသွား သလောက် ခမြင့်က [illegible] ပေါ်ပေါ်ပေါက်ပေါက် လာသည်။

လူတို့နှစ်ဦး မည်သည့်အတွက် တုံ့ပြန်ပုံခြင်း ခြားနားကြသနည်း။ စိတ္တဗေဒနည်းပုံ မတူ၍လော၊ ဓာတုဗေဒနည်းပုံခြင်း မတူ၍လော။ ဓာတုဗေဒနည်းပုံခြင်းက သိပ်မကွာလှ။ နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်ဖိနှိပ်နှိပ် [illegible] ဖြစ်ကြသည်။ စိတ္တဗေဒနည်းပုံ ကွာခြားခြင်းကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုရဲမှာ ထင်သည်။

အရက်သောက်ကြသည့်အခါ၌ လူတဦးနှင့်တဦး တုံ့ပြန်ပုံခြင်း မတူ သကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုရဲမှာ တွေးမိသည်။ တချို့က အရက် သောက်လျှင် စကား နိုလာသည်၊ ငြိမ်ကျသွားသည်၊ [illegible] သည်။ တချို့က မြူးကြွလာသည်၊ ပေါ်ပေါ်ပေါက်ပေါက် လာသည်၊ [illegible] လာသည်။ တချို့က ဒေါသထိုးလာသည်၊ ရန်ဖြစ်ချင်လာသည်၊ မြင်မြင် သမျှကို ရန်လုပ်သည်၊ ကိုယ့်အစွမ်းကိုယ်ပြချင်လာသည်။ [illegible]

www.burmeseclassic.com

စေအချို့သည်ပုံ ကွာခြားနေသော၊ မိရိုးဖလာအချို့သည်ပုံ ကွာခြားနေသော မည်သည့်အကြောင်းဆိုသည်ကိုမူ ကိုစန္ဒာ မသိ။ တို့မြန်မာမြို့ [illegible] သည့်ကား အမှန်ဖြစ်သည်။

ဤရွာတွင် ဆေးရုံရှိခြင်း၊ အရက်သောက်ရုံရှိခြင်း၊ တို့မြ [illegible] ခြင်း မည်သို့ခြားနားသည် ဆိုစေ၊ မည်သည့်တို့မြန်မာမြို့မှ မကောင်း [illegible] ခြင်း၊ ပေါ်ပေါ်ချောင်ချောင်ဖြစ်သည့် မြို့ကြီးများရှိ၊ [illegible] မဟုတ်။ ဆေးကြောင့် အရက်ကြောင့် [illegible] ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။ ဆေးရှုသည်၊ အရက်သောက်သည့် [illegible] ကြမည်။ ပေါ်ပေါ်ကောင်း ပေါ်ပေါ်ရမည်။ ဆေးရှုသည့်အချိန်၊ မသောက် [illegible] သည့်အချိန်တွင် လေးကန် [illegible] နေမည်။ ထိုအခါ ဆေးရှုသည့် အရက်သောက်မည်။ [illegible] များသည် ဆေး [illegible] ဖြစ်တော့မည်။ [illegible] သည် ဆေး [illegible] တော့မည်။ ထိုအခါ ဆေးနှင့် အရက် သည့် [illegible] ဖြစ်လာမည်။ [illegible] တော့မည်။ [illegible] တော့မည်။

ကိုစန္ဒာသည် ထနောင်းတွင် [illegible] အားရပါးရ [illegible] သော ရေမြင့်နှင့် ဆားအိတ်၊ [illegible] အိတ်များကို ထမ်းနေကြသော အလုပ်သမားများကို လှမ်းကြည့်ရင်း တွေးမိ၏။

"ဦးလေး၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဟိုမှာ"

ရေမြင့်က ကုန်းဆောင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် ကိုစန္ဒာ ကြည့်လိုက်သည်။

"တော်တော်သန်တဲ့ လူနော် ဦးလေး၊ ဆားအိတ်နှစ်လုံးကို ထမ်းလာတာ ပေါ့ပေါ့လေးရယ်"

ညာဘက်ပခုံးပေါ်တွင် ဆားအိတ်နှစ်လုံးကို ဆင့်၍ ထမ်းလာသူ [illegible] ကို ရေမြင့်က ပြ၏။

ရေမြင့်ပြသည့် ဆားအိတ်ထမ်းအလုပ်သမားမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် [illegible] ရှိမည်။ အရွယ်လုံးရှိလှ အစိတ်ထက် မပိုသေး၊ အရပ်က [illegible] ငါးပေခွဲလက်မလောက် ရှိမည် ထင်ရသည်။ ကိုယ်လုံးက [illegible] သန်မာသည်။ ခါးတွင် အရောင်လွင့်၍ [illegible] စစ်ဘောင်းဘီဟောင်း၊ ခပ်ကြပ်ကြပ် [illegible] စစ်ဘောင်းဘီဟောင်းသည် ခေါင်းဘောင်းဘီမျိုး၊ မဟုတ်။ [illegible] စစ်ဘောင်းဘီသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကြီးမိုးသော [illegible] ကား စစ်ဘောင်းဘီသည် ခပ်ကြပ်ကြပ် ဖြစ်နေ၏။ သန်မာ [illegible] တင်းသော တင်ပါးကြွက်သားများ၊ ပေါင်သားများသည် စစ် [illegible] ဘောင်းဘီထဲမှ နိုးကြွထကြနေသလောက် ထင်ရသည်။ [illegible] လိပ်တင်ထားသော ဘောင်းဘီအောက်မှ [illegible] ကြွက်သား [illegible] သားမြွေကြီးများကို [illegible] ကြသည်။

အလုပ်သမားတို့အထက်ပိုင်းတွင် [illegible] ကြည့်ရှု၍ [illegible] တော့သော [illegible] ကြည့်၍ [illegible] သည်။ ပခုံးကြွက်သားများ၊ [illegible] သားများသည် [illegible] ထနေကြသည်။ ရင်အုပ်ကြီးများကလည်း [illegible] နေကြသည်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်က [illegible] ရှိသည်။ သူ့ [illegible] ကြီးမိုင်ဘောင်တင်းသည့်နှင့်သော်လည်း [illegible] လိုက်ဖက်သည်။ သူ့ဖာနံ့ သူ့လှုပ်ရှားမှုသည် ကျားသစ် [illegible] လှုပ်ရှားမှုကဲ့သို့ [illegible] လှုပ်ရှားသည်။

ယခုပင် ကြည့်၊ ဆားအိတ်နှစ်လုံးဆင့်သည် အလေးချိန် [illegible] တွင် သူ့ထမ်းပုံမှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ [illegible] ကုန်းဘောင်က [illegible] ကို ထွက်လိုသော [illegible] ဖြစ်သဖြင့် ညွတ်ကျ ချင်သည်။ ကိုယ် [illegible] လှုပ်ရှားမှုတွင် ရေထဲသို့ ကျသွားနိုင်သည်။ သည့်ကုန်းဘောင်ကို [illegible] တလုံးတည်း [illegible] ကိုစန္ဒာတို့

www.burmeseclassic.com

သုံးပေယောက် ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ခဲ့ရသည်။ ညွတ်နေသော ကျွန်းတော[င်] ပေါ်တွင် ကိုယ်ခန္ဓာကို ဟောဟိုဒီမသွားအောင် ထိန်းရသည်။ ... ချေအရှင် ခြေထောက်ခွံအကြောကို နှစ်ဖက်နှင့် ချိန်းဆရသည်။ ကျွန်းတော[င်] ... ကလေးပေါ်ကနေ၍ စက်လှေပေါ်သို့ တက်ရသည့်အလုပ်သည် သူ့... အဖို့ စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ထိုရာတွင် သူက ကျွန်းတောင် အောက်ဆုံးအညွှတ်တွင် ရှေ့ခြေ... ရသည်။ ညွတ်ရှိပြီးတက်အလာတွင် ခြောက်ခြေကို ဖြန့်တက်သည်။ ကျွန်းတောင်အညွတ်တွင် ရှေ့ခြေနှိုက်၊ ကျွန်းတောင်ဖြန့်အတက်... ခြောက်ခြေဖြန့်တိုက်ပြီး နှိုက်နှိုက် တက်လာသည်။ တက်လာသ[ည်] ကလည်း ဖြည်းဖြည်းမဟုတ်။ ဆားထိပ်ကြီး နှစ်လုံးဆင့်ကို ထမ်း... အပြေးတက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆားထိပ်ကို ပန်းပေါ်က ချုပ်ကလည်း ညင်သာသည်။ စက်လှေတစ်ထိပ်တွင်ရပ်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကို သုံးဆယ်... ငါးဒီဂရီလောက် စောင်း၍ ပထမထိပ်ကို ချလိုက်သည်။ နောက်တထိပ် ကိုလည်း အလွယ်တကူပင် ချသည်။ ဆားထိပ်နှစ်ထိပ်သည် စက်လှေ ဝမ်းထဲက ထိပ်များပေါ်တွင် အလိုလိုတပ်တင်ပြီးသား ဖြစ်သွားကြသည်။

ကိုစန္ဒာနှင့် ခမ်းမြင့်သည် ထိုအလုပ်သမားလေးယောက်၏ လှုပ်ရှားမှု[ကို] လိုက်ကြည့်ကြသည်။ သူ့နှင့်ယှဉ်လိုက်တော့ ခမ်းမြင့်သည် မိန်းခလေး... သဏ္ဌာန် ပေါက်နေသည်။ ဆံပင်ကရှည်ရှည် ဖြတ်ထဲ၊ ထားဝယ်... ဝယ်လာသည့် တက်ထရွက်တောင်းဘီ၊ စတေရှော်ဘယ်ရီမှောင် တက်... ထရွိလက်ရှည်ဖြင့် မျက်နှာကလေးက သွယ်သွယ် နုနု၊ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် မိန်းမ ယောက်ျားပင် ခွဲ၍မရချင်။

ခမ်းမြင့်သည် အလုပ်သမားလေးယောက်၏ သန်မာသော လက်မောင်းကြွက်[သား] ကြီးများ၊ ရင်အုပ်ကြီးများကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ခေသူမ... သော သူ့လက်မောင်းနှင့် ပြားချပ်နေသော သူ့ရင်အုပ်ကို ငုံ့ကြည့်...

...၍ အလုပ်သမားလေးယောက်၏ ခွန်အားဗလကို အားကျနေဟန် ရှိသည်။ ...တွင် ချက်ချင်းပင် သူ့စိတ်ကို တင်းလိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို ...က်ညို့လှဲ့ကာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ခမ်းမြင့်၏ အခြေ...ကို ကိုစန္ဒာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

"တော်တော်တောင့်တယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် အလေးမသမားတွေလို ...ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ခပ်ချောင်ချောင် ခပ်သွက်သွက်ရယ်"

အလုပ်သမားလေးယောက်သည် ဆားထိပ်ကို ချပြီးနောက် ခါးပုံလေး... ...ကြိုးထိပ်တစ်ထိပ်ကို ဆုတ်၍ ကိုက်ချိုးလိုက်ပြီးဆေးဆုံသည်။ ထို့နောက် ...ကြိုးထိပ်တို့ကို ခါးပုံထဲသို့ ပြန်သွင်းလိုက်ပြီး သူတို့အားကိုသို့ ...လျှောက်လာသည်။ ထိုးကပ်ကြည့်သည့်အခါ သူတို့တင်းသလောက်ပင် ...က်မကြီးသေး။ မျက်နှာက နုနုကလေးရှိသေးသည်။ မျက်နှာတွင် ...ကျက်ပေါက်မသက်သာ ရှိသည့်တိုင် တျောက် ပေါက် မာ သ ည် ...ကြိုးကို မပုံနိုင်။ ဆံပင်က လှိုင်းတွန့်ကဲ့သို့ ကောက်ကော့သည်။

"ဦးလေးပြောသလို ဘိန်းစားတို့ မီလောက် အလုပ်ကြမ်း လုပ်နိုင်... ကလေး မဟုတ်ဘူး" ခမ်းမြင့်က နံပတ်နှိုး ဗီတာချက်ကို သခင်မူသော ကျန်... ...တော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးနောက် ရေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဘိန်းစားရင် ဒီလိုခန္ဓာကိုယ်မျိုး ဘယ်ရှိမလဲ။ ...လောက်လဲ ဘယ်မှာ လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ"

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြစဉ် အလုပ်သမားလေးယောက်က သူတို့... ...သို့ ဖြတ်လျှောက်လာသည်။

"ဟေ့ ညီလေး၊ စက်လှေ ဘယ်တော့ထွက်မလဲကွ"

ကိုစန္ဒာက နာရီကိုငုံ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။ အလုပ်သမားလေးယောက်က ... ဟန်မတူ၊ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ စင်စစ် ကိုစန္ဒာမေးသံသည် ...နိုင်လောက်သည့်အသံ ဖြစ်သည်။ သက်သက် မသိချင်ယောင် ... ...သည်ဟု ခမ်းမြင့်က ထင်သည်။

"ချို့လား ချို့လ"

www.burmeseclassic.com

ခမြိုင်က ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းအော်သည့်အခါကျမှ လှချယ်က ရုတ် ချောက်ချားလှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာထားက မှုန်သိုးသိုးရှိနေ၍ မြိန်ချောင်းသူကလေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကားထားကာ သတ်မှတ် အသင့်အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကိုငိုက်ထားရင်းက မျက်လုံး ကိုပင့်၍ စူးကြည့်သည်။ ဆံကြမ်းကြမ်းကြည့်ပုံမျိုးဟု ခေါ်ရမည်ထင်သည်။

"ဇာတ်လေ့ ဘယ်တော့ထွက်မလဲကွ"

ကိုနန္ဒာက ထပ်မေးသည်။

"မသိဘူးဗျ"

သူ့အသံက ပြေပြေပြစ်ပြစ် မဟုတ်။ ဆောင့်အင့်အင့် ဖြစ်သည်။ လှချယ်သည် သည်တခွန်းသာပြောကာ ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

"သိပ်လှပါးဝဲတဲ့ကောင်၊ မေးတော့လဲ မကြားသလို ဘာလိုလိုနဲ့ ပြောတော့လဲ ဆောင့်အင့်အင့်။ လူကိုဘဲ ထိုးတော့မလိုလို။ တော်တော် ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ကို ချတာ ဦးလေးရဲ့ ချတာ"

ခမြိုင်က တက်တချက် ခေါက်လိုက်သည်။ ခမြိုင်ပြောသလို လှချယ်၏ အမူအရာက ရိုင်းသည်။

"သွားတော့။ လာတုန်းရှိ့ ပေါ်ပြီလေသေး။ ရှိ ရှိ ရှင် ဇာတ်တောင်အတွေ့ ဘယ်လောက်ထူသလဲဆိုတာ သိရအောင် နိုက်ကို ကြည့်လိုက်ချင် တယ်"

ခမြိုင်က အိတ်ထဲက ဖိုးအယားမောင်းမြန် မောင်းချောင်းကို စမ်းသည်။ ထိတနဲ့ရှိလျှင် ရန်ဖြစ်ချင်သော ခမြိုင်သည် လက်က ပါချင်သေးပြီ။

လှချယ်သည် ဇာတ်လေ့မာလိန်မှူး၏ အခန်းဆောင်ရှိန်းတွင် ပျောက် ကွယ်သွားသည်။

ကိုနန္ဒာကမူ ဘာမျှမပြော။ ဇာတ်လေ့ မြန်မြန် ထွက်စေချင်လှပြီသည် ကောင်း နှစ်ကောင် ထိန်းရသည်မှာ တာဝန်ကြီးလှပြီ။

ကောကြာလျှင် ခမြိုင်သည် အခန်းထဲသို့ဝင်၍ ရှေ့သည်။ နံပတ်ဒိုး ကြောင့် ခေါင်းပူ ဖြစ်ရသည့်အထဲတွင် လှိုင်းမှတ်သဖြင့် မူးလာသည်။ ကျိုးဘော်စပေါ်တွင် ကိုနန္ဒာတယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကိုနန္ဒာသည် ဇာတ်လေ့ဦးပိုင်းသို့ လျှောက်လာကာ အလုပ်သမား တယောက်ထံ ဇာတ်လေ့ထွက်မည့်အချိန်ကို စုံစမ်းသည်။ ဦးခန်းထဲတွင် ရှိသည်ဆိုသဖြင့် ဦးခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဇာတ်လေ့ဦးခန်းထဲမှ အသံတသံကြောင့် ကိုနန္ဒာ ခြေလှမ်း တုံ့သွား သည်။

"ဒီမှာသံချောင်း၊ ငါ့အကြောင်းကို မင်းကြားသွားတယ် မဟုတ်လား။ ငါက ရှင်းရှင်းဘဲပြောတတ်တယ်။ မင်းတို့ကို ခေါ်လာကတဲက အား ပေးဘက်မှာ ကျန်တင်ကျန်ချပါ လုပ်ရမယ်လို့ပြောခဲ့တယ်။ ဒါအတွက် လုပ်ခကို ပြိုင်ဇာတ်လေ့တွေထက် ပိုပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ရှိကျန် ရောက်ချင်တော့ မင်းတို့လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဟိုမှာ အလုပ်သမား သိပ်သိပ် ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဘက်မှာတော့ အလုပ်သမားကို ငါက ရွေးရ ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငိုက်ဆံပိုပေးပြီး ခေါ်ထားပေါ့။ တုန်းကတော့ ကောင်းပြီ ကောင်းပါ့ လုပ်ပြီး ခုမှ တောင်ပြော မြောက်ပြောလုပ်ကြနဲ့။ အချိန်နှံ့အလုပ်လုပ်ရတာ။ အချိန် သိပ်မရှိဘူး နဲ့ သေနဲ့"

အသံက ဆောင့်မြှင်သည်။ လေယူလေသိမ်းက ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ ခပ် မာမာ။ တယောက်က ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောသည်။ ထိုအသံကိုမူ ကိုနန္ဒာ ကောင်းကောင်း မသဲကွဲ။

"ဘာလဲ မင်းက ကျန်တင်ကျန်ချပါ လုပ်ရလို့ မလိုက်ချင်ဘူးလား။ မလိုက်ချင်ရင် မင်းတို့အတွက်ထုတ်ပေးထားတဲ့ ငွေပါးရာ ပြန်ပေးလှော် ကွ။ လူယုတ်မာကလေးဘဲ။ ငါ့ ရောက်တယောက် ထပ်ငှားလိုက်ရ ပေါ့။ ငိုက်ဆံပေးငှားရင် အလုပ်သမား လိုချင်သလောက်ရတယ်။ မိုက် လိုတောင် မကျန်ဘူး။ ဒဲ မင်းပြောချင်တာ ဒါဘဲမဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

သွားတော့။ ငွေငါးရာ ဖြစ်ဖြစ်လျှော်မယ်ဆိုရင် စက်လှေမထွက်ခင် သွားယူခဲ့စမ်း။ ငါလဲ နောက်ထပ် မင်းအစား အလုပ်သမား ရှာရဦးမှာ။ အချိန်သိပ်မရှိဘူး"

အသံက တင်းမာပြတ်သားသည်။ အထက်စီးနင်းကျသည်။ ကိုနမ္မာသည် အပေါ်စီးနင်းလာသော ထိုအသံကြောင့် ကြားထဲက နှိမ့်[illegible]သည်။ ငွေရှိန် ကြေးရှိန်ကြောင့် မောက်မာသော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့အမေသတ် တင်တင်မြတ်ကဲ့သို့ အစားထဲက ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် မဆီမဆိုင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ဦးခန့်သစ်မှ နောက်ထပ် ဘာသံမှမကြားရ။ စောကြာလျှင် တံခါး[illegible]လာပြီး လူတယောက်ထွက်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ဖိတ်များကိုထမ်းရနေသည့် အလုပ်သမားလူရွယ် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် တင်းမာနေသည်။ အံသွားကို ကြိတ်ထားသည်။ သူ့မေးရိုးကြီးများသည် ထင်းကနဲ ပေါ်လျက်ရှိ၏။ လူရွယ်သည် ခေါင်း[illegible]ထွက်လာရာမှ ကိုနမ္မာကို တချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။

"မော့ သံချောင်း"

အခန်းထဲမှ လူတယောက်ထွက်လာပြီး လူရွယ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ လူရွယ်တရပ်၌ လှည့်လိုက်သည်။

"ဆလင်ကို ငှာလွှတ်လိုက်။ ထွက်မယ်။ အချိန်သိပ်မရှိဘူး"

သံချောင်းက မည်သို့မျှမပြော။ ရုတ်ကနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

စက်လှေပိုင်ရှင်ဆိုသူ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုနမ္မာတွေးမိသည်။ စောစောက သံချောင်းကို အထက်စီးနင်းပြောနေသည့်အသံမှာ ထိုလူ၏ အသံဖြစ်သည်။

စက်လှေပိုင်ရှင်မှာ အသက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီ။ ဆံပင်တို့ ကွက်တိကွက်ကျား ဖြူစပြုနေပြီ။ နှာခေါင်းက တောင့်တင်း ဖြူမှိုင်သည်။ လူ့ဘဝ၏ ဧည့်ခံခြင်းသဘော၌ သဘာဝမှုမြှော်မှုခံခဲ့ကြောင်းကို သူ[illegible]

ရှုကွက်လှကွက်ရှိသော ဝမ်းဗိုက်က သက်သေခံနေသည်။ ရှိရာတွင် ရှုကွက်လှကွက်ရှိသော သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို တောင့်တင်းပြည့်ဖြိုးသော သူ့မျက်နှာက ထိန်းကွပ်ပေးထားသောအခါ ထကြည့်တန်ခြင်းမရှိ။ လူ့ဘဝတွင် သက်တောင့်သက်သာ နေခဲ့ရသော လူတယောက်၏ ချီညား ထင်ထယ်ခြင်းကိုပင် ဆောင်နေသေးသည်။

ကွက်တိကွက်ကျား ဖြူမြနေပြီဖြစ်သည့် သူ့ဆံပင်အောက်က နဖူးသည် မောက်သည်။ ကျဉ်းသည်။ မျက်ခုံးမွေးက ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပေါ်ပါ၏။ တောက်နေသည်။ မျက်လုံးများက သေးသွယ်ကျဉ်းမြောင်းပြီး စူးရှတောက်ပြောင် နေကြသည်။ အကောင်းပါပေမည်။ စူးရှမည်။ စေ့စပ်မည်။ တပြိုင်နက်တည်းတွင် တောက်ကျစ်မည်။ ရက်စက်မည်။ ဖြစ်သွားမည်ဟု ကိုနမ္မာ တောက်လျှောက်တွေးလိုက်သည်။

ကိုနမ္မာသည် စက်လှေထွက်မည့်အချိန်ကို မေးရန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မမေးတော့ပြီ။ စက်လှေထွက်ရန် ဆလင်ကိုအခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီ မဟုတ်လော။ ထို့ပြင် သံချောင်းအပေါ်တွင် အထက်စီးနင်း ပြောသံ ကြားကတည်းက ထိုလူကို မနှစ်မြို့သည့်စိတ်ကလည်း ပေါ်နေသည်။ မေးရှာသည်။ မလိုတော့ပြီ။ မေးရန်မိတ်လည်း မရှိတော့ပြီ။

ထိုလူသည် စက်လှေဦးခန်း မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသော ကိုနမ္မာကို တချက်မျှ သိမ်းကျုံးကြည့်လိုက်ပြီး တံခါးကို ဂျိမ်းကနဲ မြည်အောင် ပိတ်လိုက်သည်။

ကိုနမ္မာသည် ကုန်းပတ်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခရီးသည် များများစားစားမရှိ။ ကျိုးတိုးကျဲတဲမျှသာ ပါသည်။ ကုန်တင်စက်လှေဖြစ်၍ စီးသူနည်းသည်။ ကုန်းပတ်တွင် ထိုင်ရှောင်းသူ၊ စကားပြောသူ၊ ဖျာခင်းအိပ်သူများနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ ကိုနမ္မာသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသော ကုန်းပတ်ကို ဖြတ်၍ သူတို့အခန်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ရဲကျန်ကိုမြင်မြင်ချင်းရောက်ချင်သည့်စိတ်က ကိုနမ္မာကို လွှမ်းမိုးနေသည်။

www.burmeseclassic.com

[၁၀]

ညနေ လေးနာရီကျော်မှ စက်လှေထွက်မြဲသည်။

ရာသီဥတုက အတော်ကြီးမဟုတ်။ မိုးသက်ကလေး တချို့ကျသည်။ လေနည်းနည်း ထန်သည်။ တင်ထွန်းအောင်ကမူ ဆေးမှုသည့်နေရာ လှိုင်းမူးသည့်နေရာ အမှုန့်မှုန့်၊ စုံသဖြင့် တခွေခွေကလုံး အခန်းထဲတွင် ခွေနေသည်။ ကိုနန္ဒာလည်း လှိုင်းမူးချင်သလိုလို ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မခံသာအောင် မူးသည်မဟုတ်။ သုံးကြိမ်ရော အောင်းသည်ကတော့ ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ဘာမျှမရ။ ဆေးသည်း မူးဟန်မတူ။ လှိုင်းမူးဟန်လည်း မရှိ။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ရှိသည်။

ည ရှစ်နာရီလောက်ကျတော့ ထားဝယ်အနောက်ဘက် ပင်လယ်ပြင်ထဲက ကျွန်းကလေးတကျွန်းမှာ စက်လှေ ဆိုက်သည်။ သည်ကျွန်းကလေးမှာ ထားဝယ်အနောက်ဘက်တည့်တည့်ကျွန်းစုများထဲတွင် အပြင်ဘက် အကျဆုံး၊ အစွန်ဆုံးကျွန်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ အစက မည်သည့်အတွက် စက်လှေရပ်မှန်း မသိ။ စုံစမ်းကြည့်တော့ ကုန်တင်ရော့မည်ဟု ဆိုသည်။

ကိုနန္ဒာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။ စိတ်အေး လက်အေး သွားချင်၍ စက်လှေကို စီးကာမှ စက်လှေအထွက်နှောက်ကျ၍ စိတ်ကို

...ရသည့်အထဲတွင် စက်လှေက ရပ်ပြန်ပြီ။ သည်ကျွန်းတွင် ဘယ် ...လောက်ကြာကြာ ရပ်ဦးမည်မသိ။ ညအိပ်ပြီးမည်ဆိုလျှင် လမ်းမှာ ...ရက်တွေ အလကား ကုန်ရဦးမည်။

ကျွန်းငုတ်တိုက်တွင် ကျောက်ဆောင်များသဖြင့် စက်လှေကပ်ရမည့် ...ကို မည့်ကြည့်ရှာသုရသည်။ စက်လှေသည် သည်ကျွန်းတွင် ဆိုက်မိ ...ဆိုက်စဉ် ဟုတ်ဟန်မတူ။ အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် ကျောက်ဆောင် ...မရှိသော်လည်း အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် မကောင်း။ အနောက်ဘက် ...က သဲသောင်ကြောင်းထိပ် တည့်တည့်ရောက်နေသဖြင့် လေကွယ်ရာ ...ရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ကွေ့ပတ်မောင်းသည်။ အရှေ့ဘက်ကမ်းက ကျွန်းခံ ...သဖြင့် လေကွယ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျောက်ဆောင်တွေများသည် ...ကျွန်းနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းမှာ စက်လှေကို ဆိုက်သည်။ ...ကြည့်လျှင် လှိုင်းတန်း သည်ကြီးကို ကြားရသည်။ ထိုနောက် တဝေါဝေါ ...တိုက်မြည်နေသံကို ကြားရသည်။

တင်ထွန်းအောင်သည် ဆေးမှုနေရာမှ ကျောက်ချသံကြောင့် အိပ်ရာမှ ...ကာနဲ့ ထနိုးသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ပြူးထွက်နေကြသည်။ ကိုနန္ဒာလည်း နည်းနည်း လန့်သည်။

"ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက်တာယ် ထင်တယ်"

တင်ထွန်းအောင်က အထိတ်တလန့် ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာက ...ဖြူလျော် ဖြစ်နေသည်။ မည်သည့်အသံမှန်း ကိုနန္ဒာလည်း မသိ။ ...ကြောင့် တင်ထွန်းအောင်ကို မည်သို့မျှ မပြော။ ခုမြင်ကမူ အိပ်ရာမှ ...ဆင်းကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ အတော်ကြာမှ ပြန် ...ဝင်လာသည်။ တဝေါဝေါ အသံလည်း ရပ်သွားပြီ။

"ကျောက်ကြိုးချတာတဲ့။ စက်လှေက လှတချို့လဲ ကမ်းပေါ်ထက် ...ကြမယ်။ ဝဲ့နိုက်မောင်တော်ကလေးနဲ့ ဆောက်ရောက်နေကြပြီ"

www.burmeseclassic.com

သည်တော့မှ ထင်ထွန်းအောင် အမောကြောက်ပြေသွားသည်။
မျက်နှာတွင် ပေသုံးလောင်း မြစ်ရွှမ်းတော့ချီး ထိမ်ရာပေါ်တွင် ဖြစ်
သည်။ ကိုနုရွာနှင့် ခွန်မြင့်သည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ။
ကြယ်ရောင်ဖိုးဝါတွင် ကမ်းနိုင်ကို ရေးရေးမြင်ရသည်။ ကျွန်း
ထိပ်ဝကြီး၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲတွင် ကျွန်းကလေးသည်
သေးသေး ကျန်ကျန်နေခြင်းကလေး ဖြစ်နေသည်။ ကင်းလှေပေါ်မှ
လှင် ကျွန်းထိပ်ရှား နှစ်ကတ်ဝေးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကျွန်း
မီးရောင်ကလေးများသည် မိုးနံကြီးများလို ပြောက်ကျဲပြောက်ကျဲ
လက်နေကြသည်။ ကျွန်းတာဟတ်ထိပ်တွင် အနီမှိန်မှိန် ဝင်းဝါ လက်
သော မီးရောင်တစ်ခုကို မြင်ရမှ ထိုမီးရောင်သည် မက်မွှာလှ
လက်လျက် ရှိသည်။ တခါတခါတွင် ကျွန်းဘက်သို့ ရှည်၍ လက်သည်
တခါတခါတွင် ကျွန်းဖက်သို့ လည်ကောင်း၊ ယာဘက်သို့ လည်
ကောင်း လှည့်၍ လက်သည်။ မဲမှောင်သော ပင်လယ်ပြင်တွင် မင်း
ဆောင့် နှပ်သမီးကို ထေားမှတ်ရှာနေကြခြင်းမေလော။
"ဦးလေး၊ အဲဒါ မီးပြတိုက်ထင်တယ်"
ခွန်မြင့်က ကိုနုရွာကို လှမ်းပြောသည်။ ခွန်မြင့်သည် ထင်ထွန်းအောင်
မတုတ်။ ရွှေသမ မြင်သမျှကို ဘုံမေးနေသည်။
"ဟေး၊ ဟုတ်တယ်ထင်တယ်။ ကျောက်ဆောင်တွေ များတဲ့ ရေ
မှာ မီးပြတွေ ထားထားတယ်လို့ ကြားဘူးတာပဲ"
ကင်းလှေတော့မှ မော်တော် ပုန်ကြိုက်ဖက်သို့ ပေါ်လာသဖြင့် သူ
နှစ်ဦးသည် ကင်းလှေနံ့ဦး ရေပြင်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပုန်
မော်တော်သည် အဘုတ်ဘုတ် ကျက်သံပေးသော ကမ်းဆီသို့ ဦးတည်
လှက်သွားသည်။ ပုန်ကြိုက်ပေါ်က လက်နှိပ်မီးဖြင့် မီးရောင်နှင့် လက်
ခတ်မီးများမှ အရောင်များသည် ရေပြင်ပေါ်သို့ ဖြာကျလာကြသည်။
"မီးကောင်တွေ မီးပိုသာ ထဲမှာ ရပ်ရပ်ပြီး ကျန်တင်နေရင်တော့
ရန်ကုန်ကို တော်တော်နဲ့ ရောက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး"

ကိုနုရွာက ညည်းသည်။
"ကောင်းတာပေါ့ ဦးလေးရေ၊ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာတွေ ရောက်ရ
တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တော့ သဘောကျတယ်။ အသစ် အဆန်းတွေ
တွေ့ရတာ ပျော်စရာကြီး၊ မမြင်ဘူး တာတွေ မြင်ရမယ်၊ မတွေ့ဘူးတာ
တွေ့မြင်ရမယ်။ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းသလဲ၊ ပင်လယ်မြင်ကြီးက
ပြန့်ပြော်ဆောင်မှောင်လို့၊ ပင်လယ်လှိုင်း တွေက ဆောင်လို့၊ မီးပြတိုက်က
မီးရောင်ကလဲ မျက်စပစ်သလို မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်နဲ့၊ ဘယ်လောက်
ကြည့်လို့ လှသလဲ"
ကိုနုရွာက စိတ်ညစ်ရသလောက် ခွန်မြင့်က ပျော်ရှိင်သည်။ ခွန်မြင့်တွင်
အပူအပင်ဆို၍ ဘာမျှ ရှိဟန်မတူ။
"ဟော ဦးလေးရေ၊ ပုန်ကြိုက်မော်တော် ကမ်းကို ရောက်သွားပြီ
ထင်တယ်။ ဝက်သံရပ်သွားပြီ"
ခွန်မြင့်သည် မီးရောင်လက်ထက် ကလေးသော မြင်ရသည့် ပုန်ကြိုက်
မော်တော်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကင်းလှေနှင့် ကမ်းသည် တနိုင်
သာသာလောက်တော့ ဝေးလိမ့်မည် ထင်ရသည်။
ပျောင်းထဲမှာဖြစ်၍ လှသူကို မမြင်ရ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ရောင်များ
တဝင်းဝင်း လှုပ်ရှားနေသည်ကိုသာ မြင်ရသည်။ ကျွန်းပေါ်မှ ကုန်များ
ကို တင်နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ ပုန်ကြိုက်မော်တော်သည်
တော်တော်နှင့် ပြန်မလာ။
ပင်လယ်လေက အတော်အေးအေး မရှိ တိုက်နေသည်။ ကိုနုရွာကို
နှစ်ယောက်သည် ချမ်းသဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ အိပ်ရာ
ဝင်မြန်ရောက်သဖြင့် ကိုနုရွာက သူ့ကို နှစ်ယောက်ကို စေရှုတား ပိုင်ဖို့
ထုတ်ပေးသည်။
တနာရီခန့်ကြာလျှင် ပုန်ကြိုက်မော်တော်သံကို ကြားရသည်။ မော်
တော်သံသည် လှိုင်းသံများကြားမှ တဖြည်းဖြည်း ကင်းလှေနှင့် နီးလာ
သည်။ ကုန်တင်ပြီး၍ ကမ်းမှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုရှူသည် အခန်းဖြင်းသို့ ထွက်၍ ပုံနှိပ်စက်ဖော်တော်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ခဏကြာသောအခါ ရှမ်းရော တင်ဘွန်းဆောင်ပါ ထွက်လိုက်လာကြသည်။ ပုံနှိပ် ဖော်တော်သည် စက်လှေနှားသို့ တောင်တောင်နှင့် မကပ်နိုင်။ လှိုင်းကြီးနေသဖြင့် သတိထား၍ ကပ်နေရသည်။ အကယ်၍ မတော်က စက်လှေနှင့်ရိုက်မိပြီး ဖော်တော် ကွဲထွက်သွားနိုင်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပုံနှိပ်စက်ဖော်တော်သည် စက်လှေနှင့် ယှဉ်ကပ်မိပြီး စက်လှေနံရံတွင် တွဲလဲချိတ်ထားသော ကြိုးလှေကားခြေရင်းတွင် ဆိုက်လိုက်သည်။ စက်လှေနှင့် ယှဉ်မိသည် ဆိုသော်လည်း စက်လှေနံရံနှင့် ဖော်တော်နံကြားတွင် လှိုင်း ဝင်ထုတ်နေသဖြင့် ဖော်တော်သည် လှုပ်နေသည်။ စက်လှေနံရံကို လှိုင်း ဝင်ထုတ်သည့်အခါတွင် ဖော်တော်သည် လှိုင်းနှင့်ပါလာကာ စက်လှေနံရံနှင့် နီးသွားသည်။ စက်လှေနံရံကိုထိပြီး ပြန်အကျတွင် လှိုင်းနှင့်ပြန်ပါသွားကာ စက်လှေနှင့် အဝေးကြီးသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

စက်လှေကပ်ါးရောင်စကြွင့် ဖော်တော်ပေါ်တွင် လူဆယ်ယောက် ပါလာသည်ကို မြင်ရသည်။ ပစ္စည်းတွေလည်း ဖော်တော်နှင့်အပြည့် ပါလာသည်။ ပုံနှိပ်စက်နှင့်ထုပ်ထားသဖြင့် ပစ္စည်းအမျိုးအမည်ကိုတော့ မသိရ။

ခဏကြာလျှင် လူတစ်ယောက် ကြိုးလှေကားပေါ်သို့ ပုံနှိပ်စက်ဘားခိတ် တစ်ခု တက်လာသည်။ စက်လှေပေါ်က အလုပ်သမားများက ထို ပုံနှိပ်ခံကို လှမ်းယူကြသည်။ ပုံနှိပ်ခံထမ်းတင်သည့်လူသည် ကြိုးလှေကားအတိုင်း ပြန်ဆင်းသွားပြီး လှေကားရင်းအရောက်တွင် ဖော်တော်ပေါ်က ပစ္စည်းထုပ်တထုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး ထမ်းတက်လာပြန်သည်။ စက်လှေပေါ်က အလုပ်သမားများကလည်း ပုံနှိပ်ခံကို ဆီးယူကြသည်။

ကိုရှူ့တို့တသိုက်သည် ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ပုံနှိပ်စက်ထုပ်များ ထမ်းတင်သည်ကို ကြည့်နေကြသည်။ စင်စစ် လှိုင်းထဲတွင် ဖော်တော်

ပေါ်မှပစ္စည်းကို စက်လှေပေါ်ရောက်အောင် တင်ရသည့်အလုပ်မှာ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်။ သက်စွန့်ဆံဖျားလုပ်ရသည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။ စည်းချက်နှင့် ရိုက်နေသော လှိုင်းလုံးအကြောကို ကောင်းကောင်း သိရသည်။ လှိုင်းပုတ်တင်၍ ဖော်တော်နှင့်ကြိုးလှေကား ကပ်အသွားတွင် ပုံနှိပ်ခံကို ထွတင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြိုးလှေကားနှင့်ဖော်တော် ကပ်နေသည့် မိနစ်ဝက် အလွန်ဆုံး၊ တမိနစ်မျှသာ ရှိမည်။ ပြီးလျှင် လှိုင်းပြန်ဆုတ်သွားသဖြင့် ဖော်တော်နှင့်ကြိုးလှေကားသည် ဝါးတစ်ရိုက် နှစ်ပါး ဝေးသွားသည်။ ပုံနှိပ်ခံကို ကြိုးလှေကားပေါ်သို့ ထွတင်ရသည့် အချိန်မှာ လှိုင်းဆုတ်မသွားခင် မိနစ်ဝက် တမိနစ်လောက် အချိန်ကလေးအတွင်း ထွတင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်အတွင်း အခါ မသင့် လိုက်နိုင်က လူရော ပစ္စည်းရော ပင်လယ်ထဲကျသွားနိုင်သည်။ ဖော်တော်ကလေးနှင့် ပုံနှိပ်ခံသည် ရှိုးကိုက်ဖိပြီ လိုသည်။ လှုပ်မြန်မှုလည်းလိုအပ်သည်။ ခွန်အားကောင်းဖို့ လိုသည်။

ကြိုးလှေကားပေါ်က ထွေနေသူမှာ သံချောင်းဖြစ်သည်။ တကယ်က သံချောင်းတို့ သက်လုံကောင်းသူမျိုးသာ သည်အလုပ်မျိုးကို လုပ်နိုင်သည်။ ဖော်တော်ကွန်ပြာကြွင့် တိုက်ဘောင်းလှသည့် အချိန်ကလေးအတွင်း ပစ္စည်းထုပ်ကို ထွတင်နိုင်ဘွယ်မရှိ။

သည့်လိုနှင့် ဖော်တော်ပေါ်က ပုံနှိပ်ခံတွေကို တင်နေကြသည်မှာ ကုန်လုနီးလေပြီ။ ဖော်တော်ပေါ်တွင် သေးငယ်သောခံတစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။

တချိန်တွင်မှ ပုံနှိပ်ခံကို သံချောင်းက ကြိုးလှေကားပေါ်မှ ထွတင်လိုက်သည်။ သည်တချိန်တွင်တော့ သံချောင်း လက်လွှားသည်။ လက်လည်း ချောလာပြီ။ လှုပ်လည်း လှုပ်လာပြီ။ ဖော်တော်က လှိုင်းနှင့်ပြီ ကြိုးလှေကားနှင့်အကပ် သံချောင်းက အောက်က ပင့်ပေးလိုက်သော ပုံနှိပ်ခံကို ထွတင်လိုက်သည်။ သည်ခံက တခြားခံတွေထက် ပိုလေး ပိုကြီးသည်။ သံချောင်းက ထွအတင်လိုက်တွင် ပုံနှိပ်

www.burmeseclassic.com

ဆိတ်ကို မိမိရေ မကိုင်မိဘဲ ဖြစ်သွားတော့ ရေထဲသို့ ကျသွားသည်။ သံချောင်းသည်း ကိုဆိတ်အရှိန်ဖြင့်ကိုင်ထားသောလက် လွတ်သွားသည်။

"ဟာ ကျသွားပြီဗျို့၊ ကျသွားပြီ"

အားလုံးက အလန့်တကြား အော်လိုက်ကြသည်။ သည်နေရာတွင် ရေအနက်သည် အနည်းဆုံး ပေနှစ်ရာ သုံးရာလောက်တော့ ရှိမည် ထင်သည်။ မည်းမှ ရေကူးကျွမ်းသည့်ဆိတ်ပင် ရေပေါ်သို့ ပြန်ပေါ်လာသည် မရှိ။ သည်လောက် လှိုင်းကြီးထဲတွင် လှိုင်းပုတ်သည့်နှင့်ပင် စုတ်ရှ မြုပ်သွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

သံချောင်းသည် ဆိတ်ကိုဆွဲလိုက်သေးသည်။ အရှုံးကလေးကိုသာ မိသည်။ ဆိတ်သည် သူ့လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားသည်။ ဆိတ်၏အရှိန်ကြောင့် သူ့ကိုယ်လည်း ပါသွားသည်။ နောက်ကလှိုင်းကြီးသည် သူ့မျက်နှာသို့ ရောက်လာသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကိစ္စချောပြီဟုသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ထင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သံချောင်း နောက်သို့ ကျမသွား။ ခြေနှစ်ချောင်း ကြိုးလှေကားကို ချိတ်မိ သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သည် ကြိုးလှေကားတွင် တွဲလောင်း ဖြစ်နေသည်။

သည်တော့မှ သံချောင်းသည် အားယူ၍ ကိုယ်ကိုပြန်မတ်လိုက်ပြီး ကြိုးလှေကားက လှေကားထစ်တစ်ခုကို ခပ်ဆွဲလိုက်သည်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မှာ တို့အနီးရှိ စက်လှေနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်လောက် အဝေးသို့ ရောက် နေပြီ။

ကျန်ဆိတ်များအားလုံး စက်လှေပေါ်သို့ ချောချောမောမော ရောက် သည်။ သို့ရာတွင် ဆိတ်တလုံး ပင်လယ်ထဲသို့ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကိုရန်နှာ သူတို့အနီးသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် စက်လှေပိုင်ရှင်နှင့် သံချောင်းတို့ ဆိတ်တလုံးကျသွားသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စကားများနေ ကြပြီ။ နားထောင်ကြည့်တော့ ထိုဆိတ်များမှာ မောင်တော်ကား အင်ဂျင် ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

"မင်းရေထဲကျသွားတာက အရေးမကြီးဘူးကွ၊ အင်ဂျင်တလုံးကျသွား တာက အရေးကြီးတယ်၊ သိရဲ့လား။ အင်ဂျင်တလုံးဟာ မင်းအသက် ထက် အဖိုးတန်တယ်"

စက်လှေပိုင်ရှင်က သံချောင်းအား မြည်တွန်သည်။

"လွန်တော်လဲ လှမ်းဆွဲတာပဲဗျ။ လှိုင်းသိပ်ကြီးနေတော့ မတတ်နိုင် လက်လွှတ်လဲ သေနေပြီ"

သံချောင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

"ဒေါ်း မတတ်နိုင်ဘူးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းတာဝန်ပဲ။ လိုက်ဆံထဲက ဖြတ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ"

စက်လှေပိုင်ရှင်က ဒေါသတကြီးအော်၍ ဦးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ လည်း တို့အနီးမှ ခွာခဲ့သည်။ သူ့အခန်းသို့ ပြန်ရောက်တော့ ထွန်းအောင် အိပ်နေပြီ။ မြင့်က မအိပ်သေး။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘာ စီးကရက်တလိပ်ကို ရှာနေသည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးလေး"

မြင့်က လှမ်းမေးသည်။

"စက်လှေပိုင်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမား စကားများကြတာကွ"

ကိုရန်နှာက ဖြေသည်။

"ပစ္စည်း ရေထဲကျသွားလို့လား"

"ဟုတ်တယ်"

"လူတော့ မကျဘူးမဟုတ်လား"

"လူကတော့ မကျပါဘူး။ ပစ္စည်းအကျမှာ ခပ်ဆွဲလိုက်တုန်း လက် ကျသွားတော့ ခြေထောက်က ကြိုးလှေကားကို ချိတ်ထားလိုက်မိသွားတဲ့ ကောင်းလို့ပေါ့"

ကိုရန်နှာက သံချောင်း ကြိုးလှေကားဆစ်တွင် ခြေထောက်ချိတ်လိုက်မိ ကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

"ပစ္စည်းက ဘာပစ္စည်းတဲ့လဲ"

www.burmeseclassic.com

"မော်တော်ကား အင်ဂျင်ကဲ့"

"မော်တော်ကားအင်ဂျင်၊ ဟုတ်လား"

ခွန်မြင့်က တအံ့တသြ မေးလိုက်သည်။

"အေး"

ခွန်မြင့်သည် ဘာမှမပြောဘဲ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကိုရာ့ကလည်း စီးကရက်တလိပ်ကို သောက်ရွာကာ အိမ်ရှေ့ပေါ်တွင် ကျောဆန့်သည်။ ကျောလည်း တောင့်လှပြီ၊ အိပ်လည်း အိပ်ချင်လှပြီ။

"ဦးလေး အိပ်ပလား"

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေရာမှ ခွန်မြင့်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဟင်၊ မအိပ်သေးပါဘူး"

"ဒီကောင်တွေ မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေ တင်တယ်ဆင်တယ် ဦးလေး"

"ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ခွန်မြင့်က သူ့ဘက်သို့ စောင်းလိုက်သည်။

"ဦးလေးစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ရေထဲ ကျသွားတဲ့ပစ္စည်းဟာ မော်တော်ကား အင်ဂျင်ဆိုတော့ ဒီအင်ဂျင်တွေဟာ ဒီချောင်ကြို ချောင်ကြားက ကျွန်းကလေးတကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်ကရောက်လာမလဲ"

သည်တော့မှ ကိုရာ့မှာ သတိရသည်။ ခွန်မြင့်၏စကားသည် ချိုးစောင်း ရောဖြစ်လာသည်။ စောစောက ကိုရာ့မှာ မည်သို့မျှ အတွေးမရောက်ခဲ့။ သို့ရာတွင် သည်ကျွန်းပေါ်သို့ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်လာသနည်း ဆိုသည့် ကိစ္စကိုမူ ဆက်လက် တွေးတောမရ။

"မှောင်ခိုပစ္စည်းက နတ်အိမ်ထောင်ဘက်က ဝင်တာမဟုတ်လား ကွ။ ဒီထိအောင် ရောက်ပါ့မလား"

"နတ်အိမ်ထောင်ဘက်က ဝင်တာလဲရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် နတ်အိမ် ထောင်ဘက်က ကုန်းလမ်းဆိုတော့ ပစ္စည်းအကြီးတွေ သိပ်မသွင်းဘူး ဦးလေးရ။ အထမ်းနဲ့သယ်ရတာမဟုတ်လား။ နာရီတို့၊ အထည်တို့၊ ဘာ

တို့ ဝင်ပေါ်တွေများတာပေါ့၊ ထုထယ်ကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကျတော့ ကုန်းလမ်းကမသွင်းဘူး။ စက်လှေတွေနဲ့ သွင်းတယ်"

ခွန်မြင့်သည် သည်ဘက်တွင် သူ့ထက်ကျွမ်းကျင်သည်။ နတ်အိမ်ထောင် တွင် သူကိုယ်တိုင် အခွင့်လိုက်ခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်လား။ ခွန်မြင့်ပြောသည် မှာ ဖြစ်နိုင်လောက်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အတွက် ချောင်ကြို ချောင်ကြားက ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် လာထားရသနည်း။ သည်အချက် ကို ကိုရာ့မှာ နားမလည်နိုင်သေး။

"ဟိုဘက်နိုင်ငံက ငါးဖမ်းတဲ့စက်လှေတွေရှိတယ် မဟုတ်လားဦးလေး။ အဲဒီ ငါးဖမ်းစက်လှေတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ကူးလာတတ် တယ်။ အဲဒီစက်လှေတွေနဲ့ သွင်းလာတာပေါ့"

ခွန်မြင့်က ထပ်ပြီးကာ စီးကရက်တလိပ်ကို သောက်ရွာသည်။ တဲခွင်း ကောင်ကမူ အိပ်ပျော်နေပြီ။

"မဟုတ်ဘူးလားကွ"

ခွန်မြင့်က တချက်ရယ်လိုက်သည်။

"ဦးလေးကလဲ သိပ်အုံတာဘဲ။ ငါးမိအောင်သွင်းပါ့မလားဦးလေး။ တိတ်တိတ်ပုန်းသွင်းတာပေါ့။ အစိုးရကင်းလှည့်သင်္ဘောတွေနဲ့တွေ့ ရင် ကျွန်တော်တို့ချောင်းသဲက ထွက်ပြေးတာပေါ့။ နိုင်ငံခြားက ချောင်းသဲ ရောက်ရင် ဖမ်းလို့မရတော့ဘူးတဲ့"

ခွန်မြင့်သည် တီးခေါက်မိတော့မှီသည်။ နိုင်ငံတကာချောင်း ဆိုသည် ကိုကိုယ် သိနေသည်။

"ထားဝယ်တို့၊ ဘိတ်တို့ကို ဒီပစ္စည်းတွေ တိုက်ရိုက်လာချလို့ မရဘူး မဟုတ်လား ဦးလေးရ။ ကမ်းမှာလဲ တိုက်ရေယာဉ်တွေက အမြဲကင်း လှည့်နေတယ်။ ဒီလိုကျွန်းကြိုကျွန်းကြားတွေကျတော့ တော်တော့်တိုက် ရေယာဉ်လဲ ဝင်ပြီး ကင်းမလှည့်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီလို ပစ္စည်းတွေကို ဒီလိုကျွန်းတွေပေါ်မှာလာချထားပြီး ဒီကမှ တဆင့်သယ်တာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

သူတို့စကားပြောနေစဉ် စက်လှေသည် ကျွန်းမှ ခွာလာခဲ့သည်။ ည ဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။

ခမြင့်သည် စီးကရက်တလိပ် ကုန်အောင်သောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် ပြန်လှဲကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မပျော်သူက ကိုနုမှာ။

လက်စသတ်တော့ သူတို့အတွေ့သည် မှော်နိုင်စက်လှေကို မြေ စီးမိလျက်သားဖြစ်နေသည်။ ကိုနုမှာသည် မှော်နိုင်လှေများ အကြောင်းကို ကြားဖူးသည်။ သည်စက်လှေများသည် သာမန်ကုန်များကိုလည်း တင်သည်။ ခရီးသည်လည်း အနည်းအပါး တင်သည်။ သို့ရာတွင် ကြံသည့်မှာ အခေါ်ယဉ်ပြီးသားဖြစ်သည်။ တကယ် လုပ်တင်သည်က မှော်နိုင်ပစ္စည်းများသာဖြစ်သည်။

အိပ်ကပ်မှ အထွက်တွန်းကတော့ ထိုစက်လှေများသည် ဥပဒေဘောင်တွင်းက စက်လှေများသာဖြစ်သည်။ ရွာစွေ့ရေတို့၊ ဘာတို့ ထက်ရှာသည့်အခါ ထိုစက်လှေများတွင် ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းသောပစ္စည်းဟူ၍ ဘာမှမရှိ။ သံသယဖြစ်စရာဆို၍ ဘာမှမရှိ။ သို့ရာတွင် အိပ်ကပ်မှ ထွက်လာပြီး ပင်လယ်ထဲသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ကား ထိုစက်လှေများသည် 'လောကမြစ်ပင်လယ်၏ သားကောင်များ' ဖြစ်လာကြတော့သည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် စက်လှေချင်း အချိန်းအချက်ပြု၍ ပစ္စည်းများကို လဲလှယ်ကြသည်။ သို့မဟုတ် ချောင်းကြိုချောင်းကြားမှ ကျွန်းတကျွန်းပေါ်တွင် အချိန်းအချက်ပြု၍ ပစ္စည်းများကိုလှယ်ကြသည်။

ယခု ကိုနုမှာတို့ မှော်နိုင်စက်လှေပေါ်တွင် ရောက်နေလေပြီ။ စင်စစ်သည်ကိုမူသည် သူနှင့်ဘာမှမဆိုင်။ သူသည် သာမန် ခရီးသည်တစ်ဦးမှသာဖြစ်သည်။ သူတို့ကိစ္စကို သိလည်းသိသူမဟုတ်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အတွက်ကြောင့်မသိ၊ သည်စက်လှေကို စီးလာခဲ့မိသည့်အတွက် တ ရှိမနေနိုင်ဖြစ်သည်။ ရွံရှာရွံရှာဖြစ်ချက်တွေ ဖြစ်လာသည်။ ဝင်၍ သင်ကာ ရှင်းရသည့်အဖြစ်မျိုးကို သူမကြိုက်တွေ့ချင်။

ကိုနုမှာသည် တွေးရင်း အိပ်ပိုက်စပြုလာသည်။ စက်လှေသည် ပင်လယ်ကြောင်းရှိ၍ မှတ်ယောင်လျက်ရှိသည်။ အင်ဂျင်စက်တုန်ခါမှုသည် ကြာသောအခါ၌ သူ့အာရုံကြောများကို လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာစေသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ သူအိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ခမြင့်တို့၊ တင်ထွန်းအောင်တို့ နိုးနေကြပြီ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ နံနက် ကိုးနာရီထိုးနေပြီ။

အိပ်ရာမှ ထသွားပြီးဖြစ်သော်လည်း ကိုနုမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိ။ မူးများသဖြင့် ခေါင်းတခုလုံး နောက်ကျိ၍ဝေလျက်ရှိသည်။ ခမြင့်နှင့် တင်ထွန်းအောင်တို့ကမူ သူတို့ဝေရှဖြင့် မှိန်းနေကြသည်။ သူတို့အဖို့ကတော့ လှိုင်းမူးသည့်အရသာကို သဘောကျနေမည်လား မပြောတတ်။ ကိုနုမှာအဖို့မူ အခံရခက်သည်။ ရင်ထဲက ပျို့၍ပျို့၍ တက်လာသည်။ ထမင်းလည်းမစားချင်၊ ရေပင်မသောက်ချင်။

သည်အထဲမှာ ရာသီဥတုက ဆိုးသည်။ ကောင်းကင်တခုလုံး မဲ့မှိုင်းကာ မိုးသက်ကျနေသည်။ လေပြင်း တိုက်နေသဖြင့် လှိုင်းကြီးသည်။ သူတို့စက်လှေသည် ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲတွင် ပျော့ဒွ နှယ် လူးနေသည်။

ထိုနေ့ နံနက်စာကို ကိုနုမှာမစား။ တင်ထွန်းအောင်လည်း မစား။ ခမြင့်တယောက်သာ စားသည်။ စက်လှေ ယိမ်းထိုးနေသဖြင့် ခမြင့်ပင် လျှင် ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားရသည်။ တခါတခါ စက်လှေကြီးက စောင်းသွားသည်။ တခါတခါတွင် လှိုင်းလုံးတွေပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။ တခါတခါတွင် အောက်သို့ နိမ့်ကျသွားသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် တခါ တခါတွင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ လေပြင်းတိုက်သံ၊ စက်သံ၊ လှိုင်းသံတို့သည် ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ခမြင့်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ မျက်စိမျက်နှာ ကလည်း မကောင်း။ သူ့မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်လျက်ရှိကြသည်။

www.burmeseclassic.com

"ဦးလေး၊ ဦးလေး"

ခမြိုင်က အထိတ်တလန့် ခေါ်သည်။ ကိုနန္ဒာသည် လှိုင်းမူးသဖြင့် မှိန်းနေရာမှ ခေါင်းထောင် ထလိုက်သည်။ စက်လှေသည် ညာဘက်သို့ စောင်းသွားသဖြင့် ကိုနန္ဒာသည် အိပ်စင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လှိမ့်ကျသွားသည်။

"စက်လှေ မှန်တိုင်းမိနေတယ်၊ ထမင်းစားလို့တောင်မရဘူး"

ခမြိုင်က လှိုင်းသံ၊ လေသံ၊ စက်သံများကြောင့် အော်၍ ပြောသည်။ တင်ထွန်းအောင်မှာ ဝဲဘက်အိပ်စင်ပေါ်တွင် ရှိနေသဖြင့် အိပ်စင်ပေါ်မှ လှိမ့်မကျ၊ နံရံတွင် ကပ်နေသည်။ ခမြိုင်၏ စကားကို ကြားသည့် အခါ၌ တင်ထွန်းအောင် မျက်နှာသည် သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ ဖြူရော်လျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အလွန်အမင်း ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်လျက်ရှိသဖြင့် ကြည့်ရက်စရာ မရှိအောင် မှုန်မှုန်ဆင်းမှုန် ဖြစ်နေသည်။

"ကိုယ့်မရှိပါဘူး၊ မောင်ခမြိုင်၊ အိပ်စင်ကိုကိုင်ထား၊ လိမ့်ကျသွားလိမ့်မယ်"

ကိုနန္ဒာက အားပေးသည်။ အားပေးရသော်လည်း သူကိုယ်တိုင် အားမရှိလှ။ မှန်တိုင်းမိ၍ စက်လှေမြုပ်ခဲ့လျှင် ဆိုသော အတွေးသည် ခေါင်းထဲတွင် လက်ကနဲ ဝင်လာကာ အားလျော့သွားသည်။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးအလယ်တွင် စက်လှေမြုပ်လျှင် သေသမ်းမှတပါး အခြား လမ်းမရှိ။

"ဆိုက်ကာလုံးကို ပြောတယ်၊ ရန်ကုန်ဘက်ကို သွားရင် လမ်းမှာ ကပ်စရာကျွန်းမရှိလို့ အနောက် တည့်တည့်ကို မောင်းနေတယ် တဲ့၊ အနောက်ဘက်မှာ ကျွန်းတကျွန်း ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီ ကျွန်းကို ဝင်ကပ်မလို့တဲ့၊ ဦးလေး၊ လာလေ၊ ဟော တင်ထွန်းအောင်၊ ထ၊ ဘာဒိုင်နေတာလဲ"

ခမြိုင်က သူကြားခဲ့ရသည့် သတင်းကို ဖောက်သည်ချကာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ အခန်းပြင်ဘက်သို့ ပေါ်ဦးအောင် ရှေ့ဆုံးလိုက်သွား သည်။ ကိုနန္ဒာနှင့် တင်ထွန်းအောင်သည် ခမြိုင်နောက်သို့ လိုက်လာ ကြသည်။

ငင်စင် လိုက်ရှိသော လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ကိုနန္ဒာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ပင်လယ်ခရီးကို တခေါက်မှ မသွားစဖူး။ ပင်လယ် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း မသိ။ ကြားဘူးနားဝသာ ရှိသည်။ ထို့ထက် ပင်လယ် ၌ မှန်တိုင်းမိသည့် အဖြစ်မျိုးကိုကား ကြုံတွေ့ဘူးသည့် မဆိုထားနှင့် ကြားပင် မကြားစဖူး။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ခရီးသည်နှင့် စက်လှေ အလုပ်သမားများ ဥဒဟို သွားနေကြသည်။ မြေပြင့်သွားလျက်ရှိသည် ဆိုသော်လည်း ခြေကို ထိန်းတရ။ တည့်တည့် မတ်မတ် သွားနေကြခြင်းမဟုတ်။ စက်လှေ က စောင်းသွားလျှင် နောက်က လွန်လွတ်လိုက်သလို ခြေချော်သကဲ့သို့ ဦးအောင် ရောက်သွားကြသည်။ တချို့က ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပင်လဲ သွားကြသည်။

မှန်တိုင်းက တော်တော်ပြင်းသည်။ ကောင်းကင်က ညိုမည်းလျက် ရှိသဖြင့် ပင်လယ် ရေပြင်သည်လည်း ခဲသားရောင် ထနေသည်။ လှိုင်း လုံးကြီးများက ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဖြန်းကနဲ ဖြန်းကနဲ တက်၍ ရိုက်သည်။ နဂါးကြီး တကောင်က လျှာကြီးဖြင့် လှမ်း၍ လှမ်း၍ ယက်နေ သလို ထင်ရသည်။

ပင်လယ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တမ်းတိုးမမြင်ရ။ မိုးသက်တွေ ကျနေသဖြင့် ရှင်းသည် မှုန်ဝါးလျက်ရှိသည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ထွက်လာရသော်လည်း ကိုနန္ဒာ ဘာလုပ်ရမည် မသိ။ ခက်သည်က စက်လှေတွင် အသက်ကယ် ပစ္စည်း များများ စားစား မရှိ။ ကုန်းပတ်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဘောကွင်းများ

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းတော်ကား တာယာအဟောင်းများ ရှိသည့်တိုင် များများစားစား မဟုတ်။ အသက်ကယ်အိတ်ဆိုသည်ကား မြင်ပင် မမြင်ရ။

"ထိုင်မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ကျွန်းကိုကပ်မယ်၊ ကျွန်းကို မြင်နေရပြီ"

သူတို့ထဲမှာက အင်္ကျီကိုယ်တုံးလုံးနှင့် အလုပ်သမား တစ်ယောက်က ပြေးရင်း အော်သွားသည်။ ထိုအလုပ်သမားမှာ သံချောင်း ဖြစ်သည်။

"အရေးရှိရင် အသင့်ဖြစ်အောင် ဘောတွေကိုဖြုတ်ထားပါ။ ဘောတွေကို တစ်ယောက်ထဲမစီးပါနဲ့၊ မျှစီးပါ။ ဘောမရှိတဲ့သူက ဒီပါနံ့ အလွတ်တွေရှိတယ်။ ဒီပါနံ့အလွတ်တွေကို အသင့်လုပ်ထားပါ။ ကျွန်းကို ရောက်တော့မယ်"

သံချောင်းက ပြေးရင်း အော်သည်။ ကျွန်းကို ရောက်တော့မည် ဆိုသည့်တိုင် ကိုနွားတို့အဖို့ ကျွန်းကို မမြင်ရသေး။

သည် အမှောင်အတွင်း မလက ပြူထွက်လာသည်။ စက်လှေကြီးသည် ဝဲယာစောင်းကာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

"ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ကျွန်းရောက်တော့မယ်။ ဟိုမှာ ဟိုမှာ"

ခွဲမြိုင်က လှမ်းအော်သဖြင့် ကိုနွား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုးမှောင်များကြား၌ ရည်ရွည်မွေ့မွေ့ ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သို့ရာတွင် ပီပီသသမဟုတ်၊ ခပ်ရေးရေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျယ်ပြောလှသော ရေပြင်ကြီးအလယ်တွင် ကြီးတနံ့ကလေးတစ်ခုကို ရေးရေးမျှသာ မြင်ရသည်။ အနည်းဆုံး ဆယ်မိုင်လောက်တော့ ဝေးဦးမည် ထင်သည်။

ထိုစဉ် ဝုန်းကနဲ အသံကြီးတစ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် စက်လှေကြီးသည် စောင်းသွားသည်။ တချို့ လဲကျသွားကြသည်။ တချို့ လွှင့်စင်ကျသွားကြသည်။ လှိုင်းသံတွေကြားထဲက အော်သံ-ဟစ်သံတွေ ပေါ်လွင်လာသည်။

"ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက်တယ်။ ရေဝင်နေပြီ။ အားလုံး ဘောတွေကို ကိုင်ထားကြပါ။ ဘောတစ်ခုကို လူနှစ်ယောက်ထဲ တွယ်ပါ။ ဒီပါနံ့တွေ၊ ပျဉ်ပြားတွေကို တွယ်ပါ။ ဒီပျဉ်ပြားကြီးကို တချို့ လာတွယ်ပါ"

သံချောင်းက ပျဉ်ပြားသုံးချပ် ဖွဲ့ထားသည့် ကုန်းဘောင် တစ်ခုကို ပြောင်း၍ အသံကုန် ဟစ်သည်။

လူသုံးလေးယောက် ဘောကွင်းတကွင်းကို လုနေကြသည်။ သည်ထဲတွင် တင်ထွန်းအောင်လည်း ပါသည်။

ကိုနွားနှင့် ခွဲမြိုင်က ဒီပါတစ်လုံးကို ကိုင်ထားကြသည်။ ဒီပါက လုံလုံခြုံခြုံ၍ အကိုင်ရ အတွယ်ရ ခက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ယောက်သည့် ဒီပါကိုလွှတ်ကာ သံချောင်းကိုင်ထားသည့် ပျဉ်ပြားကြီးဆီ ပြေးလာကြပြီး ပျဉ်ပြားအစွန်းကို ကိုင်ထားကြသည်။

"ဟော တင်ထွန်းအောင်၊ ဒီကိုလာ၊ ဒီကို"

ခွဲမြိုင်နှင့် ကိုနွားတို့က လှမ်းခေါ်သည်။ တင်ထွန်းအောင် ကြားဟန် မတူ၊ ဘောကွင်းကို သဲသဲမဲမဲလုနေသည်။ ခွဲမြိုင်က တင်ထွန်းအောင်ဆီသို့ ပြေးကာ လက်ဆွဲခေါ်လာသည်။

စက်လှေက နစ်စပြုနေပြီ။ ကျောက်ဆောင်ဝင်ဆောင့်သဖြင့် ဦးပိုင်းမှ ရေတွေ ဒလဟော ဝင်လာသည်။ လှိုင်းလုံးတွေကလည်း ကုန်းပတ်ပေါ် တက်လာကြသည်။ တချို့ ရေထဲရောက်ကုန်ကြပြီ။ ဆည်ပိုင်း အလွတ်တွေက ပြေးလာနေသည်။ မုန့်တိုင်းရှိစဉ်တွေ၊ ပစ္စည်းတွေကလည်း ပြောနေသည်။ သို့ရာတွင် တကုန်းကုန်း ထလျက်ရှိသော လှိုင်းများကြားတွင် မည်သည်က လူ၊ မည်သည်က ပစ္စည်းဟု ခွဲခြားမရ၊ ခဲခဲ ရုန်းမှုသာဖြစ်သည်။

တင်ထွန်းအောင်က ဘုရားတသည်။ ဘုရားတများကို မယုံကြည်သည့် ကိုနွားလည်း ဘုရား တ သည်။ ဘုရားတမိ မရေသူကတော့ ခွဲမြိုင်နှင့် သံချောင်းတို့ဖြစ်သည်။ ခွဲမြိုင်နှင့်သံချောင်းသည် ပျဉ်ပြားကြီးကို စက်လှေ့ပဲ့ဆီ ဆွဲပြေးသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေ အော်ဟစ်နေမည်

www.burmeseclassic.com

တောက်နေကြသည်။ ကိုနန္ဒာနှင့် တင်ထွန်းအောင်သည် မှည့်ပြားကြီး ကိုင်ရင်း သူတို့နောက်က လိုက်သွားသည်။

"ကဲ မှည့်ပြားကို မလွှတ်တမ်း တွယ်ထားကြပေတော့။ လှိုင်းလုံးနှင့် လက်လွှတ် သွားတတ်တယ်။ မှည့်ပြားကို လွှတ်သွား၊ ရင်တော့ မသက်သာဘူး။ ဝမ်းစာတဲ့"

သံချောင်းက လှမ်းအော်သည်။

ကိုနန္ဒာတို့တသိုက်သည် ဘယ်လို ရောက်သွားကြမှန်း မသိ၊ ခဏကြာတော့ လှိုင်းထဲတွင် ရောက်နေသည်။

'ရွှေဒန်း'သည် ပင်လယ်ပြင်တွင် နစ်ဝပ်နေပြီ၊ ကုန်းပတ်ပင်လယ် လှိုင်းလုံးများအောက်တွင် ရောက်နေပြီ။ ရွက်တိုင်များသာ မမြုပ်သေး။ လှိုင်းလုံးကြားတွင် ယိမ်းထိုးနေသဲ ဖြစ်သည်။ လှိုင်းကြီးသည် ပင်လယ်ရေတွေ ပါးစပ်ထဲ နှာခေါင်းထဲ ဝင်သည်။ ပင်လယ်ရေ ငါးသတ်သတ် ချိုမှုနှင့် အန်ချင်လာသည်။ ချွေးထွက် မသင်လည်း ဗိုက်ထဲသို့ ရေညည်မှု ဝင်ပြီးသိ၊ ကြာတော့ ရေထဲမှာ အေးလာသည်။ ခြေထောက်တွေကသည်း ကြွက်တက်ချင်လာသည်။ ရေလည်းသတ်သည်။ မှည့်ပြားကို လွှတ်မသွားအောင် မနည်း သတိထားနေရသည်။ သည်အထဲတွင် တင်ထွန်းအောင်က မှည့်ပြားကိုကြာကြာ မကိုင်နိုင်။ လက်ထံသေသွားပြီဟု ဆိုသည်။ သံချောင်းက မှည့်ပြားပေါ်သို့ လှမ်းခေါက်တက် တက်တွယ်လိုက်နိုင်သည်၊ လက်ပန်းကျသူ၊ မောသူနှင့်ပေါက် တက်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာရော မဲမြင့်ရော တင်ထွန်းအောင် သုံးယောက်လုံး မောနေပြီ၊ လက်ထံသေနေပြီ။ အဆိုးဆုံးမှာ တင်ထွန်းအောင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တင်ထွန်းအောင်ကို အားတက်စေရသည်။

"ဦးလေး၊ ဦးလေးတက်၊ အိမ် မောနေပါနိုင်မယ်"

မဲမြင့်က ကိုနန္ဒာကို မှည့်ပြားပေါ်သို့ အားတက်စေသည်။

"နေစေ့ပေး၊ မင်းတက်"

ကိုနန္ဒာက အော်ပြောသည်။

"ကျွန်တော် ရသေးတယ်၊ မှည့်ပြားက နှစ်ယောက်ထက်ပိုရှုတော့ တက်ထား။ ကျွန်တော်တို့မောတော့ တလှည့်စီတက်မယ်၊ ဟော့ တင်ထွန်းအောင်၊ ပြိုကိုင်ထား။ လှိုင်းပုတ်လို့ လွင့်သွားမယ်"

ကိုနန္ဒာသည် မှည့်ပြားပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ မှည့်ချပ်ကို တက်တွယ်ထားသည်။ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို ရေမဝင်အောင်သည်း မနည်း သတိထားရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူတို့လို မှည့်ချပ်များ၊ ဝါးများကို စီး၍ မျောနေသူများကိုလည်း တချက်တချက်တွင် မြင်ရသည်။ သို့ရာတွင် သဲကွဲစွာ မြင်ရသည် မဟုတ်။ လှိုင်းပင့်တင်လိုက်၍ အပေါ်ရောက်သည့်အခါတွင် လှစ်ကနဲ မြင်လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လှိုင်းအောက် ကျသွားလျှင် ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် လေလှိုင်း နှင့်ကြီးများသာ ကာသီးနေကြသည်။

တော်တော်ကြာမှ ငြိမ်သွားပြီဖြစ်သောလည်း လှိုင်းကြီးနေဆဲပင် ဖြစ်သည်၊ သူတို့သည် စောစောက လေမွှေလှိုင်းအတွင်းတွင် ရောက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်၊ နှင်ခေါင်းများမှာ လေမွှေလှိုင်းထဲတွင် မိနေတော့ ယခု လေမွှေလှိုင်းသည် အရှေ့ဘက်သို့ ရွေ့လျားသွားဟန် တူသည်။ သို့ရာတွင် လေမွှေလှိုင်းများက မလွတ်သေး။

အတော်ကြာတော့ လှိုင်းတချက် ပုတ်လိုက်သည်။ တင်ထွန်းအောင်သည် မှည့်ချပ်ကို တက်တွယ်ထားရာက လွှင့်စင်ကျသွားသည်၊ ကိုနန္ဒာသည် ရုတ်တရက် ဘာမှန်းမသိလိုက်။ သူပါ လှိုင်းအပုတ် ခံလိုက်ရသဖြင့် ပါးစပ်ထဲ နှာခေါင်းထဲ ရေတွေဝင်ကုန်သည်။ လှိုင်းကြီးက သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ကျော်ဖြတ်သွားသည်၊ လှိုင်းကျော်သွားပြီ၊ နောက်တခဏတွင် သူ့ခေါင်းရင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မှ တင်ထွန်းအောင် မရှိတော့၊

"တင်ထွန်းအောင် လှိုင်းထဲပါသွားပြီ၊ ဟော့ တင်ထွန်းအောင်၊ တင်ထွန်းအောင်"

www.burmeseclassic.com

ကိုနန္ဒာက ပျဉ်ချပ်ထိပ် တစက်တချက်ကို ဆွဲဆက်ထားသည့် သံချောင်းနှင့် ရဲမြင့်တို့ကို ဆောင်ပြောသည်။

"ပါသွားပြီ မရတော့ဘူး"

သံချောင်းက ဆောင်ပြောကာ လက်ခါပြသည်။

တင်ထွန်းအောင်သည် လှိုင်းပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားပြီးနောက် ရေထဲသို့ ပြန်ကျလာသည်။ ထိုအခါ၌ တင်ထွန်းအောင်မှာ ပျဉ်ချပ်မှ ကိုက်လေးငါးဆယ်အကွာတွင် ရောက်နေပြီ။ တင်ထွန်းအောင်သည် ရေကူးတတ်သူမဟုတ်။ ရေကူးတတ်သူဖြစ်သည်ထား။ သည်လို လှိုင်းကြီးထဲတွင် ကိုက်ငါးဆယ်လောက်ရောက်အောင် ကူးဘို့ မလွယ်။ သည်အထဲတွင် တင်ထွန်းအောင်က တုန်လှုပ်လှုပ်သည်။ အားငယ်တတ်သည်။ ရေထဲတွင် သတိကောင်းဖို့အရေးကြီးသည်။ စိတ်တည်ငြိမ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ခေါင်းအေးအေးထားတတ်ဖို့ လိုသည်။

တင်ထွန်းအောင် လှိုင်းကြား လွင့်ပါသွားသည်ကို သံချောင်း မြင်လိုက်သည်။ ပြန်အကျတွင် တမိနစ်လောက် လွင့်မျောသွားခဲ့နေသည်ကိုလည်း သံချောင်း မြင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ လိုက်မဆယ်နိုင်။ လိုက်ဆယ်၍ ရမည်မဟုတ်။ တင်ထွန်းအောင်ထံရောက်ဖို့ လှိုင်းသတ္တဝါ ရောက်လျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပျဉ်ချပ်ထံ ပြန်လာနိုင်ဦးမည်။ သံချောင်းသည် ရေကြောကို မှန်းကြည့်သည်။ သည်နေရာတွင် ရေကြောနှစ်ခု ဆုံသော လှိုင်းထပြင်းသည်။ တခုက အတွင်းဘက်သို့ ပြန်စီးသောရေကြောဖြစ်၍ တခုက အပြင်သို့စီးထွက်သော ရေကြောဖြစ်သည်။ တင်ထွန်းအောင်သည် အတွင်းဘက် စီးသော ရေကြောထဲသို့ ရောက်နေပြီး သူတို့ပျဉ်ချပ်က အပြင်ဘက်သို့ထွက်သော ရေကြောထဲသို့ ရောက်နေသည်မှုလေ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်သာ ဝေးသေးသည်။ သူတို့ပျဉ်ချပ်သည် တင်ထွန်းအောင်နှင့် ဝေးရာဘက်သို့ မျောပါသွားနေသည်။

တင်ထွန်းအောင်ကို လိုက်ဆယ်ရန် သံချောင်း စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့ရာတွင် လှိုင်းအခြေအနေ၊ ရေကြောအခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီးသည့်

နောက်တွင်မှ လိုက်ဆယ်ရန် မကြိုးစားတော့ဟု သံချောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သံချောင်းသည် ပျဉ်ချပ်ကို မြဲမြဲကိုင်ရန် ကျန်လူနှစ်ယောက်ကို ဆောင်ပြောသည်။ လှိုင်းပေါ်အရောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ပျဉ်ချပ်သည် စက်လှေပေါ်တုန်းက သူတို့မြင်ခဲ့ရသော ကျွန်းဘက်သို့ စီးနေသည့်ရေကြောပေါ်တွင် ရောက်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်းနှင့်မနီးသေး။ အနည်းဆုံး မြောက်မိုင်လောက်တော့ ဝေးဦးမည်။

ကိုနန္ဒာသည် သံချောင်းလိုပင် ကျွန်းမိုင်ကို ခန့်မှန်းရ၍ လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ ကျွန်းသည် အနီးကလေးဟု ထင်သည်။ တမိုင် နှစ်မိုင်လောက်သာ ရှိမည်ဟု ထင်သည်။ ရဲမြင့်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ ရဲမြင့်သည် ပျဉ်ချပ်ကို အတင်း ဖက်တွယ်ထားသည်ကိုသာ မြင်ရသည်။ မြေတို့ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့။ မေ့မျောသွားပြီလော။ မေ့မြောနေသည် ပျဉ်ချပ်မှ ပြုတ်ထွက်ကာ တင်ထွန်းအောင်လိုပင် ပင်လယ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်တော့မည်လော။ မိမိသည်လည်း တင်ထွန်းအောင်လို ပင်လယ်ထဲတွင် နေရစ်ခဲ့ရတော့မည်လော။

မေးခွန်းပေါင်းများစွာသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ရှုပ် ဝင်ရောက်လာကြသည်။ သူကိုယ်တိုင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာသည်။

ဘုရားတရားမရှိဟု ဆိုသော ကိုနန္ဒာသည် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ဘုရားတသည်။

သူ့စိတ် သူ့သားရဲ့သည် ပျံလွင့်လျက်ရှိသည်။ ယေရှုဘုရားကို အမှတ်ရသည်။ သူ့မိဘနှစ်ပါးကို အမှတ်ရသည်။ သူ့အလောက် တင်မောင်မြင့်ကို မြင်ယောင်သည်။ သူ့အသက်၊ တင်တင်လှ၊ သူ့သားကို ကိုထွန်းမြင့်ကို မြင်ယောင်သည်။ သူ့စာရေးဆရာကြောင်းဆောင်းပါးများကို သတိရသည်။ သူရေးထားသော စာအုပ်များကို အမှတ်ရသည်။ သူ့ချစ်ခင်ရာ သူများကို သတိရသည်။

www.burmeseclassic.com

မသေမပျောက် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သူ့တူ တင်ထွန်းအောင် အကြောင်းကို မည်သို့ ပြောရမည်နည်း။

သို့ရာတွင် သူကော တကယ်မသေမပျောက် ပြန်ရောက်ပါမည်လော။ သူ့တူ တင်ထွန်းအောင်လို ပင်လယ်ထဲတွင် နေရစ်ခဲ့ရတော့မည်လော။ ယခုပင် လက်သေသေလာပြီ။ ခြေထောက်တွေ ကြွက်တက်လာနေပြီ။ မျက်လုံးတွေ မှုန်ဝါးလာနေပြီ။ အသက်ရှူကြပ်လာနေပြီ။

သူသည် လောကကြီးတွင် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ပါဦးမည်လော။ အပြောကျယ်လှစွာသော စကြဝဠာကြီးထဲတွင် ကြယ်ပွင့်ကလေးတပွင့်သည် အစအနမှ မကျန်တော့အောင် ကြွေကျ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်နည်းတူ ကိုနန္ဒာဆိုသော ဗိုလ်ဥတခုသည်လည်း အပြောကျယ်စွာသော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲတွင် အစအနမှ မကျန်ရစ်တော့အောင် ပျောက်ကွယ်သွားရတော့မည်လော။

ပျောက်ကွယ်သွားရတော့မည်လော။

[၁၁]

ကိုနန္ဒာ မေ့မြောလဲကျနေသည်မှာ မည်မျှကြာပြီ မသိ။

သတိရ၍ ကြည့်လိုက်တော့ လှိုင်းပုတ်သံများကို ပထမကြားရသည်။ ထို့နောက် မိုးသီးမိုးပေါက်တို့ကျသည့်နှယ် တဖျောက်ဖျောက်မြည်သော တောင်ပေါင်းများစွာသော ဝင်တစ်စုတို့၏ အသံများကို ကြားရသည်။

သူသည် စက်လှေပျက်၏ ရွက်မြှားတချောင်းကို တွယ်လိုက်လာခဲ့သည်ကို ပြန်မှတ်မိသည်။ သူ့တူ တင်ထွန်းအောင်တယောက် ပင်လယ်ပြင် ကျယ်ကြီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကိုလည်း မှတ်မိသည်။ ထို့နောက် ရွှေမြင့်နှင့် သံချောင်း။

ယခု ရွှေမြင့်နှင့် သံချောင်း ဘယ်ရောက်နေပြီနည်း။ မိမိတယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလော။ မည်သို့မည်ပုံ ကမ်းစပ်တွင် လာ၍ တင်နေသနည်း။

ကိုနန္ဒာသည် ထိုအဖြစ် အများတိုင်းကိုမှ မသိတော့။ နောက်ဆုံး ခြေသလုံးတွေ ကြွက်တက်ပြီး လက်သေသွားသည့် အဖြစ်ကိုသာ မှတ်မိတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သူသည် ဤနေရာတွင် လဲကျသော အခါတွင် ရေငတ်၍ သေလောက်တည်း၊ သေရတော့မည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် ဒီရေတက် လာကာ ပင်လယ်ထဲသို့ မျောပါသေရတော့မည်လော။

အကြွေတော့ လှိုင်းပုတ်သံများသည် နီးလာသည်။ ဒီရေတက်လာ ပြီ။ မကြာမီ လှိုင်းလုံးများသည် သူ့ခြေထောက်နားသို့ ရောက်လာ တော့မည်။

သည်နေရာသည် ဆက်ဒေါမပေါ်တုန်းက မြင်ရသော ရှည်မျောမျော ကျွန်းကလေးပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုနန္ဒာထင်သည်။ သည်ကျွန်းပေါ် တွင် လူနေအိမ်ခြေရှိသလော မရှိသလော ဆိုသည်ကို ကိုနန္ဒာ စုံစမ်း ရမည်။ ဝမ်းမိုက်တာလည်း ဆာလောင်လှပြီ။

အဆိုးဆုံးက ရေငတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ကသို ဟိုက်ဒရိုဂျင် ကျန်မှ ကျန်သေးသည်လောမသိ။ အသားတွေက ခြောက်နေသည်။ ဂုဏ်ထဲက ပူလောင်သည်။ ရေငတ်ခြေမြေ့ ထဲတွေ ကို မျိုချသော်လည်း ထဲတွေပင် ကောင်းကောင်း မထွက်ချင်တော့။ လည်ချောင်းကလည်း ကောင်းကောင်းမျိုရှိ မရတော့။

ပထမအရေးအကြီးဆုံးက ရေရှာရမည်။ ယခင်အသက် ခုနစ်ရက် နေရသော တနေ့ကဟု ငယ်ငယ်က ကြားဖူးသည်။ တောလေလားသည် စားစရာမရှိသေးလျှင် ကိစ္စမရှိ။ သောက်စရာရေကို အရေးကြီးသည်။

ပျော်သည်မှာ တနေ့ကမကတော့ပြီ။ သူတို့စက်လှေပျက်ခဲ့သည် မှာ မနေ့ကလော။ မနေ့ကဆိုလျှင် သူရေပြင်ကိုခဲ့သည်မှာ တရက် တင်းတင်းရှိပြီ။ တမြန်နေ့ကဆိုလျှင် နှစ်ရက်ရှိပြီ။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း သူသည် ဤကမ်းစပ်တွင် ရောက်နေခဲ့သည်မှာ ရက်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ ပြီလော။

မည်သည့်ရက်၊ မည်သည့်နေ့နည်း။

အချိန်၏ လမ်းကြောင်းကိုလည်း ကိုနန္ဒာ မမှန်းဆတတ်တော့။

ကိုနန္ဒာသည် ကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်သည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်တိုက်ဖြူကို လွင့်နေကြသည်။ နေကိုမမြင်ရ။ မည်သည့်အချိန်ဟု မှန်းမရ။ အရပ်မျက်နှာကိုလည်း ခန့်မှန်းရခဲ့ရ။ မည်သည်က မြောက်ဖြစ်၍ မည်သည်က အရှေ့နည်း။ မည်သည်က တောင်အရပ်ဖြစ်၍ မည်သည်က မြောက်အရပ်နည်း။

အရပ်ဒေသကိုလည်း ကိုနန္ဒာမသိ။

ကိုနန္ဒာသည် တတောင်ဆစ်ကို ထောက်၍ ကိုယ်ကိုထူကြည့်သည်။ တတောင်ဆစ်အောက်က ကျောက်ချွန်းချွန်းဖြင့် အားယူထ၍မရ။ သည် တော့မှ သူ့အောက်က ကျောက်ဆောင် ကျောက်ချွန်များသည် သံပြွန်း ချွန်းလို ထက်နေသည်ကို သူသတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနန္ဒာသည် ကျောက်ချောင်းမရှိသည့် ကျောက်ပြားတက်ကို အသာ လှိမ့်ချပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကို ထောက်၍ တဖြည်းဖြည်း ထသည်။

သူ့ဘက်တွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးရှိသည်။ တခြားဘက်တွင် ခရောင်း ဖြင့် ကျယ်ပြန့်သည့် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ဖြစ်နေသော ကျောက် ဆောင်ပြင်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ကျောက်ဆောင်ပြင်သည် မိုင်ဝက်ခန့် ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျောက်ဆောင်ပြင်ဆုံးလျှင် မြက်ခင်းသော သဲသောင် ပြင်ကို မြင်ရသည်။ သဲသောင်စပ်ဆုံးလျှင် ထန်းပင်တို့ အစီအရီပေါက်နေ သော ကုန်းမိုင်းကို မြင်ရသည်။

ဒီရေက တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်။ ဒီလှိုင်းတလုံးသည် ဂုန်းကနဲ ကြိုကာ ကိုနန္ဒာကို ဆောင့်ရိုက်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် လမ်းလျှောက်ကာ အားယူ၍ ထသည်။ ထိုနောက် ရှေ့မှာ တခေါ်ကြီး မြင်ရသည့် ကျောက်ဆောင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ လျှောက်သည်။ မေ့ပျော်ကျွမ်းနေမည်ကာ ကိုယ်ခံအော်တို့ နာကျင်ကိုက်ခဲ နေကြသည့်တိုင် ကျောက်ဆောင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော် လျှောက်ရမည်။ ကိစ္စ မရှိ။ မလျှောက်၍ မရ။ ဒီရေက တဖြည်းဖြည်း ဆောင်၍ တက်လာပြီ။ လှိုင်းတို့က ကျောက်ဆောင်ပြင်ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ရိုက်ပုတ်နေပြီ။ လှိုင်း

www.burmeseclassic.com

ခေါင်းမြှကြီး များက သူ့နောက်က လိုက်လာကြပြီး မကြာမီတွင် ဤကျောက်ဆောင်ပြင်ကြီးသည် ရေအောက်သို့ ရောက်သွားတော့မည်။

ကိုရွှာသည် ဒီရေမတက်မီ အချိန်မီ သတိရလာသည်ကို ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။ အကယ်၍ အချိန်မီ သတိမရခဲ့ပါက သူသည် ဒီရေအောက်တွင် ပျောက်သွားရတော့မည်။

ယခု ကိုရွှာနှင့် ဒီရေသည် ကမ်းသို့အရောက် အပြေးပြိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီရေက အရင်ရောက်မည်လော၊ သူက အရင်ရောက်မည်လော။

သာမန်လူတဦးအဖို့ ဆိုလျှင် ဒီရေကို လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် အနိုင်ရနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုရွှာ အဖို့တော့ မလွယ်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာက နာကျင်ကိုက်ခဲ နေသည်။ အစာအာဟာရ မရှိ၍ မောပန်းနွမ်းနယ် နေသည်။ ရေငတ်သဖြင့် သူ့ရင်က ပူလောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထင်သလောက် မမြန်ပေ။ သည့်အထဲတွင် ကျောက်ဆောင်ပြင်တွေက ရေညှိတွေဖုံးကာ ချောနေသဖြင့် မကြာခဏ လဲကျသည်။ ကျောက်ဆောင်တွေကို ထက်နှင်းမိသဖြင့် သူ့ခြေထောက်နှင့်ဖက်တွင် ဓားနှင့်ခွဲသလို ဟက်တက်ကွဲကာ သွေးချင်းချင်း နီသည်။ သို့ရာတွင် ကိုရွှာသည် ခြေထောက်တွင် ဓားမြှိုးဟက်သက်ကွဲ ဟက်တက် ကွဲသည်ကို လည်းကောင်း၊ သွေးချင်းချင်း နီသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရေငတ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ဂရုမစိုက်နိုင်။ ယခုအချိန်တွင် အရေးကြီးဆုံးမှာ နောက်က တရိပ်ရိပ် အောင်လိုက်လာသော ဒီရေကို လွတ်အောင် ပြေးရန်သာ ဖြစ်သည်။

သူသည် လှေသူကို တွေ့ရလို တွေ့ငြား လှမ်းမျှော် ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် လှမ်းလှမ်းတွင် လုံးဝမတွေ့။ အဆုံးမရှိသော ပင်လယ်တခုလုံး တလျှောက်လုံး၌ရှိသော ကျောက်ဆောင်ပြင်ကြီးနှင့် မြင်မာလှသော

ကျောက်ဆောင်ကြီး၊ သဲသောင်စပ်၊ ကုန်းသင်တန်းနှင့် ကုန်းအတွင်းပိုင်းက တောတန်းများကိုသာ မြင်ရသည်။

သူသည် အားငယ်စ ပြုလာသည်။ တုန်လှုပ်စ ပြုလာသည်။ ပင်လယ် ရေများကြီးနှင့် စာသော် ဤကျောက်ဆောင်ပြင်သည် မိမိ့သေးသေးကလေး ဖြစ်သည်။ ဤကျောက်ဆောင်ပြင်ကြီးနှင့် စာသော် သူသည် မိမိ့ သေးသေး ကလေး ဖြစ်နေသည်။ သဲကန္တာရကြီး တခုထဲတွင် ပျောက်သွားနေသူတဦးပမာ ချောက်များစပြုလာသည်။ အသံ ဆိုလျှင် ပင်လယ်ဆီမှလာသံနှင့် လှိုင်းလုံးများက ကျောက်ဆောင်များကို ရိုက်ခတ်နေသည့် တရုန်းရုန်းအသံကိုကိုသာ ကြားရသည်။ ငှက်သံစကားသံကိုပင် မကြားရ။ သည့်အထဲတွင် ပင်လယ်လေအေးသံက စိမ့်ချောက်ချားစရာ ကောင်းသည်။ သေမင်းဆီရယ်သံနှင့် တူသည်။

ကိုရွှာသည် သူ့တသက်တွင် ဤမျှလောက် တခါမျှ အားမငယ်ဖူး။ စက်လှေမှောက်တုန်းက အကြောက်ကြီး ကြောက်ခဲ့သည်။ သေရတော့မည်ဟု ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ထိုအကြောက်၊ ထိုထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် မတူ။ မိမိ့ကြောက်သော အကြောက်မျိုး ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကုန်းပေါ်ရောက်လျှင်တော့ လူနေအိမ်ခြေ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကိုရွှာ အားတင်းသည်။ အရေးကြီးသည်က ဒီရေကို လွတ်အောင်ပြေးရန်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုရွှာသည် ရှိသမျှခွန်အားကို ဖြစ်ညှစ်ကာ ကျောက်ဆောင်ပြင်ကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ကျောက်ဆောင်ပြင်သည် နိုင်ငံခြားရောက်လောသော်လည်း သူ့အဖို့ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျောက်ဆောင်ပြင်တလျှောက်တွင် အမျိုးအမည် မခွဲခြားတတ်သော ပင်လယ်ကမ်းစပ်က သတ္တဝါများကို တွေ့ရသည်။

ခေါင်းတလုံးစာမျှ ရှိသော ချုပ်ကြီးများ၊ စောင့်ပုံသဏ္ဌာန် အရှင်းအတွက်၌ အမျာအချင့်သွားသော ခရုများ၊ နှုတ်ခမ်းမွေး တစေတာင်ရောက်ရှိသည့် ပင်လယ်ပုစွန်ဦးစီးကြီးများ၊ ထမင်းစားပန်းကန်ပြား

www.burmeseclassic.com

လောက်ရှိသော ပင်လယ်ဂဏန်းကြီးများ၊ လက်သီးဆုပ် သာသာခန့်ရှိသည့် ခြေပုပ်ကြီးများကို ကျောက်ဆောင်ပြင်တလျှောက်တွင် မြင်ရသည်။

ထိုနည်း ပြန်လာ၍ မြည်သံကြား၍ ကိုနန္ဒာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီရေတက်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျောက်မှက်ထဲသို့ဆင်းသွားသည့် ထိပ်ကျောက်ကြီးတကောင်ကို မြင်ရသည်။

ထိုသတ္တဝါများ အားလုံးသည် ကိုနန္ဒာကို ကျောက်ဆင်ရုပ်တ၏ မျှ လူသူနှင့် ထိတွေ့ရသော သတ္တဝါသည် လူကိုမကြောက်။ ထိုအခါ ထိတ်ရွံ့ခြင်းကို ယဉ်ပါးသည်ဟု ခေါ်ကြသည်။ လူသူနှင့် ထိတွေ့ မရှိရသည့် တိရစ္ဆာန်များသည်လည်း လူကိုကြောက်ရမှန်း မသိ ၍သည်ကိုပဲ ယဉ်ပါးသည်ဟု ခေါ်မည်လော၊ ရိုင်းသည်ဟု ခေါ်မည်လော၊ ကိုနန္ဒာ မပြောတတ်။

ကိုနန္ဒာသည် ကျောက်ဆောင်ပြင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ပြီးနောက် သဲသောင်စပ်သို့ ရောက်လာသည်။ သဲမှုန်များက ဖွေးနေသည်။ ကျောက်နှင့်ယှဉ်သဖြင့် ဖတ်ဖတ် ဖြူနေသော ကိုနန္ဒာ ခြေဖဝါး ဒဏ်ရာထဲသို့ ဝင်ကပ်ကြသည်။ သဲမှုန်များနှင့် ပင်လယ်ရေကြောင့် သူ့ခြေထောက်က ဒဏ်ရာများသည် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်နေကြသည်။

သောင်စပ်ရောက်တော့ ကိုနန္ဒာနောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ လှိုင်းလုံးများက သူ့နောက်တွင် ဝါးတရိုက်နီးပါး ကျန်ရစ်သည်။ သည်တော့မှ ကိုနန္ဒာ သက်ပြင်း ချနိုင်သည်။ အသက် ရှူနိုင်သည်။ အမော ဖြေနိုင်သည်။

ဒီလှိုင်းတို့ဘေးက လွတ်တော့ ရေဆာလာသည်။ ဓာတ်စာ ဒီလှိုင်းရန်ကြောင့် ရေငတ်မှန်း မသိ၊ ရင်ပူမှန်း မသိ။ ခေတ္တ မေ့လျော့နေသည်။ ယခု ရေ ပြန်ဆာလာပြီ၊ ရင် ပြန်ပူလာပြီ။

ကုန်းပိုင်းတွင် ရေသွက် ရှိတန်ကောင်းသည်၊ စမ်းချောင်း ရှိတန်ကောင်းသည်ဟု ကိုနန္ဒာ ယူဆသည်။ ကုန်းပိုင်းတွင် တောတုပ်ရှိသည်ကို ထောက်သော် စိမ့်ရှိရမည်ဟု ကိုနန္ဒာ တွက်သည်။

ဒိုရာတွင် တောအုပ်က ဝေးသေးသည်။ စမ်းချောင်းကလည်း မည်သည့်နေရာတွင် ရှိမည်မသိ။

ကိုနန္ဒာသည် သောင်စပ်မှ ကုန်းပေါ်သို့ ၁ ယီး ၁ ယိုင် တက်လာ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။ တောင်မြောက်လေးပါးကို မျှော်ကြည့်သည်။

ပင်လယ်က ပြာသည်။ သဲသောင်က ဖွေးသည်။ ကျောက်ဆောင်တွက ဟယ်ရာရောင် ပြောနေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဝါးတဝက်လောက်ရှိသော ဗီးစပ်တောများကို မြင်ရသည်။ တောစပ်တွင် ဆတ်သွားပန်းများသည် ရွှေရွှေလှုပ်အောင် ပွင့်နေကြသည်။ ကျေ့ကောက်ရွက်နေကြသော အုန်းပင်များသည် ကမ်းစပ်တွင် တန်းစီနေကြသည်။

သည်မှာ ပင်လယ်ပြာ၊ သည်မှာ ငွေလွှာသဲသောင်၊ သည်မှာ ကျောက်ဆောင် ဟယ်ရာ။

သည်မှာ ဗီးစပ်တော၊ သည်မှာ ဆတ်သွားတော၊ သည်မှာ အုန်းတန်း။

မှုခင်းက လှသည်။ ပင်လယ်လေက တသုန်သုန် တိုက်နေသည်။ ပန်းချီဆရာတွေ ပွဲကြသည့် အလှမျိုး၊ ရုပ်ရှင်များ၊ ဓာတ်ပုံများထဲတွင် တွေ့ဘူး တတ်ရှာသော တောင်ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းများ၏ အလှမျိုး။

ဒီရာတွင် သည်အလှတွေကို ကိုနန္ဒာ ခံစားမဝင်စားနိုင်။ ရေတဆာလှပြီ၊ စမ်းချောင်း၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသေး။

သူ့ခေါင်းပေါ်က အုန်းပင်များတွင် အုန်းသီးတွေ အပြွတ်လိုက် အပြွတ်လိုက် သီးနေသည်ကို ကိုနန္ဒာ မြင်ရသည်။ အုန်းပင်များမှာ သိပ်မမြင့်။ အလွန်ဆုံး ဆယ့်ငါးပေ၊ ပေနှစ်ဆယ်ရှိသော ပင်ကြည့်။ အုန်းရကိုသောက်လိုက်ရလျှင် ရေငတ်ပြေမည်၊ အားရှိမည်။

ဒိုရာတွင် ခက်သည်က ကိုနန္ဒာ အုန်းပင် မတက်တတ်။ တက်တတ်ပြန်လည်း တုန်းသင်တတ်နိုင်လောက်အောင် အားမရှိ။

www.burmeseclassic.com

ကိုနန္ဒာသည် ကုန်းစပ်တွင် ထိုင်လဲလိုက်သည်။ မောလည်း မော လှပြီ။

ကုန်းစပ်တွင် အမျိုးအမည် မဖော်တတ်သော မြေဝပ်နွယ်ပင်များ ပေါက်နေကြသည်။ အရွက်ထူထူ၊ ခပ်ကြီးကြီး၊ ကုန်းကစွန်းရွက်နှင့် ဆင် သည်။ ထိုမြေဝပ်နွယ်ပင်များကြားတွင် ဝင်ကစွပ်များ၊ တစ္ဆေမြွေ သွား နေကြသည်။

ကံအားလျော်စွာ ကိုနန္ဒာ၏ မျက်လုံးများသည် မြေဝပ်နွယ်ပင်များ ကြားတွင် ကြွေကျနေသော အုန်းသီးခြောက်နှစ်လုံးကို သွားတွေ့သည်။ သူသည် လေးဘက်ထောက်ကာ အုန်းသီးနှစ်လုံးဆီသို့ သွားသည်။ ကြွေ ကျနေသော အုန်းသီးများ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လက်ဖြင့် လှုပ်ကြည့်တော့ တလုံးက မှဲ့နေပြီ။ တလုံးက မပုပ်သေး၊ အသံခပ်သွက်သွက် မြည်သည်။ အရည်ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနန္ဒာသည် အားတက်သွားသည်။ အုန်းပင်မတက်တတ်သည့်တိုင် အုန်းသီးခြောက်များကို ကောက်ရလျှင် အုန်းရည် သောက်နိုင်သေးသည်။

သို့ရာတွင် မကြာ။ ကိုနန္ဒာ စိတ်ပျက် သွားပြန်သည်။

အုန်းသီးက ကျစ်သည်။ သည်အထဲတွင် ခြောက်နေသေးသည်။ သည် အုန်းသီးခြောက်ကို ဘာနှင့် ခွဲမည်နည်း။ အုန်းခွံကို ဘာနှင့် ခွာမည် နည်း။ အုန်းမှုတ်ကို ဘာနှင့် ခွဲမည်နည်း။ သူ့လက်ထဲတွင် လက်နက် ကိရိယာဆို၍ ဘာမျှမရှိ။

သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသည့် ရှပ်အင်္ကျီတထည်၊ ရှပ်ကျယ်တထည်၊ ဘောင်းဘီတိုတထည်နှင့် ခါးတွင် လုံချည် စည်းထားသည့် လုံချည်တထည် သာ ရှိသည်။

သည်တော့မှ လက်ကို ကြည့်မိသည်။ လက် တွင် ပတ် ထား သည့် လက်ပတ်နာရီပင် မရှိတော့။ ပင်လယ်ထဲတွင် ပြုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

စင်စစ် ဓားရှိသည့်တိုင် အုန်းသီးကို မည်သို့ခွဲမည်ကို ကိုနန္ဒာ သိသည် မဟုတ်။ သူ့တသက်တွင် အုန်းသီးကို တခါမျှ ကိုယ်တိုင်ခွဲ

ဖူးသည် မဟုတ်။ အိမ်တိုင်အောင် လက်နက်ကိရိယာ မရှိသည့်အချိန်၌ ဓားတလက်ရှိလျှင်ကောင်းလေစွဟု ကိုနန္ဒာ တောင့်တမိသည်။ ယခုတော့ မျက်စုန်းသီးရ ဆိုသည့်ကိန်းမျိုး ကိုနန္ဒာ ကြုံနေပြီ။

ကိုနန္ဒာသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အုန်းသီးခြောက်ကို လွှတ်ချ လိုက်ပြီး သဲပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန် လှဲချလိုက်သည်။ မောလည်း မောလှပြီ။ ဆာလည်း ဆာလှပြီ၊ ရင်လည်း ပူလှပြီ။

မတတ်သာသည့်အဆုံး ကစွန်းကြီးရွက်နှင့်တူသည့် မြေဝပ်နွယ်ပင်မှ အရွက်များကို ကိုနန္ဒာခူး၍ စားသည်။ ကစွန်းကြီး ရွက် နှင့် တူ သ ဖြင့် ပင်လယ်ကစွန်းဟု သူ့ဘာသာသူ အမည်ပေးလိုက်သည်။ ပင်လယ် ကစွန်းရွက်က ထူသည်။ အရည်ပျစ်ပျစ်ခဲ ရှိသည်။ ချိုသည် ခါးသည် ကို ကိုနန္ဒာ မသိ။ အရည်ပျစ်ပျစ်ခဲခဲရှိ၍ အာခေါင်အခြောက်သက်သာ သည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် ပင်လယ်ကစွန်းရွက်တဆုပ်ကို ခူးကာ အားရ ပါးရ ဝါးစားလိုက်သည်။ အရွက်များကိုပင် ပြန်မထွေးတော့ဘဲ မျိုချလိုက် သည်။ နည်းနည်းပါပါ စားလိုက်ကတော့ အဆိပ် မဖြစ်တန်ရာ။

အစက အာခေါင်အခြောက်သက်သာရုံ၊ ရေငတ်သက်သာရုံ တဆုပ် ကလေး ခူးစားခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကိုနန္ဒာသည် အားသာ မကြေနိုင်ဘဲ ပင်လယ်ကစွန်းရွက်တို့ကို တဆုပ်ပြီးတဆုပ် ခူး၍စားကာ အရွက်များကို ပါ မျိုချနေမိသည်။ ပြန် မထွေးမိတော့။ မည်သို့ဆိုစေ ရင်ပူသက် သာသည်။ ရေငတ်သက်သာသည်။

ပင်လယ်ကစွန်းပင်တို့ပေါက်နေသော သဲပြင်တွင် ပက်လက်လှန်ရင်း ကိုနန္ဒာ ငေးကြည့်မိသည်။

အပြောကျယ်သော ကောင်းကင်ကြီး၊ အဆုံးအစမရှိသော ကောင်း ကင်ကြီးကို မြင်ရသည်။

ကြည်ဝပြာကြီးသည် အပြောကျယ်သည်။ ထိုကြည်ဝပြာကြီးထဲတွင် ထိန်ပေါင်းများစွာသော ကြယ်တာရာတို့ ရှိကြသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီး

www.burmeseclassic.com

သည့် သန်းခေါင်ယံများစွာသော ကြယ်တာရာတို့ အနက်မှ တခုသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ့စိတ်ထဲ၌ ကြားဘူးသည်။ စကြဝဠာကြီးနှင့်စာသော် ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ပီပီ သေးသေးကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ အမှုန်ကလေး တမှုန်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် အမြောက်ကျယ်လှသော ပင်လယ်ကြီးကိုလည်း လှမ်းကြည့်မြင်သည်။ ကမ်းခြေကို မမြင်ရ။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းနှင့် ထိစပ်နေသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ သုံးပုံနှစ်ပုံသည် ပင်လယ်ရေတို့ဖြင့် ဖုံးသည်ဟု သူ ပေတို့၌ ကြားဘူးသည်။ အမြောက်ကျယ်သော သမုဒ္ဒရာကြီးနှင့် စာသော် သူရောက်နေသည့် ကျွန်းမြောင်မြောင်ကလေးသည် ပီပီ သေးသေး ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။

တဖန် ထိုကျွန်းမြေနှင့်စာသော် သူသည် ပီပီ သေးသေးကလေး မျှသာ ဖြစ်သည်။ စကြဝဠာကြီးထဲတွင် လူဆိုသည့် သတ္တဝါသည် ဘာမျှ အရေးမကြီးသော၊ သေးနုပ်သော အမှုန်ကလေး တမှုန်မျှသာ တကားဟုကိုနန္ဒာ တွေးမိကာ အားငယ်လာသည်။

ယခု ကျွန်းကလေးတကျွန်းပေါ်တွင် မိမိရောက်နေပြီ။ ထိုကျွန်းသည် လူနေထိုင်ခြင်း ရှိသလော၊ မရှိသလော ကိုနန္ဒာ မသိ။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် တဦးတည်းနေထိုင်ရသည့် မိမိတယောက်တည်းလော၊ အခြားလူများရှိသေးသလော ဆိုသည်ကိုလည်း ကိုနန္ဒာ မသိ။

အကယ်၍ မိမိတယောက်တည်းဆိုပါက မိမိသည် စကြဝဠာကြီးထဲက မှုန်ကလေး တမှုန်သာဖြစ်သည့် ကမ္ဘာမြေကြီး၊ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်က ပီပီ သေးသေးကလေးဖြစ်သည့် ကျွန်းကလေး၊ ကျွန်းကလေးပေါ်က ပီပီ သေးသေးကလေးမျှသာဖြစ်သည့် လူတယောက်။

ဘာမျှ အရာမရောက်သော သေးနုပ်သော၊ အမှုန်ကလေးတမှုန်သာ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

မိမိသည် အသက်ရှည်နိုင်ပါဦးမည်လော၊ သည်းခံ၍ပင် အမှတ်မထင် ပျောက်ကွယ်သွားရတော့မည်လော၊ သည်လောက်ကျယ်သော စကြဝဠာ

ကြီးထဲတွင် အကျုံးဝင်သည့် ပီပီ သေးသေး ကျွန်းကလေးပေါ်ကကိုနန္ဒာ ဆိုသည့် မြူမှုန်ကလေးတမှုန် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မည်သူ သိမည်နည်း။ သို့ဆိုလျှင် လူဆိုသော သတ္တဝါ၏ ကြီးကျယ်ခြင်း၊ ကျော်စောခြင်း၊ ထောင်မောင်ခြင်း ဆိုသည့် အရာများသည် ဘယ်မှာနည်း။

သည်ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ မိမိတယောက်တည်းရှိခဲ့လျှင် မိမိသေသွားလျှင် မည်သူသိမည်နည်း။ သူ့ဆွေမျိုးများနှင့် သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့ပင် သိရိုက်ကြတော့မည်မဟုတ်။ သူ့ချစ်သူ ချယ်ဝင် သိရိုက်တော့မည်မဟုတ်။ ကိုနန္ဒာတယောက် လူ့လောကမှ မထင်မရှား ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟုသာ သိကြမည်။ သတင်းစာများ တချက်နှစ်ချက်တွင် သူ့အကြောင်းကို ပြောကြမည်။ တလနှစ်လ ကြာသော် သူ့အကြောင်းကို တခါတရံမျှသာ ပြောကြတော့မည်။ တနှစ် နှစ်နှစ်ကြာလျှင် မေ့သွားကြတော့မည်။ သည်လိုဖြင့် သူသည် မေ့ပျောက်ခြင်း ကမ္ဘာကြီးထဲတွင် ပျောက်ကွယ်နစ်မြုပ်သွားရတော့မည်။

ကိုနန္ဒာသည် တမလွန်ကို ယုံကြည်သူမဟုတ်။ လူသည် သေလျှင် မှုန်လာရပြင်သော ဖြစ်သည်။ မရဏသည် ဘဝနောက်ဆုံး အဆိုးလိုက်လာသည်။ မရဏသည် ဘဝ၏ အဆိုးဖြစ်သည်။ ထို့ရာတွင် မှောက်အဆိုးသည် ဘဝကို တဝန် ပြန်၍ လှမ်းနိုးနေသည်။ ထမြဲကြီးနေသည်။ သည်လိုကြည့်လျှင် လူ့ဘဝ၏ သက်တမ်းသည် တချက်သာ ဖြစ်သည်။ လူသည် နက်ရှိုင်းလှသော မှောင်ကမ်းပါးကြီးထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် ကမ်းပါးထိပ်တွင်ရပ်၍ သူ့လာရာအစွန်ကို ပြန်၍ ကြည့်သည်။ သူ့လာရာ မှောင်ကမ်းပါးကြီးအကြောင်းကို ပြန်၍ စူးစမ်းသည်။ စဉ်းစားသည်။ ယင်းသို့ ငုံ့ကြည့်နေဆဲမှာပင် သူ့လာရာ မှောင်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ပြန်ကျကာ အစတုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ့ထွက်လာရာ မှောင်ကမ်းပါးကြီးအကြောင်းကို ဘာမျှ သိသွားခဲ့သည် မဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

လူသည် ခေါက်ကာမီးပေါ်ကြီးထဲမှ တက်လာသော ခေါက်ကာမီးပေါ်ကြီးကို ငုံကြည့်နေရာ၌ ခေါက်ကာမီးပေါ်ကြီးထဲသို့ ပြန်ကျသွားကာ အစဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည့် သတ္တဝါများသာ ဖြစ်သည်။

အခြားသတ္တဝါများထက် ထူးခြားသည်ဆိုလျှင် လူက သူလာရာ ခေါက်ကာမီးပေါ်အကြောင်းကို ငုံကြည့်ရကောင်းမှန်းသိခြင်း၊ ရှုစမ်းရကောင်းမှန်း သိခြင်းသာဖြစ်သည်။ အခြားသတ္တဝါက ရှုစမ်းရကောင်းမှန်းလည်း မသိ၊ ရှုစမ်းခြင်းသည်းမရှိ။ လူက အခြားသတ္တဝါများထက် သာသည့်အချက်မှာ သည်တချက်သာ ရှိသည်။

ကိုနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓ၏ အဘိဓမ္မာကို လေ့လာဖူးသည်။ မြိုင်ပွား၏ကို ဖတ်ဖူးသည်။ ဒဿနများကိုဖတ်ဖူးသည်။ ဓာတ်လေတွေ ပြုင်းကိုလည်း ဖတ်ဖူးသည်။ ကန့်၊ ယန်း၊ ပေါလီ၊ ဆားတ်၊ မတ် စသူတို့၏ အဘိဓမ္မာများကိုလည်း ဖတ်ဖူးသည်။

ဗုဒ္ဓက မကြေမပျောက်နိုင်သော အသင်္ခတ နိဗ္ဗာန်ကို ဟောသည်။ ဤခေါက်ကာမီးပေါ်ကြီးထဲမှ လွတ်မြောက်ရာလမ်းသည် နိဗ္ဗာန်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓ၏နိဗ္ဗာန်သည် ဘယ်မှာနည်း။ ကိုနန္ဒာ ဉာဏ်မမီ။ သည်အထဲတွင် ဗုဒ္ဓ၏နိဗ္ဗာန်ကို အနက်ဖွင့်ဆိုကြသော ဋီကာဆရာတို့ကလည်း တယောက်တမျိုး ဖွင့်ကြသဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏နိဗ္ဗာန်သည် ကိုနန္ဒာအဖို့ မှုန်ဝါးရသည်။ သူ့ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် မြင်နိုင်ထင်နိုင် စွမ်းမရှိသော အရာတခု ဖြစ်ရသည်။

မြိုင်ပွားက ဘဝနှင့် စိတ်သည် မတူ။ စိတ်သည် မရဏကြောင့် ချုပ်ပျောက်သွားရသည်။ ဘဝကမူ မရဏကြောင့် ချုပ်ပျောက်သွားခြင်း မရှိ။ ပုံသဏ္ဌာန် တမျိုးမျိုးဖြင့် ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်နေသည် ဆိုသည်။ မရဏသည် စိတ်ကို အဆုံးသတ်စေနိုင်သော်လည်း ဘဝကိုမူ အဆုံးသတ်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဟု ဆိုသည်။

ကိုနန္ဒာသည် မြိုင်ပွား၏အဘိဓမ္မာကို သဘောပေါက်သလိုလိုတော့ ရှိသည်။ လူတယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အနုမြူမှုန်ကလေးတမှုန်ကို

ပျောက်သွားသည်ဖြစ်၍ ပင်လယ်ထဲသို့ပစ်လိုက်လျှင် ထိုအနုမြူမှုန်ကလေးကို ပင်လယ်ရေ၏တနေရာတွင် သွားတွေ့နိုင်သည်။ ရေမှ နှစ် ထောင်ပေါင်း များစွာက ပင်လယ်ထဲတွင်ရှိခဲ့သော မဝေဝါးတကောင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ အနုမြူမှုန်ကလေးသည် ယနေ့ခေတ် လူတယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တွင်လည်း ရောက်လာနိုင်သည်။ ဤသည်ကို စွမ်းအင်ထိန်း သိမ်းမှု နိယာမဟု သိပ္ပံပညာရှင်တို့က ခေါ်ကြသည်။ ရုပ်ဝတ္ထုတခု၏ စွမ်းအင်သည် အပူ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်၊ သံလိုက်ဓာတ် စသဖြင့် အသွင်ပြောင်း၍ ပြောင်းမည်။ သို့ရာတွင် စွမ်းအင်သည် ချုပ်ပျောက်၍မသွားဟု ကိုနန္ဒာ ဖတ်ရဖူးသည်။ သူ့နားလည်သည့်အတိုင်းမှန်လျှင် မြိုင်ပွား၏ အဘိဓမ္မာသည် ယနေ့ခေတ် သိပ္ပံပညာနှင့် နီးသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ လူက မိမိ ချုပ်သွားပြီ။ သို့ရာတွင် ဘဝကား ကျန်နေခဲ့သည်။ ခန္ဓာ၏ခြွေမည်း တွင် အကျုံးဝင်သော မြူမှုန်များသည် ဘဝ ပြောင်းသွားကြမည်။ မြက်ပင်၊ ရေငှေ့၊ အနုမြူမှုန်၊ ဓာတ်ငွေ့ စသည့် ဖွဲ့စည်းတခုခုကို ပြောင်းသွားလောင်း သွားမည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရာ၌ သိစိတ် ရှိတော့မည် မဟုတ်။ မနောဝိညာဉ် ရှိတော့မည်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်လျှင် မနောဝိညာဉ် မရှိတော့သော ဘဝတခုသည် အဘယ်မှာ ရှိသေးသနည်း။

ကိုနန္ဒာသည် မြိုင်ပွား၏ ဖြေပုံကို သဘောကျသလိုလို ရှိသော်လည်း အဆုံးတိုင်၌ ထိုအဘိဓမ္မာသည် သူသိချင်သော ဘဝနှင့် မရဏ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းလင်းအောင် ဖွင့်ဆိုခြင်းမရှိပေ။

ဟိန္ဒူတို့ကမူ လူသေသွားသောအခါ လူ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ မကြေမပျောက်နိုင်သော အတ္တရှိသည်ဟု ဆိုကြပြီးသည်။ ထိုအတ္တသည် မသေ မပျောက်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗြဟ္မာနှင့် ပေါင်းစည်းသွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအတ္တသည် မည်သည့်အရာနည်း။ မည်သည့် ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြသနည်း။ ဗြဟ္မာနှင့် မည်သို့ပေါင်းစည်းသနည်း။ ဤသည်တို့ကို ကိုနန္ဒာ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ မြင်နိုင်လောက်သည့် အသိပါရမီ မရှိ။

www.burmeseclassic.com

ဘော်လဆတ္တဂိုင်း၏ အဘိဓမ္မာကိုလည်း ကိုနူ ဖတ်ရှုသည်။ ဘော်လဆတ္တဂိုင်းက အဖြစ်အပျက်တိုင်း၌ အကြောင်းတရားများရှိကြသည်။ လူသည် အဖြစ်အပျက်၏အစီးမှ အကြောင်းတရားအဆက် သုံးလေးဆက်လောက်ကိုသာ မြင်နိုင်၍ ရှည်လျားသော အကြောင်းတရားဆက်များကို မမြင်နိုင်။ ထိုအကြောင်းတရားဆက်များ၏ အစတွင် မူလအကြောင်းရင်းသော အကြောင်းတရားကြီး ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ လူဖြစ်လာခြင်းသည်လည်း ထို့အတူပင်ဖြစ်သည်။ သဏ္ဌာန်တခုဖြစ်လာရန် အကြောင်းတရားများစွာရှိသည်။ ထိုအကြောင်းတရားများ၏ အစ၌ မူလအကြောင်းတရားကြီး တခုရှိသည်။ လူသည် သေသွားလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ နောက်တွင် အကျိုးတရားများစွာ ရှိဦးမည်။ ထိုအကျိုးတရားများသည် အဆုံးမရှိ ဆက်၍ ဆက်၍ ဖြစ်နေကြသည်။ လူသည် မူလအကြောင်းတရားကြီးကိုလည်း ရှာဖွေနိုင်စွမ်းမရှိ၊ များစွာသော အကျိုးတရားဆက်များကိုလည်း နောက်ဆုံးရောက်အထိ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိဟု ဆိုသည်။

ခရစ်ယာန်တို့ကမူ လူဖြစ်လာရသည့် မူလတကာ့ မူလအကြောင်းတရားသည် ထာဝရဘုရားသခင်ပင် ဖြစ်သည်။ သေသည့်အခါ၌လည်း ထာဝရဘုရား၌ အဆုံးသတ်သည်ဟုဆိုသည်။ ရှင်းတို့အဖို့ ထာဝရဘုရားက အစဖြစ်၏၊ ထာဝရဘုရားတွင် အဆုံးသတ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုနူသည် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တယောက် မဟုတ်။

ကိုနူသည် ကန့်၏ အဘိဓမ္မာကိုလည်း ဖတ်ခဲ့သည်။ အရာခပ်သိမ်းတိုင်း၌ ရှောင်လွှဲ၍မရနိုင်သော အရာဝတ္ထုတခု ရှိသည်။ လူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျက်စီးကြေမွ၍ ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ကိန်းဝပ်သည့် အနှစ်သာရတခုသည် ပျောက်ပျက်မသွားဘဲ ကျန်ရစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ကန့်၏အဘိဓမ္မာကိုလည်း ကိုနူ သဘောမပေါက်။ ဉာဏ်မမီ။ 'အတ္တ'၊ 'ဝိညာဉ်' ဆိုသည့် အရာမျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုနူ ထင်သည်။

ကိုနူသည် မိတ်ဆွေတယောက် ပေးသဖြင့် ကားလ်မတ်၏ အဘိဓမ္မာကို ဖတ်ကြည့်သည်။ ထိုအဘိဓမ္မာထဲတွင် ဘဝနှင့်မရဏအကြောင်းကို ရှာကြည့်သည်။ ဘဝဆိုသည် အဘယ်နည်း။ ဘဝ၏ အစသည် အဘယ်နည်း။ မရဏသည် ဘဝ၏အဆုံးလော။ သည်မေးခွန်းများ၏ အဖြေကို ကိုနူ ကြိုးစားရှာကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် မှတ်၏အဘိဓမ္မာသည် ဘဝ၏အစကိုလည်းမပြ၊ အဆုံးကိုလည်း မပြ၊ အတိတ်၏ ဘဝအကြောင်းကိုလည်း မပြော၊ တမလွန်ဘဝ အကြောင်းကိုလည်း မဖွင့်။

ကားလ်မတ်က အရေးတကြီးထားသည်မှာ ပစ္စက္ခတွင်းမှ သင်္ချိုင်းဝ အထိသာ ရှိသော မျက်မှောက်ဘဝသာ ဖြစ်သည်။ လူသည် ဝေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးသတ္တဝါလည်း မဟုတ်၊ နိုင်ငံရေးသတ္တဝါလည်း မဟုတ်၊ စီးပွားရေးသတ္တဝါသာ ဖြစ်သည်။ လူသည် မွေးလာကတည်းက ဘဝ တည်မြဲရေးအတွက် ရုန်းကန် တိုက်ခိုက်ရသည်။ ကမ္ဘာဦးလူသားသည် အသက်ရှင်နေနိုင်ရေး အတွက် သဘာဝကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရသည်။ သဘာဝ၏အင်အားစုများသည် ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်သည်။ သည်ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သော သဘာဝအင်အားစုများ၏ ကမ္ဘာဦးလူသားသည် ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ရသည်။ နောင်တွင် လူသည် သဘာဝအင်အားစုများကို တဖြည်းဖြည်း အောင်နိုင်လာခဲ့သည်။ မိမိ အကျိုးအတွက် အသုံးချလာခဲ့သည်။ သည်နည်းဖြင့် လူသည် သဘာဝနှင့် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် လူသည် သဘာဝအင်အားစုများကို မိမိအကျိုးအတွက် အသုံးချလာနိုင်သော အခါ၌ လူအားလုံး အသုံးမချနိုင်။ အချို့က သဘာဝအင်အားစုများကို အသုံးချနိုင်စွမ်းရှိသည့် အထက်ပစ္စည်းများ၊ ကရိယာများကို လက်ဝါးကြီးအုပ်လာကြသည်။ အချို့က သဘာဝအင်အားစုများကို အသုံးချ၍ မိမိတို့အကျိုးအတွက် အသုံးချနေချိန်၌ အချို့က အကာအကွယ်မဲ့ကာ ခေါင်းစင်းခံနေကြရသည်။ သည်အခါတွင် သဘာဝ အင်အားစုများကို စက်ကြီးတပ်နိုင်သည့် ကရိယာများကို

www.burmeseclassic.com

ပိုင်ဆိုင်သူနှင့် မပိုင်ဆိုင်သူတို့ ပဋိပက္ခဖြစ်လာကြသည်။ လူ့လောကကြီး အတိုင်းသည် လူနှင့် သဘာဝအင်အားစုတို့၏ တိုက်ပွဲ၊ ပိုင်ဆိုင်သူနှင့် မပိုင်ဆိုင်သူတို့ တိုက်ကြသည့် တိုက်ပွဲအပြီးသာ ဖြစ်သည်ဟု မတ်က ပြောခဲ့သည်။

ကိုနန္ဒာသည် ကားလ်မတ်၏ တရားကိုတော့ နားလည်သည်။ ကားလ်မတ်၏ တရားသည် အတိတ်ဘဝနှင့်လည်းမဆိုင်၊ တမလွန်ဘဝနှင့်လည်း မဆိုင်၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တွင်းမှ သင်းချိုင်းအထိသာ ကြာသော လူ့ဘဝနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ လက်တွေ့ကျသည်။ မြေကြီးနှင့် နီးစပ်သည်။ သူနားလည်လိုက်ရသည်။

သည်ကတည်းက ကိုနန္ဒာသည် အတိတ်ကိုလည်း မတွေး၊ တမလွန်ကိုလည်း မတွေးတော့။ မျက်မှောက်ဘဝအတွက်သာ တွေးသည်။

ယခု ကိုနန္ဒာသည် အမြောက်ကျယ်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲက ကျွန်းကလေး တကျွန်းပေါ်တွင် ရောက်နေပြီ။ လူသူရှိသလော၊ မရှိသလော သူမသိ။

သူသိသည်မှာ သူဆာနေသည်။ အစားအစာကို တောင့်တသည်။ ပင်ပန်းသည်။ ရေသောက်ချင်သည်။ အစာစားလိုသည်။ ခွေးလွှဲ သက်သာစွာ နေလိုသည်။ သူသိသည်မှာ သည်မျှသာဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် သူစဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်စွမ်းမရှိသော အကြောင်းအရာများကို မတွေးချင်။ တွေးလည်း မတွေးနိုင်။ သည်အတိုင်းသာ နေရပါက မကြာမီအတွင်း အစာငတ်ရေငတ်ဖြစ်ကာ သေဆုံးသာ ရှိတော့သည်။ ထို့ရာတွင် သူမသေချင်သေး။ သူ့အသက်သည် ယခုမှ သုံးဆယ်ကျော်သာ ရှိသေးသည်။ သူ့တွင် လုပ်တာစရာတွေ ရှိသေးသည်။ သူ့မှာ မိဘမရှိတော့သော်လည်း ဆွေမျိုးသားချင်းရှိသေးသည်။ ချစ်သူရှိသေးသည်။ သူ့ချစ်သူသည် ယခုတိုင် သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာရှိသေးသည်။ ထို့ပြင် နေရောင်၊ ပန်းပွင့်၊ တေးဂီတ၊ တောတောင်၊ တောင်းကောင်း

ပင်လယ်ပြင် စသည့် ပြဿနာသလောကကြီး ရှိသေးသည်။ သည်အရာတွေကို သူမစွန့်နိုင်၊ မစွန့်ချင်။

သည်တော့ ကိုနန္ဒာ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အသက်ရှင်အောင် ကြိုးစားရမည်။ သူ့တွင် ဘာမျှ အားကိုးစရာမရှိ။ သူ့လက်သူ့ခြေများသာ ရှိသည်။ လောကကြီးသည် တောသူ့မှာ၍ မတော်သူ သေရသော လောက ဖြစ်သည်။ အားနည်းသူသည် ကျဆုံး၍ အားကြီးသူသာ ရှင်သန်ရှင်သော လောကကြီး ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ရပ်ကြီး၌ အားနည်းသူ၊ ပျော့ညံ့သူ တင်ထွန်းအောင်သည် ပင်လယ်ထဲတွင် ကျဆုံးပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လော။

ကိုနန္ဒာသည် သူ့တူ တင်ထွန်းအောင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်။ သို့ရာတွင် သေပြီးသူက သေပြီ။ မသေသေးသူ မိမိသည် အသက် ဆက်လက်ရှင်အောင် ကြိုးစားရဦးမည်။ ရှုံးကန်ရဦးမည်။ သည်အတိုင်း လည်ပင်းပိုက်၍ သေမည့်အသက် ရှင်ကန်သေခြင်းက တော်ဦးမည်။

လူသည် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးတိုက်ပွဲ၊ သိပ္ပံပညာစမ်းသပ်မှုတိုက်ပွဲနှင့် လူတန်းစားတိုက်ပွဲ ဟူသော တိုက်ပွဲကြီးသုံးရပ်တွင် ပါဝင်ဖြတ်သန်းရသည့် သတ္တဝါဖြစ်သည်ဟု တနေရာတွင် ကိုနန္ဒာ ဖတ်ဖူးသည်။

မိမိဘဝ အသက်ရှင်ရေးအတွက် စားစရာ၊ ဝတ်စရာ၊ နေစရာကို ထုတ်လုပ်ဖန်တီးရသည်။ သဘာဝတရားရန်များကိုတွန်းလှန်ရေနှင့် လူ့ကိုယ်ကျန်းမာရေးအတွက် သိပ္ပံပညာစမ်းသပ်မှုများကို ပြုလုပ်ရသည်။ မိမိ လုပ်အားဖြင့် ထုတ်လုပ်အားသော ပစ္စည်းများအား လက်ဝါးကြီးအုပ်သူ ချုပ်ချယ်သူတို့ကိုလည်း ဆန့်ကျင်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် လူသားသည် ကြီးကျယ်ခြင်း၊ ကျော်စောခြင်း၊ အောင်နိုင်ခြင်းတို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်လျှင် မိမိသည်လည်း ဤကျွန်းတွင် မိမိအသက်ရှင်ရေးအတွက် လုပ်ဆောင်ရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။ စိတ်ပျက်နေ၍မပြီး။ အားငယ်နေ၍ မဖြစ်။

www.burmeseclassic.com

ကိုနန္ဒာသည် သူ့ဝါသနာသူ ထိုသို့ အားတင်းသည်။

နေရောင်သည် အနောက် ပင်လယ်လှိုင်းများပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ လှိုင်းခေါင်းဖြူများသည် နေရောင်ထဲတွင် တောက်ပြောင်နေသကဲ့သို့ ... ရသည်။ တင်လွန်းအောင်ကို သူနှစ်သက်ခဲ့တုန်းက ပင်လယ်သည် မှန်တိုင်းထန်သော ပင်လယ်ဖြစ်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးတွေက ... လောက်မြင့်ကာ ဒေါသူပုန်ထနေကြသည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်ထကောင် ... ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

ယခုကြည့်လိုက်တော့ ပင်လယ်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့ဟန်ကို ဆော ... နေသည်။ အပြစ်ကင်းခဲ့ဟန် ပေါက်နေသည်။ ယဉ်ပါးနေသည့် ကြောင် ... ကလေး တကောင် ကစားမြူးတူးနေသည်နှင့် အန္တရာယ်ကင်းနေသည် ... လူတယောက်ကို သတ်ပစ်ခဲ့သည့် လူသတ်သမားဟုပင် မထင်ရ။

ကိုနန္ဒာအနီးတွင် သစ်ပင်ရိပ်ကျွယ်နေသဖြင့် နေရောင်ကို မမြင်ရ ... နေရိပ်ကြောင့် အေးနေသည်။ နေရောင်ခြည်ကျနေသည်ကို ကြည့်လျှင် သည်အချိန်သည် ညနေ၄ ... ဖြစ်ရမည်။ နေက သူ့နောက်ဘက် ... သစ်ပင်တောတန်းများနောက်သို့ ရောက်နေသည်ကို ကြည့်လျှင် သူ ... ရောက်နေသော နေရာသည် ကျွန်း၏ အရှေ့ဘက်ကမ်း ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုနန္ဒာ တွက်သည်။

တံစဉ်ကွေးလသည် ကောင်းကင်အလယ်လောက်တွင် ရောက် ... သည်။ သည်အချိန်တွင် လကြည်ပွဲ ကောင်းကင်အလယ်လောက် ရောက် ... နေသည်ကို ထောက်သော် လဆန်းဆယ်ရက်၊ ဆယ့်တရက်လောက် ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် ရေငတ်သဖြင့် ပင်လယ်ကစွန်းရွက်များကို ဝါးစား ... ရင်းက အုန်းပင်များပေါ်မှ စိမ်းစိုသော အုန်းသီးစိမ်းများဆီသို့ မျက်စိ ရောက်သွားပြန်သည်။ အုန်းရည်ကိုသောက်ရလျှင် အနည်းဆုံး ရေငတ် ... တော့ ပြေမည်။ အားရှိမည်။

ရုပ်သိယကားမှာ စစ်ကြီးအတွင်းက တောင်ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ကျွန်းကလေး ... ကျွန်းပေါ်တွင် သောင်တင်ကာ လေယာဉ်ကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်သွား ... သော ဂျပန်တပ်စုကလေးတစုအကြောင်းကို သူဖတ်ဖူးသည်။ ၎င်းတို့တွင် ... စားစရာမရှိ။ လူနာများအတွက် ဆေးဝါးမရှိ။ ဂျပန်များသည် အုန်းရည်ကိုသောက်၍ အုန်းဆံကိုစားကြသည်။ အုန်းရည်က ဂလူးကို့စ် ... ပါသည်။ အုန်းသီးတလုံးထဲက အုန်းဆံသည် အမဲသား ပေါင် ... ကီတ်နှင့်ညီမျှသော ပရိုတိန်းဓာတ်ကို ပေးနိုင်သည်။ ဂလူးကို့စ် ... ပါ အုန်းရည်ကို လူနာ၏အကြောထဲသို့ ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် သွင်းပေး ... ရသည်ဟု သူဖတ်ဖူးသည်။

သည်လိုဆိုလျှင် သူလည်း လောလောဆယ် အုန်းရည်ကိုသောက်၍ ... အုန်းသီးဆံကို စားပြီး အသက်ရှင်နိုင်သေးသည်။

သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာ အုန်းပင်မတက်တတ်။ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ကြွေကျ ... နေသော အုန်းသီးခြောက်ကိုလည်း သူမခွဲတတ်။ ခွဲစရာ လက်နက် ... ကိရိယာသည်။ မရှိ။ သူ့အသက်တွင် ကျောင်းတက်၊ စာဖတ်၊ ... စာအုပ်ရောင်းသည်ကလွဲလျှင် အခြားတာ မှ မလုပ်ဖူးသေး။ ... တလုံးကိုပင် ကောင်းကောင်း မမှန်တတ်သေး။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျောက်ဆောင်ပြင်တွင် ကျောက်ခဲများရှိသည်။ အရွယ် ... အမျိုးမျိုးသော ကျောက်တုံးများရှိသည်။ အချို့က ရှည်ရှည်၊ အချို့က ဝိုင်းဝိုင်း၊ အချို့က ချွန်ချွန်။ သို့ရာတွင် သူ့အနားတွင်ရှိသော ... ကျနေသည့် အုန်းသီးခြောက် သုံးလေးလုံးကို သည်လက်နက် ကိရိယာများဖြင့် ခွဲ၍ ရနိုင်ဘွယ် မရှိ။

ဒီရေက ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာပြီ။ ကိုနန္ဒာနှင့်တော့ ဝေးသေးသည်။ ... နေရာအထိ ဒီရေတက်နိုင်ဘွယ်မရှိ။ ကိုနန္ဒာသည် မျက်ခွံတွေ လေး ... လာသည်။ လေတိုက်သဖြင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ... လည်း နည်းနည်းပူသည်ဟု ကိုနန္ဒာ ထင်သည်။ အအေးမိ၍ အဖျား ... ဟန် တူသည်။ သောင်စပ်မှ ကမ်းရိုးပေါ်သို့တက်လျှင် လေကွယ်

www.burmeseclassic.com

နိုင်သည်။ ထို့ရာတွင် ကမ်းနှီးပေါ်သို့ တက်နိုင်လောက်အောင် အား
မရှိတော့။ သည်နေရာမှာပင် ခဏတဖြုတ် နားချဦးမည်။

ကိုနန္ဒာသည် ကိုယ်ကိုကျွေးကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူ့မေမေနှင့်တွေ့သည်။ သူကြိုက်တတ်သော ဝက်သားနှင့် သရက်သီးချဉ်ကြော်ဟင်းလေးဟင်းကို မေမေက ချက်ကျွေးသည်။ ကိုနန္ဒာ သည် အားရပါးရ စားပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေကို ခွက်ပေါင်း များစွာ သောက်သည်။ တခွက်ပြီးတခွက်။ နောက်တခွက်။ နောက်ထပ် တခွက်။

[၁၂]

တစက်ပြီးတစက်။ နောက်တစက်။ နောက်ထပ်တစက်။

ကိုနန္ဒာသည် တစက်စက်ကျနေသော ရေများကို လျှာဖြင့်လျက်သည်။ ထို့နောက် တစက်ပြီးတစက် မျိုချသည်။ ပထမတော့ လည်ချောင်း ခြောက်ကာ သမျိုချရက်သည်။ နောက်တွင် မျိုနိုင်ကောင်းလာသည်။ လျှာနှင့်လျက်ကြည့်တော ရေစက်ဟု ထင်သည်။ ထို့ရာတွင် အနံ့က ပြင်းသည်။ အရသာက ချိုသည်။ တချို့က သူ့ပါးပြင်၊ သူ့လည်ပင်း ပေါ်သို့ စီးကျသည်။

ထို့ကြောင့် မည်မျှကြာအောင် ကိုနန္ဒာသည် ရေစက်များကို မျိုချနေ သည်မသိ။ ငပွေသက်သာ၍ ဗိုက်ထဲသွားတော့မှ မျက်လုံးများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်မှုသဖြင့် မျက်စိရက် ကျိန်း၍ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ ခဏကြာတော့မှ အရာဝတ္ထုများသည် ရှုမြင်ကွင်းသို့ သဲကွဲလာကြသည်။

သူ့ကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသော ကြင်နာတတ်သည့် မျက်လုံး တစုံကို ပထမ သတိပြုလိုက်မိသည်။

"သတိရပလား။ ဟင်း သောက်အုံးမလား"

www.burmeseclassic.com

အသံဘာသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ကိုနန္ဒာသည် မျက်တောင်ခတ်၍ ထိုသတ္တဝါနိုက်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

လှိုင်းကွန့်နေသော ဆံပင်၊ ညိုမှောင်သော အသားနှင့် ကျောက် ပေါက်မာ သက်သက်ရှိသော မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

"သံချောင်း"

ကိုနန္ဒာ ပါးစပ်မှ အလိုလို ထွက်သွားသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သံချောင်းပါ။ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ၊ အုန်းရည်သောက်အုံးမလား"

ကိုနန္ဒာသည် ဘာမျှမပြောဘဲ သံချောင်းကို ငေးကြည့် နေသည်။ သံချောင်း၊ သံချောင်း။ စက်လှေပေါ်တွင် သူတွေ့ခဲ့သည့် စက်လှေ အလုပ်သမား သံချောင်းပင် ဖြစ်သည်။ စက်လှေပေါ်တုန်းကကဲ့သို့ပင် သူ့ကိုယ် အထက်ပိုင်းတွင် ဗလာဖြစ်နေသည်။ ခါးက တောင်းကျိုက်ဝတ် မှာလည်း စက်လှေပေါ်တုန်းကဝတ်သည့် စစ်ဘောင်းဘီရှည် ဟောင်း ပင် ဖြစ်သည်။

သံချောင်း၏ မျက်နှာထားကလည်း ခပ်မှုန်မှုန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာ တွင် သူ့မျက်လုံးများကား ကြင်နာသနားတတ်သည့် သဘောကို ဖေါ်ပြ လျက် ရှိသည်။

"အုန်းရည် သောက်အုံးမလား"

သံချောင်းလက်ထဲတွင် အုန်းသီးတလုံးကို ကိုင်ထားသည်။ အုန်းသီး မှာ အုန်းသီး ခြောက်မဟုတ်၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စိမ်းစိုနေသော အုန်းသီးစိမ်းဖြစ်သည်။ အုန်းခွံသည် ပြဲမှုတ်အက်နေသည်။ ကွဲအက် နေသည့် အခွံကြားထဲမှ အုန်းရည်များ တစက် တစက် ယိုစီးနေသည်။ သံချောင်းသည် အုန်းသီးကို ကျောက်ခဲဖြင့် ထုခွဲထားဟန်တူသည်။

"ဒီ ဘယ်ရောက်နေသလဲဟင်"

"ကျွန်းတကျွန်း ပေါ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ စက်လှေပျက်လို့"

အဲဒီလောက်ကိုတော့ ကိုနန္ဒာ သိပြီးဖြစ်သည်။

"ဘာကျွန်းလဲ"

သံချောင်းက ခေါင်းရမ်းပြသည်။

"မြို့တို့ကော၊ မြို့သူတွေကော"

"မသိဘူး"

အဲ့တကြိမ်တွင်လည်း သံချောင်းက ခေါင်းရမ်း ပြပြန်သည်။

"အုန်းရည်သောက်အုံးမလား"

ကိုနန္ဒာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သံချောင်းလက်ထဲက အုန်းသီးမှာ အရည်မရှိတော့။ သူတို့စကားပြောနေစဉ် ယိုကျသဖြင့် ကုန်သွားပြီ။ သံချောင်းသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ထသွားသည်။ အုန်းသီးဆယ်လုံးခန့် ပုံထားသည်။ သံချောင်းရှာတွေ့လာခဲ့သော အုန်းသီးများ ဖြစ်သည်။

"တောက်၊ ဒါးတချောင်းလောက်ရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ ဗျ"

သံချောင်းက အုန်းသီးပုံနားတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း ပြောသည်။ ဓားမရှိ ခြင်း အုန်းသီးခွဲရသည်မှာ မလွယ်။ ဆွတ်သည်ကာလည်း လက်ဝင် သည်။ အုန်းပင်ပေါ်တက်ပြီး အညှာကို ဖြတ်သွားသော ထိမ်ကာ လှုပ်ချ၍ မွေးရှာသည်။ အချို့အုန်းသီးများမှာ အောက်ကျ၍ ကွဲကုန် သည်။ အလုံးနှစ်ဆယ်လောက် မွေး၍ ထက်ဝက်လောက်သာ ကောင်း သည်။

သံချောင်းသည် အုန်းသီး ကို ကျောက် ဆောင် တွင် ဆင့်ကာ ကျောက်ခဲကြီးကြီးတချပ်ဖြင့် ငါးချက် ခြောက်ချက်ခန့် ထုပစ်ရသည်။ ထို့နောက်တော့မှ အုန်းသီး ကွဲအက်သွားကာ အရည် စီးထွက်လာသည်။ သံချောင်းသည် အုန်းသီးကိုကိုင်၍ ကိုနန္ဒာ့ထံသို့ ပြေးလာကာ ပါးစပ်နှင့် တေ့ပေးသည်။

ကိုနန္ဒာက အုန်းသီးကွဲကြားမှ ယိုစီးလာသော အုန်းရည်ကို မျိုချသည်။ ကုန်သွားသောအခါ သံချောင်းက နောက်တလုံး ခွဲပေးပြန်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် ကိုနန္ဒာသည် အုန်းသီးငါးလုံးလောက် သောက်ပစ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထုန်းရည်သောက်ပြီးလျှင် သံချောင်းသည် ထုန်းသီးများကို ဖိုက်ခွဲ၍ ရေခွံ့တခွံ့နှင့် ထုန်းဆံခွဲပေးသည်။

"ရော့၊ ဒီထုန်းဆံတွေစားလိုက်ဦး။ ငှက်ပြောင်ကစားတော့။ ကျွန်းပေါ်မှာ ဘာမှ စားစရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထုန်းဆံဘဲစားရမှာ"

သံချောင်းက ထုန်းဆံနုနုကလေးများကို ခြစ်ခွံပေးသည်။ ကိုနုသည် ထထိုင်ကာ သံချောင်းကမ်းပေးသော ယောက်သွားခွံမှ ထုန်းဆံစတ်များကို ယူစားသော်။ ထုန်းဆံစတ်သည် အရည်လည်း ရွှန်းသည်၊ ချိုလည်း ချိုသည်။ သည်တခါ ထုန်းသီးစားရခြင်းလောက် တခါမှ အရသာ မရှိဘူးနဲ့။

"နောင်ကြီးနာမယ်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"စိုးထွန်း"

ကိုနုက သူ့နာမည်ရင်းကို ပြောလိုက်သည်။

"အတူတူတွေဘဲဗျာ၊ ဘာမှအားမနာပါနဲ့။ လိုတာရှိရင်သာ ပြောပေါ့။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာရှိရင် ကူညီမှာပေါ့"

သံချောင်းက ထုန်းဆံစတ် နုနုများကို အငမ်းမရ စားနေသည့် ကိုနုကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

သံချောင်း၏ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာ သောက်သောက် ရှိသည်။ သည်အထဲ မျက်နှာပေါက်ကလည်း ဆိုးသည်။ စကားကိုလည်း သံပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သည်။ စက်လှေပေါ်တုန်းက စက်လှေထွက်ခါနီး[illegible] ပေးသည့်အခါတွင် သံချောင်း၏ပြောပုံကြောင့် ကိုနု မိတ်ဆိုးသည်။ မြိုင်က လူပါးဝသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သံချောင်းသည် ပြေပြေပြစ်ပြစ် မပြောတတ်။ တဖက်သားကို ကြင်နာတတ်ပုံရသည်။ သဘောကောင်းရှိသည်။ ပွင့်လင်းသည်။ သို့ရာတွင် သံချောင်းသည် သူ့ကြင်နာမှုကို တဖက်သား နားလည်အောင် ဖော်ပြတတ်သူမျိုး ဟုတ်ဟန်မတူ။ သူ့ကို ပညာအခြေခံလည်း ဘာမှမရှိ၊ ဘာကိုမှ စဉ်းစားတတ်ဟန်မတူ၊

[illegible]ကျောက်မရှိသော အလုပ်ကြမ်းသမားတယောက် သက်သက်မျှသာဟု [illegible]ရည်းတော့ အထင်ရသေးသည်။

သံချောင်းက နောက်ထပ် ထုန်းဆံစတ်များကို ခြစ်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ကိုနု မစားနိုင်တော့။ ဗိုက်ပြည့်သွားပြီ။

"မင်းတော့ မစားဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်စားပြီးပြီ။ ဆယ့်ငါးလုံးလောက်ကုန်ပြီ"

"မင်းသေမင်း၊ တက်ချွတ်တာလား"

"ဒါပေါ့၊ ဘယ်သူက လာချွတ်ပေးမလဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တက်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မတက်တာကြာတော့ သိပ်မရဲဘူး။ ဒီအထဲမှာ [illegible]လမ်းမရှိတော့ ထုန်းသီးချွတ်ရတာ သိပ်လက်စဉ်တယ်။ အညှာကို [illegible]ပြီး တလုံးစီ ချွတ်ရတယ်။ ဓားရှိရင်တော့ အလွယ်ကလေးပဲ။ [illegible]နဲ့လိုက် ခုတ်ချလိုက်ရုံဘဲ။ တောက်၊ ဓားတချောင်းလောက် ရရင် [illegible]လောက်ကောင်းမလဲဗျာ"

သံချောင်းသည် တက်ခေါက်မှ ညည်းလိုက်ပြန်သည်။ သံချောင်း ဓားတချောင်းကို ညည်းညူတောင်းတနေသည်မှာ နှစ်ခါရှိပြီ။ ဟုတ်[illegible]သည်းဟုတ်သည်။ ဓားမရှိသည့်အတွက် ထုန်းသီးခွဲရသည်ကအစ [illegible]က်သည်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တင်၍ ကျောက်ခဲနှင့်ခွဲရသည်။ သူတို့[illegible] ကျောက်ခေတ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေကြပြီ။

"ဒီခွေးသားကြီးကြောင့် ဒုက္ခရောက်တာ။ အစကတည်းက ရာသီဥတု [illegible]ကောင်းလို့ ဒီကျွန်းကို မဝင်ပါနဲ့လို့ ပြောလျက်သားနဲ့။ ခုတော့ ဒုက္ခ [illegible]ရောက်ကုန်ပြီ။ ကောင်းတယ် ခွေးသားကြီး"

သံချောင်းက ဖျစ်ဖျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲနေသည်။

"ဘယ်သူလဲကွ"

"ဦးဘရှိန်လေ၊ စက်လှေပိုင်ရှင်၊ သက်သက်နဲ့ လောဘကြီးပြီး ဒီကျွန်းဝင်ကာစ်တာ"

"ဘယ်ကျွန်းလဲ"

www.burmeseclassic.com

သံချောင်းသည် ဝင်ကစွပ်တကောင်ကိုကောက်ယူ၍ ကစားနေသည်။ ဝင်ကစွပ်က လက်မကိုထုတ်၍ သံချောင်းကိုညှပ်သည်။ သံချောင်းက ဆွဲထုတ်သည့်အခါ အခွံထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကာ လက်မဖြင့် အပေါက် ကို ပိတ်ထားသည်။ သူတို့ကျွန်းသို့ရောက်လာသော ဧည့်သည်များကို အကဲခတ်နေဟန်ရှိသည်။

"ဟိုတနေ့ညကို ဝင်ကစ်တဲ့ကျွန်းပေါ်။ မှောင်မိုက်ညတွေ တင်ချ တာနဲ့ ဝင်ကစ်တာ။ ခုတော့ တာမှ မရှိတော့ဘူး။ ကောင်းတယ် ကျေနပ်တယ်"

ကိုနုရွာသည် ကျွန်းတွင် စက်လှေတစင်း ကတည်းက သင်္ဘော မကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု သံချောင်းပြောမှတော့ သူထင်သည့် အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

"ခုတော့ အားလုံး ဆုံးကျန်တာပေါ့"

"သူဆုံးတာက အရေးမကြီးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ပါ စုတွရောက်ကျ တာပေါ့။ ဒီကောင်ကြီး လောဘကြီးလို့ ခရီးသည်တွေပါ အသက် ဆုံးရတယ်။ တောက်"

သံချောင်းသည် စက်လှေပိုင်ရှင် ဦးဘရန်ကို ဒေါသ ထွက်နေဟန် ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တရှုတ်ရှုတ်တောက်လာကာ မျက်ခုံး ကြီးများလည်း တွန့်ထ လာကြသည်။

"ဘယ်သူမှ မကျန်ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ကျွန်းကို တပတ်ပတ်ရှာပြီးပြီ။ တယောက်မှ မတွေ့ဘူး။ အကို့ တယောက်ထဲ လာနေတာတွေ့တယ်"

တင်ထွန်းအောင်ရေထဲကျသွားသည်ကိုတော့ ကိုနုရွာမြင်လိုက်သည်။ ရေထဲတွင် ရုန်းနှင့်အမြောက်သူများ ကြားကြမှာကိုမှ ကိုနုရွာမသိရပေ။ သံချောင်းအဆိုအရမှ သည်ကျွန်းပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန် သည်ဟု ဆိုသည်။

"ဒို့နှမညီတချစ်ထဲမီးလောတဲ့ကောင်လေးရော"

"ကျွန်းပေါ်မှာရှာလို့မှမတွေ့ဘဲ၊ ပင်လယ်ထဲ ကျန်နေရစ် မှာ ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကလေးယောက် မျှော်မြားကိုတွယ်ထားတုန်း လှိုင်းတလုံး ပုတ် လိုက်တယ်လေ။ အဲဒီတော့ ဟိုလူငယ်လယ်တယောက် ပါသွားတယ်လေ"

တင်ထွန်းအောင်ကိုပြောနေကြောင်း ကိုနုရွာသိလိုက်သည်။

"နောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ထဲမျှောနေတုန်း လှိုင်းတလုံး ပုတ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ အကိုနဲ့ပါလာတဲ့ လူငယ်လေးတယောက် လွင့်သွားတယ်။ သိပ်ဝေးဝေး မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ငါးရိုက်လောက်ပဲ ရှိနေတယ်။ အဲဒါ မျှော်မြားဆီပြန်ကူးတာ တော်တော်နဲ့ မရောက်ဘူး။ ရောက်ကို၊ လှိုင်းပုတ်လို့ ဝေးသွားလိုက်နဲ့ တနာရီလောက်ကြာတော့ ကျသွားတယ်။ ဒီတုန်း ကျွန်တော့်အနား မျှော်မြား တချို့ မျှောလာတော့မှ အဲဒီမျှော်မြားကို တွယ်ထားလိုက်ရတာ။ အကိုတွယ် ထားတဲ့ မျှော်မြားလဲ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး။ ဟိုလူငယ်လေးလဲ ဘယ်ရောက် သွားမှန်းမသိဘူး။ လှမ်းကြည့်တော့ မမြင်ရ တော့ဘူး။ ပင်လယ်ထဲကျန်ရစ်ခဲ့သလား၊ ငမန်းစာဖြစ်သွားသလားတော့ မသိဘူး"

ကိုနုရွာက ငေးရှုံးသွားသည်။ သေခြင်းအတူတူ ပင်လယ်ထဲ ရေနစ်သေရသည်က ကောင်းသေးသော်၊ ငမန်းကိုက်၍ သေခြင်းက ဆိုးသေးသလားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။

"ဒါဖြင့် ဒို့နှစ်ယောက်ထဲဘဲကျန်တာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထဲဘဲရှိ တယ်။ ကျွန်တော်သာတော့ အကို သောင်ပြင်ပေါ်မှာ လဲနေတာ တွေ့ရတာဘဲ။ ပထမတော့ လှိုင်းပုတ်လို့ လာတင်နေတဲ့ အလောင်းလို့ ထင်တယ်။ ညည်းသံကြားတော့မှ မသေသေးဘူး ဆိုတာ သိရတယ်။ ဖူးသီးရှာတိုက်ရအောင် ဒေသလေးသာလေးများ ပါသလားလို့ စမ်းကြည့် တယ်။ ဒါးတော့ မတွေ့ဘူး။ အောင်းဘီးတိုက်သဲတကောတော့"

www.burmeseclassic.com

သံချောင်းက ဆက်မပြောသေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျောက်ဆောင် ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် မြွေအရေတွေကို ကိုနုရွှာလှမ်းမြင်ရသည်။

"နှစ်ဆယ်တန့် အရွက်အစိတ် တွေ့တယ်။ မရှူးနေလို့ ကျွန်တော် ဖြန့်ပြီးလှန်းထားတယ်"

သံချောင်းသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ထားသော ငွေစက္ကူ များကို ကောက်ကာ သားရေကွင်းဖြင့်ပတ်ပြီး ယူလာ၏။

"သားရေကွင်းနဲ့စည်းရက် အထပ်လိုက်ကလေးဘဲ၊ သိပ်စိုနေတော့ ကျွန်တော် ဖြန့်ပြီးလှန်းထားသော။ ရော့၊ အကို့ပိုက်ဆံ"

ကိုနုရွှာက လှမ်းယူလိုက်သည်။ စက္ကူများမှာ ပေ့နေပြီ။

"တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ သုံးရတာပေါ့"

သံချောင်းသည် နားမလည်သကဲ့သို့ ကိုနုရွှာကို ဆက်ကာ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

"ဘာသုံးမှာလဲ"

"ဟိုဟာလေး ဒီဟာလေး ဝယ်ရတာပေါ့"

"ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဘာမှ ဝယ်စရာမရှိဘူး။ လူလဲ တယောက်မှ မရှိဘူး။ လူရှိလို့ ကျွန်တော်နဲ့အကို နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အကို့ပိုက်ဆံ တွေက အလကားဘဲ၊ ဓားတချောင်းလောက်တောင် အသုံးမကျဘူး"

"အေး"

ကိုနုရွှာ စိတ်ပျက်သွားသည်။ တံငါရွာကလေးလောက် ဖြစ်စေ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူထင်ထားသည်။

"တံငါရွာကလေး ဘာလေးတော့ မရှိဘူးလား"

သံချောင်းက ခေါင်းရမ်းသည်။

"ဟိုအင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းကတော့ ဆလုံတွေနေကြတယ်ပြောတာဘဲ။ ဂျပန်ခေတ်ရောက်တော့ ဂျပန်တပ်တွေလာနေလို့ ဆလုံတွေလဲ တခြား ထွက်ပြေးသွားကြသတဲ့။ ခုတော့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ကျွန်ုပ်သိသ"

သည်အတိုင်းဆိုက မိမိတို့အခြေအနေသည် မျှော်လင့်ချက် မရှိသော အခြေအနေဖြစ်သည်။ ကိုနုရွှာသည် စောစောက သံချောင်းကိုတွေ့၍ ...ရှိသလိုလိုရှိသော်လည်း လူလူမရှိသည့် ကျွန်းတကျွန်းမှန်းသိရသော အခါ အားလျော့သွားသည်။

သံချောင်းကမူ မျက်နှာမပျက်။ သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် နှစ်မြို့နေသည်။ သူ့စိတ်ကူးက လှေထွင်းပြီးကူးရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းကရိယာ လိုချင်သည်။ တခြား ဘာပစ္စည်းမှ မရှိသည့်တိုင် ဓားကောင်းကောင်း တချောင်းလောက်တော့ လိုချင်သည်။ ဓားတချောင်းနှင့် လှေထွင်း ရသည်မှာ လွယ်သည်တော့မဟုတ်။ နှစ်ကြာမည်။ ပင်ပန်းမည်။ သို့ရာတွင် ... ပျောက်ရှိခဲ့လျှင် တနေ့တွင် ပြီးရမည်ဟု သူတွက်သည်။

ကိုနုရွှာတွင် သည့်လိုစိတ်ကူးမျိုး လုံးဝမရှိ။ ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော် ထဲက ကျွန်းတကျွန်း ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ သူသိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကျွန်း သည် တင်းနှင့် မည်မျှဝေးသည်ကိုတော့ သူမသိ။ သည်မျှကျယ်သည့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်နိုင်မည့်ကိစ္စကို စိတ်ကူးထဲသည့်တိုင် မစဉ်းစား၊ ... ထည့်၍ မက်မိမည် မဟုတ်။ ထို့ပြင် သည် ပင်လယ်ကြီးကိုဖြတ်ကူးဘို့ လှေထွင်းရန် ဆိုသည်မှာလည်း ယောင်၍မျှ စိတ်မကူး။ လက်နက်ကရိယာ အစုံအလင်ရှိစေဦးတော့၊ သည့်အလုပ် မျိုးကို သူ လုပ်မည်မဟုတ်။ သံချောင်းကိုမူ ... ကိုနုရွှာ ... လှေထွင်းဘို့ဆိုသည့်ကိစ္စသည် ကျာလှမ်း လွန်းလှ သည်။ စက်လှေတစင်းလောက်ရှိကြလျှင် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တ မိသည်။

"ဒါဖြင့် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ငါနှစ်ယောက်သာရှိနေမှာပေါ့"

သံချောင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဘာမှ စားစရာမရှိဘူးလား"

သံချောင်းက ခေါင်းရမ်းသည်။

www.burmeseclassic.com

"ထန်းပင်ဘဲရှိတယ်၊ ထန်းသီးစားပြီး ထန်းရည်သောက်ပေါ့။ ဗိုက် စားလင်သောက်ပင်ကတော့ သိပ်မရှိဘူး။ ဝါးရောင်းချဉ်ပင်ရယ်၊ မတော့ ပင်ရယ်၊ ဒါဘဲတွေ့တယ်"

"ဘာပင်"

"ဝါးရောင်းချဉ်ပင်နဲ့ မတော့ပင်"

သံချောင်းက ဖြေသည်။

"အဲဒီအပင်တွေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

သံချောင်းသည် ကိုနန္ဒာကို စိတ်ပျက်သွားကာ ဆတ်ကနဲတချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝါးရောင်းချဉ်ပင်နှင့် မတော့ပင်ကို မသိ တောကလေးဟု သူမြင်ဆိုလိုဟန်ရှိသည်။ ကိုနန္ဒာအဖို့ သည်အပင် များကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားရသူဖြစ်သည်။

"စားရတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ ဝါးရောင်းချဉ်ကို ငရုတ်ကိုနဲ့ ချက်စားတယ်။ မတော့သီးကိုတော့ ပေါင်းစား တယ်"

သံချောင်းစကားကြောင့် ကိုနန္ဒာပင် စားချင်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာမျှ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ် ဆိတ်နေကြသည်။

ကိုနန္ဒာက ကျွန်းပေါ်တွင် လူသူတယောက်မျှမရှိဆိုသော သံချောင်း စကားကို လက်မခံချင်။ သူကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်မြင်ချင်သေးသည်။

အကယ်၍ သံချောင်းပြောသည့်အတိုင်းသာမှန်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက် သည် ခေတ်သစ် ရော်ဘင်ဆန်ကရူးဆိုးများ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ ဟိုတုန်းက ရော်ဘင်ဆန်ကရူးဆိုးက သူ့အသက်ကို ရှင်အောင် နေနိုင်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောပျက်သည့်အခါ သူ့တွင် လှေတစင်းပါလာသည်။ ပေါင်မုန့်၊ ရမ်အရက်၊ ဒိန်ခဲ၊ ဆီခြောက် စသည့် စားစရာအချို့ ပါလာသည်။ တူ၊ လွှ၊ ဆောက် စသည့် လက်သမားကိရိယာ အချို့အဆုံ ပါလာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သေနတ်၊ ယမ်းတောင့်၊ ယမ်းမှုန့်၊ မီးခြစ် စသည် တို့လည်း

ပါလာခဲ့သည်။ စင်စစ် ရော်ဘင်ဆန်ကရူးဆိုးနှင့်အတူ လူ့ယဉ်ခေတ်၏ ယဉ်ကျေးမှုတခုလုံး ပါလာသည်ဟုဆိုနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၌ ဘာမျှမပါ။ လူ့ယဉ်ခေတ်၏တန်ဆာ ပလာတို့၌ အဝတ်တချောင်းမျှမပါ။ မီးခြစ်ဆံတချောင်းမျှလည်း မရှိ၊ သူတို့ လက်နှင့် ခြေသာ ရှိသည်။ စင်စစ် ကျောက်ခေတ်ဦးသို့ ပြန်ရောက်နေ သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။ မီးပင်မရှိ။ သားငါးရပြီးတော့၊ မီးဖြင့် ချက် ပြုတ်ဖုတ် ကင်မစားနိုင်။ အစိမ်းလိုက်စားရမည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးရက်က သူတို့ ထားဝယ်မှာရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က လျှပ်စစ်မီးပွင့်၊ ရေဒီယို၊ ကက်ဆက်၊ တိတ်ရီကော်ဒါ၊ မော်တော်ကား၊ ရော်ဘာဖိနပ် စသည်တို့ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယဉ်ကျေးတိုးတက်နေသော လူ့အဖွဲ့အစည်းကို မြင်ခဲ့ရသေးသည်။ ယခု မီးပင်မရှိသော လူ့ရှေးခေတ်သို့ ပြန်ရောက်နေရလေပြီ။

"ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်လဲကွ"

ကိုနန္ဒာက မေးလိုက်သည်။

"အင်္ဂလိပ်ရက်တော့ မသိဘူး"

ကိုနန္ဒာသည် သံချောင်း အဖြေကြောင့် စိတ်ပျက် သွားသည်။ သံချောင်းကိုလည်း ပို၍ အထင်သေးလာသည်။ စင်စစ် သံချောင်းသည် အင်္ဂလိပ်ရက်လောက်ကိုတော့ သိဖို့ကောင်းသည်။

သူနှင့်သံချောင်း တွေ့သည်မှာ မကြာသေး။ စကားလှေပေါ်တုန်းက တော့ သံချောင်းသည် မိုက်သည်ဟု သူအထင်သေးခဲ့သည်။ ယခုတခါ သံချောင်းနှင့် စကားပြောကြည့်တော့ သံချောင်းသည် ဘာကိုမျှ နား လည်သူမဟုတ်ကြောင်း၊ တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ ငွေငါးရာကိုပင် မည်သို့ ရေတွက်မှန်း သိသူမဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်ရက်ကိုပင် မြန်မာ သိတတ်သူ မဟုတ်။ သံချောင်း၌ နှလုံးရည်မရှိ၊ လက်ရုံးရည်သာ ရှိသည်ဟု ကိုနန္ဒာ တွက်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုနန္ဒာသည် ကာယအလုပ်သမားများကို အထင် သေးတတ်သူ မဟုတ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ထားသည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် အလုပ်သမား လယ်သမားဟူသော စကားသည် လှုပ်ရှားမှုများတွင် [illegible] စားနေသည်။ အလုပ်သမား လယ်သမားသည် ကမ္ဘာကို ဖြိုင် [illegible] နေသည်ဟု ပြောကြ ရေးကြသည်။ သည်လိုပြောသည့် အထဲတွင် ကိုနန္ဒာလည်းပါသည်။ သို့ရာတွင် လူသူမရှိသည့် ကျွန်းကလေးတကျွန်း ပေါ်တွင် ဘာမှနားမလည်သော သံချောင်းလိုလူတယောက်နှင့် [illegible] မည်ကိုတော့ စိတ်ပျက်သည်။ သူနှင့်သံချောင်းတို့အတွက် ပြောစရာ စကားရှိမည်မဟုတ်။ သူစိတ်ဝင်စားသောအရာကို သံချောင်းက စိတ် မဝင်စားနိုင်။ သံချောင်းစိတ်ဝင်စားသည့် အရာကိုလည်း သူ စိတ်ဝင် စားနိုင်မည် မဟုတ်။

သူက စာပေ၊ ကဗျာ၊ အတိဓမ္မာအကြောင်းတို့ကို ပြောချင်သည်။ သံချောင်းက ထိုအရာများကို လုံးဝ နားလည်မည် မဟုတ်။

သူနှင့် သံချောင်းသည် ဤကျွန်းပေါ်တွင် နှစ်ယောက်တည်း [illegible] တော့မည်။ မည်မျှ ကြာမည်မသိ။ ထို့ကြောင့် ကိုနန္ဒာသည် သံချောင်း တို့ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မိမိနှင့် ရေရှည် နေ၍ ဖြစ်ပါမည်လော။ သံချောင်းသည် မိမိမိတ်ဆွေလော၊ မိမိ၏ရန်သူလော။

သံချောင်း၏ မျက်နှာပေါ်က ကဆိုးသည်။ စကားပြော ပြတ်သည်။ [illegible] ခိုင်းသည်။ စိတ်တိုတတ်ပုံရသည်။ အသိဉာဏ်မရှိ။ ဘာကိုမှ မလို [illegible] တတ်။ သူ့ဇာတိကို သူအားကိုးဟန် ရှိသည်။ သည်အချက် များ [illegible] ကိုနန္ဒာ သဘောမကျ။

သို့ရာတွင် သံချောင်းသည် ရိုးသားပုံရသည်။ ပွင့်လင်းသည်။ [illegible] နှုတ်တတ်ပုံရသည်။ တာဝန်သိကို ကူညီတတ်သည်။ သည်အချက်များ ကိုတော့ ကိုနန္ဒာ သဘောကျသည်။ သို့ရာတွင် သူ့သဘော ကျသည် ဖြစ်စေ၊ မကျသည်ဖြစ်စေ သည်ကျွန်းပေါ်တွင် သူနှင့် သံချောင်း အတူတကွ နေနိုင်အောင် ကြိုးစားရပေလိမ့်မည်။

"ဗမာရက်ကိုတော့ သိသလား"

သံချောင်းက ရှတ်တရက်မဖြေ။ ကမ်းစပ်မှ ဗီရေကိုတလှည့်၊ ကောင်း ကင်ကိုတလှည့် ကြည့်သည်။ တံခွန်ကျွေးလမြင်းက ကောင်းကင်အလယ် တွင် ရောက်နေသည်။

"နယုန်လဆန်း ဆယ်ရက်"

"ငို့ထွက်လာတဲ့ ရက်ကော"

"လဆန်း ခြောက်ရက်"

သည်ကျွန်းပေါ်တွင် ရောက်နေသည်မှာ လေးရက်ရှိပြီ။ သူတို့ ထွက် သည့်ရက်သည် အင်္ဂလိပ်လို ဇွန်လ ခြောက်ရက်နေ့က ဖြစ်သည်။ သို့ဆို လျှင် ယနေ့ ဇွန်လဆန်း ဆယ်ရက်ရှိနေပြီ။ တော်ပါသေး၏။ အင်္ဂလိပ် ရက်နှင့် မြန်မာရက် သွားတိုက်နေသဖြင့် အမှတ်ရ လွယ်သွားပြီ။

"မင်းတော့ ဗီရက်တွေ အတွင်းမှာ သတိမေ့နေသလား"

"ဟင့်အင်း၊ မမေ့ပါဘူး"

"ကျွန်းရောက်လာတာ သိတာပေါ့"

"သိတာပေါ့။ ကျွန်တော် ပျဉ်ပြားတွယ်ထားတော့ ကျွန်းကို လှမ်း မြင်နေရတာဘဲ။ ဓာတ်လှေပျက်ပြီး နောက်တနေ့ ကျွန်းပေါ်တင်သွား တာဘဲ"

"ဗီဘက်ကမ်းလား"

"မဟုတ်ဘူး၊ အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ"

"အားပြတ်ပြီး မလဲဘူးလား"

"မလဲပါဘူး။ တညအိပ်ပြီး နောက်တနေ့ ကျမှတော့ ကျွန်းပေါ် လျှောက်ကြည့်တာဘဲ"

"အိပ်တော့ကော"

"တွေ့တဲ့နေရာ အိပ်တာဘဲ။ ပထမညတုန်းက အနောက်ဘက်ကမ်း က ကျောက်တန်းပေါ်အောက်မှာ အိပ်တယ်။ ဒါပေမယ့် လေ အိပ် [illegible] ကတယ်။ ဒုတိယညကျတော့ ကျွန်းပေါ်ကသောသဲမှာ။ ဒါပေမယ့် မြင်

www.burmeseclassic.com

ကိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဂဏန်းတွေလဲ များတယ်။ မနေ့ညကတော့ အရှေ့ဘက်ကမ်းက ကျောက်ဂူတနေရာမှာ အိပ်တယ်။ အဲဒီက လော သိပ်မကိုက်ဘူး၊ ခြင်ကိုက်လဲ သက်သာတယ်"

"ဒါဖြင့် ဒီနေ့ညတော့ ဘယ်မှာအိပ်မလဲ"

"မပြောတတ်သေးဘူး။ ခု အိပ်စရာနေရာကောင်းကောင်း လိုက်ရှာရင်း အကိုနဲ့လာတွေ့တာ။ ကျွန်းပေါ်ရောက်ပြီး နောက်တနေ့ ဒီနေရာကို ကျွန်တော်ရောက်တုန်းက အကိုမရှိသေးဘူး။ ခု နောက်တခေါက်လာမှ တွေ့တာ"

ထိုစဉ်က ကိုနန္ဒာ ကျောက်ဆောင်ပြွင်ကြားထဲမှာ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို သိန်းချောင်းမတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ငါက ဟိုကျောက်ဆောင်ကြားထဲမှာ လဲနေတာကွ"

ကိုနန္ဒာက ပင်လယ်လှိုင်းတို့ တလှုပ်လှုပ်ရိုက်နေသော ကျောက်ဆောင်ကို ညွှန်ပြသည်။ ကျောက်ဆောင်မှာ မြင့်သဖြင့် ဒီရေမရောက်နိုင်ရာတွင် တေးပတ်ပတ်လည်တွင် ရေဝိုင်းနေပြီ။

"ဒီရေမတက်ခင် သတိရလာလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဒီရေတက်လာရင် ရေထဲပါသွားမှာ"

"ဒါပေါ့။ ဒီနေရာမှာလာပြီး နှစ်ရက်လုံးလုံးမေ့နေတာ ကံကောင်းတာပေါ့။ ဟိုကျောက်ဆောင်ကြားမှာသာ လဲနေရင် ရေထဲမျောသွားပြီ"

"ဒီရက်အတွင်း မင်း ဘာနဲ့ အုန်းသီးတဲ့ စားရတာပေါ့"

"အုန်းသီးရယ်၊ မတော့သီးရယ်၊ ဝါးမျှစ်ရွက်ရယ်"

"ရေကော မသောက်ရဘူးလား"

"ရေကတော့ ရှိပါတယ်။ တောထဲမှာ စမ်းချောင်းတွေ အများကြီးပဲ။ ဒီအရှေ့ဘက်ကမ်းမှာတွင် စမ်းချောင်း သုံးချောင်းလောက်ရှိတယ်။ အနောက်ဘက်ကမ်းမှာလဲ စမ်းချောင်းတွေ အများကြီးပဲ"

ကိုနန္ဒာသည် ရေတော့သောက်ချင်သည်၊ အုန်းရည်သောက်ရသည်မှာသော်လည်း တကယ်က ရေငတ်မပြေ။

"ငါ ရေသောက်ချင်တယ်ကွာ"

သိန်းချောင်းသည် အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"သွားနိုင်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ဒီည ဒီနေရာမှာအိပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သိပ်လဲ ကိုက်တယ်"

"တော်တော်ဝေးသေးသလား"

"စမ်းချောင်းကတော့ တမိုင်လောက် ဝေးသေးတယ်။ ကျွန်တော်အိပ်နေရာကတော့ စမ်းချောင်းဘက်မှာ"

ကိုနန္ဒာက တွေနေသည်။ အားကလည်း နည်းနေသည်။ အများကြီး ရှိသည်။ သွားမှ သွားနိုင်ပါ့မည်လောဟု သံသယရှိသည်။

"မသွားနိုင်ရင် ကျွန်တော်သွားခပ်ပေးမယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ခုနေတော့ ကြာမယ်။ ရေခပ်ဖို့ ခွက်ကြီးကြီး လိုက်ရှာရဦးမယ်"

"ငါလိုက်မယ်လေကွာ၊ လိုက်နိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်"

ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မည်လော ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကိုနန္ဒာကို ကြည့်သည်။ သည်တော့ ကိုနန္ဒာသည်။ နည်းနည်းရှက်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် လျှောက်တွင် မြေထောက်နာသော်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်း လျှောက်လာသည့်အခါတွင် အသားကျလာသည်။ ခွေ့မှုလာ၍တော့ မသိ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကမ်းစပ်အတိုင်း လျှောက်ကြသည်။ ကမ်းစပ်မှာ သောင်ပြင်မရှိတော့။ သောင်ပြင်သည် ဒီရေအောက်သို့ ရောက်သွားပြီ။ ကျောက်တုံးတွေပေါ်က ဖြတ်လျှောက်ရသည်။ သိန်းချောင်းက ကျောက်တုံးတတုံးမှတတုံးသို့ ဖျတ်လတ်စွာ ခုန်ကူးသွားသည်။ ကိုနန္ဒာက ကျက်ခဲခဲ ကူးရသည်။ ကမ်းစပ်တွင် ဖျင်တိုဖျင်စများ၊ ဝါးလုံးများကို တွေ့ရသည်။ သိန်းချောင်းသည် ဖျင်တိုဖျင်စ သုံးလေးခုကို ကောက်၍ထမ်းသည်။ ဝါးလုံး နှစ်လုံးသုံးလုံးကိုလည်း လက်က ဆွဲလာ

www.burmeseclassic.com

သည်၊ အဆင်ပြင်ထားသည့် ဝါးပိုးဆစ်တဆစ်ကိုလည်း ကောက်ထား ခဲ့သည်။

ခဏကြာတော့ စမ်းပေါက်တခုကို တွေ့ကြသည်။ စမ်းပေါက်မှ ရေသည် ကျောက်တုံးများကြားမှာ ကြည်လင်နေသည်။

ကိုနန္ဒာသည် စမ်းပေါက်ဝတွင်ထိုင်ကာ ရေကို တဝသောက်သည်။ သည်လောက် ကောင်းမွန်သည့်ရေ၊ သည်လောက် အရသာရှိသည့်ရေကို သည်တခါထဲသာ သောက်ဖူးသေးသည်ဟု ထင်သည်။ စမ်းပေါက်မှ ထိုင်၍ အမောဖြေလိုက်ရသဖြင့်လည်း တော်တော် အမောပြေသွားသည်။

သံချောင်းက ဝါးပိုးဆစ်၊ ဝါးလုံး၊ ပုလင်း စသည်တို့ကို ကောက် ထမ်းလိုက်သည်။

“ဟဲ၊ အမောပြေပြီလား။ သွားမယ်”

“မင်းဝါးလုံးတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“တနေ့မှာ အသုံးကျလာလို့ ယူလာတာပါ။ ဒီဝါးပိုးဝါးဆစ်ထဲ တော့ ရေထုပ်ရမယ်။ အပိတ်ကိုတောက်ဖို့ ဓားမရှိဘူး။ ဓားရှိရင် ထိပ်ကောင်းမှာလဲ”

ကိုနန္ဒာတို့နှစ်ယောက် ဆက်၍ထွက်လာကြသည်။ ကျောက်တုံးကြီး တွေက ပိုကြီးလာသည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးမပေါက်။ တချို့နေရာတွင် ကမ်းက ကျော့သွားသဖြင့် ထကျော့ကြီးသွားရသည်။ တချို့နေရာတွင် ကျောက်ဆောင်အမြင့်ကြီးတွေ ထိုးထွက်နေသဖြင့် ကျောက်ဆောင်ကြီး တွေကိုလည်း ကျော့သွားရသည်။

“ဟေ့ သံချောင်း၊ အဲဒါဘာလဲ”

ကိုနန္ဒာက ရပ်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။ ခပ်မှန်မှန်မြည်သံတခုကို ကြားရသည်။ သံချောင်းက ရပ်၍ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“ဘုတ်မြည်တာပါ။ ဒီရေတက်တော့ ဘုတ်အော်တဲ့အသံ”

ကိုနန္ဒာသည် ဘုတ်အသံကို တခါမျှမကြားဖူး။ ကဗျာတွေ ဘာတွေ ထဲမှာတော့ တွေ့ဖူးသည်။

“ဒီမှာ ဘုတ်လဲရှိတယ်။ ကျောက်ဆောင်တွေပေါ်မှာလဲ ဇင်ယော် ငှက်တွေရှိတယ်။ မနေ့က ကျောက်ဆောင်တခုပေါ်တက်ပြီး ဇင်ယော်ဥ ရှာတာ နှစ်လုံးရခဲ့တယ်”

“ဇင်ယော်ဥတွေ ဘာလုပ်သလဲ”

“ဖောက်ပြီးသောက်ပစ်တာပေါ့”

သံချောင်းက ရှေ့သို့ဆက်သွားရင်း ပြောသည်။ သည်တွင် လည်း ကိုနန္ဒာသည် သံချောင်းထံမှ အသိတခု ရလိုက်ပြန်သည်။

သံချောင်း၏နေရာသည် ကမ်းပါးစောင်းတခုပေါ်တွင်ရှိသည်။ ကမ်းပါး စောင်းတွင် ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေ ထိုးထွက် နေသည်။ ကျောက် ဆောင်ကြီး နှစ်ခု၏ အကြားသည် တခုနှင့်တခုဆက်ကာ အမိုးဖြစ်နေ သည်။ အမိုးအောက်တွင် ကျောက်ဖျာကြီးတခုလည်း ပြန့်ထားသည်။ ကမ်းပါး စောင်းပေါ်မှကြည့်လျှင် စိမ်းပြာနေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တဝန်း ကျင်လုံး မြင်ရသည်။

ကိုနန္ဒာသည် ကမ်းပါးစောင်းကို သုံးလေးခါ နား၍ တက်ခဲ့ရသော် လည်း ကမ်းပါးပေါ်သို့ရောက်၍ လေတိုက်မိလျှင် အမောပြေသွားသည်။ လှိုင်းသွင်းတိုက်နေသော ပင်လယ်လေက အမောပြေစေသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်နေရာပဲ။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာတော့ ဒီထက် ကောင်းတဲ့ နေရာ မရှိဘူး။ စမ်းပေါက်နဲ့လဲ နီးတယ်။ လေတိုက်လဲ သက်သာတယ်။ ရေလဲ မရောက်တော့ဘူး”

ကိုနန္ဒာသည် ကျောက်ကမ်းပါးဝတွင်ထိုင်ကာ အမိုးအောက်သို့ လှမ်း ကြည့်သည်။ အမိုးအောက်က ထိပ်အပေါက်ကြီးမဟုတ်၊ လင်းလင်း ချင်းချင်းရှိသည်။ မိုးလည်းလုံသည်။ ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် ကြိုးတွေကို ခင်းထားသည်။

“ဒါက ဘာကြိုးတွေလဲ”

www.burmeseclassic.com

"နိုင်လွန်ပိုက်ကြိုးတွေလေ။ တနေ့က ကျွန်းကိုလှော်ကပ်ကြည့်ရ[illegible] ကမ်းနားမှာ တင်နေတာတွေလို့ ကောက်လာတာ။ များများရ[illegible] ကြိုးကျစ်ရမယ်။ ကြိုးကျစ်ပြီး ပျော့ကြိုးလုပ်ရမယ်"

သံချောင်းက သူ့စီမံကိန်းကို ပြောပြသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း သံချောင်းတွင် စိတ်ကူးရှိသည်။ ကိုနန္ဒာသည် ယခုအထိ ဘာမှ စိတ်[illegible] မကူးမိသေး။ သူ့ခြေရာကို သူမတွေ့မိသေး။ သံချောင်းကမူ ကျွန်း[illegible] ပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း အလုပ်လုပ်နေလေပြီ။

သံချောင်းသည် ကမ်းပါးအောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ တော်တော်[illegible] နှင့် ပြန်မလာ။ အတန်ကြာတော့မှ အုန်းသီးလေးငါးလုံးကို ပိုက်[illegible] တက်လာသည်။ ပြီးလျှင် နောက်တခေါက်ဆင်းသွားကာ အုန်း[illegible] လေးငါးလုံးပိုက်၍ တက်လာပြန်သည်။ သူ့တကိုယ်လုံး ချွေးတွေ[illegible] သည်။

ကိုနန္ဒာသည် အုန်းသီးတွေကိုပိုက်၍ တက်လာသော သံချောင်း[illegible] ကြည့်၍ မောနေသည်။ သံချောင်းကို ကူ၍ သယ်ပေးချင်သော်လည်း[illegible] သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ခွင့်မပြု။

နောက်ဆုံးအခေါက် သယ်ပြီးသည့်အခါ၌ အုန်းသီးသုံးလေးဆယ်[illegible] ဖြစ်သွားသည်။ သည်တော့မှ သံချောင်းက ကျောက်ခဲဖြင့် [illegible] အုန်းသီးခွဲပြီး ကိုနန္ဒာကို တိုက်သည်။ သူသည်း သောက်သည်။ သံချောင်း[illegible] က ဆယ်လုံးလောက် သောက်သော်လည်း ကိုနန္ဒာ မသောက်နိုင်[illegible] ငါးလုံးလောက်သောက်ပြီး ရင်ပြည့်နေသည်။ အန်ချင်လာသည်။

"သောက်အုံးလေ"

"တော်ပြီ။ ငါမသောက်နိုင်တော့ဘူး။ အိပ်ချင်ပြီ။ ကိုယ်လက်[illegible] လဲ နာနေပြီ"

ကိုနန္ဒာက အမိုးအောက် ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ ဝင်လှဲလိုက်သည်။

"ဒီမှာတော့ အုန်းသီးတဲ့ စားစရာရှိတာပဲ။ အုန်းသီးမှ မစား[illegible] သယ်ကြာကြာခံနိုင်မလဲ။ သေသွားမှာပေါ့"

ကိုနန္ဒာကမူ အားလျော့ခဲ့ပြီ။ သည်ကျွန်းပေါ်တွင် လှော်လှေမရှိ။ [illegible]လှော်မရှိ။ ကြာကြာနေလျှင် အစာငတ်၍ သေရုံသာရှိတော့သည်။ [illegible]ပင်လယ်ကြီးကိုဖြတ်ကူးရန်ဆိုသည့် ကိစ္စကလည်း မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ [illegible] သံချောင်းတယောက်တည်းဆိုလျှင်တော့ အသက်ချမ်းသာခွင့်ရှိသည်။ [illegible]ကိုယ်ခဲ့လျှင် သူနှင့် သံချောင်းသည် သည်ကျွန်းပေါ်မှာ သေရတော့[illegible]။ သေချင်းသေလျှင် သူက အရင်သေမည်။ သူ့မှာ ခံနိုင်အားမရှိ။ သူတို့အခြေအနေသည် မျှော်လင့်ချက် မရှိသော အခြေအနေ ဖြစ်သည်။

[illegible]ရောဂါဖြစ်၍ တဖြည်းဖြည်းသေမည်လော၊ ရောဂါ[illegible] [illegible] သေမည်လော။ သည့်ပြင်လေ၊ တဘက်လည်၊ ရေငတ်၍သာ [illegible]တော့သည်။

ယနေ့ည ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတိမ်တိုက်တို့ ကင်းသည်။ ကောင်းကင်တွင် လမြင်းက မှိန်မှိန် လင်းနေသည်။ တိတ်ဆိတ်သော ညတွင် ပင်လယ်၏ အောင်သံက ပို၍ ဆူညံသည်ဟု ထင်ရသည်။

အိပ်ချင်သော်လည်း ကိုနန္ဒာ အိပ်မပျော်။

သံချောင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် ဟူးတဲက် [illegible]ကောင်းကာ အိပ်ပျော်နေပြီ။ ကမ်းပါးအောက်က ပင်လယ် လှိုင်းသံတွေ [illegible]ထဲမှာပင် သူ့ဟောက်သံကို ကိုနန္ဒာ ကြားနေရသည်။

ထိုညက ကိုနန္ဒာ အိပ်မပျော်။ ထိုနောက်လည်း ညပေါင်းများစွာ အိပ်မပျော်။

www.burmeseclassic.com

[၁၄]

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် အဖြစ် အပျက် တခုကို ကြုံတွေ့ရသည့်အခါ ပထမဆုံး စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာသော ခံစားချက်ဖြင့် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တုံ့ပြန်တတ်သည်။ အမှားအမှန် စဉ်းစားချိန်မရ။ အတိမ်အနက် ပြန်လှန်စဉ်းစားချိန်မရ။ အချိန်ကြာမြင့်မှ သွေးအေးသွားသည့်အခါ ကျမှသာ ထိုအဖြစ်အပျက်၏ အတိမ်အနက်ကို စဉ်းစားချိန်ရသည်။

ကိုနွယ်သည် စက်လှေပျက်စဉ်ကလည်း သူ့အခြေအနေကို မစဉ်းစား၊ ထိုစဉ်က သူ့စိတ်တွင် ပထမဆုံးပေါ်လာသည့် စိတ်မှာ ကြောက်စိတ် ဖြစ်သည်။ အသက်ရှင်ရေးဖြစ်သည်။ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရေးဖြစ်သည်။ ကမ်းစပ်တွင် သတိမေ့ရာမှ သတိရလာသည့်အချိန်ကလည်း ရှေ့ရေး မစဉ်းစားမိ။ ထိုစဉ်က သူ့အတောင့်တဆုံးအရာမှာ ရေနှင့် အစားအစာ ဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်းပေါ်တွင် အတန်ကြာနေလာခဲ့သည့်အခါတွင်မှ ကိုနွယ် သည် သူ့ရှေ့ရေးကို သုံးသပ်စဉ်းစားမိသည်။

ကျွန်းပေါ်တွင် ရက်ကြာလာသည့်အခါ၌ အစာရေစာလည်း ထုံမြဲလာပြီ။ ရေစရာပိုးရက်များအတွင်းက သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထန်းရည်ကိုသောက်ကြသည်။ ထန်းသီးဆံကို စားကြသည်။ ဝါးရှောက်

မျှင်ကို စားကြသည်။ သို့ရာတွင် ရက်ကြာလာသည့်အခါ၌ မတင်းတိမ် တော့။ အစားအစာကို တောင့်တလာသည်။ တခါတရံ ထမင်းဟင်းထဲ တွင်ပင် စားဖွယ် သောက်ဖွယ်များကို မြင်မက်တတ်သည်။ အရေး အသားကလည်း အစားအစာကို တောင့်တလာသည်။ သူတို့၏ အာရုံ ကြောများသည် ထက်မြက်လာကြသည်။ ထန်းရည်သည် ငှက်ဖျောသည် ဟု ထင်လာရသည်။ စမ်းရေမှာလျှင် ပို၍ ချိုနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဝါးရှောင်းချဉ်ရွက်သည် ပို၍ ချဉ်သည်ဟု ထင်လာကြသည်။ အချဉ်အငန် ကို တောင့်တသည်။

မုဆိုးရဟန်းများသည် သစ်သီး သစ်ဥ ကိုသာ စားနေကြသည်ဟု ကိုနွယ် ကြားဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ခက်သည်က သူတို့ကျွန်းပေါ်တွင် သစ်ပင်သီးပင် များများစားစား ရှာမတွေ့။ အချိုစားလိုလျှင် ဝါးရှောင်း ချိုနှင့် မတော့သီးကို စားသည်။ အချဉ်စားလိုလျှင် ထန်းရည်နှင့် သင်္ဘောသီးကို စားသည်။ သင်္ဘောသီးကို သူတို့တခါမျှ မစားဖူး။ စား ကောင်းသည်ဟုလည်း မထင်။ တနေ့တွင် ကြက်တူရွေးတအုပ်တအုပ် သင်္ဘောပင်ပေါ်ကျလာသည်ကို သံချောင်းတွေ့လာသည်။ သည်တွင် သံချောင်းက သင်္ဘောသီးကို စားကြည့်သည်။ အရသာက ခပ်ချိုချို၊ ချဉ်လည်း ဘာမှုသော်မဖြစ်။ သည်တော့ သံချောင်းက သင်္ဘောသီး ဆက်ခူးပြီးစားသည်။ ကိုနွယ်ကမစားသဲ။ သုံးလေးရက်လောက် ရှိသော့မှ လိုက်စားသည်။ သည်လိုဖြင့် သင်္ဘောသီးသည် သူတို့အစာ ဖြစ်လာသည်။

သူတို့တွင် အချိုအချဉ် စားစရာရှိသော်လည်း ဆားမရှိ။ ရေမှုတ်ကျော်ခဲ့သည့်အခါများ၌ မြွေကိုသိထဲက ဆားဓာတ်တွေကလည်း ရေနှင့် ပါသွားသည်။ သည်တွင် ဆားဓာတ် တဖြည်းဖြည်း ခန်းလာသည်။ ရက်တရက် ထပိုက်လျှင် မျက်လုံးတွေပြာကာ မူးနေတတ်သည်။ မြွေ ကိုက်ကလည်း ဆားဓာတ်ကို တောင့်တလာသည်။ ပင်လယ်ရေကို သောက်ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ခါးလွန်းသဖြင့် များများမသောက်နိုင်။

www.burmeseclassic.com

မြို့ရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အာသာငြိမ့် တင်းနှင့် သောက်ရသည်။ သို့တိုင်အောင် ဆားခါးတံက မလုံလောက်။

သည်တော့ သံချောင်းက နည်းလမ်းရှာသည်။ ဒီရေကျ၍သွားသော အခါ၌ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် ဆားပွင့်က… များ အညီတင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သံချောင်းက ကျောက်ဆောင်… ကြားထဲ လျှောက်ကာ ရံဖန် တလေလေဖြင့် ဆားညှိတွေကို လိုက်ခြစ်… သည်။ ဆားအစစ်ကားမဟုတ်။ သို့ရာတွင် အနည်းဆုံး ဆားအဖြစ်ကား အသုံးဝင်သည်။

ကိုနန္ဒာကမူ ဆားဖော်သည့်တိုင် ဆားညှိများကိုမူ မစားသ… ဆားညှိက ခါးကျင်ကျင်။ အမှိုက်သရိုက်တွေပါသည်။ ခါးသက်သ… အရသာလည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်သည်။ သံချောင်း… က ကိုနန္ဒာ၏ စာအကြောင်းပုံကို မကျေနပ်။

သံချောင်းသည် နဂိုက စိတ်တိုသူဖြစ်သည်။ အစားအသောက်ငတ်… ဖြတ်ကြသည့်အခါတွင် သဘာဝကျစွာ ပို၍ စိတ်တိုလာသည်။ ကိုနန္ဒာ… အစားအသောက် ဇီဇာကြောင်ခြင်းသည် ပို၍ စိတ်တိုစရာ ဖြစ်လာသည်။ ကိုနန္ဒာသည် ဘာမျှလုပ်တတ်သူမဟုတ်။ ကျွန်းရောက်သည်မှာ အ… ကြာပြီ။ သို့ရာတွင် ယခုတိုင် အုန်းသီးမခွဲတတ်သေး။ သံချောင်းက… ကျောက်ခဲနှင့်ခွဲပေးမှ သောက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်း… က အစစအရာရာ ရှာဖွေပေးရသည်။ သို့ရာတွင် သူရှာဖွေပေးတာ… မစားဘဲ ဇီဇာကြောင်သောအခါ သံချောင်း စိတ်ရှုပ်သည်။ သူ့အတွ… မိတွင် တာဝန်ပိုရသည်ဟု သံချောင်းမြင်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ခွန်အားနည်းလာသည်။ အ… သဖြင့် ကိုနန္ဒာက ပိုမိုအားနည်းသည်။ နဂိုကလည်း သံချောင်းလောက် ကိုယ်ခံမကောင်း။ သည်အထဲတွင် အစားအသောက်ကလည်း ရှောင်… နေသည်။ သံချောင်းကမူ နဂိုက ကိုယ်ခံကောင်းသည်။ မိုးသ… မုန်တိုင်းတွေကိုက်လျှင်လည်း အချမ်းခံနိုင်သည်။ တနေ့တနေ့ ကမ်းစပ်…

…ည်းကောင်း။ တောထဲသို့လည်းကောင်း လျှောက်၍လှည့်လာသည်။ …ပေါင်းများစွာ လျှောက်သည်။ ကျွန်းရောက်ကတည်းက ရှာသည် …သည်ဟု မရှိတော့။ သူ့တသက်တွင် နားမကြားဖူး မြင်ဖူးပါလေစဟု …တွေ့ရသည်။ အုန်းပင်တပင်ပြီးတပင်လည်း တက်တိုက်တက်နိုင် …။ သက်လုံကောင်း၍ ကျွမ်းလည်း ကျွမ်းကျင်သည်။ သူ အုန်းပင် …ပုံက ကြည့်ကောင်းသည်။ သူက အုန်းပင်ကို ကားယားခွ၍မတက်။ …ညကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်ကာ မတ်မတ်တက်သွားပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ …ညကို လက်ဖြင့် လှမ်းဖက်ပြီး ခြေဖဝါးဖြင့်ကန်ကာ တလှမ်းချင်း …တက်သွားသည်။ သူ အုန်းပင်တက်ပုံမှာ သက်တောင့်သက်သာ …ည်း။ မြန်လည်း မြန်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် သူကိုယ်တိုင် အုန်းပင်တက်ဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ …တွင် မအောင်မြင်။ သံချောင်းလို မတ်တတ်လည်း မတက်တတ်။ …တတ်တက်ရသည်မှာ ပင်စည်ကိုလက်ဖြင့် ကိုင်မှုတပေး၊ ကိုင်ထား… မရ။ အကိုင်အတွယ်မတတ်က ပြုတ်ကျသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် …က ပင်စည်ကို ကားယားခွ၍တက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပင် …ကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်သည်။ သည်လိုတက်ပုံမျိုးက ပြုတ်မကျနိုင်။ …တွင် ဒူးတွေ၊ ပေါင်တွေ၊ လက်မောင်းတွေ ရှကျန်သည်။ ပင်ပန်း… တလှမ်းတလှမ်းတက်ရပါမည့်အစား မနည်း၊ အားယူရသဖြင့် …လွယ်သည်။

ပထမ အုန်းပင်နှစ်ပင်ကို ကိုနန္ဒာတက်ကြည့်သည်။ သိပ်မြင့်လှသည် …။ ဆယ်ပေလောက်သာ ရှိမည်။ အုန်းပင်ထိပ်ရောက်မှ ခက်ခက် … ရောက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် အုန်းသက်ကြွေးထဲသို့ရောက်အောင် …မဝင်တတ်။ အောက်ဆုံးအုန်းလက်ကို ခါးဆွဲသည်တွင် အုန်း …ပြုတ်ကျကာ လူနှင့်အတူရောပြီး အောက်သို့ကျလာသည်။ အပင်က … ဘာမျှမဖြစ်။ သို့ရာတွင် ခါးနာသွားသဖြင့် သုံးရက်လောက် …ရာမှ မထနိုင်။

www.burmeseclassic.com

သံချောင်းက သူ့ကို အမြဲတင်သည်။ အုန်းပင်တက်၍ အုန်းသီး ကြွေးခဲလျှင် ပထမ အုန်းလက်ကိုမဆွဲရ။ အောက်ဆုံးအုန်းလက် ခွေ၍ ခြောက်နေတတ်သည်။ ပြုတ်ကျမည့်ဆဲဆဲ အုန်းလက်ဖြစ်သည်။ အပေါ်က အုန်းလက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီးမှ ဝင်ရသည်ဟု ပြောသည်။ သံ နောက် သံချောင်းပြောသည့်အတိုင်း ကိုနန္ဒာတက်သည်။ သို့ရာ တပင်ပေါက်တက်ပြီးလျှင် ကိုနန္ဒာ နောက်ထပ် မတက်နိုင်တော့ ပေ။ ထို့ပြင် သံချောင်းကမူ အပင်နှစ်ဆယ်အစိတ်လောက်ကို ဆက်တိုက် တက်နိုင်သည်။

ကိုနန္ဒာနှင့် သံချောင်းသည် အုန်းသီး၊ သစ်သီးနှင့် ငါးဖော ချဉ်ချက်ကို စားရသည်မှာ ကြာပြီ။ သည်တော့ အသားစားချင် သည်။ သံချောင်းက ဒီရေကျသွားသည့်အခါတွင် ကျောက်ချက်ကား များထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ငါးလေးများကို ဖမ်းလာတတ်သ မည်သည့်ငါးမျိုး ဖြစ်သည်ကိုမူ ကိုနန္ဒာမသိ။ အစိမ်း၊ အနီ သရော်မျိုးစုံနှင့် ငါးတွေလည်း ပါသည်။ သံချောင်းက ငါးမျိုး သိသည်။ တခါတလေတွင် ခရုများလည်း ကောက်လာတတ်သည်။ ကလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး။ တချို့ခရုကြီးတွေက ခလေးခေါင်းလော ရှိသည်။ ခွန်ခွန်ခရုတွေလည်းပါသည်။ လုံးလုံးခရုတွေလည်းပါသ သံချောင်းက ခရုအမျိုးမျိုးကိုလည်း သိသည်။ ခွန်ခွန်ခရုကြီးတွေ စေတီခရုဟု ခေါ်သည်။ အဝိုက်ထားသည့် ခရုကြီးတွေက မျက် ဗိုက် ခရုဟု ခေါ်သည် သေသည်ကို ရှင်းပြတတ်သည်။ ကျောက်ဆော တွေ ကြားထဲတွင် သက်ရှိလိုလို၊ သက်မဲ့လိုလို သတ္တဝါတွေလည်း ရသည်။ မျက်တရက်ကြည့်တော့ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံး ထင် ရသည်။ သို့ရာတွင် သေသေချာချာကြည့်လျှင် ကျောက်ဆောင်မဟုတ် ကျောက်ခဲမဟုတ်။ သက်ရှိသတ္တဝါများ ဖြစ်သည်။ တချို့သတ္တဝါ ကျောက်ညွှန့်ဟု ခေါ်သည်။ ကျောက်တုံးဟန် ဆောင်နေတတ် အနေသို့ သတ္တဝါတကောင်ကောင် ရောက်လာသည်နှင့် ပါးစပ်

ကာ ညှပ်ထားတတ်သည်။ တချို့ကိုမူ ကျောက်ပိုးဟု ခေါ်သည်။ မျက်တရက်ကြည့်လျှင် ကျောက်ဆောင်ပေါ်က အဖုအထစ်တွေဟု ထင်ရ သည်။ တကယ်တွင် အဖုအထစ်မဟုတ်။ ကျောက်ပိုးများ ဖြစ်သည်။ အပေါ်ခွံက ကျောက်ခဲကြီးလိုဖြစ်၍ အထဲတွင် အသားရှိသည်။

ကိုနန္ဒာသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်က သတ္တဝါများ၏ သဘာဝကို သံချောင်းပြောပြသဖြင့် သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

သံချောင်းသည် စေတီခရု၊ မျက်နှာဗိုက်ခရု၊ ကျောက်ညွှန့်၊ ကျောက် သည့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်က အကောင်တွေကို ဖမ်း၍ အကျွန်စား သည်။ ကိုနန္ဒာလည်း သူ့လို အစာရေစာ ငတ်သူဖြစ်၍ သည်သတ္တဝါ တွေကို စားချင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာစားသော်၊ သူ့ကို ကျန်းတွင် ၍။ မျက်မြင် ရုတ်ကပင်၍ မစားနိုင်။ အစိမ်းလိုက်စားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုနန္ဒာသည် အသားစားချင်လှန်းသည့်အတွက် မျက်နှာဗိုက်ခရု အစိမ်း စားကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် စားသော်၊ ညှီလွန်းသဖြင့် မျိုမကျ။ အော် ဂလီ ဆန်လာသည်။

တနေ့တွင် သူနှင့် သံချောင်း၊ အုန်းပင်တက်ပြီးနောက် သောင်စပ် အတိုင်း ပြန်လာကြသည်။ သောင်စပ်တွင် ဂဏန်းငယ်ငယ်များကို တွေ့ ရသည်။ ထိုဂဏန်းများမှာ အပြေးမြန်သည်။ လှစ်ကနဲမြင်ပြီးနောက် သို့ ပျောက်သွားသည်။ သည်ဂဏန်းများမှာ သဲဂဏန်းဟု ခေါ်ကြောင်း၊ တချို့ကလည်း မြင်းကောင်းနိုင်းသလိုပြေးသဖြင့် မြင်းစိုင်း ဂဏန်းဟု ခေါ်ကြောင်းဖြင့် သံချောင်းက ပြောပြသည်။

သံချောင်းသည် မြင်းစိုင်းဂဏန်း ဆယ်ကောင်လောက် ဖိုက်ဖမ်း သည်။ မြင်းစိုင်းဂဏန်း ဆယ်ကောင်လောက် ဖမ်းရသည့်အလုပ်သည် လွယ်။ တနိုင်ခရီးရွှေ့ရသလောက် ပေးသည်။ သံချောင်းက မြင်းစိုင်း ဂဏန်း တကောင်ကို ဝါးစားရင်း ကိုနန္ဒာကိုလည်း ပေးသည်။

"သိပ်စားလို့ကောင်းတယ်။ ငါးပြင်ကောင်တွေ အစိမ်းစားသော ညှီရှင် ပါလားကြည့်ပါလား။ ငါးလိုက်ရင် ပုစွန်မြောက်အရသာတွက်လာတယ်။

www.burmeseclassic.com

အသားတာလဲ နန်းကလေးရယ်၊ ခရူစားလို့မရရင် အကို ဒါစားပေါ့၊ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်ဖြစ် စားလို့ရပါတယ်"

သံချောင်းက သူမောကြီးပန်းကြီး ဖမ်းလာသော မြင်းခိုင်းငှက်များကို ကိုနန္ဒာစားဖို့ပေးသည်။

"ဟင့်အင်း၊ ငါတော့အစိမ်းမစားဘူး၊ ရွံတယ်"

ကိုနန္ဒာက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ကာ ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

သည်တွင် သံချောင်းစိတ်ဆိုးသွားသည်။ ကိုယ်က စေတနာနှင့် သူစားဖို့ ဖမ်းပေးသည်ကို ငြင်းပယ်သည်။ ထားတော့၊ သူမစားချင် ငြင်းနိုင်သည်။ ထို့ပြင် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ ကြည့်ပုံနှင့် စကားလုံးများက သံချောင်းကို အထင်သေးသည့်ဟန် ပေါ်နေသည်။ ရှုပ်မထည့်နိုင်လောက်အောင် ငတ်ရသလောဟု ကိုနန္ဒာ ထင်ပုံရသည်။ သူ့အစိမ်းစားပိုင်း၊ ကိုနန္ဒာက အထင်သေးဟန်ဖြင့် မျက်နှာရှုံ့ပြတာ ကြောင်းကို သံချောင်း သတိရသည်။

"သဘောဘဲလေ၊ မစားချင်ရင်လဲ နေပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ငတ်ရင် အစိမ်းလဲ စားမှာဘဲ၊ ဘာမှမရှောင်ဘူး၊ မ တတ် သာရင် လူသားတောင် စားကောင်း စားမှာဘဲ"

ကိုနန္ဒာက သံချောင်းကို တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သံချောင်းကလည်း သူ့ကိုတချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ဘာမှမပြော၊ သံချောင်းသည် အုန်းသီးတွေကိုကိုင်ကာ ရှေ့က ခိုက်ခိုက်ခိုက်ခိုက်နှင့် ထွက်သွားသည်။

ကိုနန္ဒာသည် ရုတ်တရက် ဆောင်းကာနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာတော့ ငိုလာသည်။ သံချောင်းစကားသည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နည်း။ သည်ကျွန်းပေါ်တွင် လူသားတွေ့၍ သူနှင့် သံချောင်း နှစ်ယောက်သာရှိသည် မဟုတ်လော၊ လူသား စားကောင်းစားရမည်ဆိုသော စကားသည် သူ့အသားကို စားမည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကလွဲလျှင် တခြားဘာမှ မဖြစ်နိုင်။

သာမန်အချိန်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်သတ်ကြရုံသာ ရှိသည်။ ထိုရာတွင် ကိုနန္ဒာသည် သူ့စိတ်ကို သူ ဆုံးမသည်။ သည်ကျွန်းကလေး ဟာကျွန်း ပေါ်တွင် လူတို့၏ သူနှင့် သံချောင်း နှစ်ယောက်သာရှိသည် မဟုတ်လော၊ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းသဖြင့် သည်ကျွန်းပေါ်တွင် လူ့အဖွဲ့ အစည်းကလေးတခု ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော၊ သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြမည်ဆိုလျှင် သည်လူ့အဖွဲ့အစည်းကလေးသည် ပြိုကွဲသွားရ တော့မည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ပြန် ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် သံချောင်း၏မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့လျက်ရှိဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သံချောင်းသည် အုန်းသီး သယ်လုံး လောက်ကို ကျောက်ခဲဖြင့်ရိုက်ခွဲကာ သူတယောက်တည်းသောက်သည်။ ပါတိုင်းဆိုလျှင် သူပင် အုန်းသီးကိုခွဲ၍ ကိုနန္ဒာကို တိုက်သည်။ ယခု တွင်မူ သံချောင်းသည် သူ့ဘာသာသူသောက်သည်။ ခေါ်၍ အုန်းသီး မခွဲတတ် ခွဲတတ်ဖြင့် ကိုနန္ဒာခွဲလျှင် သူက အတင်းဝင်ခွဲပေးသည်။ ယခု သံချောင်းသည် အုန်းရည်သောက်၍ အုန်းဆံကို သူ့ဘာသာ ထိုင်စားသည်။ ကိုနန္ဒာ မခွဲတတ် ခွဲတတ် ခွဲနေသည်ကို မမြင်ယောင် ပြုနေသည်။

ကိုနန္ဒာကလည်း သူ့မာနနှင့်သူ၊ သံချောင်းအခွဲခိုင်း စားရတော့မည့် အခြေသို့ သူ မရောက်ခဲ့နိုင်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်းကို အကူအညီ မတောင်း၊ ပထမ အုန်းသီးတလုံးကို ခွဲကြည့်သည့်အခါတွင် အုန်းသီးက ကွဲတော့သွားသည်။ ထိုရာတွင် မိုက်ချက်မမှန်သဖြင့် အခံကြောင်းတွေ ပေါက်ထွက်လာကာ အုန်းရည်တွေယိုစီးကုန်သည်။ သည်တလုံးကို ကိုနန္ဒာ မသောက်လိုက်ရတော့ဘဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ရသည်။

ဒုတိယတလုံးကို ကိုနန္ဒာခွဲပြန်သည်။ ပါးစပ်က အကူအညီမတောင်း သော်လည်း၊ သံချောင်းသည် မနေနိုင်၍ ဝင်လုပ်ပေးလိမ့်မည်ဟု ကိုနန္ဒာ ထင်သည်။ ထိုရာတွင် သံချောင်းက ဘာမျှ လုပ်မပေး၊ သူစားပြီးသည့် အုန်းသီးခွံတွေကို လွှင့်ပစ်ကာ ကမ်းပါးအောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

သံချောင်း မကြာခင် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ကိုနန္ဒာ ပထမထင်သည်။ သို့ရာတွင် အချိန်တန်၍ ပြန်မလာသည့်အခါတွင် ကိုနန္ဒာသည် ကျောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ကျောက်ဆောင်မဲမဲများကြားတွင် တရွေ့ရွေ့သွားနေသော သံချောင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ညနေ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သည်အထိ သံချောင်းပြန်မလာ။

ထိုညက မိုးသက်မုန်တိုင်း တိုက်သည်။ ဒီရေလည်း အတက်ကြမ်းသည်။ လှိုင်းလုံးများသည် ကိုနန္ဒာတို့ ခိုမြဲဘောက်က ကမ်းပါးကို ဆည့်မှာ လာ၍ ရိုက်ခတ်ကြသည်။ လျှပ်စီးတို့ကလည်း တဝင်းဝင်း လက်သည်။ လေသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးများကြားတွင် တရှူးရှူး အော်၍ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် လေတိုက်မြည်သံသည် သေမင်း၏ လေချွန်သံနှင့်တူသည်ဟု ကိုနန္ဒာ အောက်မေ့မိသည်။

ကိုနန္ဒာသည် ညနေစောင်းသောအခါ သံချောင်း ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ အချိန်တန်၍ ပြန်ရောက်မလာသော အခါကြ စိုးရိမ်စပြုလာသည်။ သံချောင်းသည် လှိုင်းပုတ်သဖြင့် ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားပြီလောဟု တွေးမိသည်။

ထိုသို့ တွေးမိသည်နှင့် သည်ကျွန်းပေါ်တွင် သူတယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည်ပါလားဟူသော အတွေးသည် သူ့ကို လွှမ်းမိုးလာသည်။ နဂိုက စိုးရိမ်ခြင်းမှာ သံချောင်းအတွက် စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သံချောင်းအတွက် စိုးရိမ်စိတ်သည် ပျောက်မှန်းမသိ ပျောက်သွားကာ သူ့ကိုယ်သူအတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ကြီးစိုးလာသည်။

သံချောင်းရှိလျှင် အားရှိသေးသည်။ သဘာဝဘက်ကို အတူရင်ဆိုင်မည်သူရှိသဖြင့် အဖော်ရသည်။ တယောက်မကျန်းမာလျှင် တယောက်က ပြုစုနိုင်သေးသည်။ စကားပြောဖော်ရနိုင်သေးသည်။ သံချောင်းမရှိတော့လျှင် သဘာဝဘက်ကို သူ မည်သို့ရင်ဆိုင်သွားရမည်နည်း။ တော်မှ

ခြင်းဘက်ကို မည်သို့ ရင်ဆိုင်မည်နည်း။ သူသည် သဘာဝ နိယာမတရားများ၏ ဒီဇိုင်းနှင့် တော်မှတ်ခြင်းအကြောင်း ကမ္ဘာလောကကြီးမှ မြိုမြီကလေးတမျှနဲ့လို ကွယ်ပျောက်သွားရတော့မည်လော။

လူသည် အန္တရာယ်ကို ကြုံတွေ့လာသည့်အခါတွင် သက်သာရာကို ရှာ၍ တွေးတတ်သည်။ နှစ်သိမ့်မှုကို ရှာကြံတတ်သည်။ ဤသည်မှာ လူ့သဘာဝဖြစ်သည်။ ခိုမြဲသို့ သံချောင်းပြန်လာလျှင် ကမ်းစပ်မှပြန်ရမည်။ တောထဲမှ ပြန်၍မဖြစ်၊ တောထဲတွင် လမ်းမရှိ။ သည်အချိန်သည် ကမ်းလျှမြို့ ဒီရေတက်ချိန်ဖြစ်သည်။ ကျောက်ဆောင် အမြင့်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်တတ်သည်။ သည်လိုဆိုလျှင် သံချောင်း ပြန်လာ၍မဖြစ်။ ဒီရေအကျကိုစောင့်ရမည်။ ဒီရေကျချိန်တွင် သံချောင်း ပြန်ရောက်လာမည် အမှန်ဟု ကိုနန္ဒာယူဆသည်။ သူ အလှုပ်ဆုံးနေလျှင် ယနေ့ည တနေရာတွင်အိပ်ပြီး နောက်တနေ့ မနက် ဒီရေစက်ချိန်တွင် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ကိုနန္ဒာထင်သည်။

သို့ရာတွင် နောက်တနေ့နံနက်လင်း၍ ဒီရေစက်ချိန် ရောက်သော်လည်း သံချောင်းပြန်မလာ။ သည်တော့ ကိုနန္ဒာ ကမ်းပါးအောက်သောင်စပ်သို့ ဆင်းသည်။ မနေ့ကကျနေသော အုန်းသီးကို ကျောက်တုံးဖြင့် မခွဲတတ် ခွဲတတ် ထု၍ သောက်သည်။ သို့ရာတွင် အုန်းရည်ကောင်းကောင်းမျှ လေးငါးလုံးခွဲမှ သူ့ဝမ်းထဲသို့ တလုံးစာလောက်ရောက်သည်။ ကျန်အုန်းရည်တို့က ဘေးသို့ ဖိတ်စင်ကျသည်။

ကိုနန္ဒာသည် သောင်စပ်သို့ လျှောက်၍ ခြေရာတွေ့လိုတွေ့ငြား ကြည့်သည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ မကျလျှင် အရှေ့ဘက်သောင်စပ်တလျှောက်တွင် ခြေရာတွေ့ရန်ကောင်းသည်။

သောင်စပ်တွင် ဝင်ကျွန်ခြေရာများ၊ မြင်းခိုင်ငှက်နင်းခြေရာများ မှာပေါ်နေသည်။ ဒီရေအကျတွင် ခရုနှင့်လှိုင်းကလေးများ တင်ကျန်ရစ်သည်။ ကိုနန္ဒာသည် ခရု လှိုင်းကလေးများကို လိုက်ကောက်သည်။ တော်တော်များများ ကောက်ပြီးသည့်အခါတွင် သည့်ထက် ရှာသော

www.burmeseclassic.com

ခရုခွံကလေးများ၊ ကြွေစေ့ကလေးများကို တွေ့မြင်ရသည်။ သည်တော့ ကိုနေနှသည် ပထမခရုခွံတွေကို လွှင့်ပစ်ပြီး နောက်ထပ် ခရုခွံ လှလှ ကလေးတွေကို ကောက်ယူသည်။ ထို့ထက်လှသော ခရုခွံကလေး များကို ထပ်တွေ့ပြန်သည်။ သည်တော့ ကိုနေနှလက်မြှောက်ပြီးကောက် လာခဲ့သမျှ ခရုခွံတွေကို အကုန်လုံး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ခရုခွံအဆန်းအကျယ်ကလေးတွေကို ကောက်ရခြင်းသည် ကုန်ဆုံး ဘွယ်မရှိ။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ခရုခွံ လှလှ ကောက်ရခြင်းသည် လောကအလယ်တွင် အသိပညာ ရှာရသည်နှင့်တူသည်ဟု ကိုနေနှ အောက်မေ့မိသေးသည်။ အသိပညာတခုကို ရပြီးသည့်အခါ နောက် ထပ် အသိပညာတခုကိုလိုချင်သည်၊ နောက်တခုရသည့်အခါ နောက်ထပ် တခု အကြောင်းကို သိလိုပြန်သည်။ မည်သည့်အခါမှ ကုန်ဆုံးနိုင်ဘွယ် မရှိ။

ဝင်စပ် ကိုနေနှ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဆင်း၍ ခရုခွံကောက်နေသည်မှာ ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိ။ အားငယ်စိတ်၊ အထီးကျန်စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်လိုသဖြင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် လုပ်နေခြင်းမျိုး သာ ဖြစ်သည်။ ကမ်းစပ်ကိုဆင်းစဉ်က သံချောင်းခြေရာကို ရှာကြည့်သည်။ သံချောင်းခြေရာကို ရှာမတွေ့သည့်အခါတွင် သူ့အာရုံကို သူပြောင်းလဲ ပြီးဖော်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ တခြားရည်ရွယ်ချက် တွေတွေထူးထူးမရှိ။

ထိုနေ့က ကိုနေနှသည် အုန်းပင်မြင့်မြင့် တပင်ကိုတက်၍ အုန်းသီး လေးငါးလုံးကို ချွတ်သည်။ ထို့ထက်ပို၍ သူမတက်နိုင်။ ဆာလွန်းမက ဆာသည့်အခါကျမှတော့ သောင်ပြင်က မြင်းခိုင်းဂဏန်းကို ဖမ်း၍ စား သည်။ သိပ်ကြီးကြီးမဟုတ်။ အလွန်ဆုံးရှိမှ ငါးမူးစေ့ ဝိုင်းလောက်သာ ရှိမည်။ အသားကနူးညံ့သည်။ အရသာကချိုသည်။ ထို့နောက် ငါး ပေါက်ကလေးကို တဝစားလိုက်သည်။

သည်တော့မှ သံချောင်းတောကို သွားသွားရ၍ အမှတ်ရသည်။ ဆာ လွန်းမက ဆာတော့ သူမနေနိုင်။ အစိမ်းစားရပြီ။ အစိမ်းစားသည်ကို

ရှုမြိုးသည့်ငြိမ်ရောင်းစောတော့ သံချောင်းကို သူအထင်သေးခဲ့သည်။ ယခု သူဝင်လည်းပြီမဟုတ်လော။

သည်နေ့လည်း မုန်တိုင်းကဆက်၍တိုက်သည်။ သည်မုန်တိုင်းသည် တော်တော်နှင့် စဲမည်မထင်။ လေးငါးရက်လောက် ဆက်တိုက် တိုက် မည့် မုန်တိုင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် သည်လို ရာသီမျိုးဆိုလျှင် မုန်တိုင်းသည် ဆက်တိုက် တိုက်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သောင်စပ်တွင် တမိုင် နှစ်မိုင် လောက် လျှောက်၍ သံချောင်းကို ရှာပြီး မတွေ့သည့်အဆုံး၌ ကိုနေနှသည် သူ့နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

မိုးရွာလည်း ဖြစ်တက်စပြုပြီ။

www.burmeseclassic.com

[၁၄]

မုန်တိုင်းတိုက်နေသည်မှာ ငါးရက်ရှိသွားပြီ၊ တချို့တချို့တွင် မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာသည်။ ကိုနန္ဒာသည် မိုးပါးသည့်အချိန်ကလေးတွင် စမ်းပေါက်သို့ ဆင်း၍ ရေခပ်သည်၊ စမ်းပေါက်များက ဝါးအရောင်နှင့်ရွက်များ ... သည်။ မုန်တိုင်းတိုက်သဖြင့် ကျောက်ဆောင်တွေပေါ် လှိုင်းလေ ... ရသည်မှာ ထိတ်လန့်ဖွယ်။ လေဆောင့်တိုးလိုက်သည့်အချိန်တွင် သစ်ပင် ... သွားတတ်သည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီးများကလည်း ရေညှိနှင့် မိုး ... ကြောင့် ချောနေသည်။

ညတွင် လေသည် ကျောက်ဆောင်တွေကြားမှာ တချွီချွီ အော် ... သည်။ လှိုင်းလုံးများကလည်း ဝေါသံကြီးဖြင့် ကျောက်ဆောင်များ ... ဝင်ဆောင့်ကြသည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် မိုးမြိတ်မှောင်မှောင်နေသည် ... တခါတရံတွင် ပင်လယ်ထဲက အရောင်ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်တို့ကိုမြင်ရ ... သည့်အရောင်များမှာ ပင်လယ်ရေပြင်က မီးစုန်းခေါ် တောက် ... ဖြစ်သည်။ မီးစုန်းများသည် ပင်လယ်ပြင်တွင် ပေါ်သွားလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်ဖြင့် ကွက်တိကွက်ကျား တောက်နေကြသည်။

ကိုနန္ဒာသည် မိမိမြုံထဲရှိ လေကွယ်ရာ ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် ... တိုးဝင်ကာ ခွေလှဲလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သည် တရှိန်ရှိန် ပူနေသည် ...

မုန်တိုင်းကတိုက်၊ မိုးကသည်းသဖြင့် အစာအားမိသာခဲ့သည်ကို နေ့လည်ကတည်းက သူသတိထားမိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့တွင် အစာအားထက်ကို ကာကွယ်ရန် အဝတ်အစား မရှိမရှိ။ သူ့တွင် ဝတ်ထားသည့် တောင်းကိုနှင့် ရှပ်အင်္ကျီသာရှိသည်။ စောင်ပါသည်မရှိ၊ သည့်အချမ်းဓာတ်ကို ကြည့်၍ ခံနိုင်မှသာ သူ အသက်ရှင်မည်ထင်ရှိ။

ကိုနန္ဒာသည် သူ့ခေါင်းရင်းက ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် သွင်ထားသော နှစ်ဆယ်တန် အရွက်အစိတ်ကို သတိရသည်။ သို့ရာတွင် သမ္မာနွှင်းမြေသကဲ့သို့ သူ့ငွေငါးရာသည် အသုံးကျသေးသနည်း။ ... လည်း ဝယ်၍မရ၊ အဝတ်အထည်လည်း ဝယ်၍မရ၊ ဆေးဝါးလည်း ဝယ်၍မရ၊ သယ်ယူမည့်နေရာတခုတိုး မရှိတော့၊ ထိုငွေတွေသည် အသုံးကျသေးသနည်း။

ကိုနန္ဒာသည် ပထမရက်များတွင် သူဆွတ်လာသည့် အုန်းသီးများမှ အုန်းရည်ကို သောက်၏၊ စမ်းပေါက်မှရေကို ခရုခွံဖြင့် ခပ်ယူခဲ့၏။ သို့ရာတွင် နောက်ရက်များ၌မူ သူ့တွင် အုန်းသီးသောက်ရန် မရှိတော့၊ အုန်းရည်ကိုင်စောင်းလည်း အုန်းသီး ခွဲနိုင် သည့် အင်အား မရှိတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် စမ်းပေါက်ကရေကိုသာ ချွေတာသောက်ရသည်။

ယနေ့တွင်မူ ကိုနန္ဒာစမ်းပေါက်သို့ ရေခပ်မဆင်းတော့၊ မုန်တိုင်းက မရတိုင် မြဲးထန်စွာတိုက်နေသဲဖြစ်သည်။ အဖျားကလည်း မပျောက်၊ သည်တော့ ကိုနန္ဒာ မိမိမြုံမှာသာ မှိန်းနေသည်။ ပထမရက်များက ... လှမ်းဆွတ်ယူနိုင်ခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် နောက်ရက်များတွင် ... များ မရှိလှတော့။

သံချောင်းကလည်း ဖြန်မလာ၊ သည့်အတိုင်းထားနေပါက ကိုနန္ဒာသည် အဖျားကြောင့် လည်းကောင်း၊ အစာငတ်၍ လည်းကောင်း ကြည်ချိချိုး လုံးပါး ပါးရတော့မည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုနန္ဒာသည် အဆိုးဆုံး အခြေအနေကို ကြိုတွေးထားရသည့်အခါ[...] စိတ်ညစ်စရာတွေကို မတွေးတော့။ ကြည်နူးစရာ၊ နှစ်သိမ့်စရာတွေကိုသာ ရွေး၍ တွေးသည်။

ကြည်နူးစရာများကို တွေးရသည့်အခါ သူ့ချစ်သူ သွယ့်အကြောင်း ကို တွေးရသည်က အကြည်နူးဆုံးဖြစ်သည်။

သွယ်နှင့် ကိုနန္ဒာတွေ့ပုံက နည်းနည်းထူးဆန်းသည်။

သည်တုန်းက သူက စာမေးပွဲကျသဖြင့် အဖြစ်မှတ်ကာ လုပ်သား[...] တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းတက်နေသည်ဖြစ်သည်။ နေ့လည် စာအုပ်ရော[...] ပြီးလျှင် ညစာကို ထမင်းဆိုင်တွင်စားကာ 'လုပ်သား' သို့ သွားတက်[...] သည်။ ကိုနန္ဒာ ကျောင်းဆင်းသည့်အခါမှ အင်းစိန်လေဘာကယ်[...] စီးကာ သွယ်ရှင်းသုံးယောက်စုနေကြသည့် သမိုင်းက အခန်းကလေး[...] ပြန်ရသည်။

တညတွင် ကိုနန္ဒာသည် အင်းစိန်လေဘာကယ်ကိုစီး၍ ရန်ကုန် ဘူတာ[...] ကြီးမှ သမိုင်းသို့ ရထားစီးပြန်သည်။ ဘူတာကြီးမှာ သူ့လိုရထား[...] ပြန်မည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို တွေ့ရသည်။ သည်အထဲတွင် သွယ်တို့ ကျောင်းသူတသိုက်လည်း ပါသည်။ သွယ်တို့တသိုက်နှင့် မ[...] ဝေး ဘူတာကြီးထဲတွင် ဆုံတတ်၍ မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီ။ 'လုပ်သား' တွင် စကြံမှန်း အချင်းချင်းသိနေကြပြီ။ သို့ရာတွင် စကားမပြောဖြစ်[...] သေး။ သူ့နာမည် ကိုယ့်နာမည်လည်း မသိကြသေး။

သွယ်တို့သုံးယောက်က တွဲတက် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းတက်တော့လည်း အတူတူ၊ ကျောင်းပြန်တော့လည်း အတူတူ။ ရထားကလည်း[...] တော့လည်း သမိုင်းဘူတာမှ ဆင်းကြသူချည်းဖြစ်သဖြင့် တရပ်တည်း[...] နေသည်ဟု ကိုနန္ဒာ တွက်သည်။

သွယ်တို့သုံးယောက်ထဲမှာ တယောက်က မစန်းမြိုင်။ သူက အသာ[...] မြမြ၊ ပိန်ပိန်။ မျက်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်း။ မျက်ခုံးမပါ။ ကြည့်လို့[...] တယ်က ဘာရှုတ်ကျပြားမှန်း သိသာသည်။ မျက်နှာချင်နေပုံတောက်ရ[...]

[...]ယောက် အစိတ်တော့ အနည်းဆုံး ရှိမည်။ သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ [...]အလှဆုံး၊ ခေတ်အဆန်ဆုံး၊ အဝတ်အစား၊ အသင်အဆန်း မပေါ်[...] [...]ကိုနှင့်၊ သူ့ခါးဖေါ်သို့ အရှင်ရောက်တတ်သည်။ သူ့အဖေသည် [...]ယင်က ဝတ်သတ်လိုင်စင် ရှုးသည်ဟု ဆိုသည်။ ယခုခေတ်တွင်မှ [...]ိုင်စင်မရတော့။ သို့ရာတွင် တရုတ်သိုလ်ကျောင်းဆောင်များသို့ ဝက်သား [...]ငှင်းရန် တရားဝင် လိုင်စင်ရသူက သူ့ကို တဆင့် ပြန်ရောင်းသဖြင့် [...]သားသတ်လုပ်ငန်းကိုတော့ လုပ်နေရဆဲ ဖြစ်သည်။ သူက တရားဝင် [...]ိုင်စင်ရသူကို ရာနှုန်းဖြင့်ပေးရသည်။ တရားဝင်လိုင်စင်ရသူက သား[...]လုပ်ငန်းနှင့် ဘာမှ မဆိုင်။ မစန်းမြိုင့် အဖေက ပေးသောငွေကို [...]ထိုင်ယူရုံသာ ရှိသည်။ တကယ် သားသတ်လုပ်ငန်းကို လုပ်ရသူက မစန်းမြိုင့်၏ အဖေ။ သည့်တော့ ယခင်ကလောက် ဝင်ငွေမကောင်း[...]ည့်တိုင် သူ့ခေတ်နှင့်သူ ဝင်ငွေမနည်းလှ။ ထို့ကြောင့် မစန်းမြိုင်က [...]ကိုမိုင် စားနိုင်သည်။

နောက်တယောက်က ထားထားဦး။ သူက ဖိုးဖိုးဖတ်ဖတ်။ သူတို့[...]ထဲမှာ အရှည်ဆုံး၊ အသွက်ဆုံး။ သူ့မိဘများကမူ ယခင်က ရက်ကန်း[...]ကလေး တာကလေးရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ယခုတော့ ရက်ကန်းယက်[...]ည့်အလုပ်က ကုန်ကြမ်းမရ၍ ဝင်ငွေမကောင်းတော့။ သားသမီးတွေ[...]လည်းများ၍ အကြီးမထားထားဦးက အလုပ်ဝင်လုပ်ကာ 'လုပ်သား' [...] တက်ရသည်။ ထားထားဦး အကြောင်းကိုတော့ ကိုနန္ဒာ သည်[...]ာက်မှသာ သိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို သွယ်ပြောပြ၍[...]ာင်ကျမှ သိရခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အထဲတွင် သွယ်က အချောဆုံးဟု ကိုနန္ဒာထင်သည်။ သွယ်၏[...]ဘားက မရှိမည်။ သို့ရာတွင် အသားအရည် ရွှန်းစိုနေသည်။ သူ့[...]က်နှာသည် အစဉ်ပြုံးနေသည်ဟု ကိုနန္ဒာထင်သည်။ မျက်လုံးများ[...]လည်း အရည် လဲ့နေကြသည်။ အရပ်က ခပ်မြင့်မြင့်။ ကိုယ်လုံး[...]ယ်သွယ်။ အထူးခြားဆုံးက ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ဖြစ်သည်။ အဝတ်

www.burmeseclassic.com

အစားအဆန်တွေ တနေ့တမျိုး ပေါ်နေသည့်ခေတ်ထဲတွင် သွယ်၏ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုက ဘာမှမထူးဆန်း။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု တကျ တည်းသာ ဖြစ်သည်။ တခါတလေလျှင်လည်း တက်ထရွန်ပြောင် အင်္ကျီ ထူထူနှင့် တက်ထရွန်ပြောင် ထဘီကိုသာဝတ်သည်။ အဝတ်အစား အဆန်းများသည် ဆန်းဆန်းများသောအခါ၌ မှိုသွားကာ ထိုကြား တွင် အမြဲသည် အဆန်းဖြစ်နေသည်။ သူများက ကာဇက၊ မော် တော်ရေ၊ လိုင်းကြီး စသည်တို့ တနေ့တမျိုး လိုက်လိုင် ဝတ်ကြချိန်တွင် သွယ်ကမူ တက်ထရွန် အင်္ကျီနှင့် တက်ထရွန် လုံချည်ကိုသာ ဝတ်သည်။ မေန်းမြို့က ဆံပင်ပုံကို တလတမျိုးပြောင်း၍ နှုတ်ခမ်း ဆိုးသော၊ ထူ လိမ်းသော်သည်။ ထားထားနိုက စွာပါးကွက် ဆိုသည်လော မ ပါးတွင် သစ်ရွက်ပုံ အစင်းအစင်း ပါးကွက်ချယ်တတ်သည်။ သွယ် ဆံပင်ကိုလည်း အထူးပြင်ဆင်ခြင်း မရှိ။ ပါးကွက်လည်း မချယ်။ မျက် ကပ်လည်း မရှိ။ နှုတ်ခမ်းနီပါးပါးကလေး ဆိုးသည်မှ လွဲလျှင် အခြား တလည်း မွမ်းမံပြင်ဆင်မှုဆို၍ ဘာမှ မရှိ။

အဆန်းတွေကို မြင်ရဖန်များသော် ထိုအဆန်းများသည် မှိုသွား သည်။ ထိုအထဲတွင် သွယ်၏ အမြဲသည် ဆန်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနန္ဒာ သွယ့်ကို အထူးတလည် သတိပြုမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုညက လော်ကယ်ထွက်တော့ သွယ်တို့ သုံးယောက်က နှစ်ယောက် ထိုင် ခုံကလေးတခုမှာ ကျစ်ကျစ်တည်းတည်း ထိုင်လိုက်ကြ သည်။ ကိုနန္ဒာက နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံဘေး လူသွား စင်္ကြံမှာ မတ်တတ် လိုက်လာသည်။ အနီးက ခုံရှည်တွင် ထိုင်နေသူမှာ မည်သူမှန်း မ သိ။ ရထားတွင် သူတို့ချင်း စကားပြောသည့်ကြားထဲက သူ့ဘေးမှ အမျိုး သမီးသည် သွယ်ဖြစ်ကြောင်း ကိုနန္ဒာသိရသည်။ ရထားက ထွက် သည်။ သည့်အထဲတွင် မီးမရှည်သဖြင့် တတွဲလုံးမှောင်မဲနေသည်။ လ ဘေးပေါ်င် တဖိုင်ဖိုင်ကျန်ခဲ့သော မီးတိုင်များမှ အလင်းရောင်များ

...လျှင် ဘာတို့မျှပင် မြင်ရမည်မဟုတ်။ ယခုမှ ထိုအလင်းရောင်များ ...ကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မြင်ရသည်။

ရထားက ဟံသာဝတီ ဂိုဒေါင် ရောက်တော့ အမြန်နှုန်း လျော့ ...သည်။ ဟံသာဝတီဘူတာကိုဝင်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သည့်တွင် ...နားမှာ တစ်တခု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သည်။ သူ့ဘေးမှ ...ယောက် ရထားပေါ်မှ ခုန်ချရန် သူ့ကို တိုးဝှေ့ထွက်သွားသည်ကို ...သိလိုက်သည်။ မရှေးမနှောင်း အမျိုးသမီးတယောက်၏ အော်သံ ...လည်း ကြားလိုက်ရသည်။ သည့်တွင် ဘာရယ်ထင်မည်။ ကိုနန္ဒာ ...များက ထိုသူ့ထံ အလိုလိုရောက်သွားကာ ဖမ်းချုပ်မိလျက်သား ...နေသည်။ စဉ်းစားတွေးတော၍ လုပ်ခြင်းမဟုတ်။ မျက်စိနားတွင် ...မြင်လိုက်၍ အလိုလို မျက်တောင် ခတ်မိပြီးသားဖြစ်သလို လက်က ...လို ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူက ရုန်းသည်။ သို့ရာတွင် ...ကြ၍ ထိုလူမလွတ်တော့။

အကြောင်းကို စုံစမ်းတော့ ထိုလူသည် သွယ့်လက်က လက်ပတ်နာရီ ...ဖြုတ်ကာ ရထားအရှိန်လျော့တုန်း ခုန်ဆင်းရန်ဖြစ်သည်။ သူ ...လက်ပတ်နာရီကို ဖြုတ်ပုံကလည်း သင်းသည်။ လက်ပတ်နာရီကို မိမိရ ...ကိုင်ပြီး ဆောင့်ဆွဲဖြုတ်သည်။ သည့်တွင် နိုင်လွန်ကြိုး သေးသေး ...သည် ပြတ်သွားကာ နာရီလည်း သူ့ လက် ထဲ ပါ သွား သည်။ ...ကဖြုတ်၍ ယူရသည်က ခက်ချင်ခက်ဦးမည်။ ဆောင့်ဆွဲဖြုတ်ရသည် ...လွယ်သည်။ ထိုလူသည် သည်လိုဆွဲဖြုတ်နေသည်မှာ မည်မျှကြာပြီ ...၊ အကျက်အကွင်းကို ကောင်းကောင်းမြင်တတ်သည်။ ရထားလည်း ...လျော့သည့် အချိန် ဂိုဒေါင်ဘေးက်လို မှန်းကွယ်၍ ကောင်း ...နေရာ စသည်ဖြင့် အချိန်နေရာတိုက်ကို ရွေးချယ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ...ရာတွင် သည်တခါတွင်မှ အချိန်နှင့် နေရာအရွေးကောင်းသော်လည်း ...ကျော်ချမှုကိုတော့ လိုက်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်က ကိုနန္ဒာကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ ဘုတ္တာသည်
တော့လည်း ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်နှင့် ကိုနန္ဒာ စကားကောင်းသောသည်
ဘဉ်ကြသည်။ ကျောင်းဆင်းလျှင် ဘုတ္တာကြီးတွင် ဆုံကာ သ
ရောက်လျှင်လည်း အတူတူ ဆင်းကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်က ဘုတ္တာ
အဝေးဆုံးဖြစ်၍လည်း ကျွန်ုပ်ကို ညနေ့လိုလို အိမ်တိုင်ယာရောက်အောင်
ဖြစ်သည်။ သည်တော့ တအိမ်လုံးနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသည်။
ပထမတုန်းကတော့ ကျွန်ုပ်က သူတို့အိမ်ကို မခေါ်ချင်။ သူ့အိမ်
ကျွန်ုပ်မခေါ်ချင်သည့်အကြောင်းကို ဖေဖေ ကိုနန္ဒာနားမလည်။ နောက်
တော့မှ အကြောင်းကို ရေရေရာရာ သိလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
မြို့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ဖေဖေသည် အရင်ခေတ်တုန်းက လျှပ်စစ်ဓာတ်
အလုပ်လုပ်သည်။ အသက်သိပ်မကြီးသေးသော်လည်း ကိုယ့်ဆ
သေနေသဖြင့် ပင်စင်ယူလိုက်ရသည်။ ဖေဖေအလုပ်လုပ်စဉ်က ကျွန်
ကလည်း ငယ်သေးသည်။ ငါးငွေကလည်း အသင့်အတင့်ရှိသ
သို့ရာတွင် ဖေဖေ ပင်စင်ယူရသည့်အချိန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူလားမြောက်
သည့်အချိန် သွား၍ တိုက်ဆိုင်သည်။ သည်တွင် ငွေရေးကြပ်ကြပ်
ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု ဒုက္ခရောက်ရသည်။ မေမေက အိမ်တွင် အိမ်
ကလေးဖွင့်သည်။ ဆေးလိပ်၊ မီးခြစ်၊ မီးပြား စသည့် တိုလီမိုလီက
တွေ ရောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်အစ်ကိုကြီး ခင်မြသီက ဆယ်တန်းမအောင်
သောအခါ စွပ်ကျယ်စက်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ သူတို့မွေးချင်း
တွင် ကျွန်ုပ်က ပညာတော်သည်။ အ တန်း တိုင်းကို နှစ်ချင်းပေါက်
အောင်သည်။ ကျွန်ုပ်ဆယ်တန်းအောင်တော့ ရုံးတရုံးမှာ အောက်
စာရေးရသည်။ အလုပ်တစ်ကြိမ် 'လုပ်သား' သို့တက်သည်။ မေမေက
မနက်စောစောကြီး ကမ္ဘာကျော်ထမင်းဟင်းကလေးဖြင့် ရုံးသို့ ပြေး
ညကိုးနာရီကျမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သော ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်၍ရင်မော
ကျောင်းမတက်ရန်တားသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကို တားမရ။
အောက်တွင် ကလေးခြောက်ယောက် ရှိသေးသည်။ သည်ကလေးမျိုး

ယောက်ကို လူလားမြောက်အောင် ပညာသင်ပေးဖို့ကိစ္စသည် သူ့
တာဝန်ဟု ယူဆသည်။ အမကြီး ခင်မြသီသည် စွပ်ကျယ်စက် သံသရာမှ
ထွက်နိုင်မည် မဟုတ်။ သူက ပညာကလေးတလည်း တော်သည့်
ခါ 'လုပ်သား' သို့တက်လျှင် ဒီပလိုမာကလေးတစ်ယောက်တော့ ရနိုင်သည်။
ဒီပလိုမာကလေးရလျှင် သည့်ထက် လခကောင်းသော နေရာကလေး
နေရာသို့ တနေ့နေ့တော့ရောက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီပလိုမာကလေး
ကတော့ ရအောင်ကြိုးစားသည်ဟု ကျွန်ုပ်ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။
တည ကိုနန္ဒာ ကျွန်ုပ်ကို လိုက်ပို့သည့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မေမေ ဆိုင်
မပိတ်သေး။ သည်တွင် မေမေခေါ်သဖြင့် ကိုနန္ဒာ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်သို့
ပထမဆုံး ရောက်ခဲ့သည်။
ကျွန်ုပ်တို့အိမ်က သွပ်မိုး၊ ထရံကာ။ ကိုယ်ပိုင်အိမ် ဖြစ်သော်လည်း
ကျဉ်း၍ လူများနေ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမတွေကလည်း
ယောက်။ သည့်အထဲ မေမေ့အမေတယောက်လည်း ရှိသည်။ အိမ်
ကျဉ်းကလေးထဲတွင် လူဆယ့်တစ်ယောက် နေရသည်။
ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကလေးတွေက အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ အိပ်ရသည်။ အိမ်
ရှေ့ခန်း ဆိုသည်မှာ ရှုံကျန်အိမ်လို့ ထုံးစံအတိုင်း၊ နေ့တွင်ဧည့်ခန်းဖြစ်၍
ညဘက်ကျမှ ခြင်ထောင် ထောင်ရသည့် အခန်းမျိုး ဖြစ်သည်။
နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အကြီးမတသိုက်က အိပ်ခန်းထဲတွင် အိပ်သည်။
တွေ ထပ်ဖြစ်လာတော့ လှုပ်လှုပ်လဲလဲ နေနိုင်ရန် အတွင်း
ကို နေရာချယ်ပေးပြီး ဖေဖေတို့က အပြင်ခန်းသို့ ထွက်ရသည်။
ထိုညက ကိုနန္ဒာရောက်သွားသည့်အခါ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ခြင်ထောင်
ချထောင်နေပြီ။ တချို့ ကလေးတွေက ကြမ်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျား
မှောက်၍ စာကျက်နေကြသည်။ ဧည့်သည်လာသည်ဆိုတော့ ခြင်ထောင်
ထဲမှ သိမ်းဟယ်၊ အိပ်ရာသိမ်းဟယ် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။
ကျွန်ုပ်က ကိုနန္ဒာကို အားတုံ့အားနာဖြင့် ကြည့်သည်။ သူ့အမြင်
ကို ပြုံးသဖြင့် ရှက်နေပုံလည်း ရသည်။ သည်တော့ ကိုနန္ဒာက

www.burmeseclassic.com

သည့်အမြဲအနေအထားလုံးကို သတိမထားမိဟန် ပြုရသည်။ မေမေ... အားနာစကား ဆိုသည်ကိုပင် မကြားဟန်ပြုကာ တခြားစကားတွေ... လျှောက်ပြောသည်။

သည့်နောက်တော့ အဝင်အထွက် ရှိသွားသည်။ လက်ပံတံတား... အမြဲတမ်းရထားတွဲက ကူညီသည့်အထွက်ကြောင်းတကြောင်း၊ ညစဉ်အိမ်... ယာရောက် လိုက်ပို့သည့်အထွက်ကြောင်းတကြောင်း မေမေတို့မေမေ... ကလည်း ကိုနန္ဒာကို ကျေးဇူးတင်ကြသည်။

မနက်ဖြန်နှင့် ထားသားစီးတို့ကတော့ သွယ်ကို ကိုနန္ဒာနှင့် ဆော... ဆိုရာတွင် မအောင်မြင်သော ကျွာဆရာဟု၍ သူတို့မသိကြ၊ ဦးထွန်း... အမည်ရှိသော သိကြသည်။ သွယ်တယောက်သာ ကိုနန္ဒာဟု သိသည်။ ကိုနန္ဒာမျက်ကွယ်တွင် သူတို့က သွယ့်အား 'မင်းအမျိုးသား'ဟု ... ... ပြောကြသည်။

ပထမကတော့ သွယ်ရှက်သည်။ သူတို့က 'မင်းအမျိုးသား'ဟု ... တိုင်း၊ သွယ်က သူတို့ကို လက်သီးလေးဖြင့် ထုသည်။ သို့ရာတွင် ... တော့ ရိုးသွားသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျောင်းဆင်းချိန် ... ကြီးသို့ ကိုနန္ဒာ မရောက်လျှင် "ကိုယ့်အမျိုးသား မလာသေးဘူး"... နောက်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် တကယ်က ဘာမျှ ဖြစ်ကြသည်မဟုတ်၊ ကိုနန္ဒာကလည်း ဝဥာဏ်ထိလုပ်ပြသည်မှအပ ဘာမှမပြောသေး။

သည့်တုန်း ပြဿနာတခု ပေါ်လာသည်။ ပြဿနာက သွ... မောင်ထယ် မျိုးဆွေ့ပြဿနာ၊ မျိုးဆွေက သွယ့်အောက် နှစ်ယောက်... ဖြစ်သည်။ အသက်က ဆယ့်ငါးနှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်သာ ... မည်။ နှစ်ဘန်းရောက်နေပြီ။ ကာလအလျောက် ဆံပင်ရှည်... ထားချင်သည်။ ဂီတာကလေး တီးချင်သည်။ ပုဆိုးဝတ်လျှင်... အဆင်ဆန်းဆန်း ကွက်ကျတော့မဟုတ်။ ချက်ပြုတ်ဝတ်တတ်သ... သို့ရာတွင် နံပါတ်တို၊ ဘာတို့လောက်အထိ ဝါမရှင်သေး၊ တရေ့...

...ပြကာ ကောင်ကလေးတယောက်ကို ဓားနှင့်ထိုးသဖြင့် ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရသည်။ သည်တော့ တရားရုံးသို့ ရောက်သည်။ သည်တော့ ...နှင့်တကွ သွယ့်မေမေတို့ မေမေကြီးကပါ ကိုနန္ဒာကို အကူအညီ တောင်းကြသည်။ အာမခံကိစ္စ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်ကိစ္စတို့ကို သွယ့်မေမေ ...ကိုမလုပ်နိုင်။ သွယ်တို့လည်း မလုပ်နိုင်။ ကြီးကြီးမားမား ယောက်ျား... သွယ်တို့အိမ်တွင် တယောက်မှမရှိ။ တောင်ပါသေး၏။ ဖခင်ရော... မကြီး။ တရားလိုက အမှုကိုဖြိုလိုက်၍ တရားရုံးကလည်း ဆုံးမ လွှတ် ...လိုက်သည်။ ရပ်ကွက်သူကြီးရုံးရှာနှင့် ကြေအေးသွားကြသည်။

သည်အမှုဖြစ်ကိုမြင်တော့ အိမ်တအိမ်တွင် ထိုးမိတောင်တော့ ရှိခဲ့... ကိုနန္ဒာထင်သည်။ သူတို့မှူးချုပ်ထဲတွင် သူ့အမ တင်တင်မြ၊ သူ့အမ တင်တင်လှ၏ သားသမီးထဲတွင် တင်ထွန်းအောင်၊ သွယ်တို့ ...ချုပ်ထဲတွင် မျိုးဆွေ။

တင်ထွန်းအောင်လို အရာရှိကြီးသားသမီးလည်း ပြဿနာရှိသည်။ မျိုးဆွေလို မြို့နယ်အလက်တန်း ... ရောက်လာ သားသမီးလည်း ပြဿနာ ရှိသည်။ သည်ပြဿနာသည် ယနေ့လူငယ်ပြဿနာ၊ ခေတ်ရေစီး ကြောင်းဘဲဟု ဆင်ခြေတောမျိုး မဖြစ်။ သည်လူငယ်တွေသည် တတ် ...သည်။ အားမာန်ရှိသည်၊ သည်တက်ကြွမှုနှင့် အားမာန်ကို အကောင်း ...က်တွင် အသုံးချနိုင်က ကောင်းမည်ဟု ကိုနန္ဒာ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ...ထဲတွင် မချုပ်မဲ့ ဖြစ်နေသော် သူ ဘာမှမတတ်နိုင်။ သူလည်း မခြို ...တော်။

ကိုနန္ဒာနှင့် သွယ့်တို့ကို ပြန်ကောက်ရလျှင် မျိုးဆွေကိစ္စ ပြီးသည့် နောက် သူတို့အချစ်အနေ တိုးတက်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကိုနန္ဒာက ...မြို့လက်မြို့ ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ဖွင့်မပြောခင်ကတည်းက သွယ်က ...သည်၊ သူ့ကိုချစ်နေသည်။ ကိုနန္ဒာ ပါးစပ်က စကားထွက်လာလျှင် ခေါင်းညိတ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သည်။ ယခု ကိုနန္ဒာ့ပါးစပ်က ထွက်လာ တော့ သွယ်က ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် သူတို့အချစ်ရေးသည် သိမ်မွေ့နက်နဲခြင်းမရှိလှ။ ချစ်သူ ဘဝဖော်ကြသည်။ ရွှယ်ရုံဆင်းလျှင် သွားကြိုရသည်။ ညနေကျ အဆောင်တွင် ထိမ်ပြန်ပို့ရသည်။ ချစ်စကားတွေပြောကြသည်။

ထိုရာတွင် တခါးတခါ မိဝေဝေဆောင်ဘို့ ပြောသည့် အခါ ကျနော် ရွှယ်သည် လွယ်လွယ်နှင့်အဖြေမပေး။ စည်းကမ်းချက်က များသည်။ ကိုဖုန်းစာမေးပွဲအောင်၍ အလုပ်အကိုင်အတည်တကျဖြစ်ရမည်။ ယခု ကျောင်း မလျှောက်လှုပ်နေသည်ကို ရွှယ်ကမကြိုက်။ ကိုဖုန်းအလုပ် အကိုင် အတည်တကျ ဖြစ်သည့်တိုင် သူစာမေးပွဲအောင်အောင် စောင့် ရမည်။ သူက ယခု တတိယနှစ်ရှိသေးသည်။ ထို့ပြင် သူ့မှာ မော င်နှမ ညီမတွေတလှေကြီးရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အထဲက အနည်း ဆုံးနှစ်ယောက်လောက်လူလားမြောက်အောင်တော့ စောင့်ရမည်။ ထိုမှသာ လူမမာ အမေနှင့် အဖေတို့အတွက် စိတ်အေးနိုင်မည်။ သည် နှစ်ယောက်လူလားမြောက်ခင်အထိ ရွှယ်က တာဝန်ယူထားရသည်ဟု ဆိုသည်။

သည်စည်းကမ်းချက်တွေကို မြင်သည့်အခါ ကိုဖုန်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ရွှယ်သည် အချစ်ကို လက်ခံ လွယ်သလောက် ထိမ်းထောင်ရေးကိစ္စကျတော့ ခေါင်းမာသည်။ နည်းနည်းမှ အလျှော့ မပေး။

သည်တော့ ကိုဖုန်း အလုပ်ရှာရသည်။ မန္တလေးနှင့် သိပ်မဝေး သော မှတ်ပုံတင်ရုံးတွင် တန်းစီသည်။ မှတ်ပုံတင်သည်။ သို့ရာတွ ကလော၊ ခေတ်ကလေ မပြောတတ်။ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံးမှ ဘာမှ ပြန်မလာ။ သည်အခါတွင် စပ်စုလေး ဘာလေးရအောင် တော ယောင်းကလေးတွေ ချရောင်းရသည်။ တနေ့ နှစ်ဆယ်ရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ နှစ်ကျပ် သုံးကျပ်ရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ကြိုက်နှုန်းကျ လျှင် တနေ့ကို ငါးကျပ်မြောက်ကျပ်လောက်တော့ ကိုက်သည်။ သို့ရာတွ လက်ထဲတွင် မနေပါ။ ထမင်းဘိုး၊ လက်ဖက်ရည်ဘိုး၊ ထမင်းစရိတ်၊ အဆော

အသင်း ကျွေးမွေးစရိတ်တို့ နုတ်လိုက်လျှင် တနေ့ ဝင်ငွေကလေးသည် ဘာမျှမကျန်တော့။

သည်ကြားမှာ တင်တွန်းအောင်တို့ ကိုဖုန်း ပေါ်၍ လူထွက်ခဲ့ ရသည်။

ရွှယ်က မသွားစေချင်။ ဘယ်ဆီဘယ်စခန်းထိအောင် လိုက်ရမည် မည်။ အချိန်မသိ၍က ပြဿနာပေါ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မသွားနှင့်ဟု မတား။ သည်လောက်တော့ ရွှယ် သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် စဉ်းစားတတ် သည်။ ကိုယ့်ဘက်က ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းတို့စုကို ကြည့်ပြီး သူ့ဆွေ မျိုးတို့စုကိုမကြည့်ရဆိုလျှင် တရားရာကျမည်မဟုတ်။ လက်ထပ်ပြီး တင်ပြ သော ကိုဖုန်းအဆိုကို ကိုယ့်ဘက်က ဆွေမျိုးသားချင်းတို့စုကြောင့် နှိုင်းထားခဲ့ပြီး သူ့ဘက်ကဆွေမျိုးတို့စု ဆောင်ရွက် သည်ကို လျှင် သူလွန်ရာရောက်မည်။ မတရားရာရောက်မည်။ ထို့ပြင် ကိုဖုန်းသည် အကြွင်းလင်းမယားလည်း မဟုတ်ကြသေး။ ကိုယ့် ကိုယ့်ဆွေမျိုးတို့နှင့် ပတ်သက်၍ လွတ်လပ်စွာ လုပ်ခွင့်ရှိသလို သူ့တွင်လည်း လွတ်လပ်ခွင့်ရှိသည်သာ ဖြစ်သည်။

ကိုဖုန်းလျှင် မြို့မြို့ပြန်နှံ့ပြီ၊ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပို့၊ ပြဿနာပေါ်မည့် ကိစ္စများကို သတိထားဘို့ စသည်တို့ကိုတော့ ရွှယ်တချွချွ မှာလိုက်သည်။ ပြဿနာပေါ်မည့် ကိစ္စဆိုသည်မှာ တခြားမဟုတ်။ တောင်ပေါ်ပေါ ကောက်နိုင်းခဲ့သို့ ရောက်ချင်ရောက်နိုင်သည်ဟု သူ့ကို ကိုဖုန်းက ပြောခဲ့ ဖူးရသည်။ လိုက်ခေါ်လျှင် ကိုယ်က ဘယ်လို အကြောင်းပြသည်ဖြစ်စေ ပြဿနာ ကြီးလာနိုင်သည်။ သည်အချက် သတိထားဘို့ကို ရွှယ်က သေသေချာချာ မှာလိုက်သည်။

ကိုဖုန်းသွားပြီး ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကိုတွေ့သည်။ ရွှယ်စိုးရိမ် သည့် ပြဿနာကမပေါ်။ ရွှယ်မစိုးရိမ်သည့်၊ ရွှယ်ဝန်းလုံး မစဉ်းစား သည့် ပြဿနာက ပေါ်လာသည်။ ပေါ်မည့်ပေါ်တော့ ပြဿနာက သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်။ သေရေးရှင်ရေးပြဿနာ။ ရွှယ်နှင့် ဝေး ကွေကြရပါတော့မည်လော ဆိုသည့် ပြဿနာ။

www.burmeseclassic.com

ကိုနန္ဒာသည် ဆက်၍ မစဉ်းစားချင်တော့။

မုတ်ဆိတ်ရှည်တွေကြားထဲတွင် ကြည်နူးစရာကို ရှာကြံတွေ့၍ စိတ်သက်သာရာရသည်တော့ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ခဏမျှသာ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ တွေ့ကြုံနေရသည့် ရုပ်ဘဝကို မလွန်ဆန်နိုင်။ ကြည်နူးစရာကို မည်မျှတွေးတွေး အဆုံးပိတ်ကျလျှင် လက်ရှိအခြေအနေကြီးကို ရှောင်လွှဲ၍ မရ။

အပြင်ဘက်တွင် မုန်တိုင်းကတိုက်ဆဲ။ ပင်လယ် လှိုင်းတံပိုးတို့က ဝေါသံကြီးဖြင့် တလှန့်လှန့်အော်မြည်နေဆဲသာ ဖြစ်သည်။

သူ့တကိုယ်လုံးတရှိန်ရှိန်ပူနေသည်။ ခေါင်းလည်းကိုက်သည်။ ရေငတ်သဖြင့် မျက်နှာပိတ် ရေဗူးကြီးထဲက ရေကို တငုံသောက်သည်။

ယခင်က သည်ကျွန်းပေါ်တွင် သူနှင့် သံချောင်းဆိုသော သူသာ နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ယခု သူတယောက်ထဲတည်း။ သံချောင်းသည် သည်ကျွန်းပေါ်တနေရာတွင် ရှိသေးသလော။ ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားပြီလော။

ကိုနန္ဒာသည် မှောင်ထဲတွင် လက်ကို ဆန့်လိုက်သည်။ သံချောင်း ကောက်လာသည့်နိုင်လွန်ကြိုးများနှင့် အဆစ်ပိတ် ဝါးပိုးဝါးဆစ်တ ကို တွေ့ရသည်။ ကြိုးများများရလျှင် ကြိုးကျစ်မည်။ ဓားရလျှင်ဝါး စိတ်ကိုခေါက်၍ ရေဗူးလုပ်ရမည်ဟု သံချောင်းက ပြောခဲ့ဘူးသည်။

ယခုကြိုး လည်းများများမရသေး။ ဝါးဆစ်ကိုခေါက်ရန် ဓားလည်း မရသေး။ သံချောင်းလည်းပြန်မလာသေး။ ပြန်မှ ရောက်ပါ့မည်လော ဆိုသည်ကိုလည်း ကိုနန္ဒာမတွေးတတ်။

ဝဲဘက်ခြေကို ဆန့်လိုက်တော့ ကျောက်တုံးပုံကို ထိမိသည်။ ကျောက်တုံးများမှာ တခုနှင့်တခု ရှယ်တူဖြစ်သည်။ တတုံးကို အလျား တပေ၊ အနံ ခြောက်လက်မ၊ အမြင့် ခြောက်လက်မခန့် ရှိသည်။ ကျောက်ဆောင်တွေကြားထဲက ရွေးကောက်လာသဖြင့် ညီ၍ ချောနေသော ကျောက်တုံးများဖြစ်သည်။ သံချောင်းသည် ထိုကျောက်တုံးမျိုးကို တနေ့

ဆယ်လိုက်ရှာကာ တနေ့တတုံး သယ်လာသည်။ သူတို့ နေရာ ကျောက်ကမ်းပါးစပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်တုံးများကို အုတ်စီသကဲ့သို့ တတုံးပေါ်တတုံး ဆင့်ပြီးစီသည်။ ပင်လယ်ဘက်က လေပြင်းကို ကာဆီးကွယ်ရသေးသည်။

ကိုနန္ဒာက သံချောင်းလုပ်ပုံကို နားမလည်။

လေကွယ်အောင် ကျောက်ကမ်းပါးစပ်တွင် အကာအကွယ် လုပ်လို သည်ဆိုလျှင် တခါတည်း မြဲမြဲမြံမြံအောင် မလုပ်သနည်း။ အဘယ် ကြောင့် တနေ့မှ ကျောက်တုံးတတုံးသာ သယ်နေရသနည်း။ မြန်မြန်သမိုင်းဆွဲ ရှိလျှင် ဆောင်းဦးတယောက် အပ်ပေါက်နှင့် ထွင်းထားသော ဂူအပေါက်ဖြင့် တနေ့ကုန် နေရသည်ကို အချိန်ကုန်အောင်လုပ်သည်လော၊ ကိုနန္ဒာ နားမလည်။

ဘာမျှ လုပ်စရာမရှိသော ကျွန်းပေါ်တွင် သည်အလုပ်သည် အချိန် ကုန်သင့်သလောက်တော့ ကုန်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ တခါတရံ အလွန်ညီသည့်ကျောက်ချောချောတတုံးကို လိုက်ရှာရသည်မှာ တမနက် ကုန်သည်။ မြို့ကြီးပြကြီးရောက်၍ အချိန်က ကုန်လွယ်သည်။ အချိန်ကိုလုနေ ကြရသည်။ သည်ကျွန်းပေါ်မှာတော့ အချိန်ကကုန်ခဲသည်။ အချိန်ကုန် အောင် တခုခုကို ရှာကြံလုပ်ရသည်။ ထိုမှသာ ဦးနှောက်၊ စိတ်၊ ထိုထိကျန် စိတ်၊ အားသေးစိတ်တို့ကို ရှောက်နိုင်မည်။

သံချောင်းသည် မနက်မိုးလင်းတွင် ကျောက်တုံးတွေ့က်ရှာသည်။ ညနေ မိုးချုပ်တွင် ဆုန်းပင်ဘက်မှ၊ ဝါးတောင်းချိုတက်ရင်း၊ ခရု ကောက် ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သည်။ ကိုနန္ဒာ့အဖို့အလုပ် လုပ်စရာ ရှာသလောက် သူ့အတွက် လုပ်စရာတွေ တပုံကြီးရှိနေသည်။

ကိုနန္ဒာသည် သံချောင်း၏ အလုပ်များပုံကိုကြည့်၍ အား ကျ သည်။ အနည်းဆုံးအချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူလည်း အချိန် ကုန်အောင် အာရုံဝင်စားမည့် အလုပ်တခုကို ရှာကြံသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှရှာမတွေ့။ အုန်းပင်လည်း မတက်တတ်။ သည်တော့ ကိုနန္ဒာ

www.burmeseclassic.com

ကမ်းစပ်သို့ဆင်းသည်။ ဒီရေအကျတွင် ကျောက်ဆောင်နက်တွေကြား
မှာ ငါးလေးငါးကလေးတွေကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းတုန်းက မန္တလေး
နှင့် သူ သိပ္ပံဘွဲ့ရခဲ့သည်မဟုတ်လော။ ထို့ကြောင့် ငါးအမျိုးအမည်
ငါးတို့သဘာဝကိုလေ့လာမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်းရှိသည်။ ကျောက်ဆောင်
များကြားတွင် ငါးကလေးတွေတွေ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူအမျိုးအမည်
မခွဲတတ်။ ၎င်းတို့၏သဘာဝကို သူမသိ။ ကျောင်းစာအသင်တွင် တွေ့ရ
သော ငါးမျိုးသည်။ သိပ်မရှိ။ ရှိသည့်တိုင်အောင် သူမမှတ်မိတော့။
ကျောင်းစာထဲကငါးများသည် မေ့လျော့ခြင်းဟူသော ရေအောက်သို့
ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ပြီးတော့ မန္တလေးဘောသာတွဲကို သုဝ သန္တာပါ၍
စိတ်ဝင်စား၍ သည်ဘာသာတွဲကို ယူခဲ့ခြင်းလည်းမဟုတ်။ ရောကြိုရာကို
ယူခဲ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ပြည့်ရန် ကြီးစားသော
ကိုနန္ဒာ၏ ကြိုးပမ်းချက်သည် မအောင်မြင်။

သည်တော့ သံချောင်းနှင့်လိုက်၍ ကျောက်တုံးမှာထမ်းကို စိတ်
ကူးသည်။

"ငါလဲ ကျောက်တုံး လိုက်ထမ်းမယ်ကွာ"

သံချောင်းက ပြုံးသည်။ ကျောက်တုံးကိုအလှည့် ကိုနန္ဒာ၏ ဖားကို
တလှည့် ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်နှင့် သူ့အပြုံးက ကိုနန္ဒာကို အထင်
သေးသည့် အပြုံး။

"အကို ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းတဲ့သောက်ထဲ ထမ်းတော့ ဒို့တန့်တိုး သောက်
ရတာ ကြာတာပေါ့။ နှစ်ယောက်လုပ်အားဆိုတော့ မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့"

"ခြေခြေပေါ့၊ တနေ့တတုံးသယ်ရင် ရပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်အောင်လို့လား"

သံချောင်းက ကိုနန္ဒာကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်သည်။ သူ့ကျောက်
တုံးကို ကိုနန္ဒာသိ၍ အံ့ဩနေပုံရသည်။

"အချိန်လဲ ကုန်အောင်၊ ပြီးတော့ လှလဲ သက်သာအောင်ပေါ့။
တနေ့တတုံးထဲ သယ်တော့ သက်သာတာပေါ့။ အများကြီးသယ်ရင်
ပင်ပန်းမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းမှ မစားရတာ၊ သိပ်လုပ်လို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ဒါဖြင့် ငါလဲ တနေ့ကို တခေါက်တော့ လိုက်သယ်မယ်ကွာ"

"နေပါစေ အကို၊ တနေ့တတုံးဆိုရင် တော်ပြီ။ မှတ်ရတာ လွယ်
တယ်"

ကိုနန္ဒာက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

"ဘာကို အမှတ်ရ လွယ်တာလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်တဲ့ ရက်တွေလေ။ တနေ့ကို
ကျောက်တုံးတတုံးဆိုတော့ ကျောက်တုံး သုံးဆယ်ဆိုရင် ရက်ပေါင်း
သုံးဆယ်ပေါ့ အကိုရဲ့။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းပေါ်ရောက်တာ
ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်ပြည့်သွားပြီ။ ဟိုတော့ ဟိုအတက်နားမှာ ကျွန်တော်
တစ်ကိုင်းလေးတွေရှိပြီး စိုက်ထားတယ်"

သည်တော့မှ ကိုနန္ဒာသည် တနေ့ ကျောက်တုံးတတုံးသာသယ်သော
သံချောင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက်သည်။

"မင်း မှတ်တာက မောရက်လား၊ အင်္ဂလိပ်ရက်လား"

"မောရက်"

"အင်္ဂလိပ်ရက် လုပ်ပါလားကွ"

သံချောင်းက စဉ်းစားနေသည်။

"ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်ရက် မသိဘူး အကိုရဲ့ ပြီးတော့ ပင်လယ်
ထဲမှာတော့ မောရက်က ပိုမှတ်ရတာ လွယ်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲကွ"

"ဒီရေအတက်အကျနဲ့ လဆုတ်လဆန်းကို ကြည့်ရတာ လွယ်တယ်လေ"

သည်အချက် သံချောင်းက သာသွားပြန်ပြီ။ အစက သံချောင်း
သည် ဘာမျှ မသိသူမဟုတ်ဟု ကိုနန္ဒာ အထင်သေးခဲ့သည်။ တမတတ်

www.burmeseclassic.com

မပေမတတ်၊ အလွန်ဆိုးဝါးမှ ဖြစ်မည်ကို လေးဝေါဘာနဲလောက်သာ သ ရှိ၍ ရသည်။ သို့ရာတွင် သံချောင်းသည် ရှေ့ဘဝအကြောင်းကို ပြော သည်။ သူ့တွင်မရှိသော မဟုသုတတွေ သံချောင်းတွင် ရှိသည်။

သံချောင်းက ဒီရေ အတက်အကျကိုကြည့်၍ လဆုတ် လဆန်းရက် တွက်ပုံ၊ နာရီတွက်ပုံကို ပြောပြသည်။ ဒီရေအတက်သည် ခြောက်နာရီ ကြာ၍ ဒီရေအဆင်းသည် ခြောက်နာရီကြာသည်။ ဥပမာ သန်ကောင် ချိန်တက်လျှင် နံနက် ခြောက်နာရီကျမှ ကမ်းလုံးပြည့်သည်။ နံနက် ခြောက်နာရီက ပြန်ကျလျှင် မွန်းတည့် ဆယ့်နှစ်နာရီကျမှ လုံးဝ ခမ်း စေသည်။ ဒီရေတက်ချိန်သည် တနေ့ကို နာရီတဝက် နောက်ကျသည်။ လဆန်းတရက်၌ ဒီရေသည် ဆယ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် တက်၍ နှစ်ရက်နေ့၌ ဆယ်နာရီခွဲတွင် တက်သည်။ သည်နည်းဖြင့် တွက်လျှင် ဒီရေသည် လပြည့်နေ့တွင် ၄နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် နောက်ကျ၍ တက် သဖြင့် နံနက် သုံးနာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်နှင့် ညနေ သုံးနာရီ လေးဆယ့် ငါးမိနစ်တွင် ပြန်တက်သည်။ သည်နည်းဖြင့် တွက်လျှင် ဒီရေကိုကြည့်၍ နာရီကို မှန်းနိုင်သည်။ ဒီရေ တက်ချိန် ဆင်းချိန်ကိုကြည့်၍ ရက်ကို မှန်းနိုင်သည်။

သံချောင်းက ဒီရေအတက်အကျဖြင့် ရက်၊ နာရီတို့တွက်ပုံကို မှတ် ပြသည်။ သည်တော့မှ သံချောင်းနှင့်သူ တွေ့ရပုံက ရက်ကို မေ့ လမြမ်းနှင့် ဒီရေကို သံချောင်းလှမ်းကြည့်သည့်အဖြစ်ကို ကိုနန္ဒာ သွား အမှတ်ရသည်။

ထိုနေ့က ကိုနန္ဒာသည် သံချောင်းနှင့်အတူ ကျောက်တုံးအသော် လိုက်သည်။ သံချောင်းတားသည့်ကြားထဲက အမှန်ဖြစ်နိုင်၍ လိုက်မိ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာ ကြာကြာမထမ်းနိုင်။ တခေါက်လုံးထမ်း ထမ်းပြီးသည့်အခါ ပခုံးကလည်း နာသည်။ ခါးကလည်း နာသည်။ ကျောက်ဆောင်တခုပေါ်တွင် ပစ်လဲသေးသည်။ ငါကောင်း၍ ဝက်မှာ အနာတရ မဖြစ်။

ကျန်သေးသည့်ခရီးကိုမူ သံချောင်းထမ်းခဲ့ရသည်။ သည်တကြိမ်က သံချောင်းသည် ကိုနန္ဒာကို ကျောက်သယ်ခွင့် မပြုတော့။

ကိုနန္ဒာသည် သံချောင်းစီထားခဲ့သည့် ကျောက်သားတုံး တန်တိုင်းကို ကြည့်သည်။ နေ့လယ်ကပင် သည်ကျောက်တုံးများကို သူရေတွက်ခဲ့ သေးသည်။

ကျောက်တုံးသုံးဆယ်ရှိပြီ။ ကျောက်တုံးသုံးဆယ်ဆိုတော့ ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်ရှိပြီ။

သံချောင်းထွက်သွားသည်မှာ ငါးရက်ရှိပြီ။ သည်ငါးရက်စာအတွက် တော့ ကျောက်တုံးမရှိသေး။

www.burmeseclassic.com

[၁၅]

ယနေ့နံနက် ကိုနန္ဒာ အိပ်ရာကနိုးတော့ ဇင်ယော်ငှက်တို့၏ အော် သံများကို ကြားရသည်။ တခါတခါတွင် ကြက်တူရွေးအုပ်များ ပျံ မြည် ဖြတ်သန်းသွားသံကိုလည်း ကြားရသည်။

ဇင်ယော်ငှက်တို့၏ မြည်သံသည် မုန်တိုင်းစသွားပြီ ဆိုသည့် အမှ အသားပေး ဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒာသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် မုန်တိုင်းစသွားပြီ။ အရှေ့မြောက်ဘက်စက်ဝိုင်းမှ မနက နီသည် ပင်လယ်ရေပြင်ထဲမှ တဖြည်းဖြည်း ထိုးထွက်လာသည်။

ကိုနန္ဒာ ဆံပင်များ၊ မုတ်ဆိတ်များ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများက ရှည်နေပြီ။

ကိုနန္ဒာသည် အိပ်ရာက မထသေးဘဲ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည်။

ယနေ့ဆိုလျှင် သူအမင်းမစားခဲ့ရသည်မှာ သုံးဆယ့်ငါးရက် တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။

လူသည် မည်မျှကြာကြာ အမင်းမစားဘဲ အသက်ရှင်နေနိုင်သနည်း။

လူ့အသက်တွင် တခါမျှ ဤမျှကြာကြာ အမင်းမစားဘဲ မနေဘူးခဲ့။ ဤမျှလောက်ကြာအောင် အမင်းမစားဘဲ နေနိုင်ခြင်းအတွက် သူ့ကိုယ် သူတော့ အံ့ဩမြင်း ဖြစ်ရသည်။

လူသည် ကျောက်ခေတ်၊ ကြေးခေတ်၊ သံခေတ်၊ လျှပ်စစ်ခေတ်၊ အဏုမြူခေတ် စသည့် ခေတ်အမျိုးမျိုးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ အကြမ်း ခေတ်၊ အရိုင်းခေတ်၊ အယဉ်ခေတ် စသည့် အဆင့် အမျိုးမျိုးကို ဖြတ် သန်းခဲ့ရသည်။ အရိုင်းခေတ် လူသားသည် ကျောက်လက်နက် များကို အသုံးပြုခဲ့ရသည်။ ကျောက်လက်နက်ဖြင့် အမဲလိုက်ခြင်း၊ အစားအစာ ရှာဖွေခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ သည်တုန်းက လူသားသည် မီးကို အသုံးမပြုတတ်သေး။ မီးကို ရှာဖွေ မတွေ့ရှိသေး။ သားငါး တို့ကို အစိမ်းလိုက် စားခဲ့ရသည်။ သည်လိုဖြင့် ရှေးခေတ် လူသားသည် အသက် ရှင်ကာ လူမျိုးဆက်ကို မြိုပွားစေသည်တဲ့ စေနိုင်ခဲ့သည်။

ယခု သူတို့ အခြေခံသည်လည်း ကျောက်ခေတ် လူသား၏ အခြေ အနေနှင့် ဘာမျှခြားနားသေးသနည်း။

သည်ကျွန်းပေါ်တွင် စားလေ့ စသည့် သံဖြင့် ပြုလုပ်သောလက်နက် ရှိသလားသည်း မရှိ။ မီးလည်းမရှိ။ သစ်သီးသစ်ဥကို စားကာ သားစိမ်း ငါးစိမ်းကို စားရတော့မည်။ ထိုနည်းမှလွဲလျှင် အသက်ရှင်နိုင်ဘွယ် မရှိ။

သည်လိုတွေးကြည့်တော့ ခရုများ၊ ဂဏန်းများ၊ ငါးများကို အစိမ်း စားသော သံချောင်းကို ဘာမျှ အထင်မသေးသွယ် မရှိ။ သံချောင်း သည် သူ့အသက်ရှင်ရေးအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ တွေ့ရှိချက်များစွာရှိသည့် အနက် မည်သည့် တွေ့ရှိချက်ကိုမျှ မီးကိုတွေ့ရှိခြင်းလောက် လေးနက် ကြီးကျယ်ခြင်းမရှိဟု လူ့သိပ္ပံပညာရှင်များက ဆိုခဲ့ကြသည်။ သည်တုန်းက ကိုနန္ဒာ လေးလေးနက်နက် သဘော မပေါက်။

www.burmeseclassic.com

လျှပ်စစ်ဓာတ်အားကို တွေ့ရှိခြင်း၊ အနုမြူကို တွေ့ရှိခြင်း၊ လေ... တို့သည် လူ့လောကကြီးအတွက် အရေးကြီးသည်မှာ မှန်သည်။ သို့... တွင် မီးကိုတွေ့ရှိခြင်းလောက် အရေးပါအရာရောက်ခြင်း မရှိသည်ကို ကိုနီကွာ ယခု သဘောပေါက်ပြီ။

မီးကိုတွေ့ရှိခြင်းသည် အရိုင်းခေတ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယဉ်ခေတ်သို့ ကူးပြောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သားစိမ်းငါးစိမ်း စားရသည့် ဘဝကို တော်လှန်ပြောင်းလဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားနှင့် အနုမြူကိုတွေ့ရှိခြင်းကား အယဉ်ခေတ်ထဲကပြောင်းလဲခြင်း မျှသာ ဖြစ်သဖြင့် ထူးမျှမည်သာ။ မီးကိုတွေ့ရှိခြင်းသည် အရည်အသွေး ပြောင်းလဲမှုဖြစ်၍ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားနှင့် အနုမြူကို တွေ့ရှိခြင်းကား အရေအတွက် ပြောင်းလဲမှုဟု ခေါ်ရမည်ထင်သည်။

ကိုနီကွာသည် ကျွန်းကလေးတကျွန်း ပေါ်တွင် ရောက်သွားသော ရော်ဘင်ဆန်ကရူးဆိုး၏ အကြောင်းကို ဖတ်ဖူးသည်။ ကျွန်းကလေး တကျွန်းပေါ်တွင် လူအစုအစည်း တခုကို တည်ထောင်၍ ကြိုးစား ရှင်သန်ခဲ့သော ရော်ဘင်ဆန်မိသားစု အကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ဖူးသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးမှန်းမသိလိုက်၍ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ထဲက ကျွန်း ကလေးများပေါ်တွင် ဆယ်နှစ်ကျော်တိုင်အောင် သောင်တင်နေခဲ့ကြသော ဂျပန်စစ်သားများ အကြောင်းတို့လည်း ဖတ်ဖူးကြားဖူးသည်။

သစ်သီး သစ်ဥကို စား၍ တရားကျင့်လျက် ရှိသော အရှေ့တိုင်း တောရိုင်းထဲ ရသေ့ရဟန်းများ အကြောင်းကိုလည်း ဖတ်ဖူး ကြားဖူးသည်။ ဟိန္ဒူ ဆာဓူကြီးများ အကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးဖတ်ဖူးသည်။

သို့ဆိုလျှင် မီးသည်လည်း သစ်သီး သစ်ဥကို စား၍ အသက်ရှင်နိုင် သေးသည်ဟု ကိုနီကွာထင်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်းပေါ်တွင် မည်မျှကြာကြာ နေရဦးမည်နည်း။

မိမိတို့သာ ပင်လယ်ကြီးကိုကျော်ဖြတ်၍ ဆိုသည်မှာလည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ကူးရာမရှိ။ ရေလုပ်ရန်လည်း လက်

ရက် ကရိယာမရှိ။ သို့မဟုတ် ဆိုင်ရာက လိုက်လံ ကယ်ဆယ်ရန်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် သည်ကျွန်းပေါ်တွင် ရှိနေသည်ကို မည်သူ သိမည်နည်း။ လူအားလုံးက 'ငွေလမ်း' စက်လှေသည် ပင်လယ်အောက်တွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီဟု ယူဆထားကြတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၇-ခုနှစ် လောက်က ဟာဗား၊ အာဝါဆင်ဆိုသော 'ကမ်းရိုးတန်း' ... သင်္ဘောကြီးတစင်း ထားဝယ် အနောက်တက်ရေပြင်၌ အစ အနမှ မကျန်တော့အောင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ဖူးသည်ဟု ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ယခု 'ငွေလမ်း' စက်လှေ၏ ကံကြမ္မာကိုလည်း သည် အတိုင်း လူအားလုံးက သဘောထားမည်ဟု မည်သူ ပြောနိုင်သနည်း။

သည်ကျွန်းသို့ သင်္ဘောတစင်း၊ သို့မဟုတ် စက်လှေတစင်း လာကပ်လျှင်တော့ သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်ကား သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ သည်ကျွန်းမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းချရလိမ့်မည် ထင်သည်။

သည်နေ့ အဖျားနည်းနည်း ကူသွားပြီ။ သို့ရာတွင် အားမရှိ။ ဆယ်ငါးရက်လုံးလုံး အုန်းရည်နှင့်သစ်သီးသစ်ရွက်တို့ရည်း စားနေရ၍ အားနည်းနေသည့်အထဲတွင် အဖျားကြောင့် ပိုအားနည်းသွားသည်။ သုံးရက်လုံးလုံးအုန်းရည်မသောက်ရ။ ရေကိုသာသောက်ရသည်။ ယနေ့ဆိုလျှင် သူ့ရိပ်မြုံတွင် ရေပင်မရှိတော့။ မျက်နှာပေါက် ချွေးကြီး ... ဖြင့် ခင်ထားသည့်ရေလည်း ကုန်သွားပြီ။

ထို့ကြောင့် ယနေ့စမ်းပေါက်သို့ ရေခပ်ဆင်းရသည်။ စမ်းပေါက်က ကျိုင်းကျော်လောက်ဝေးသည်။ သည်ခရီးက ပြေပြေပြစ်ပြစ် မဟုတ်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများကို ကျော်ဖြတ်ရမည်။ အပြန်ဆိုလျှင် သည် ကျောက်ကမ်းပါးကြီးကို ပြန်တက်ရဦးမည်။

ကိုနီကွာသည် တွေး၍ မောသွားသည်။

ခြေလက် တို့က လေးလံသည်။ အနည်းငယ် တောနေသည်ဟု ထင်သည်။ မျက်ခွံတလည်း လေးရှိန်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုနန္ဒာသည် တောသွက်သွက် ဖြစ်ပေါ်နေသော သူ့လက် သူ့ခြေ များကို ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ကျောက်ဂူဝတွင် အရိပ်တခုပေါ်လာသည်။ ကိုနန္ဒာသည် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"သံချောင်း"

သံချောင်းက အသံမပြော၊ ဂူထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အုန်းသီး ဆယ်လုံးလောက်ကို နိုင်လွန်ပိုက်ကြိုးဖြင့်ထုပ်ကာ ဝါးလုံးဖြင့် လျှိုထမ်း လာသည်။ ပုလင်းတလုံးကို နိုင်လွန်ပိုက်ကြိုးဖြင့် ပခုံးတွင် ချိတ်ထား သည်။

သံချောင်းသည် အုန်းသီးတွေကို ဝါးလုံးကဖြုတ်ပြီး ကျောက်ချ ပေါ်တွင် ချထားလိုက်သည်။

"မုန့်တိုင်းကျတုန်းက မှောလိုက်ရတာကွာ"

ကိုနန္ဒ ပါးစပ်က အလိုလိုထွက်သွားသည်။

"အကို ဒီအတောအတွင်း ဘယ်သွားသေးသလဲ"

သံချောင်းက သူသိချင်သည့်အရာကို ဖောက်မေးသည်။

"ဟင့်အင်း၊ ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ စမ်းပေါက်ကို ရေခပ်ဖို့ ရောက်တယ်"

သံချောင်းက သူ့အဖြေကို ကျေနပ်ပုံမရ၊ ကိုနန္ဒာ့မျက်နှာကို သေသေ ချာချာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်။

"အကို အုန်းမင်ကော မတော်ဘူးလား"

"ငါ ဘာမှမစားတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ မုဆိုးမစ်ရက်တုန်းကတော့ ပါ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ အုန်းသီးကို ခွဲစားတယ်။ ငါ့မှာနေတယ် သံချောင်း အုန်းပင်လမ်းတက်နိုင်ဘူး၊ ရေချည်းဘဲ သောက်နေတာ သုံးရက် ရှိသွားပြီ"

သံချောင်းက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ တခုတရာကို ထုတ်လိုက်သည်။ လက်ပေါ်၌ ဘောလုံးလောက်ရှိသော ဥဖြူဖြူတွေ ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဘက်မှ ထွက်လာသည်။

"ရော့ ရော့၊ ဒါစားလိုက်"

သံချောင်းက ဥများကို ကျောက်ချပေါ် ပုံလိုက်သည်။

"ဘာဥတွေလဲ"

"လိပ်ဥတွေ။ အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ လိပ်သောင်ရှိတယ်။ မုန့်တိုင်း ကျနေတုန်းက မထွက်ရ။ မနက်က အစောကြီး ထက်ထွက်သွားတာ တွေ့တယ်။ ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော်ရောက်တော့ လိပ်တက်ရာတွေ တွေ့ တာနဲ့ လိပ်ဥလိုက်တူးတာ"

သံချောင်းက လိပ်ဥများကို ခွဲခြမ်းပေးသည်။

"မင်းရော"

"ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် အလုံးအစိတ်လောက် ဖောက်သောက်ခဲ့ ပြီ။ လိပ်ဥတရာလောက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် ဘောင်းဘီအိတ်မဆံ့ တာနဲ့ တချို့ ထားပစ်ခဲ့ရတယ်"

"ကြိုးတွေကော ရခဲ့သလား"

"ရတယ်။ ပြီးတော့ ပုလင်းတလုံးလဲ ရခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် စမ်းပေါက်က ရေခပ်လာတယ်"

သံချောင်းက ပုလင်းကို ပခုံးတွင် ကြိုးဖြင့်သိုင်းထားရာက ဖြုတ် သည်။ ပုလင်းက ရော်နီဝါကား ဗီအက်စ်ပုလင်း၊ သင်းဘောတစင်း ပေါ်မှ ပစ်ချခဲ့ဟန် တူသည်။

"မုန့်တိုင်းကျပြီးရင် ပစ္စည်းတွေ ကမ်းကို လာတင်တတ်တယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ရှာချည်းပဲနေမယ်။ ဒါထက် အကို အနောက်ဘက်ကမ်းကို မရောက်တာ သေချာတယ်နော်"

"သေချာပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

www.burmeseclassic.com

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က အနောက်ဖက်တမ်းက သောင်ပြင်မှာ ခြေရာတွေ တွေ့တယ်။ အဲဒါ အကိုရောက်သလားလို့"

"ဟင့်အင်း၊ ငါမရောက်ပါဘူး။ ခြေရာက တော်တော်များသလား"

"ကြည့်ရတာကတော့ လူတယောက်ထဲရဲ့ ခြေရာပဲ။ ဒါနဲ့ အဲဒီ တဝိုက်ကို ကျွန်တော် တောင်ကနေပြီး နှစ်ရက်လုံးလုံး စောင့်ကြည့် နေတာ။ ဒီနှစ်ရက်အတွင်းတော့ တယောက်မှ မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီသောင်စပ်အတိုင်း ပြန်လာတာ။ ခြေရာမရှိတော့ဘူး။ ဒီရေရောက်တော့ ပျက်သွားပြီ"

သံချောင်းစကားသည် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

သည်ကျွန်းပေါ်တွင် သူနှင့် သံချောင်း နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ သံချောင်းက သူ့ခြေရာမဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ မိမိခြေရာမဟုတ်ကြောင်း လည်း ကိုနန္ဒာ သိသည်။ သည်အတောအတွင်း ကျောက်ရှု အနီးဆုံး စမ်းပေါက်မှာအပ တခြား ဘယ်ကိုမှ ကိုနန္ဒာမရောက်။ စမ်း ပေါက်ကလည်း အရှေ့ဘက်ကမ်းက စမ်းပေါက်။

"မှိုစက်လှေပေါ်ကများလားမှ မသိတာ"

သံချောင်းက မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားသည်။

"ကျွန်တော် ကျွန်းကိုပတ်တာ သုံးလေးခေါက်ရှိပြီ။ အရင်တုန်းကလဲ ဒီခြေရာတွေ မတွေ့ဘူး။ နောက်လဲ မတွေ့ဘူး။ ဒီတခေါ်ဘဲ တွေ့ဘူး သေးတယ်။ စကာ့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့အပြင် တခြားတယောက် တော့ ရှိနေပြီ ထင်တယ်။ အကို့ကို စိတ်မချတာနဲ့ ပြန်လာတာ"

ကိုနန္ဒာကလည်း သည်အတိုင်း ယူဆသည်။

သို့ရာတွင် ထိုလူသည် မိမိတို့၏ ရန်သူလော၊ မိတ်ဆွေလော။ မိမိ တို့ကို ရန်ပြုမည့်သူလော၊ ကူညီမည့်သူလော။

"ကဲ အကို ရေရောက်ချိန်ရင် မှက်နှာ ပိတ် ခရုထဲမှာ ရှိတာပဲ ကျွန်တော်သဲ့ ပစ်ခဲ့မယ်။ ပုလင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ယူသွားမယ်"

"ဘယ်သွားအုံးမလဲ"

ကိုနန္ဒာက လိပ်ဥတို့ တောက်သောက်ရင်း မေးသည်။

"ကမ်းစပ်ကိုဆင်းပြီး ပစ္စည်းလေးတောသေး ရှာအုံးမယ်။ ရှာပြီးရင် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်။ အုန်းရည်ကိုတော့ အပြန်မှ သောက်ပေါ့"

"နားနားနေနေပေါ့ကွာ"

"ဟင့်အင်း၊ နားလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့အပြင် လူတယောက်ရှိနေတယ်။ ကမ်းမှာ ပစ္စည်းလာတင်ရင် သူရသွားလိမ့် မယ်။ ကိုယ်က ဦးမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ လိပ်ဥတွေလဲ သွားသယ်ရ အုံးမယ်"

သံချောင်းသည် မှတ် တ ရက် ထ ကာ ကျောက်တမ်းပေါ်အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ကိုနန္ဒာက လိပ်ဥသယ်လုံးလောက်သောက်ပြီး ဗုန်းဒီး မီးလုံးခွဲစားပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်ရာက နိုးတော့ သံချောင်း ပြန်မရောက်လာသေး။

ညနေကျမှ သံချောင်းပြန်ရောက်လာသည်။ ကမ်းစပ်က နောက်ထပ် လှေ လွန့် ဂိုက် ကြိုး ပြတ် တ ခွေ ရလာခဲ့သည်။ ကော်ကောင်းချင်တော့ လှေလွန့်ဂိုက်ကြိုးထဲတွင် မျောနိုက် ကြိုးကြီးတချောင်း ပါလာသည်။ နောက်ထပ် ပုလင်းတွေတတ်လုံးနှင့် ဗူးခွံမိနှင့်တစ်လည်း ပါလာသည်။

သံချောင်းသည် ကျောက်တန်းတိုင်းဆောက်ရန်အတွက် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ့လည်း ထမ်းလာသေးသည်။

"လူတွေ့သေးသလား"

"ဟင့်အင်း၊ ခြေရာလဲမတွေ့ဘူး။ လိပ်ဥတွေတော့ မရှိတော့ဘူး။ ကျက်ဝင်စားသွားပြီထင်တယ်။ ခွက်ခြေရာတွေတွေ့တယ်"

ထိုညက ကိုနန္ဒာနှင့် သံချောင်း စကားကောင်းနေကြသည်။ တော် တော်နှင့် မအိပ်ဖြစ်ကြ။ ခုနေရောတိုင်ရေနှင့် အိမ်သို့ ပြန်ရေးအတွက် စိတ်ကူးထုတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရေရေရာရာမဟုတ်၊ အချိန်လည်းကျန်၊ အဖူးလည်းပြောဆိုသည့်သဘောဖြင့် ပြီးတည့်ရာ ပြောချင်ရာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရာသီဥတုသာယာသဖြင့် ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တို့ ဝင်းလက်ကြသည်။ လရောင်ရက်ဖြစ်၍ ဒီရေမတက်သေး။ ပင်လယ်လှိုင်းများသည် အဝေးတွင် တရှဲရှဲ ဆော်မြည်နေကြသည်။ ပင်လယ်မှ မီးရှုံ့သင်္ဘောများသည် ဟိုတကွက် သည်တကွက် ထိန်၍ တောက်နေကြသည်။

သံချောင်းက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ကြယ်များအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သံချောင်းသည် ကြယ်တာရာများအကြောင်းကိုသိသည်။ လူ့ဆရာ ရှမ်းတော်ကြီးက ညညတွင် နက္ခတ်များ၊ ကြယ်များ ကြည့်ရှုသဖြင့် သူလည်း နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်တတ်သည်။ မုဆိုး မောင်ရင်ဆိုင်းတမ်း၊ ခုနစ်စင်ကြယ်၊ ထံငါကြွန်းတိုင်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထံငါကြွန်းတိုင် ကြယ်ကိုရှာနေစဉ် ကောင်းကင်တွင် တရွေ့ရွေ့သွားနေသော အရာတခုကို မြင်ရသည်။

"ဂြိုဟ်တု၊ ဂြိုဟ်တု"

သံချောင်းက ဂြိုဟ်တုကိုပြသည်။ ကမ္ဘာကြီးတွင် သိပ္ပံပညာ တိုးတက်သောကြောင့် ဂြိုဟ်တုကို လွှတ်တင်ထားရာ သူတို့သည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ မြင်တွေ့နေကြသည်။

သည်တော့ ကိုစန္ဒာက လူ့ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်လာပုံကို သံချောင်းနားလည်အောင် ပြောပြရသည်။ မီးကို စတင်တွေ့သည့်ခေတ်၊ လှော်ခေတ်အားခေတ်၊ အနုမြူခေတ်၊ ဂြိုဟ်တုခေတ်။

"ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ ခေတ်အများကြီး နောက်ကျနေတာပေါ့။ လူတွေက ဂြိုဟ်တုခေတ်ရောက်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ မီးမရှိသေးဘူး"

ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာပြင်ကို ရွက်သင်းဘောဖြင့် ဖြတ်ကူးခဲ့သော ကိုလံဘတ်စ်အကြောင်း၊ တောင်အမေရိကတိုက်မှ ရှေးမိုလီနီရှန်း လူမျိုးခေတ်က ဘာလဆာသင်္ဘောဖြင့် ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာတွင် မိုင်ပေါင်းထောင်ကို ဖြတ်လာခဲ့သော 'ကွန်တီကီ' ရွက်လှေအကြောင်း၊ အာဖရိကတိုက်မှ ရှေးဟောင်းလူမျိုးတို့နည်းအတိုင်း ကျွန်

တော့ကြဲ့ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်၍ အမေရိကတိုက်သို့ သွားခဲ့သော 'ရာ-၁' နှင့် 'ရာ-၂' ရွက်လှေများအကြောင်းတို့ကို ကိုစန္ဒာက ပြောပြသည်။

သံချောင်းသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာဖြတ်သည့် ရွက်လှေနမ်းကို စိတ်ပါ လက်ပါ နားထောင်သည်။

"တောက်၊ ဓားတချောင်းလောက်ရှိရင် ဒီလောက် ပင်လယ်ကို ကူးလို့ ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီပြင်ဟာ မရှိချင်နေပါစေ၊ ဓားတချောင်း ရှိရင် တော်ပါပြီ"

"ဓားရှိတော့ ဘယ်လိုကူးမှာလဲ"

"တွေ့သွင်းတို့ ရတာပေါ့ အကိုရ၊ တနေတနေ နဲ့နဲ့ခုတ်သွားရင် သစ်တွင်းလှေတစင်းကို ထွင်းမရဘူးလား"

သံချောင်းစိတ်ကူးယဉ်ပုံကို တွေ့၍ ကိုစန္ဒာ ပြုံးမိသည်။

www.burmeseclassic.com

[၁၆]

ကျောက်ဂူတွင် သံချောင်းတည်ဆောက်ခဲ့သော ကျောက်တန်တိုင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပြိုကျလာပြီ။ ယခုဆိုလျှင် ကျောက်တုံးအချို့ ရှိသွားပြီ၊ ကျောက်တုံးအရာဆိုတော့ ရက်ပေါင်းတရား။

သံချောင်းပြန်ရောက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ သူတို့နှစ်ဦးသည် ယခင်ကထက် ပို၍ ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယခင်က ကတောက်ကဆ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးသည်ကို ပြန်၍ မပြောကြ၊ အတွေ့နည်းခဲ့သော ကိစ္စကလေးတခုကြောင့် စိတ်အနေမသင့် ဖြစ်ခဲ့ကြရခြင်းကို ရှက်နေကြပုံရသည်။ တယောက်နှင့်တယောက် သင့်မြတ်အောင် နေတတ်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်းကလေး တကျွန်းပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အနက် တယောက်နှင့်တယောက် မသင့်မမြတ် ဖြစ်နေကြခြင်းသည် နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် မကောင်း။ နှစ်ယောက် စလုံး စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ရခြင်းသာ အဖတ်တင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့ဘဝသည် အထီးကျန်ဘဝ ဖြစ်ကြောင်းကို ခံစားမိကြသည်။ စကားပြောဘက် ရှားကြသည်။ စကားပြောသံကို နားထောင်ချင်ကြသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် နေချင်ကြသည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကင်း၍ နေရခြင်းလောက် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲသည့် အရာ

မျိုးကို ခံစားမိကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကလေး တခုကို ထူထောင်ရန် ကြိုးပမ်းကြသည်။ စဉ်းစားဉာဏ်မြင့် တွေးခေါ်၍ လုပ်ပြီးမှတော့ အလိုအလျောက် လုပ်မိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကလေးတခုကို ထူထောင်သင့်သည်ဟု သဘောပေါက်၍ မဟုတ်။ တယောက်တည်းနေ၍ မရ၊ နေ၍ မဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဥပမာ ကိုရုဆွာအဖို့ဆိုလျှင် သံချောင်းသည် လိပ်ဥ တူးနိုင်သည်။ ရှမ်းပင်တက်နိုင်သည်။ သစ်သီးသစ်ရွက် ခူးနိုင်သည်။ ရေကူးနိုင်သည်။ ငါးဖမ်းနိုင်သည်။ ရေထဲက ကျောက်ဆူးမှား၊ ရေမှုးကို ငုပ်နိုင်သည်။ အလုပ်ကြမ်းကို မပေမပန်းလုပ်နိုင်သည်။ သည်မျှလောက် အစားရေစာ ပေါ်ပြတ်သည့်ကြားထဲက သည်မျှလောက် အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်သော သံချောင်းကို ကြည့်၍ ကိုရုဆွာ အံ့ဩရသေးသည်။ ယခု အချိန် ထိ သံချောင်းတယောက် နာမကျန်းဖြစ်သည်ကို ကိုရုဆွာ မတွေ့ရသေး။

သံချောင်းသည် ပင်လယ်အကြောင်း၊ ရေအကြောင်း၊ လေအကြောင်း၊ ပင်လယ်သတ္တဝါများအကြောင်း၊ ရာသီဥတုအကြောင်းကို နှံ့စပ်စွာ သိသည်။ မည်သည့်ရက်တွင် လှိုင်းခေါင်းဖြူ၍ မည်သည့်နေ့ရက်တွင် ငြိမ်ကြောင်းရှိကြောင်းကို သိသည်။ မည်သည့်ရက်တွင် ဒီရေအတက်ဆုံးဖြစ်၍ မည်သည့်ရက်တွင် အ ကျ ဆုံး ဖြစ် ကြောင်း၊ ကောင်း ကောင်း သိသည်။ မည်သည့်ရက်တွင် အရှေ့ဘက်တောင်လေ တိုက်၍ မည်သည့်ရက်တွင် အနောက်လေ ပြန်တတ်ကြောင်းကိုလည်း တွက်ချက်တတ်သည်။ မည်သည့်ရက်တွင် ငါးမြှား၍ မည်သည့်ရက်တွင် ဂဏန်းများ ရေသို့ ဆင်းတတ်ကြောင်းကိုလည်း သိသည်။

သံချောင်း၌ သူ့တွင် မရှိသော အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်းလိုလူမျိုး ရှိဖို့လိုသည်ဟု ကိုရုဆွာ ယူဆသည်။

သံချောင်းဘက်က ကြည့်လျှင်လည်း ကိုရုဆွာလို လူမျိုးသည် သူ့အတွက် လိုအပ်သည်ဟု ထင်သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်းကလေးတကျွန်း

www.burmeseclassic.com

ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်တည်းနေရချိန်မျိုး၌ ပိုမိုလိုအပ်သည်။ ကိုနန္ဒာ ထံမှ သူမသိသော အသစ်အဆန်းများကို ကြားရသည်။

ဥပမာ ကျောက်ခေတ်မှ စက်မှုခေတ်အထိ လူ့ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးလာပုံ၊ လူတို့ မီးကို စတင်တွေ့ရှိပုံ၊ လူ့လောကကြီး ရှေးဟောင်း ပဒေသာပင်ခေတ်မှ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်အထိ ပြောင်းလဲ တိုးတက်ပုံ၊ အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေယျ တတိယ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို ထူထောင်ပုံမှအစ 'ကွန်တီကီ'ရွက်စားလှေနှင့် 'ရား-၁'နှင့် 'ရား-၂'တို့ ပင်လယ်ဖြတ်ကူးပုံ၊ ရော်ဘင်ဆန်ကရူးဆိုး၊ ဆိုသူတစ်ယောက် သင်္ဘော ပျက်၍ ကျွန်းတကျွန်းပေါ်တွင် နေခဲ့ရပုံ၊ ကမ္ဘာ့မြေကြီးလုံးပုံ၊ လူသားရောက်ပုံ စသည်တို့ကို ပြောပြတတ်သည်။ သဲချောင်း အထူး စိတ်ဝင်စားဆုံး အချက်မှာ 'ကွန်တီကီ'ရွက်စားလှေ၊ 'ရား-၁' နှင့် 'ရား-၂'တို့၏ ရွက်စားလှေများနှင့် ရော်ဘင်ဆန်ကရူးဆိုး၏ ရွက်စားလှေ များဖြစ်သည်။ သည်အကြောင်းများကို သဲချောင်း စိတ်ပါ လက်ပါ နားထောင်သည်။ မရှင်းလင်းလျှင် ရှင်းလင်းအောင် မေးမေးမြန်းမြန်း မေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနန္ဒာသည်လည်း သဲချောင်းအမှီ လိုက် ရှာတာရ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့၏ ဘဝသည် နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တဘဝ ဖြစ်သည်။ သဲချောင်းတွင် မရှိသည့်အရာကို ကိုနန္ဒာက ဖြည့်တင်းပေး၍ ကိုနန္ဒာ တွင် မရှိသည့်အရာများကို သဲချောင်းက ဖြည့်တင်းပေးသည်။ ကိုနန္ဒာ တွင် မရှိသည့် ကာယဗလမျိုး၊ သဲချောင်းတွင်ရှိ၍ သဲချောင်းတွင် မရှိ သည့် ဉာဏ်ပညာ အရည်အချင်းမျိုး၊ ကိုနန္ဒာတွင် ရှိနေသည်။ သည် အရည်အချင်းနှစ်ခုပေါင်းလိုက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြည့်စုံ သော လူ့အဖွဲ့အစည်းတခုလေးတခုကို တည်ဆောက်မိကြသည်။

သို့တိုင်အောင် သူတို့နှစ်ယောက်၌ မတူသည့် အချက်များ မရှိ မဟုတ်၊ သဘော ကွဲလွဲချက်မရှိမဟုတ်။ မတူသည့် အချက်၊ သဘော ကွဲလွဲချက်များ ရှိကြသေးသည်။ ထိုရာတွင် တယောက်မကြိုက်သည်ကို

တယောက်က မလုပ်မိရန် သတိထားကြသည်။ တယောက်စိတ်ထိခိုက် မည့် စကားကို တယောက်က မပြောမိရန် ရှောင်ကွင်းကြသည်။

ကိုနန္ဒာသည် သဲချောင်းအား သားစိမ်းငါးစိမ်း စားသည့်အတွက် အထင်သေးခဲ့ဖူးသည်။ ရှေးဦး မဆည်းနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသလောဟု စိတ်ထဲက ကဲ့ရဲ့ခဲ့ဖူးသည်။ သဲချောင်းကလည်း ကိုနန္ဒာအား မြို့သား ပီပီ ပေါက်လွန်းသည်ဟု အထင်သေးခဲ့သည်။ ကိုယ်စားကျိုးသောက်မှ ရာကြီးနှင့်တီးခြင်းမပြုတတ်သူဟု အထင်သေးခဲ့ဖူးသည်။

ယခုတွင် နောက်၌ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တယောက်ကိုတယောက် နားလည်လာခဲ့ကြသည်။ ကိုနန္ဒာ သားစိမ်း ငါးစိမ်း မစားခြင်းသည် အကျင့်မရှိသေး၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ သဲချောင်း သဘောပေါက်လာသည်။ သဲချောင်း သားစိမ်း ငါးစိမ်း စားခြင်းသည်လည်း လိုအပ်၍ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုနန္ဒာ သိလာသည်။ ကျွန်းမသာသနစ်၏ အလုပ်ကြမ်းလုပ်လျက်ရှိသော လူငယ်တဦးဖြစ်သော သဲချောင်းအတွက် သည်အမျိုးမျိုးတွင် သည်အစာ မျိုးသည် လိုအပ်သည်ဟု ကိုနန္ဒာ နားလည်လာခဲ့သည်။

သဲချောင်းသည် ကိုနန္ဒာကို သားစိမ်းငါးစိမ်း စားရန်လည်း မတိုက် တွန်းတော့။ မစားသည့်အတွက်လည်း အပြစ်မဆိုတော့။

ငင်စစ် ကိုနန္ဒာလည်း ကြာလျှင် အောင့် ထိန်း နေ နိုင် သည် မဟုတ်။ ရက်ပေါင်းများစွာ အုန်းရည်၊ အုန်းသီး၊ သစ်သီး၊ မဆော့သီး၊ စသည် တို့ကို စားလာရသောအခါ အသွေးအသားထဲက တမြိုး မဆော ကို တောင့်တလာသည်။ ရွှာတိုင်းက တောင်းဆိုလာသည်။ သည်အခါ တွင် ကိုနန္ဒာ မအောင့်ထိန်းနိုင်တော့။

ပထမ မြင်းစိုင်းကောင်းကို စားကြည့်သည်။ သဲချောင်း ပြောသကဲ့သို့ ပင် ပုရွန်ချော့ကောက်ကို စားရသည်နှင့် အာရုံမထူးခြား။ ၎င်းက မူလ ချိုကောက်ယက်ပင် နူးညံ့သေးသည်။ ထို့နောက် ထိပ်ဥကို စားလာသည်။ ထို့နောက် ကျောက်ခွက်ထဲတွင် တင်ကျွန်ရစ်သော ငါးသေး ငါးနှင့် ကနလေးများကို စားသည်။ ထို့ပြင် မုက်နှာဖိတ် ခရု ခေတီခရုတို့ကို

www.burmeseclassic.com

သာမက ကျောက်ညွှန် ကျောက်ပိုးတို့ကိုလည်း စားလာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကိုနူ့ဝ ရှောင်သည့်အစာဆို၍ မရှိတော့။ စား၍ ရသည့် အရာမှန်သမျှကို စားတတ်လာခဲ့သည်။

စားပါတွင် ပျို့ခြင်း၊ အော်ဂလီဆန်ခြင်း၊ အစာမကြေခြင်းတို့ ဖြစ်သေးသည်။ ထိုရာတွင် အကျင့်ရလာသောအခါ၌ ပျောပျောက်ကွယ် ကုသွားသည်။

မိမိတို့တွင် မီးမွှေး မရှိသေးသည့်အတွက် သား၊ စိမ်း ငါး၊ စိမ်းကို စားနေကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ရိုးရိုးသည်ဟုမဆိုနိုင်။ ထိုဆိုလျှင် ကိုးလစ်မိပေါ် ရောင်းစိမ်း အသားစိမ်းများကို ညစာစားပွဲကြီးများတွင် တခုဆောင်တခုယောင် တည့်ခင်း စားသောက်နေကြသည့် ယဉ်ကျေးမှု သည်ဆိုသော အနောက်နိုင်ငံသားတို့ကို မည်သို့ ခေါ်မည်နည်း။

အစဉ်း သားစိမ်းငါးစိမ်းတို့ကို စားရသည့်အတွက် ဘက်တီးရီးယား ပိုးမွှားတို့အကြောင်းကိုတွေ့၍ စိုးရိမ်မိသေးသည်။ ထိုရာတွင် ပေါ်မှတ် ခြင်းမှန်ပါစေသော် ဘက်တီးရီးယားပိုးများသည် အစေးအရဲ မတော် ဆိုးရွားမှုသာမဟုတ်လော။ ရှုံ့ဝင်သည့်စားသည့်အခါ၌ ဘက်တီးရီး ယားပိုးများကို တမင် မွေးရသေးသည်မဟုတ်လော။

ကိုနူ့ဝ သည်လိုအကြောင်းပြချက်များကာ စိတ်ချေတတ်နေလေပြီ။ ထို့ရာတွင် တခါတရံ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကိုပင် အိပ်မက်ထဲ တွင် မြင်မက်တတ်သေးသည်။

ဒီနပ်ပေါ်က ကျောက်ဆောင်များ၊ ကျောက်ခဲလုံးများပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်စဉ်က ကိုနူ့ဝ၏ ခြေထောက်များသည် သင်ခုန်းခဲ့ ခဲ့သားသကဲ့သို့ ဟက်တက်ကွဲရာတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ သံမှိုများ ဆေးနဲ့ဝင်လျှင် ပေါ်လွန်းသဖြင့် ပင်လယ်ရေနှင့် သံမှိုများ၊ မဝင်စေရန် သစ်ရွက်များဖြင့် ပတ်ထားရသည်။ ဆေးဝါးအဖြစ် သစ်မြစ်ရွက်များကို အရည်ညှစ်၍ထည့်ရသည်။ ထို့ရာတွင် ကြာသောအခါ တိုအနာများ သည် အလိုလို ပျောက်သွားကြသည်။ ယခု သူ့ခြေဖဝါးများသည်

ဖဝါးသားတက်ကာ ကြမ်းရှလျက်ရှိလေပြီ။ ကျောက်ထက်ကျောက်ချွန် ထိုင် ခရုများထနေသော ကျောက်ဆောင်ပြင်ပေါ်တွင် ကဗ္ဗာရာတေး ပေါ် ဗိုက်ပျင်း ပြေးတတ်နေသလို ပြေးတတ်နေပြီ။ သမ္ဘောင်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ကောက်ရခဲ့သည့် ဂျပန်ဖိနပ် ဖယ်ဘက် နှစ် ဖက်ကို ကိုနူ့ဝ စီးရန်ပေးသော်သည်။ ကိုနူ့ဝ မစီးတော့ပြီ။ ဖိနပ်စီး ခြင်းသည် သူ့ခြေထောက်များကို တုံ့ဆိုင်းနှေးကွေးစေသည်ဟု ထင် နေပြီ။ အခွန်အထက်တို့ မှုမှုတာလျက် ရှိသော ကျောက်ဆောင်ပြင်ကို ဖြတ်ပြီးနောက် သမ္ဘောင်း မှုမှုနှင့် ကစားများပေါ်တွင် လျှောက်ရ ခြင်းသည် မည်မျှကောင်းကြောင်း၊ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကို ဖြစ်စေကြောင်း ကိုလည်း ကိုနူ့ဝ ခံစားတတ်နေပြီ။

ယခင်က သူတို့နှစ်ယောက်တွင် အလုပ်တာဝန် ခွဲဝေမှုဟူ၍မရှိ။ ရှင်းကာ လုပ်ပေးရသည်။ ယခု ကိုနူ့ဝတွင် အလုပ် တာဝန်ခွဲဝေမှုရှိလာပြီ။ သူက သည့်အလုပ်ကိုလုပ်၊ ကိုယ်ကသည့်အလုပ် ကိုလုပ်မည်ဟု ပါးစပ်က ထုတ်ဖော်ပြောဆို၍ တာဝန်ခွဲဝေခြင်းမျိုးကား မဟုတ်။ ကိုယ်တတ်နိုင်သည့် အလုပ်ကို နားလည်မှုဖြင့် ကောက်လုပ် ကြခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ပင်ပန်း ခက်ခဲသည့်အလုပ်မျိုးကို သမ္ဘောင်းက ကောက်လုပ်သွားသည့်အခါ၌ ကိုနူ့ဝက ပေါ့ပါးလွယ်ကူသောအလုပ် မျိုးကို လုပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေတတ်သည်။ တန်းတိုင်း စီရန်အတွက် ကျောက်တုံးသယ်ခြင်း၊ အုန်းသင်တက်ခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်း၊ သစ်ပင်တက်ခြင်း၊ လှန်ပိုက်ကြီး၍ အမြစ်များကိုဆွဲ၍ ကြိုးကျစ်ခြင်းစသည့် အလုပ်များ ကို သမ္ဘောင်းကလုပ်၍ ထုန်းသီးခွဲခြင်း၊ မြေတိုင်း ဂဏန်း၊ ခရုနှင့် ကောင်းချဉ်ရှာဖွေခြင်း၊ သစ်သီးကောက်ခြင်း စသည့် အလုပ်မျိုးကို ကိုနူ့ဝက လုပ်သည်။

သမ္ဘောင်းကား အလုပ်ကြမ်းကို မမောတမ်းလုပ်နိုင်ရုံမျှမက ခရုပဲ ကွင်လည်း နာရီပေါင်းများစွာနေနိုင်သည်။ ဗိုက်ပေါင်းများစွာ ရေကူး နိုင်သည်။ ရေအောက်သို့ ဆယ့်ငါးပေ၊ ခြောက်ဆယ် ပေနှစ်ဆယ် ရောက်အောင်

www.burmeseclassic.com

လည်း၊ လုပ်နိုင်သည်။ ရေအောက် ဆယ့်ငါးပေခန့်နက်သော ကျောက်ဆောင်ကြားထဲတွင် တွယ်ကပ်နေသည့် မျက်နှာပိတ်ရေကြီးများကိုလည်း ရှုအောင်ထုပ်နိုင်သည်။ ဆယ့်ငါးပေအနက်ထဲက ကျောက်ဆောင်ကြားထဲတွင် ရေငုပ်သည့်အလုပ်သည် များစွာ အန္တရာယ် ကြီးသော အလုပ်ဖြစ်ကြောင်းကို အတွေ့အကြုံအရ ကိုနွှာ သိပြီးဖြစ်သည်။ လှိုင်းသဖြင့် ရေအောက်ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် ညပ်ပြီး နစ်သွားနိုင်သည်။ ကျောက်ဆောင်ရှနှကို ခေါင်းနှင့်တိုက်မိသဖြင့် မူးဝေပြီး ရေထဲ မြုပ်သွားနိုင်သည်။ လှိုင်းပုတ်သည့်အကြောင်း ကျောက်ဆောင်မ ထဲရောက်သွားပြီး ပြန်ထွက်မရ ဖြစ်နိုင်သည်။ ငမန်းနှင့်တွေ့နိုင်သည်။

ကိုနွှာသည် တခါက ရေအောက် ကျောက်ဆောင်ကြားသို့ဆင်း ရေငုပ်ဖူးသည်။ စင်စစ် သူရှာသည့်နေရာသည် သည်လောက် ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သည် မဟုတ်။ ရှိသည့်ကျောက်ဆောင်တလည်း အမ အတက်သိပ်မမြန်း ခပ်ပြေပြေဖြစ်သည်။ သို့တွင် ရေအောက်၌ တယော တည်းဆင်းရသောအခါ အလိုလို ထိပ်လန့်လာသည်။ ထိုစဉ် သူ ငါး နှစ်ရိုက်လောက်အကွာတွင် သူ့ထက်ကြီးလောက်ရှိသည့် ငမန်း နှစ်ကောင် မြင်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

ပင်လယ်ရေက စိမ်းပြာကြည်လင်နေသည်။ ငမန်းကြီး နှစ်ကောင် ခြောက်ပေရှိသည့်တန်းကော ငွေရောင်တောက်နေသည်။ အကြွပ်ကျော ပြတ်ထွက်သွားပြီး ရေမြှုပ်လာသည့် နောက်ဆုံးပေါ် ဂျက်လေယာဉ် နှစ်စင်း ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပျံသန်းလာကြသည့်ထက်ပင် ကြည့်၍ကော သေသည်။ ကိုနွှာသည် ရေအောက်က 'ဂျက်လေယာဉ်'ကြီးနှစ်စင်း ခဏမျှ ငေးကြည့်နေမိသည်။

သည်တုန်းက သူ့ခြေထောက်တွင် ကျောက်ဆောင်ရှိသည် ဖက် ရှိသည်။ ငမန်းများသည် သူ့နှင့်ဝေးလျှင် အန္တရာယ်မပြု၊ သူ့နှင့်နီး အနံ့ နောက်သို့ လိုက်လာတတ်သည်ဟု သူကြားဖူးသည်။ ထို 'ရေအောက် ဂျက်လေယာဉ်'ကြီး တဝင်းသည် သူ့ဘက်သို့ခေါင်းလှည့်

လာသည်။ သည်တော့မှ ကိုနွှာသည် ကျောက်ဆောင်ကိုဆောင့်ကန် ကာ ရုန်းကန်၍ ရေပေါ်သို့တက်ပြီး ရေပေါ်သို့ထိုးထွက်ခဲ့သည့် ကျောက်ဆောင်ရှုံးပေါ်တွင် တက်ရပ်လိုက်သည်။ 'ရေအောက်လေယာဉ်'ကြီး သည် သူနှင့် ဝါးတရိုက်ခန့်အကွာတွင် အပြိုင်ဘက် ရေနက်ထဲသို့ အလို လျှောက် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ငမန်းတို့မှ ပြူတူးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သည်ကတည်းက ကိုနွှာ ရေမငုပ်တော့။ သမီးချောင်းကသည်း သူ့ကို မြဲ ငုပ်ရောရှိလျှင် သူကိုယ်တိုင် ငုပ်သည်။ ကိုနွှာကို စိတ်မချ ကိုယ်သူတော့ သမီးချောင်းစိတ်ချသည်။

သို့ရာတွင် ကိုနွှာ အအားမနေတတ်။ အအားမနေချင်။ သမီးချောင်း အလုပ်နှင့်လာက မပြတ်မောင်လုပ်နေသည့်ကြားထဲက သူက အလုပ် မလုပ်ခဲ့နေသည်ဆိုလျှင် နည်းလည်မကျ။ သည်လိုနေရသည်ကို သူရှက် သည်။ သည်တွင်မက သူ့တွင် အချိန်တွေပိုနေသည်။ တနေ့မလုပ်လျှင် စိတ်က တွေးချင်ရာတွေးမည်။ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်မည်။ သည်တော့ အချိန် ကုန်စေရန်၊ စိတ်တည်ငြိမ်စေရန်၊ အာရုံလွှဲရန်စေရန် အလုပ် လုပ်ချင်သည်။ ကိုနွှာ အလုပ် လုပ်ရသည့် အကြောင်းများ၌ သည် အကြောင်းသည် အဓိက ဖြစ်သည်။

အလုပ်လုပ်ခြင်းသည် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စေသည်။ သည်အချက်ကို သမီးချောင်းက သူ့ကို သင်ပြခဲ့သည်။ ပါးစပ်မှ သင်ပြပေးခြင်းမဟုတ်။ သမီးချောင်းကိုကြည့်၍ သူ့ဘာသာ သင်ခန်းစာ ထုတ်ယူနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လျှင် စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်သည်။ အားငယ်သည်။ မဆားထိုး အတွေ့နှင့်စာအုပ်တို့ကို တောင့်တသည်။ သို့ရာတွင် သမီးချောင်း ကိုကြည့်လိုက်တော့ သည်အရာတွေကို စိတ်ကူးထည့်မိ၍မရ။ ကျောက်ရ ကြေကျောက်လျှင် နိုင်လွန်စ အမြွှတ်များကိုဆက်၍ ကြိုးကျစ်သည်။ ချောင်းသည် ကြိုးကျစ်ရာတွင်တော်သည်။ ကျစ်လည်းကျစ်ဖြစ်သည်။ များ တချောင်းကို ဗိုင်းဆိုင်းနေကြပြီဖြစ်သော်လည်း ကြိုးက မလုံလောက် ရှိသမျှနိုင်လွန်ကြိုးပြတ်များကို ဆက်သည့်တိုင် ကြိုးက တိုနေသေး

သည်။ ငါးကြီးများလျှင် ရေနက်ရာတွင် များသည်။ ကျောက်ဆော…
ဝေါ၍ ရေနက်သို့ မျှားချိတ် ပစ်လိုလျှင် ကြိုးရှည်ရှည်ရှိမှ ဖြစ်မည်
သည်။ တော့ သံချောင်းက အုန်းခွံအခြောက်တွေကို လက်ဖြင့်ဆွဲ…
အုန်းဆံထုသည်။ အုန်းဆံကြိုးကျစ်သည်။ သို့ရာတွင် အုန်းဆံကြိုး…
ငါးများ၍မခံတော့။ ခိုင်းလည်းမခိုင်။ ကျောက်ဆောင်ကြားတွင် မျက်…
ခေါက်၍ ပြတ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းကောင်း ငါးမျှား…
ဖြစ်ကြသေး။

သံချောင်းသည် တခြားဘာမှလုပ်စရာမရှိလျှင် ခြောက်သွေ့သော…
နေသောသီးနှံ ဝါးဆစ်နှင့်ချောင်းကို ရှာလာကာ မီးမွှတ်နေတတ်သည်။
မီးကို လူတို့တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းသည် လူ့ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်ပေါ်လာ…
သမိုင်း၌ အရေးကြီးဆုံးသော တွေ့ရှိချက်ကြီးတရပ်ဖြစ်သည်ဟု တခါ…
ကိုနန္ဒက အမှတ်မထင် ပြောခဲ့ဘူးသည်။ ထိုမှစ၍ သံချောင်းသ…
အားအားရှိတိုင်း သစ်ခြောက်ခြောက်များကိုရှာကာ ဝါးဆစ်နှင့် …
မီးမွှတ်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအထိတော့ သံချောင်းသည် မ…
မြင်သေး။ မီးကို ရှာ၍မတွေ့သေး၊ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း သံချောင်းသ…
ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် တင်ကျန်နေရစ်ခဲ့သည့် ဆားရေညှိများ…
ယောက်သွားခွံဖြင့် လိုက်ခြစ်နေတတ်သည်။ ဆားအဖြစ် …
ဖြစ်သည်။ ကိုနန္ဒသည် စောစောက ဝါညစ်လျက်ရှိသည့် ဆား…
များကို မစားတတ်သော်လည်း ယခု စားတတ်နေပြီ။ တခါတ…
သံချောင်းသည် လှိုင်းခေါင်းမြုပ်များကို သဲ့ယူကာ အမြုပ်တော်…
များများကို ရေခွံကြီးများထဲတွင် ထည့်ပြီး နေလှန်းတတ်သည်။ …
လေးရက်ကြာသောအခါ၌ ရေခန်းကာ ဆားညိုတော်တော် များများ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သံချောင်းသည် အလွန်ဆားစားသူဖြစ်သည်။ သ…
ကြမ်းလုပ်၍ ချွေးထွက်လွန်းသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က ဆားတော…
တောင်းဆိုသည်လေလာ မပြောတတ်။

သည်ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် သံချောင်းသည် အကျဉ်းအကျပ်များကို
ကျော်လွှားနိုင်သူဖြစ်သည်။ အခက်အခဲများကို ဖြေရှင်းတတ်သူဖြစ်သည်။
သဘာဝကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်၊ စေခိုင်းသူဖြစ်သည်။ သဘာဝကို မိမိအကျိုး
အတွက် အသုံးချတတ်သူဖြစ်သည်။
တခါက ကိုနန္ဒ၏ ရှပ်အင်္ကျီသည် ကြမ်းခေါ်မှ ဦးခေါင်း စုတ်ပြဲ
များသည်။ အမှန်မှာ သည်တကျွန်းလုံးတွင် အင်္ကျီသည် ထားဝယ်မှ ဝယ်
ခဲ့သည့်ရှပ်အင်္ကျီဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်ရေနှင့် လျှော်ဖွပ်ပေး…
ရသည့်အတွက် ဖိုလာသည်။ သည်ကျွန်း ရောက်ကျောတွင် ကြမ်းခေါက်
… ပြုတွက်သွားသည်။ သံချောင်းသည် ငါးရိုးမာမာတချောင်းကို
…သွေးအောင်သွေးသည်။ သူတို့ကျောက်ကမ်းပါးအထက်တွင် နနွယ်
…ပင်များရှိသည်။ နနွယ်နှင်းလက်တလက်ကို ဆွတ်ပြီးကာ ကျောက်ခဲ
…ထုလိုက်သည့်တွင် နနွယ်ချည်မျှင်တွေ ဖြစ်လာသည်။ သည်ချည်မျှင်
…ကိုကျစ်၍ ငါးရိုးတွင်ထိုးကာ အင်္ကျီအပြဲကို ခေါက်ထားပေးသည်။
သံချောင်းကောင်းမှုကြောင့် သူတို့ အုန်းဆီလည်း စားရသည်။
…ချောင်းက အုန်းသီးရင့်ရင့်များကို ရွေးသည်။ အုန်းသီးဆံ ရင့်ရင့်
…ဆောက်ထိုး အုန်းသီးအရွယ်ကို ရွေးသည်။ အုန်းခွံခြောက်ကို ခွာသည်။
…တော့ အထဲက ဆောက်ထိုး အုန်းသီးဆံများကို ကျောက်မျှားချော
…ထွင် ကြိတ်သည်။ ကြိတ်ပြီး အုန်းဆံမှုန့်များကို ရေနှင့် ရောကာ
…ညှစ်သည်။ နေတိုင်း နေတိုင်း ဆီများက အပေါ်သို့ ပေါ့တက်
…သည်။ ပေါ့တက်လာသည့်ဆီများကို နေတိုင်း ရယူလောက် ခပ်ယူ
…၏။ လေးငါးရက်ကြာသော် အုန်းဆီ ငါးခွက်ခန့်ရပြီ။ ကျန်သည့်
…ဆံဖတ်များ ပုပ်၍ နောက်ထပ် ဆီထွက်တော့မှ လွှင့်ပစ်လိုက်
…၏။ သည်နည်းဖြင့် အုန်းဆီ စားရခြင်းဖြစ်သည်။
တနေ့တွင် သံချောင်းသည် ကြက်တူရွေးတကောင်ကို မိလာသည်။
…ကြက်တူရွေးအုပ်များသည် သူတို့ ကျောက်ဂူနှင့် မလှမ်းမကမ်း ပင်လယ်
…ကမ်းခြေသဲသို့ဆင်းကာ ပိုးမွှားကလေးများကို လာ၍ စားသောက်လေ့

www.burmeseclassic.com

ရှိသည်။ သံချောင်းသည် နာနတ်ချည်ဖြင့် ကျောကွင်းတခု လုပ်ထား…
ဆောင်ထားသည်။ သုံးလေးရက်ကြာ၍ သွားကြည့်သည့်အခါ၌ ကြက်
တူရွေးတကောင် မိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြက်တူရွေးမှာ အ…
ငတ် ရေငတ်ဖြစ်ကာ အားနည်းနေပြီ။ သံချောင်းသည် ကြက်တူရွေး…
ကျောက်ဂူသို့ ယူလာကာ အတောင်ပံ တချို့ကို ညှပ်ပစ်လိုက်သည်။
အစာရေစာ ဝလင်စွာ ကျွေးမွေးသည်။ စကားသင်ပေးသည်။ …
အချိန်၌ ကြက်တူရွေးသည် စကားတတ်နေပြီ။ အစာတောင်းတတ်…
သံချောင်းနှင့် ကိုနုမှာတို့အမည်ကို ခေါ်တတ်နေပြီ။

သည်လိုဖြင့် ကြက်တူရွေးသည် သူတို့ အဖော် ဖြစ်နေသည်။

သံချောင်းသည် သောင်စပ်တွင် ခြေရာများကို တွေ့ပြီးကတည်းက
သည်ကျွန်းပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်အပြင် အခြားသူတယောက် ရှိ…
နေသည်ဟု ထင်သည်။ ခါးစေးသွားလျှင် ကိုနုမှာတယောက်တည်း
ထားခဲ့ရသည်ကို စိတ်မချ၊ အတူလိုက်ရန် ခေါ်တတ်သည်။ သို့ရာ…
လိပ်သောင်သို့ကား ခေါ်လေ့မရှိ။ လမ်းကြမ်းသည်ဟု ဆိုသည်။ သ…
တခေါက်တော့ ကိုနုမှာ မှတ်လိုက်လာခဲ့သည်။

သည်နေ့နံနက်စောစော အာရုဏ်တက်လောက်တွင် သံချောင်း…
ကိုနုမှာ လိပ်သောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ရောက်မှာ လိပ်ဥလည်းကျ…
မရှေ့သည် … ကောင်းလောက်တွင် ပီရောက်သည်။ သည်အချိန်ဆို…
ဝီရောစ်နေပြီ။ လိပ်ဥကျင်းမှာ၍ ပြီး ရေရာသို့ သွားရသာရလည်း
လွယ်သည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

ကိုနုမှာသည် လိပ်သောင်သို့ တခေါက်မျှ မရောက်ဖူး။ သော…
သံချောင်းပြောသည့်အတိုင်း လိပ်သောင်သို့ သွားရသည့်လမ်းက ကြမ်း…
သည်။ တချို့နေရာတွင် ဓားသွားသို့ ချွန်ထက်သော … ကျောက်
ဆောင်တို့ကို ကျော်ရသည်။ လမ်းလမ်းမရှိ၊ ခြေချလက်ချော်ဖြစ်…
ကျောက်ဆောင်အောက်က ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားနိုင်သည်။ တချို့
နေရာများတွင် ကျောက်တုံးကြီးတွေ ပေါ်တွင် ခုန်ကူး လျှောက်သွား…

…သည်။ တချို့နေရာတွင် ကျောက်ကမ်းပါးကို တွယ်တက်ပြီး တချို့
…နေရာတွင် ကျောက်ကမ်းပါးထစ်တွေကို နင်းပြီး ဆင်းရသည်။ တချို့
…နေရာတွင် ကျောက်ကမ်းပါး နံရံကြီးကိုတွယ်ကာ ဝါးတရိုက်လောက်
…လျှောက်ရသည်။ ကျောက်ကမ်းပါးနံရံတွင် လမ်းရှိသည်မဟုတ်။ ရေညှိ
… ချောနေသော ကျောက်ကမ်းပါးစွန်းများကို နင်းကာ လက်ဖြင့်
…ပါက ကျောက်စွန်းကို ကိုင်၍ လျှောက်ရခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။
…အောက်တွင် ပင်လယ်လှိုင်းတို့က ကျောက်ဆောင်ကို တရှန်းရှန်းလာ၍
…နေကြသည်။ အောက်ကျလျှင် ပင်လယ်အောက် ကမ်းပါးအောက်
… ရေနစ်လျှင် နစ်မည်။ သို့မဟုတ် လှိုင်းနှင့် ပါကာ ကျောက်ကမ်း
…နှင့်သောင်လည်း ရိုက်မိမည်။ တခြားလမ်းမရှိ။

သည်ကမ်းပါးကို သံချောင်းက 'ရွှေရှင်ဆို့' ကမ်းပါးဟု အမည်ပေး
…။ သည်နာမည်ကို ပေးမည်ဆိုက ပေးဆိုက်သည်ဟု ကိုနုမှာ ထင်
…။ 'ရွှေရှင်ဆို့' ကမ်းပါးရောက်တော့ သံချောင်းက ရှေ့က ဆင်း
…။ ကိုနုမှာက နောက်ကလိုက်ဆင်းသည်။ ကိုနုမှာသည် ကမ်းပါး
…ကြီးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းမူး ဖြစ်မိသည်။ ခြေကျတ်မြဲရန်၊ …
…ရန်၊ ရေညှိဖြင့် ချောနေသော ကျောက်စွန်းကို မနင်းရန်၊ လက်မြဲရန်
…ချောင်းက အောက်ကနေ၍ သတိပေးသည်။

ကိုနုမှာသည် သည်ကမ်းပါးကို ချောချောမောမောဖြင့် ဆင်းနိုင်ခဲ့
…။ သည်ကမ်းပါးကို တက်ရသည်က သည်လောက်မခက်၊ ဆင်းရ
…သည်က ခက်ခဲသည်။ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ရသည်။

ကမ်းပါးအောက်ခြေ ပင်လယ်စပ်ရောက်တော့ … နှစ်ချောင်းခန့်
…ထွက်နေသည့် ကျောက်ဆောင်ကြီးရှိသည်။ ရေတက်ချိန်ဆိုလျှင် ကျောက်
…ကို ရေဖုံးတက်သည်။ ယခု ရေကျချိန်ကျတော့ ကျောက်ဆွာက ပေါ်
…သည်။ ကျောက်ဆွာပေါ်တွင် တလက်မခန့်ထူသော ရေညှိ ဝါဝါ
…စိမ်းတွေ ဖုံးနေသည်။ ရေညှိများသည် ကော်ဇောမွေးလို နူးညံ့
…သည်။

www.burmeseclassic.com

သံချောင်းနှင့် ကိုနန္ဒာသည် 'ရွှေရှင်ဆို့' တမ်းပါးသောက်[...] ကော်ဇော ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် တမျှောတမော နားနေချင်သ[...] သို့ရာတွင် မနားနိုင်။ လိပ်ဥကျင်းကို အပြိုင်စောင့်ရမည်။ သူတို့ နေ[...] ကျသွားလျှင် သည် လိပ်ဥကျင်းကို ရန်သူက ခေါ်သွားမည်။ သ[...] ရန်သူများမှာ အခြားမဟုတ်။ ရေစပ်၌ လိပ်မကြီးတွေ ပင်လယ်[...] ပြန်ဆင်းချိန်ကို ချောင်း၍ စောင့်နေကြသော ဖွတ်ကြီးများဖြစ်သည်။ ဖွတ်[...] တွေက လိပ်ဥကျင်းကို ယက်၍ စားသောက်သွားတတ်ကြသ[...] ထို့ကြောင့် လိပ်ဥကျင်းကို ဖွတ်သဏ္ဍာဝါကြီးတွေထက် စောစောရှာ[...] လိုသည်။ ကိုယ်က လက်ဦးရမည်။

ရွှေရှင်ဆို့ သည်တက်ခမ်းက သိပ်မကြမ်း။ ကျောက်တုံးငယ်များ[...] သောင်ပြင်သာဖြစ်သည်။ သည်ခရီးလောက်ကိုတော့ လွယ်လွယ်ကူ[...] သွားနိုင်သည်။

လိပ်သောင်စပ်သို့ရောက်လျှင် သံချောင်းက ရှေ့က အရင်ပြေးသ[...] ကိုနန္ဒာက နောက်က ပြေးလိုက်သည်။

ရေက တော်တော်စစ်နေပြီ။ သောင်ပေါ်နှံ့မှုမကာ ပင်လယ်စ[...] ကျောက်ကမ်းပါးပြင်တွေ၊ ကျောက်သောင်ပြင်တွေ ပင် ပေါ်ရေ[...] နေသည် ကမ်းနှင့် နှစ်ဆယ်လုံခန့်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားပြီ။

သည်လိပ်သောင်မှာ ပြင်းသာလိပ်ကြီးတွေရော၊ လိပ်ရွှေကြီးတွေပါ[...] တက်တတ်သည်။ ဒီရေအတက်တွင် ဒီးလိုက်လာကာ ဒီရေအကျ[...] စောင့်တတ်သည်။ ဒီရေကျ၍ သောင်ပေါ်သည်နှင့် သောင်ပေါ်[...] ကစားမြူးတူးပြီး ကျင်းယက်၍ ဥသည်။ ဥပြီးကျင်းကို ပြန်ဖို့[...] ကျောက်ဆောင်ပြင်ကြားကို ဖြတ်၍ ပင်လယ်သို့ ပြန်ဆင်းတတ်[...] သည်။

"သုံးကောင်တက်တယ် အကိုရေ့၊ ဒီနေ့ သုံးကောင်တက်တယ်"

သံချောင်းက လိပ် သုံးကောင် တက်ကြောင်း ရှေ့က အော်[...] သည်။

"ဟိုမှာတကောင် ပြန်ဆင်းနေပြီ။ တွေ့လား၊ တွေ့လား"

သံချောင်းက သောင်ပြင်အဆုံး ကျောက်ဆောင်ပြင်ကြားတနေရာကို ပြသည်။ ကိုနန္ဒာ သာကိုမူမတွေ့ရ။ ကျောက်ဆောင်ပြင်ထဲက ကျောက်တုံးများကိုသာ မြင်ရသည်။

"ဘယ်မှာလဲကွ သံချောင်း"

"ဟိုမှာလေ၊ ဟိုကျောက်တုံးကြီးနားမှာ"

သံချောင်းက ကျောက်ဆောင်ပြင်ကြီးထဲသို့ ဖြတ်ဆင်းသွားသည်။ သံချောင်းပြရာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင်မှ ကျောက် နက် ရေလဲ တွင် လက်ခြေတို့ကို လှုပ်ကာ တဖြည်းဖြည်းကစားနေသည့်လိပ်ကြီးကို ကိုနန္ဒာ မြင်လိုက်ရသည်။ လိပ်ကြီးက တရုတ်ထမင်းဆိုင်မှ ထမင်းစားပွဲဝိုင်းကြီး လောက် ရှိသည်။ အခွံက ကျောက်တုံးများနှင့် ခွဲမရအောင် မနက် နေသည်။

လိပ်ကြီးသည် အနံ့ကြောင့်လော၊ အသံကြောင့်လောမသိ။ သူတို့ နှစ်ယောက် အနားရောက်သွားသည့်အခါတွင် ကျောက်တုံးကြီးလို မလှုပ် မရှား ငြိမ်နေသည်။ ကိုနန္ဒာသည် သည်လောက်ကြီးသည့်လိပ်မျိုးကို မြင်လည်းမမြင်ဖူး၊ ရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်။

သံချောင်းရော သူပါ နှစ်ယောက်စလုံး လိပ် ကျောကုန်းပေါ် သို့ တက်ခုန်ကြသည်။ လိပ်ကြီးကမလှုပ်။ သူတို့နှစ်ယောက် တက်ခုန်တော့မှ ခြေတွေလက်တွေကို တဖြည်းဖြည်းရှုံ့၍ ရုန်းကန်သည်။

သံချောင်းက သည်လိပ်ကြီးကို သတ်ချင်သည်။ လိပ် သား မြောက် လှမ်းလိုသည်။ သို့ရာတွင် သည်လောက်ကြီးသည့်လိပ်ကို သေအောင် သတ်နိုင်သည့်လက်နက် သူတို့တွင်မရှိ။ လိပ်ချက်ဖို့ လက်နက်ပစ္စည်းမရှိ။ ကိုယ့်မှုမကာ သည်လိပ်ကြီးကို ပက်လက်လှန်ရန်ပင် သူတို့မတတ်နိုင်။

သံချောင်းနှင့် ကိုနန္ဒာ နှစ်ယောက် လိပ်ကြီးကို ပက်လက်လှန်ရန် ကြိုးစားသေးသည်။ သို့ရာတွင် လိပ်က အကြံသန်သည်။ ကိုနန္ဒာက ငုံ့၍ လိပ်ကိုအမလိုက် လိပ်က ကိုနန္ဒာ၏ လည်ချောင်းကို လက်ဖြင့်

www.burmeseclassic.com

မြန်တာနဲ့ ရိုက်လိုက်သည်။ လည်ချောင်းတခြမ်းလုံး ရဲတက်လာသည်။ အရာတောသသမားအာမေယာက်က လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ထက်ပင် နာလိမ့်မည် ထင်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ လိပ်မကြီးကို လွှတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့လည်း တဘူ မတတ်နိုင်သည့် အတူတူ အဘယ့်ကြောင့် မဲ့ကြီး ကြီးစော မည်နည်း။

"သွားပေတော့ အကို၊ ဒီကောင် ဒီနှစ်တလုံးလောက် ခိုးကို နေ့ဝက်လောက် သွားလာရှာ၊ လိပ်များဟာ ရေထဲမှာ မြန်သလောက် ကုန်းပေါ်မှာ သိပ်နှေးတယ်"

သူတို့နှစ်ယောက် သောင်စပ်က လိပ်ဥကျင်းများဆီသို့ ပြန်လာကြသည်။ လိပ်တက်ရာများသည် သဲချပ်ကာကား ဘီးရာကြီးများကဲ့သို့ သောင်စပ်တွင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေကြသည်။

မနေ့ညက လိပ်သုံးကောင်တက်သည့်အတွက် အသွားလမ်း အပြန်လမ်း ခြောက်ခုတွေ့ရသည်။ လိပ်တက်ရာလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားလျှင် လိပ်ဥကျင်းရာကို တွေ့ရသည်။ လိပ်ဥကျင်းရာကို တွေ့သော်လည်း တကယ်ရသည့် လိပ်ဥကျင်းကို ရှာရသည်က မလွယ်။ သည်မှာ ပြဿနာ ပေါ်လာပြီ။ လိပ်မကြီးများသည် ပရိယာယ်များသည်။ ၎င်းတို့ အုမည့် သောင်စပ်သို့ ရောက်သောအခါ ရုတ်တရက် မအုသေး။ ကစားနေ လိုက်သေးသည်။ ရှာလေးငါးခုခန့်စာမျှ သဲတွေယက်နေအောင် ရှသားသည်။ သည်ရှာလေးငါးခုစာနေရာတွင် တကယ့်လိပ်ဥကျင်းသည် မည်သည့် နေရာတွင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်း၍ မလွယ်။ ရှာလေးငါးခုစာနေရာကို ခန့်လိုက်ဖော်နေရလျှင်လည်း လုပ်ပန်းသည်။ အချိန်ကုန်သည်။

သံချောင်းက သည်ရှာလေးငါးခုစာနေရာတွင် မည်သည့်နေရာတွင် ဥကျင်းရှိသည်ကို အတတ်သိသည်။ လိပ်ဥကျင်းတကျင်းတွင် လိပ်တက် ရာနှင့် ဆင်းရာ ရှိသည့် အနက် လိပ်သည် ဆင်းခါနီးတွင် ဖွတတ် သည်။ ထို့ကြောင့် လိပ်ဥကျင်းသည် အဆင်းလမ်းထိပ်တွင် ရှိတတ်

...ည်။ သမ္မီးနေရာတွေကို လိုက်ဖော်လျှင် အချိန်သာကုန်မည်ဖြစ်၍ ကျင်းကို ...တွေ့မည် မဟုတ်။

သံချောင်းလက်ထဲတွင် ဝါးတစ်သေးသေးကလေးတချောင်း ပါလာ ...ည်။ တလံနီးပါးလောက်ရှိမည်။ သံချောင်းသည် ဝါးချွန်ဖြင့် လိပ် ...င်းလမ်းထိပ်ရှိ သဲပြင်မှုကို ထိုးလိုက်သည်။ သဲပြင်တလောက် တတောင် ...သာသနဲ့အထရောက် အားစိုက်ထိုးရသည်။ နောက် ဆွဲနှုတ်ပြီး ဝါးချွန် ...ပိုင်းများကို ကြည့်သည်။ ဥကျင်းကို မထိုးမိသေး။

"ဥကျင်းတွေ့ရင် ဥထဲက အရည်ကလေးတွေ ကပ်ပါလာတတ်တယ်။ ...သဲတွေနဲ့ကပ်ပြီး ပုစွန်ခွံကလေး တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီပုစွန်ခွံနဲ့ အရည် ...ကလေးတွေ ပါလာရင် လိပ်ဥကျင်းပဲ"

ကိုနန္ဒာကလည်း လိပ်ဥကျင်းကို ထိုးရှာသည်။ သို့ရာတွင် မတွေ့။ ...ရာတွင် မကြာ။ နှစ်နေရာ သုံးနေရာလောက် ထိုးပြီးနောက် သံချောင်း ...လိပ်ဥကျင်းကို တွေ့သည်။

"တွေ့ပြီ အကိုရေ လာ၊ လာ"

သံချောင်းက ဝါးချွန်များတွင် သဲနှင့်ကပ်နေသော ပုစွန်ခွံ အရည် များကို စမ်း၍ပြလိုက်ပြီးနောက် သဲများကို ယက်နေသည်။ ကိုနန္ဒာ ...ည်း သဲတွေကို ဝင်ယက်သည်။ တတောင် ကျော်ကျော်လောက် ...က်မိသောအခါ လိပ်ဥများကို တွေ့ရသည်။ အားလုံး ရှစ်ဆယ်နှစ်လုံး"

ကိုနန္ဒာက လိပ်ဥများကို ထကုန်ဖော်သည်။

"အကို အကုန်မယူနဲ့၊ တလုံးချန်ခဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့"

"ဒါမှ လိပ်ကလေးတွေ ပေါက်ချိန်ကျရင် လိပ်မကြီး ပြန်လာမှာ။ အကုန်ယူသွားရင် နောက်တခါ မတက်ပဲ နေလိမ့်မယ်"

သံချောင်းက သည်လို ကိစ္စမျိုးတွင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်း၏ စကားကို ကိုနန္ဒာ နားထောင်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံး နှစ်ကျင်းကိုလည်း ဝေါ်ကြသည့် တကျင်းက တဆုတော့၊ နောက်တကျင်းကလည်း တဆုတော့၊ နေဝင် လိုက်သောအခါ လိပ်ဥ အလုံးသုံးဆယ်ခန့် ရသည်။ ဆယ်ရက် ဆယ့် ရက်စာတော့ ရလုံးသွားပြီ။

သူတို့တွင် လိပ်ဥများကို သယ်စရာမရှိ။ နှစ်ယောက်သုံး ဘောင်းဘီ တွေ ဝတ်ထားသည်။ တချို့ကို ချက်ချင်း ကောက်သောက်ပစ်လိုက် သည်။ တချို့ကို ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်တွင် ဆံ့သလောက် ထည့် သည်။ ကျန် လိပ်ဥများကို ပိန်းဖက်ကြီးတွေနှင့် ထုပ်၍ အုန်းလက် ကြိုးဖြင့် ချည်ပြီး တုတ်လျှိုထမ်းခဲ့ကြသည်။

အမြန်ကျတော့ 'ရွှေရှင်ဆို့'တမ်းပေါ်အောက်က တော်လော ကျောက် ဖျာပေါ်တွင် နား၍ တရေးတမော အိပ်ကြသည်။

[၁၆]

"သံချောင်းရေ၊ ဟေ့ သံချောင်း"

"ကိုနေ့ရှာ၊ ဗျို့ အကို ကိုနေ့ရှာ"

သံချောင်းသည် စကားများများ မပြောသူမဟုတ်။ တခါတရံ ကြာ ကျစ်ရှည်း ကြက်တူရွေးကို စကားသင်နေတတ်သည်။

ကိုနေ့ရှာအိပ်ရာကနိုးတော့ ကြက်တူရွေး၏ ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ သံချောင်းက သင်္ဘောဦးကျောက်ဆူးပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

နေဝင်ချိန်တွင် ပင်လယ်သည် ကမ်းနှင့် အဝေးတော်ဝေးဝေး ရောက် နေသည်။ အနောက်တောင်ရာသီလေက အားလျော့နေပြီ။ ကောင်း ကင်နှင့် ပင်လယ်သည် ပြာလဲ့နေသည်။ လှိုင်းခေါင်း ဖြူကြီးများ က တနားနားဆို လွန့်နေကြသည်။

အမြဲတမ်းအလုပ်များနေသော သံချောင်းသည် ယနေ့တော့ ဝမ်းလျား မှောက်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကြိုးလည်း မကျိုး ကုန်းဆဲလည်းမထု။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကိုနေ့ရှာက စကားပြော၍ သံချောင်းက အလုပ် လုပ်ရင်း နားထောင်တတ်သည်။ သူမရှင်းလင်းသော အချက်များကို

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်သည်။ ယခုနေတော့ သဲချောင်းသည် ကြက်တူရွေးနှင့် တော ပျံကာ ပင်လယ်ပြင်ကို ဘေးကြည့်နေသည်။

လွန်ခဲ့သည့်တပတ်ခန့်က သူတို့ကျွန်းအနီးမှ ပင်လယ်ကူးသင်းဘော ကြီးတစင်း ဖြတ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ ကျွန်းအနီးမှဟု ဆိုရ သော်လည်း ဆိပ်နီးသည် မဟုတ်။ အဝေးကြီးကွာလှသော မိုးကုတ် စက်ဝိုင်းနှင့် ပင်လယ်အစပ်တွင် သင်းဘောကို မီးခြစ်ဆံကလေးမျှလောက် သာ လှမ်းမြင်ရသည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မီးခြစ်ဆံကလေးလောက်သာ မြင်ရသော ပင်လယ်ကူးသင်းဘောကြီးသည် မီးခြစ်ဆံကလေးလောက် သေးသွားသည်။ ထို့နောက် အစက်အပြောက် တစလေး တခု ဖြစ်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသည်။

"အကိုရေ၊ သင်းဘောကြီး၊ သင်းဘော"

သည်တုန်းက သဲချောင်းက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းအော်သည်။ သင်းဘောကြီးသည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သဲချောင်းသည် သက်ပြင်းကြီးတချက် ဟင်းကနဲချသည်။ ထို့နောက် တော့ သဲချောင်းသည် သင်းဘောအကြောင်းကို လုံးဝမပြောတော့။ အနန္တရာကို ငေးစားနေသည့်နှယ် သူ့မျက်နှာသည် လေးနက်သော အသွင်ကို အမြဲတမ်း ဆောင်နေတတ်သည်။

သဲချောင်းသည် ပင်လယ်ကြီးကိုဖြတ်ကူး၍ အိမ်သို့ပြန်ရန် စဉ်းစား ပြီး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်သည်။ ကိုနန္ဒာလည်း သင်းဘောကြီးကို မြင်သည့် အခါတွင် ရင်ထဲမှာ ဟာကနဲရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် သည် အိမ်ကိုလွမ်းကြောင်း တစွန်းတစ မပြောကြ။ ပြန်ချင်ကြောင်း တစွန်းတစ မပြောကြ။ မလွမ်း၍၊ မပြန်လို၍ မဟုတ်။ သို့ ထုတ်ဖော်ပြော ခြင်းသည် သူတို့၏ အားငယ်စိတ်၊ အထီးကျန်စိတ်ကို ပိုမိုကြီးမား လေးနက်အောင် အားပေးသလို ဖြစ်နေမည်စိုးကြသဖြင့် သိုဝှက်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

"မသေသေးခင် တနေ့တော့ မြို့ရောက်မှာပေါ့ကွာ"

သဲချောင်းက သည်လိုသာ ပြောသည်။ ထို့နောက် ပင်လယ်ကြီးကို ငေးကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် နာကျည်းမှု၊ မခံပြင်းမှု၊ ပိုင်းဖြတ်မှု တို့ဖြင့် တောက်ပြောင်နေကြသည်။

ကိုနန္ဒာက စိတ်ပြေလက်ပျောက် မြို့တော်ရန်ကုန်၏ အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ဆူးလေဘုရားသိမ်ကြီး အကြောင်း၊ ဘိုင်စကုပ်ရုံများ အကြောင်း၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ဆံပင်ဂုတ်ဝဲနှင့် ရန်ကုန်သူများ အကြောင်း၊ သူနှင့် သူ့မယ်တို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း အကြောင်း။

သဲချောင်းက ရန်ကုန်ကို တခေါက်မျှမရောက်ဖူး။ သည့်အကြောင်း များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်သည်။ မီးမရှိသော ရထားပေါ် တွင် သွယ်ဖို့လက်ပတ်နာရီကို ဖြတ်ရာတွင် ကိုနန္ဒာ ဝင်ကာသည့် အခန်းကို သဲချောင်းက သဘောကျသည်။

"မင်းဇာတ်လမ်းလေးတွေတော့ ပြောပါဦးကွ"

ကိုနန္ဒာက သဲချောင်းကို လှမ်းပြောသည်။ သဲချောင်း၏ မျက်လုံး များသည် မှုန်ဝေသွားကြကာ ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

"ရည်းစားလေး ဘာလေးတော့ မရှိဘူးလား"

"ရှိတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်"

သဲချောင်းက ဆက်မပြော။ သည်တော့ ကိုနန္ဒာက ဆက်မေးရ သည်။

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ"

"ကျွန်တော့်ကို သစ္စာဖောက်သွားတယ်။ မိန်းမတွေဟာ သစ္စာ မရှိပါဘူး အကိုရာ"

"ပင်လယ်ပြင်ကြီးလိုပေါ့ကွ။ ကြည့်စမ်း၊ ခုလိုကြည့်တော့ လှလို့၊ ငြိမ်ရောကောင်းလို့၊ အပြစ်ကင်းလို့၊ လူသတ်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးလို့ ထင်ရဘူး။ မုန်တိုင်းကျမှ ဆိုတာနဲ့ တပြင်နက် ကြောက်စရာ ကောင်း လာတော့တာ"

www.burmeseclassic.com

ကိုနေ့ဘက အတည် တစက် အပြက် တခက်ဖြင့် ပြောသည်။ အဘိများထုတ်ခြင်းတစက်၊ လှောင်ပြောင်ခြင်းတစက်ဖြင့် ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အကိုပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဒါကို စဉ်းစားနေတာ။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ကမပြောတာကလို့"

သံချောင်းက သူ့အစ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြသည်။

သံချောင်းသည် ထားဝယ် သရက်ချောင်းအနီး ရွာကလေးတရွာ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေက ရွှေကျင်ဘက်က ဖြစ်၍ အမေက သနပ်ပင်သူ ဖြစ်သည်။ သံချောင်း၏အဖေသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက ရွှေကျင်ဘက်က ကြက်ပေါင်စေးခြံများတွင် ကြက်ပေါင်စေး ခြစ်သည့် အလုပ်သမား ဖြစ်သည်။ စစ်ကြီးဖြစ်ခါနီးတော့ ထားဝယ်ဘက်ရောက်လာပြီး ထားဝယ်ဘက်က ကြက်ပေါင်စေးခြံများတွင် အလုပ်လုပ်သည်။ စစ်ဦးတော့တွင် သံချောင်း၏အဖေသည် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် (ဘီအိုင်အေ) နှင့်အတူ အထက်မြန်မာပြည်သို့ ပါသွားသည်။ ဘီအိုင်အေတပ် ဖျက်လိုက်သောအခါ သံချောင်း၏အဖေသည် အိမ်သို့ မပြန်တော့။ ဘီအိုင်အေတပ်ထဲတုန်းက သိခဲ့သူ သူငယ်ချင်း တယောက်နှင့် အတူ သနပ်ပင်သို့လိုက်နေသည်။ သနပ်ပင်ရွာတွင် စစ်အတွင်း သုံးနှစ်လုံးလုံး လယ်လုပ်ခဲ့သည်။ သည်တုန်းက သံချောင်း၏ အဖေသည် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။

သနပ်ပင်ဘက်တွင် လယ်လုပ်ရင်း သံချောင်းတို့အမေနှင့် တွေ့သည်။ သူငယ်ချင်း၏ နှမဖြစ်သည်။ သံချောင်း အဖေနှင့် သူ့မောင်တို့ လယ်တွင် သွားလျှင် သံချောင်းတို့ အမေက ထမင်း လိုက်ပို့သည်။ သံချောင်းတို့အဖေသည် အမေတို့အိမ်တွင် စားရင်းသွားတတ်ဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း တပိုင်းဖြစ်သည်။ သံချောင်းတို့အဖေက လယ်တောက်ခကို လိုသလောက်သာ ယူသုံး၍ ကျန်သည်ကို အမေတို့ မိဘများထံအပ်သည်။ သံချောင်းအဖေက အသောက် အစား မရှိ အပျော်အပါးမရှိတော့ အမေတို့ အဖေများကလည်း သဘောကျ

သည်။ ကြာတော့ လူငယ်ချင်းလည်း ရင်းနှီးလာကြသည်။ လူကြီးတွေကလည်း သဘောတူသဖြင့် သံချောင်း၏အဖေနှင့်အမေသည် အကြောင်းပင်ယောက်ျားမယားအဖြစ် ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သည်အထိ သံချောင်း၏ အဖေနှင့် အမေတို့၏ဇာတ်သည် ပြောင့်ပြူးချက် ရှိသည်။

တညတွင် ဂျပန်တပ်စုတတပ် ဆုတ်လာတော့ အဖေနှင့် အမေတို့ လယ်တဲသို့ဝင်သည်။ အဖေနှင့် အမေတို့ကို ထမင်း ချက်ခိုင်းသည်။ အဖေနှင့်အမေက လယ်တဲတွင်ရှိသော ကြက်သားအုပ်မကို ဖိုက်ချက်၍ ကျွေးလိုက်ကြသည်။ တတ်နိုင်သမျှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံသည်။ ထိုရာတွင် သည်အထဲက ဂျပန်တယောက်က အမေ့ကို စလာရာမှ ကြိုးစားသည်။ အဖေသည် အနီးတွင်ရှိသည့် မှက်ခုတ်ဓားဖြင့် ဂျပန်ကို ခုတ်သတ်ခဲ့သည်။ သည်ညသည်ကတွင် နေ၍မဖြစ်တော့၊ ရွာထဲသို့ပြန်ပြေးသည်။ ရွာတွင်းသည်း ဂျပန်တွေ များပြားခက်မှု ဖြစ်နေသည်။ ပထမ ရွှေကျင်ဘက်သို့ပြေးဖို့ စိတ်ကူး သေးသည်။ ရွှေကျင်မှာလည်း အခြေအနေ မကောင်း။ သည်တော့ အဖေသည် သူနေခဲ့ဘူးသည့် သရက်ချောင်းဘက်ကို အမှတ်ရသည်။ သို့ဖြင့် အဖေနှင့်အမေသည် ဘိတ်မှတဆင့် ကျွန်းလမ်းရေလမ်း၊ အတန်တန်ကို ဖြတ်ကာ သရက်ချောင်းဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

သရက်ချောင်းဘက်တွင် အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေသည်။ ကြက်ပေါင်စေး ဈေးကောင်းနေသည်။ ကာလ ဈေးစရက်ဖြစ်၍ ခြံပိုင်ရှင်များကလည်း ကောင်းစွာအုပ်ချုပ်နိုင်။ ကြက်ပေါင်စေးခြံများ ထဲသို့ ဝင်၍ ရနိုင်သလောက်အစေးခိုးကြသည်။ ကြက်ပေါင်စေး အမှိုက်များကို ထားဝယ်သို့သွား၍ရောင်းသည်။ တခါတခါတွင်လည်း ခြံအရောက်လာကာ ကြက်ပေါင်စေး လာကောက်သော ကုန်သည်ပွဲစားများထံသို့ ရောင်းသည်။ သံချောင်း၏မိဘများ ဝင်ငွေကောင်းကြသည်။

သည်မှာတွင် သံချောင်းကို မွေးမြင်ဖြစ်သည်။ သားဦးလေးမို့ မျှော်ထသမတတ် ချစ်ကြသည်။ သံချောင်း အခါလည်သား မရှိ

www.burmeseclassic.com

တချို့တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက မြန်မာနိုင်ငံကိုသိမ်းပိုက်ပြီး ဂုဏ်စဥ်ဘွဲ့များကို အများမြင် ကြေညာလိုက်သည်။

ရိုးရိုးတိတ်နှစ်လုံးဖြင့် ထည့်ထားသော အစေခံနှင့်အမေ တို့၏ ဂုဏ် ဒွေစဉ်ဘွဲ့များသည် ကြေညာချက်ကလေး တစ်ခုကြောင့် ရှေ့ရေးတော်များ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ စကားကလေးတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းကြောင့် သံချောင်း၏ အမေနှင့်အမေသည် ချောင်ချောင်လည်လည်သာဝမှ ကုန်းကောက်ရော မရှိသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ကြက်မပေါင်စေးပြီများကိုလည်း မြိုင်ရှင်တို့က စနစ်တကျ အုပ်ချုပ်နေကြပြီ။ ယခင်ကလို ကြက်ပေါင်စေးခိုးခြင်း၍ မရတော့။ သည်တော့ အမေက နတ်အိမ်ထောင်ဘက်သို့ ပြောင်းရသည်။ နတ်အိမ်ထောင်ဘက်တွင် သဏ္ဍူတွင်းတွေ ရှိသည်။ အမေသည် နတ်အိမ်ထောင်ဘက်က သဏ္ဍူတွင်းများ ထဲတွင် သုံးနှစ်လုံးမျှ အလုပ်လုပ်သည်။ ထိုရာတွင် နတ်အိမ်ထောင် ရောက်တော့ သံချောင်းက မကျန်းမာသည့်အချိန်တွင် သံချောင်းလေးနှစ်သားရှိပြီ။ သံချောင်းက ချူချာသည်။ ရာသီဥတုက ကြမ်းသည်။ သံချောင်း၏ မိဘများသည် တဦးတည်းသော သားငယ်၏ ကျန်းမာရေးကို စိုးရိမ်ကြသည်။ အမေက နတ်အိမ်ထောင်တွင် လုံးဝမနေချင်။ သံချောင်းသည် နတ်အိမ်ထောင်ဘက်က မြေနှင့် မတည့်ဟုဆိုကာ သရက်ချောင်းသို့ ပြန်ရန် တဖွဖွ ပူသည်။ ပူဆာဆန်များတော့ အမေလိုက်လျောရသည်။ သရက်ချောင်းသို့ ပြန်ရသည်။ သရက်ချောင်းအနီးက ကြက်မပေါက်၌ မင်းဂွတ်ပြီးမှ အစေခံ၍ အလုပ်လုပ်သည်။ ထိုရာတွင် တွက်ခြေမကိုက်။ မင်းဂွတ်ကြက်မပေါက်၌ ဆိုသည်မှာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်နိုင်မှ ကိုက်သည်။ သူ့မြို့တွင် အငှားဝင်လုပ်ရလျှင် လှုပ်ပန်းသာသောက် ဝင်ငွေမကောင်း။

ထို့ကြောင့် အမေသည် လှေတစင်းနှင့် ပိုက်တစ်ခုဝယ်ကာ ပင်လယ်သို့ ထွက်၍ ငါးဖမ်းသည်။ ကျွန်းရှပ်၊ ငမုတ်၊ ကကတစ်ပေါင်း၊ ငယ့်ပါး သေးသေးကောင်ငယ်လေးများ စသည့် ငါးမျိုးစုံရသည်။ ငါးအရ နည်းသည်

အခါများတွင် ငါးရိုင်းသို့ သွင်းပြီး ငါးအရများသည့် အခါများတွင် အမေက ဈေးရောင်းခဲ့သည်။ ရေလှိုင်းများသောအခါ မင်းဂွတ်ပြီ စိုက်သည်ထက် တွက်ခြေကိုက်သည်။ သည်တွင် အမေသည် နောက်ထပ် လှေတစင်းနှင့် ပိုက်တစ်ခုထပ်ဝယ်ကာ လူငှားဖြင့် လှေနှစ်စင်း ထွက်ကြသည်။

သည်တုန်းက သံချောင်းသည် ခြောက်နှစ်လောက်ရှိပြီ။

ထိုအခါကို သံချောင်း ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။

ရာသီက မိုးဦးလောဦး။ အမေတို့ငါးဖမ်းထွက်ရန် ပြင်သည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ထိုရာတွင် ရာသီမကောင်း၍ မထွက်ရ။ သည်နေ့တော့ ရာသီဥတု ကြည်လင်သည်။ မှန်တိုင်းကျပြီး ငါးမြဲထတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေတို့ လှေနှစ်စင်းနှင့် ရွာက လှေသုံးစင်း၊ စုစုပေါင်း လှေငါးစင်း ထွက်သွားကြသည်။

အမေက ပင်လယ်သို့ ထွက်ခါနီးတွင် သူ့သားကြီး သံချောင်းကို ကျောက်နန်းရှပ် နှုတ်ဆက်သည်။ ပင်လယ်ကပြန်လျှင် သံချောင်းကစားရန် လိပ်ကျောက်ပြီးတော့၊ ကျောက်ပုစွန်တွေ ယူခဲ့မည်ဟု ဆိုသည်။ သံချောင်းက ကျောက်ပုစွန်ကို အလွန်သဘောကျသည်။ ကျောက်ပုစွန်က အရှည်တစ်တောင်ရှိပေါ့။ လုံးပတ်က လက်ကောက်ဝတ်သာသာရှိသည်။ အခွံက ပိတုန်းရောင်လို စိမ်းစိမ်းပြာပြာ တောက်နေသည်။ ထိမ်းမြှင့်ပြီး ကာပင်ကာပင်က ကောက်နှိုင်းလုံးလောက်ရှိသည်။ သည်ကျောက်ပုစွန်ကြီးတွေကို အမေက ဖျင်ဖြူးပေါက်ကပြီး အရှင်အတိုင်း လုပ်ပေးတတ်သည်။ အရှင်ကျောက်ပုစွန် သံချောင်းကြောင့် သွားပြီး သည်တော့ သံချောင်းက ကျောက်ပုစွန် ဖမ်းပေးဖို့ ပူတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ပုစွန် ဖမ်းခဲ့မည်ဟု သွားခါနီးတွင် အမေက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ရာသီဥတု ကြည်လင်သည်။ အမေတို့ လှေထိုက်သည့် ခါတရ လေးငါးရက်ခန့် ကြာတတ်သည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍

www.burmeseclassic.com

အမေတို့လှေထွက်ပြီး နောက်တရက်အထိ ရာသီဥတု ကောင်းသည်။ ထိုရာတွင် တတိယမြောက်နေ့၌ ထားဝယ်အနောက်ဘက် ပင်လယ်တွင် မုန်တိုင်းကြီးကျသည်။ အမေသည် မုန်တိုင်းကျသည့်နေ့က ရေနံ မီးရှူးကြီးနှစ်၊ ဖယောင်းတိုင်ကြီးနှစ် စသည့် ရှိရာ ပစ္စည်းများကို ပူဇော်ပသ သည်၊ ဘေးမသီ ရန်မခ မြန်ရောက်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းသည်။ နောက်ရက်များတွင်လည်း ပူဇော်ပသသည်။

ထို့ပြင် တပတ်ခန့်ကြာသွားသည်။ အမေတို့လှေသိုက် မြန်မာရောက် သေး၊ ဆယ်ရက်မြောက်နေ့တွင်မှ ထားဝယ်အနောက်ဘက်က ကျွန်း တကျွန်းတွင် လှေတစင်းလာတင်သည်။ ထိုလှေသည် အမေတို့လှေသိုက် ထဲမှ လှေဖြစ်သည်။ ထိုလှေတစင်းမှအပ အခြားလှေများမှာ ပင်လယ် ထဲသို့ မျှောပါ နစ်မြုပ်ကုန်ကြပြီဟု သိရသည်။

သည်အကြိမ်သည် အမေ့ကို သံချောင်း နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေသည် သည်နေ့ကစပြီး အိမ်ကို ပြန်မရောက်တော့၊ သံချောင်းအစားဖို့ ကျောက်ပုစွန်လည်း ယူမလာနိုင်တော့၊ သူ့အမေ သည် ပင်လယ်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ရောက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပြီ။

သည်ကစ၍ သံချောင်းသည် မုဆိုးမသားဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အမေသည် သနပ်ခါး ဆိုလည်း မရှိတော့၊ သနပ်ခါးမွှေးရှိသည့် ချော့မြူ သားချော့များလည်း မရှိတော့ပြီ။

အမေသည် ကိုယ်တိုင်ထွက်၍ အလုပ်လုပ်သည်။ မင်းကွတ်သီးပေါ် ချိန်တွင် မင်းကွတ်သီး အငှားလိုက်ဆွတ်သည်။ သက်ကယ်ရိတ်သည်။ တောက်ရိုက်လိုက်သည့်အခါလိုက်သည်။ ကုန်စိမ်းရောင်းသည်။ အများ အားဖြင့်တော့ ကုန်စိမ်းရောင်းသည်က များသည်။ ရာသီအလိုက် ပေါ် သော သီးနှံများကို တောင်းတလုံးနှင့် ထည့်ကာ သရက်ချောင်းမြို့ သို့ တက်ရောင်းသည်။ သရက်ချောင်းတအမြို့တွင် ဘောင်းဘီအင်္ကျီ ကလေးများ၊ ဆံညှပ်ကလေးများ စသည့် တရွာတနိုင်သော ကုန်စည် များကို ဝယ်၍ ရွာတွင် ရောင်းသည်။

သံချောင်း ကျောက်ကြီးပေါက်တော့ အမေရှာမထွက်နိုင်၊ ဝင်ငွေ နည်း၍ ချွေတာစားရသည်။ ဆတ်စာကိုလည်း ချွေတာ၍ဝယ်ရသည်။ သံချောင်းက ကျောက်ပေါက်ရာမှ နာလှ တော့ မြန်၍ ထပါသည်။ ကျောက်ရော ဂါလည်း ပျောက်ပါသည်။ ထိုရာတွင် မပျောက်သည့်အရာ နှစ်ခုတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တခုက သံချောင်းမျက်နှာပေါ်က ကျောက် ပေါက်မာ၊ နောက်တခုက အကြွေး။

သံချောင်းရောဂါပျောက်သည်နှင့် အမေကုန်စိမ်းပြန်ရောင်းရသည်။ သံချောင်းကိုတော့ စာလည်းတတ်စေ၊ အထိန်းကျောင်းရလည်း သက် သာစေဆိုသည့် သဘောဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ပို့လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းက အထိန်းကျောင်းဖြစ်သည်။ သံချောင်းသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင် ခြောက်နှစ်လောက် နေခဲ့ရပြီ။ လေးတန်းအထိ သင်ခဲ့သည်။ လေး တန်းတော့ မအောင်၊ အသက်က ဆယ့်သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ။

သည်ကျောင်းမှာပင် သံချောင်းကို အစိမ်းလှူပြီး သင်္ကန်းဆည်းသည်။ သံချောင်း ကိုရင်ဘဝတွင် မပျော်၊ ဥပုသ်တပတ်ဝတ်ပြီး ကိုရင် ထွက်သည်။ အမေကိုလည်း သနားသည်။ အမေက ပန်းနာရှိသည်။ မောဟိုက်ရင်ကြပ်သည်။ သည်တော့ သံချောင်းသည် သူ့အတွက် ကြောင့် တာဝန် မတင်စေချင်၊ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဖြင့် အမေ ပင်ပန်းတကြီး လုပ်နေသည်ကိုလည်း မကြည့်ချင်။

ထို့ကြောင့် ကိုရင်လူထွက်ပြီး သံချောင်း အလုပ်လုပ်သည်။ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်မဟုတ်၊ အငှားကျွဲကျောင်းသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွဲတကောင် လျှင် ရွာထဲက ကျွဲအချို့ကို ကျောင်းပေးသည်။ တလလျှင် ကျပ်မျိုး သုံးဆယ်မျိုးတော့ရသည်။

သံချောင်းတသက်တွင် မမေ့ရသော အဖြစ်အပျက်တခု ကျွဲကျောင်း ရာက ကြုံခဲ့ရသည်။ သံချောင်း ကျွဲကျောင်းသည့် ဇာ၊ ကျ တဲ နှင့် ကမ်းတွင် စားကျက်တခုရှိသည်။ သည်စားကျက်တွင် သူတို့ရွာ အောင်မောင်းကလည်း ကျွဲကျောင်းသည်။ ထိုရာတွင် အောင်

www.burmeseclassic.com

မောင်းက ကိုယ့်ကျွဲကိုယ်ကျောင်းသူဖြစ်၍ သံချောင်းက အငှားကျောင်း ရသူဖြစ်သည်။

သည်တော့ အောင်မောင်းက သံချောင်းကို နှိမ်ချင်သည်။ အ[illegible] မပေါ်သည်သာမက ပြောသည့်အခါ ပြောတတ်သည်။ သူများကျွဲ အငှားကျောင်းပေးရသည့် သူတောင်းစားဟုလည်း ဆိုတတ်သည်။ တခါတုန်းက ကျောက်ရှူးဟုလည်း ခေါ်တတ်သည်။ သံချောင်း၏ ကျွဲတကောင်တလေ သူ့စားကျက်ဘက်သို့ ရောက်သွားလျှင် သံချောင်းကို မငဲ့ညှာ ကိုင်ဆဲတတ်သည်။

သံချောင်းသည် ပထမတော့ အောင့်၍ သည်းခံသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ အောင်မောင်းက သူကြီးသားဆိုတော့ အ[illegible] ပါဝါ တွေ့ရှိသည်။ အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းသည်။ ထို့ပြင် [illegible] သူ့ထက်ကောင်းသည်။ သံချောင်းက အရပ်ရှည်သော်လည်း [illegible] ကိုယ် သိမ်မွဲ့၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။ အောင်မောင်းက ဝဝတုတ်တုတ်၊ [illegible] ကောင်းကောင်း။ သည်တော့ သံချောင်းက အစ အရှုံးရ [illegible] ခံနေသည်။ တခါတွင်တော့ အောင်မောင်းက သူ့ခေါင်းကို [illegible] ထုသဖြင့် ခေါင်းကွဲသွားသည်။ သံချောင်းသည် နောက်နောက [illegible] ရှုက်ကို စမ်းပိတ်ပိုင်၊ အောင်မောင်းကို နာကျည်းသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မလုပ်ရဲ၊ သံချောင်းက ငယ်ကြောက်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အောင်မောင်း အမြဲတမ်းအနိုင်ကျင့်နေသည်ကို သံချောင်း သည်းမခံနိုင်။ တနေ့တွင် သူ့အဖေ့သူငယ်ချင်း ရှိုင်ရေလုပ်သား တယောက်က သံချောင်းကို ကျင်ကိုင်သင်ပေးသည်။ သံချောင်းကြာကြာ မသင်ရ။ နှစ်ပတ်ခေါက် သင်လိုက်လျှင်ပင် ကောင်းကောင်းကျွမ်း တော့ပြီ။

သံချောင်းသည် အောင်မောင်းကို လက်စားချေရန် အကွက်ကောင်း ကို စောင့်သည်။ ကြာကြာမစောင့်ရ။ တနေ့ ကျွဲကျောင်းရင်း တော နားရှိ သရက်ပင်က သရက်သီးမှည့်များကို သံချောင်းခူးတတ်လာသည်။

သံချောင်းက သရက်သီးတလုံးစားမည်အလုပ် အောင်မောင်းရောက် လာကာ သူ့လက်ထဲက သရက်သီးကို လုယူလိုက်သည်။

"ဟေ့ ကျောက်ရှူး၊ သရက်သီးသူခိုး"

အောင်မောင်းက သံချောင်းစားမည့်သရက်သီးကို လက်တဖက်တွင် မြှောက်၍ကာစားနေသည်။ လက်တဖက်က ခါးတွင် ထောက်ထားသည်။ မှုထူးကလာ မဓိမစန်း၊ ပြောင်လှောင်သရော်သည့် အမူအရာ။

"ဘယ်တိုလဲကွ ကျောက်ရှူး၊ မင်းတို့အမျိုးက ခိုးလဲ ခိုးသလား"

သံချောင်းမှုလုံးသည် သည်းမို့မို့ ဆို့တက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ မျက်နှာတွေ ထူပူလာသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာလာသည်။

သံချောင်းသည် ဘာမျှမပြော၊ ကျားသစ်တကောင်ကဲ့သို့ လွှားကနဲ ခုန်ကာ အောင်မောင်း၏ဝမ်းဗိုက်ကို ခေါင်းနှင့်ပစ်ဆောင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အောက်မှ လျှို၍ ပုခုံးပေါ်သို့ ထမ်းတင်ကာ နောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ အင့်ကနဲမြည်သံနှင့်အတူ အောင်မောင်းသည် မြေကြီး ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး ပက်လက်လန်နေသည်။ တော်တော်နှင့် မထနိုင်။

သံချောင်းက မြင်းထလျှင် ထိုးရန် အဆင်သင့် မိုး၍ စောင့်နေသည်။ အောင်မောင်း ရုတ်တရက် မထ။ သည်တော့မှ သံချောင်းသည် [illegible] [illegible] ရှိသော အောင်မောင်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ထွီကနဲ အားရ ပါးရ တံတွေးထွေးချကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သည့်နောက် အောင်မောင်း အနိုင်မကျင့်ရဲတော့။ သံချောင်းကို တွေ့လျှင် တချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် တင်းမာသော သံချောင်း၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မမြင်ယောင်ပြုကာ ရှောင်သွားတော့ သည်။

သည်ကတည်းက သံချောင်း သွေးတိုးကောင်းလာသည်။ ခံသာသည်။ ကျက်မခံသည့်သတ္တိ ရှိလာသည်။ သံချောင်းသည် သင်ခန်းစာတခုကို လည်း ရလိုက်သည်။ လောက၌ အားကြီးသူတိုင်းကို ကြောက်စရာမဟုတ်။ [illegible]ယ်က အကြီးကို နိုင်အောင် သက်နိုင်သည်။ အားနည်းသူက အားကြီး

www.burmeseclassic.com

သူကို အနိုင်သတ်နိုင်သည်။ အရေးကြီးသည်က သည်ဗျိုးနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုသာ ဖြစ်သည်။

အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားတွင် သံချောင်း ပင်လယ်သို့လိုက်သည်။ ပင်လယ်လိုက်သည်ကို အမေက သဘောမတူ။ ပင်လယ်တွင် အဖေ အသက်ဆုံးခဲ့ရသည့်အတွက် ပင်လယ်ကို အမေ စိတ်နာသည်။ ပင်လယ်နှင့် ပတ်သက်ရမည့်အလုပ်မျိုးကို အမေ ဝေးဝေးက ရှောင်သည်။ သို့ရာတွင် သံချောင်းက အမေနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ပင်လယ်၏သဘာဝကို သူသိချင်သည်။ သူ့အဖေကို ဝါးမျိုစားသောက်ပစ်ခဲ့သော ပင်လယ်သည် မည်သည့်အရာနည်း။

သူငယ်ငယ်တုန်းက ပင်လယ်၏ ပုံပြင်များကို အဖေ့ထံမှ ကြားခဲ့ဘူးသည်။ အဖေမရှိသည့်နောက်တွင်လည်း အမေ့ထံမှ တဆင့်ကြားရသည်။

မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးတခုတွင် ထိုးခတာမည့် ကျွဲရိုင်းကြီးတကောင် ရွေ့လာသကဲ့သို့ အကြောကျယ်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် ရွယ်အသက်ရှိုက်ကာ ရွေ့လာတတ်သော လေမှော်လှိုင်းကြီးများအကြောင်း၊ ကျွဲရိုင်းကြီး ဖြတ်ခြေးရာ လမ်းတလျှောက်တွင် သစ်ပင် မြက်ပင်တို့ ရေရ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် နည်းတူ လေမှော်လှိုင်းကြီး ဖြတ်သန်းသွားရာ တလျှောက်တွင် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပင်လယ် လှိုင်းတံပိုးကြီးများအကြောင်း၊ ကျောက်ဆောင်ကြီးများ မြောင်ထက်တွင် သုံးလေးရက်မျှ တက်တာ နေရာ လုံတတ်ကြသော လင်းပိုင်ကြီးများအကြောင်း၊ ထိုအခါမျိုး၌ ၎င်းတို့၏ ညီမှိုင်းသည့် မိုင်ပေါင်းများစွာအထိ ပြန့်နှံ့နေတတ်သည့်အကြောင်း၊ ရှူကြီးတခု တက်လာသကဲ့သို့ မိဘ်လိုက်ချိန်တွင် ပင်လယ်ပြင်အက် တချိုက် အမြှုပ်လောက်အထိ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး တက်လာကာ ကစားမြူးတူးလျက်ရှိသည့် ငမန်းကြီးများ အကြောင်း၊ မီးခေါင်

ပေါက်ကွဲထွက်သည့် ရေတိုက် မွှားကန့် မှတ်ထုတ်၍ ဖြူဆက်ဝေသော ပါးမျိုကြီးများအကြောင်း၊ တမိုင်ခန့်ကျယ်၍ မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်လျားသော ငါးအုပ်ကြီးများ ရွှေ့ပြောင်းသွားလာကြပုံအကြောင်း၊ ကျွန်းမြို့ဟု ထင်ရသော ပင်လယ်ကုလာများအကြောင်း၊ ညတွင် တဝင်းဝင်း တောက်ကြသော ပင်လယ်မီးစုန်းများအကြောင်း၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပင်လယ်ငှက်အုပ်ကြီးများ ပင်လယ်သို့ သားရဲ ဆင်းကြသည့်အကြောင်း၊ ဘွိုင်လာအိုးကြီး ပွက်ပွက်ဆူသကဲ့သို့ တဟဲဟဲအော်မြည် ဆူပွက်လျက်ရှိသော ပင်လယ်ဝဲကြီးများအကြောင်း၊ မြွေကြီးများ အစွယ် လိုက်သကဲ့သို့ တွန့်လိမ် ကွေ့ကောက်ကာ အဆုံးအစ ရှာမရသည့် ပင်လယ် ရေစီးကြောင်းကြီးများအကြောင်း၊ အလွန် နှစ်အားကြီးသည့် ပင်လယ်ဘီလူးကြီးတကောင်က လေး ညို့ ပြီး ပြီး ဖြင့် ပစ်လိုက်သည့် လောက်စာလုံးကြီးတလုံးနှယ် ထင်ရအောင် ရေထဲတွင် ဦးကန့် လှန်ကန့် ပြီးရွာ ဖြတ်သန်းသွားတတ်သည့် ကမ္ဘာလိပ်ကြီးများ အကြောင်း၊ ပင်လယ်အောက်တနေရာတွင် ပင်လယ် ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင် ရန်ဖြစ်၍ သတ်ပုတ်ကြသည့်နှယ် ပင်လယ်အောက်တနေရာမှ ပေါ်ထွက်လာတတ်သော တောင်လဲသကဲ့သို့ အသံကြီးများအကြောင်း၊ မုန်တိုင်းတိုက်သည့်အခါများတွင် ထိမ်းလုံးလောက်ထိ မြင့်တက်လာကာ ရေလိပ်၍ သင်္ဘောရှိ အရာမှန်သမျှကို ဝါးမျို ရေဖွဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်သော လှိုင်းလုံးကြီးများ အကြောင်း၊ တခါတရံ ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာနေလျက်နှင့် လှိုင်းပုတ်ကြီးတွေထကာ လူမနေနိုင်တော့သော ပင်လယ်၏ ဆော်သံကြီးများအကြောင်း၊ မျှော်စီတုန်ယင်လျက် ကြည့်လိုက်လျှင် ကျောက်တုံးကြီးတတုံးလို အန္တရာယ် ကင်းသယောင် ထင်ရသော်လည်း ရေယာဉ်များကို ရစ်ယှ ဝါးမျိုပစ်သော ပင်လယ်နွှေ့ကြီးများ အကြောင်း၊ ကျောက်ပန်းမှုံကြီးတမှုံလို ရေပေါ်တွင် ပေါ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပျောက်သော ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုး ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သော ပင်လယ် ရေသဲကြီးများအကြောင်း၊ ရန်သူနောက်သို့လိုက်သော ရေငှင်

www.burmeseclassic.com

သင်္ဘောတစ်စင်းမှာ သွေးနံ့ရသည်နှင့် အနံ့နောက်သို့ တန်း၍ လိုက်လာသော ခုတ်မောင်းကြီးများအကြောင်း။

သံချောင်းသည် ပင်လယ်ဓာတ်ပုံပြင်များကို ကြားရတာတည်းက ပင်လယ်သို့ ရောက်ချင်သည်။ ရှုမြင်ဆန်းကြယ်သော ပင်လယ်ကို သွားရောက်ချင်သည်။ ဖုဖော့ကို ပင်လယ်က ဝါး၍ စားသောက်ပစ်လိုက်ပြီ ဆိုသောအခါ သံချောင်းသည် ပို၍ ပင်လယ်ကို သိချင်လာသည်။ တချို့က ပင်လယ်တွင် ပျော်ကြသည်၊ တချို့က ပင်လယ်ကို ကြောက်ကြသည်။ ကြောက်စွယ်ရသဖြင့် ကြည့်ရှုစွယ်ရာကို ပေးနိုင်သော ပင်လယ်ဆိုသည့် အရာသည် အထူးအဆန်းအရာနည်း။

သံချောင်းသည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားတွင် အမေမသိစေဘဲ ပင်လယ်သို့ လိုက်သွားသည်။ ဝေးဝေးလံလံမဟုတ်၊ မြစ်ကျွန်းမှ ဘက်ဆီသို့ ထွက်သော တံငါလှေများနှင့် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်လယ်သည် သူထင်ခဲ့သည်ထက် အံ့ဩစရာ ကောင်းနေသည်။ ပျော်စရာ ကောင်းနေသည်။ လှေပေါ်မှာမျှ၍ လှေပေါ်မှာ သေသွားကြသော ဆလုံတွေလို သူနေချင်သည်။ ပင်လယ်ရှင်းသံကို သူ နားထောင်နေသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းသံကို ပင်လယ်ထဲက နားထောင်ရခြင်းသည် ကမ်းပေါ်က နားထောင်ရခြင်းနှင့်မတူ။ ပို၍ ပြည့်ဝပြီးသည်။ အမေ အခြောက်ကြီးများ ပင်ပတ်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ကိုအသံများသည် ပင်လယ်ကြီး၏ [illegible] ဆန်းကြယ်ပြီး၊ ခန်းနားကြီးကျယ်ခြင်းကို ဖော်ပြနေလေသည်။

ကမ်းပါးနားတော [illegible] ကြီးများတွင် တက်၍ ငှက်သိုက် နှိုက်ကြသူများကို ကြည့်ရှုရသည်။ သံချောင်းအံ့ဩရသည်။ မြင့်မားလှသော ကမ်းပါးကြီးကြီးများအကြားတွင် ငှက်သိုက်များရှိသည်။ ငှက်သိုက်ရှိရာသို့ ခ [illegible] ကြိုးချည်ကာ တွဲလောင်း ဆင်းလာကြသည်။ နံရံကြီးတခုတွင် ချိတ်၍ ထားသော အစွန်ကျွတ်လာများနှင့်ပင် တူသေးသည်။

ပင်လယ်က ပြန်လာတော့ အမေက ဆူသည်မှော ငိုသည်မှော လှယ်သည်။ သို့ရာတွင် သံချောင်းကိုတားမရ၊ ပင်လယ်တွင် သံချောင်း ပျော်သွားပြီ။ သည်ကနေ၍ သံချောင်းသည် တံငါလှေများတွင် လှေသား လိုက်သည်။

သည်အတောအတွင်း ခင်ကြည်နှင့် တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်ကြည်က စီးပွားသောင်နှာက ဗိုက်သူကြီး သမီးဖြစ်သည်။ သူ့အဖေက တံငါလှေ လေးငါးဆယ်စင်းနှင့် နိုင်လွန်ပိုက်များစွာကို ပိုင်သည်။ သံချောင်းတို့လှေပိုက် ပင်လယ်မှ ပြန်လာချိန်တွင် ဗိုက်သူကြီး၏သမီးက ထမင်းကျွေးတတ်သည်။

ခင်ကြည်က ရေလုပ်သားထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး၊ သူနှင့် ရွယ်တူဖြစ်သော သံချောင်းကို စိတ်ဝင်စားသည်။ သံချောင်းကမူ ခင်ကြည်ကို နည်းနည်းကလေးမျှ စိတ်မဝင်စား။ မိန်းမဆိုသည်ကလည်း တမျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့ကို စိတ်မဝင်စားသော ယောကျ်ားကလေးကို သူတို့က ပို၍ စိတ်ဝင်စားတတ်သည်။ ထိုယောကျ်ားကလေးက သူတို့အပေါ် စိတ်မဝင်စားလျှင် ဝင်စားလာအောင် လုပ်တတ်သည်။ ယောကျ်ားကလေးတယောက်က စိတ်ဝင်စားခြင်းမခံရသော မိန်းကလေးမျိုး၊ ဂရုစိုက်ခြင်းမခံရသော မိန်းကလေးမျိုး ဘယ်သူမှ မဖြစ်ချင်။

သည်တွင် ခင်ကြည် ပရိယာယ်တမျိုးဆင်သည်။ သူက စိတ်မဝင်စားဟန်ပြလျှင် ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဟန်ပြရမည်။ သို့မှ သူ့စိတ်ဝင်စားလာအောင်၊ သူ့စိတ်ထဲတွင် [illegible] ပူပန်မှုလာအောင် ပြုရမည်။

သံချောင်းတို့လှေပိုက် ပင်လယ်ကပြန်လာလျှင် ခင်ကြည်နှင့် အဖေက ထမင်းကျွေးကြရသည်။ ခင်ကြည်သည် ရေလုပ်သားမှန်သမျှကို ကိုယ်တိုင် ခူးခပ်ကျွေးသည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် ဆက်ဆံသည်။ သံချောင်းကိုမူ အခက်တော့သည်နှယ် ဆက်ဆံပစ်လိုက်သည်။ တခြားသူ ထမင်းစား နောက်ကျလျှင် ကိုယ်တိုင် ခူးခပ်ကျွေးသည်။ သံချောင်းထမင်းစား နောက်ကျလျှင်

www.burmeseclassic.com

သံချောင်းရွှေမှာယင် အမေ့ကို အရှုံးခိုင်း၍ ကျွေးစေသည်။ ...
မရှိလျှင်လည်း သူကိုယ်တိုင် မှုံးခပ်မကျွေး။ "မီးဖို့ချောင်သံမှာ" ...
သိပြကံနှင့်ချော့ကာ တခြားသို့ ရှောင်ထွက်သွားတတ်သည်။
သည်လိုကြိုရာနေ့များအသော် သံချောင်းမြီးလာသည်။ သူ့ကို ...
သည်ဟု ထင်သည်။ အစက်မတန် သဘောထားသည်ဟု ထင်သ...
တို့ကြောင့် ခင်ကြည် သည်ပုံမျိုးဆက်ဆံလာလျှင် ထမင်းမစားဘဲ နေ...
လိုက်သည်။ ခင်ကြည်က တခါနှစ်ခါတော့ မည်သို့မှ မတုံ့ပြန်။ ထို့နောက်...
သူ သည်လိုချော့တိုင်း သံချောင်း ထမင်းမစားဘဲ နေခန်များသော...
ခင်ကြည် မနေနိုင်တော့။
တညနေ မိုးချုပ်ချုပ်တွင် သံချောင်းသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ် ...
တမျှ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သည်တုန်းက သံချောင်းတို့ ပင်လယ်...
မထွက်ကြသေး။ လှေငှားများလည်း အရုံမရောက်ကြသေး။ သံချောင်း...
အပြောအရလုပ်သား နှစ်ဦးကမှ အိမ်မပြန်သေး။ ခင်ကြည်ကို ရွာမှာ...
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ထွက်ဖို့ ပိုက်တာရမည်။ လှေများကို လှ...
ရမည်။ လှေပေါက်များကို ဖာရဦးမည်။
သံချောင်းသည် ပိုက်ဖာပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်...
ဘယ်သူမှမရှိ။ ခင်ကြည် အမေလည်း မရှိ။ ခင်ကြည် အမေလည်း ...
ခင်ကြည့်မောင်ကလေး နှစ်ယောက်ကလည်း သောင်ပြင်တွင် ကစား...
ကြသည်။ သံချောင်းက ထမင်းစားနန့် ခပ်သုတ်သုတ် ရေချိုးသည်။
ယနေ့ညနေ ထမင်းဝိုင်း၌ ဆာသည်။
"အမေ ၊ ထမင်းစားရအောင်ကွ"
သံချောင်းက အဝတ်အစားလဲပြီး မီးဖိုသို့ သွားရင်သည်။ မီး...
ထဲတွင် ဘယ်သူမှ မရှိ။ သူ့အမေများလည်း မရှိ။ ပိုက်ဖာပြီး အမ...
ဆိုင် ထွက်သွားကြရာမှ အိမ်သို့ ပြန်မရောက်ကြသေး။
သံချောင်းက မီးဖိုတွင် အပမှအထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေရင်း နောက်...
နိုင်ကနဲ မြင်လိုက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လှမ်းပြုံးလိုက်ရသူက ခင်ကြည်။
ခင်ကြည်က စထရောဘယ်ရီရောင် တက်ထဘီနှင့် လက်ပြတ်၊ အနက်ရောင်တွင် ရွှေနှုတ်ခြိုကလေးတွေ ရိုက်ထားသည့် တရွက် ပဝါလေးတော့ ဘက်ကို ပတ်ထားသည်။ မျက်နှာတွင် ပေါင်ဒါကျက်ကြီးကာ သနပ်ခါး ပြည့်ဆုံးခေါင်းပေါ်၊ ထိုးထားပြီး ပေယ်ကုံးတကုံးကို ပန်ထားသည်။
သံချောင်းသည် အတန်ကြာမျှ ခင်ကြည်ကို ရှေ့ကြည့်နေမိသည်။ ခင်ကြည်ကို တခါမျှ သည်လောက်အကြာကြီး မကြည့်ဘူးခဲ့။ သည်လောက် လှ၍ သည်လောက် ချစ်စရာကောင်းသည်ဟုလည်း တခါမျှ မထင်ခဲ့။ သည်လောက်လည်း တခါမျှ စိတ်မဝင်စားမိခဲ့။
ခင်ကြည်က သံချောင်းအကြည့်ကို ရှင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် မျက်လွှာကို ချထားသည်။
"ထမင်းမစားရသေးဘူးလား"
သံချောင်းက ခင်ကြည့်တကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး၍ကြည့်ရင်း မေးသည်။
"လျှက်ပြီဘ။ စားချင်စားပါလား"
ခင်ကြည်က ခပ်ရှုံ့ ဖြေသည်။
"မှုံးမပေးသေးဘဲ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်စားမလဲ"
"လက်ရှိသားဘဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မှုံးစားပေါ့"
ခင်ကြည်က အရှုံ့ကိုက် ဖြေသည်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ တကယ် ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့ဖြစ်စေ ခင်ကြည်၏ မျက်နှာအမူအရာနှင့် အသံက သံချောင်းရင်ကို ထိခတ်သွားသည်။ ဗိုလ် ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်လာသည်။ ခင်ကြည်နှင့်သူ အသီးရည်းစား စိတ်ကောက်နေပုံမျိုးဟုယင် ထင်လိုက်မိသေးသည်။
"ဝင်ဦး မှုံးစားတာ ကြိုက် မကြိုက် မသိလို့ပါဟာ"
"အို၊ အဆန်းလုပ်လို့။ ခါတိုင်းလဲ မှုံးစားနေတာဘဲ"
ခင်ကြည်က မျက်လုံးရွှဲကြီးများဖြင့် လှန်ကြည့်၍ ဖြေသည်။
"ခါတိုင်းကတော့ အမေရှိတယ် မဟုတ်လား"

www.burmeseclassic.com

"ဟျို့လဲ ခူးစားပေါ့၊ အားလုံးကျက်နေပြီဘဲ"
"နင်ခူးမပေးဘူးလား"
ခင်ကြည်က မဖြေ၊
"ဘယ်နှယ်လဲ၊ ခူးမပေးဘူးလား"
"ပေးနိုင်ပေါင်၊ ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုယ် ခူးစားပေါ့"
"တကယ်ခူးမပေးဘူးလား"
"အိုး၊ ခူးမပေးနိုင်ပါဘူးလို့ဆိုနေ၊ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ"
သံချောင်းသည် ခင်ကြည်ကို စိုက်ကြည့်သည်၊ ကျောက်ကြောင်းပေါ် နေသော ခင်ကြည်၏ ကိုယ်လုံး၊ မွေ့ယုံ့သောရင့်တို့က သူ့စိတ်ကို မရိုးမရွ ဖြစ်စေသည်၊

"တဲ့၊ မပေးလို့တော့၊ နေဦး"

သံချောင်းက မြွေပါးလျှိုင် ညှပ်လိုက်သလို ခင်ကြည်၏ ကိုယ်လုံးကို သန်မာသော လက်မောင်းကြီးများဖြင့် ဖြတ်ညှပ်ကာ ခင်ကြည့်ပါးကို ဖယ်ဖြစ်နိုင်းကြီး မွှေးသည်၊ ခင်ကြည်က ကိုယ်ကိုတွန့်ကာ၊ ခေါင်းကို ရှေ့နောက်ယမ်းသည်၊ ရှိန်ယမ်းသည့်ပါးကို နမ်းမိသည်လည်းရှိသည်၊ နားရွက်လည်းပင်၊ ဆံပင်တို့ကိုလည်း နမ်းမိသည်၊ ခင်ကြည်က အတင်းရုန်း၍ လက်သီးဖြင့် ထုသည်၊ သို့ရာတွင် မရုန်းနိုင်၊ မထုနိုင်၊ သန်မာသော သံချောင်း၏ လက်မောင်းကြီးများအတွင်း ညပ်နေသည်၊ သံချောင်းသည် အားရပါးရမွှေးပြီးမှ လွှတ်လိုက်သည်၊ ခင်ကြည်သည် လက်ထဲမှ လွတ်သွားသည်နှင့် သံချောင်းပါးကို ဖြန်းကနဲတချက်ရိုက်ကာ အိမ်ဆီသို့ ပြေးတက်သွားသည်၊

ထိုနေ့၊ နောက်နေ့၊ နောက်တနေ့၊ နေ့ပေါင်းများစွာ ခင်ကြည်သည် သံချောင်းကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်၊ သံချောင်းကလည်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဝံ့အောင် မကြိုးစား။

သံချောင်းနှင့် ခင်ကြည်သည် တပတ်လုံးလုံး မတွေ့ကြ၊

ရွှက်ရက်မြှောက်ညာနေ့တွင်မှ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြသည်၊ ထိုနေ့ ညနေက ပိုက်ကွင်း သံချောင်းတယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်၊ နောက်သုံးလေးရက်ကြာလျှင် ပင်လယ်သို့ ထွက်ကြတော့မည်၊ ပိုက်များကို ထပ်ပြီးဘာရမည်၊ ထို့ကြောင့် သူတယောက်တည်း ပိုက်စာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်၊

အချိန်က ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားသည်၊ နေလုံးနီနီကြီးက အနောက် ဖက် ပင်လယ်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆင်းသွားသည်၊ ကြာတော့ နေဝန်းနီနီကြီးက ပင်လယ်ရေစပ်နှင့် ထိသွားသည်၊ တောင်းကင်က နီရဲ ရှေ့ငြိုကလည်း ဖယုရာတကောက် ပုဇွန်မြှားတကောက် ရောနေသည်၊ နေဝန်းသည် ပင်လယ်ကို ခေါင်းချ၍ အိပ်တော့မည်၊

"ဒီမှာ၊ ဒီမှာ"
ထွက်စည်ကိုကိုင်၍ သဲသဲမဲမဲ ပိုက်ပါဘနေစဉ် အသံတသံကြောင့် သံချောင်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်၊ အနီရောင် တက်ထဝရှည်ကို၊ အနီရောင် လုံချည်နှင့် အနီရောင်ဆီးဓိတောက်ပွင့် တပွင့်ကို ပင်မြင်းထားသော ခင်ကြည်၊

ခင်ကြည့်တကိုယ်လုံးသည် နီနေသည်၊ ဝင်လုဆဲ နေရောင်ကြောင့် အသားကလည်း ပန်းနုရောင်တောက်နေသည်၊ သံချောင်းသည် ခင်ကြည် ကို ရွှန်းရွှန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေသည်၊
"ဒီမှာရှင်၊ အမေက ထမင်းစားခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ မိုးချုပ်လှပြီတဲ့"
သံချောင်းက ထွက်စည်ကို လက်မှချ၍ တရင်း ပြုံးကြည့်သည်၊
"ဘယ်သူ ခူးပေးမှာလဲ"
"ဘယ်သိမလဲ၊ အမေ့ခူးပေးမှာပေါ့"
ခင်ကြည်က မျက်စောင်းတချက်ထိုး၍ ကြည့်ရင်း မြန်ရန်လှည့်သည်၊ သံချောင်းက နောက်က လိုက်လာသည်၊
"ခဏနေပါဦး၊ ခင်ကြည်"
ခင်ကြည်က မရပ်၊ ခြေက ခပ်သုတ်သုတ်သွားသည်၊

www.burmeseclassic.com

"ခင်ကြည်၊ စောသေးပါတယ်"

ညည်းတော့မှ ခင်ကြည်က ရယ်၍ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

"ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဟိုတနေ့ကကိစ္စကို စိတ်ဆိုးတုန်းဘဲလား"

ခင်ကြည်က မဖြေ။ ဆက်လျှောက်သည်။ သံချောင်းကလည်း ခေါင်းငုံ့၍ လျှောက်လာသည်။

"ငါ့အရင်က နင့်ကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟိုနေ့ကတော့ စိတ်ထဲက တမျိုးကြီးဘဲ။ ငါ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ပြွန်း"

ခင်ကြည်က မျက်စောင်းထိုးသည်။

"ငါ့ကို စိတ်ဆိုးတုန်းဘဲလားဟင် ခင်ကြည်။ ငါနင့်ကို ချစ်နေတာကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် အစတုန်းကတော့ နင့်ကိုချစ်နေမှန်း ငါကိုယ်ငါ မသိဘူး။ ဟိုနေ့ကမှ သိတယ်။ ငါ နင့်ကို မမြင်ရတော့ အလုပ်လုပ်ရတာလဲ စိတ်မပါဘူး။ ဒီတခါ မင်းလယ်သွားရင် မင်းလယ်ထဲမှာ ရေနစ်သေသွားရင်လဲ အကောင်းသား"

ခင်ကြည်က သံချောင်းမျက်နှာကို ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သံချောင်း အပြောင်အပျက် ပြောနေခြင်း မဟုတ်။ သူ့မျက်နှာက လေးနက်သည့် အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

"သေချင်လား"

"တကယ်လား၊ ခင်ကြည်"

သံချောင်းက ခင်ကြည့်ရှေ့က ဆီးရပ်၍ မေးသည်။

"တကယ်ပေါ့။ မင်းလယ်ထဲရေနစ်သေသွားလဲ ကောင်းတာပေါ့"

ခင်ကြည်က ပြောသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ပြုံးမိသည်။

"နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးတုန်းဘဲလားဟင် ခင်ကြည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ နင်ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလို့ ဟိုနေ့က ပါးရိုက်သွားတာပေါ့။ ခုတော ရိုက်ဦး မလား။ ရိုက်စေ"

သံချောင်းက ပါးကို ထိုးပေးသည်။

"ဘာလဲ၊ တကယ် အရိုက်ခံချင်သေးလို့လား"

"ရိုက်ပါ။ သံချောင်းက ကိုယ့်ကို ပါးတချက်ရိုက်ရင် နှစ်ချက် ပြန်ရိုက်တတ်တဲ့ကောင်မျိုး။ ဒါပေမယ့် နင့်ကိုတော့ ငါ လက်စားမချေဘူး။ နင်ရိုက်သလောက် ငါခံမယ်။ ရိုက်ပါ။"

သံချောင်းက သူ့မျက်နှာကြီးကို ထိုးပေးသည်။

"တော်ပါ။ လူတွေ မြင်ကုန်ပါ့မယ်။ မရိုက်ချင်ပါဘူး။ တကယ် မှန်းရကောင်းတယ်"

"တကယ် မုန်းသလား"

"မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်"

မုန်းသည် ဆိုသော်လည်း ခင်ကြည့် မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများက ပြုံးနေသည်။ သည်လောက်တော့ သံချောင်းနားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်းသည် ခင်ကြည်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက် နမ်းလိုက်သည်။

"ဟဲ့ လူတွေ မြင်ကုန်မယ်။ ဖယ်ပါ"

သံချောင်းက လွှတ်လိုက်သည်။

"ကဲ၊ ရိုက်ချင်ရင်လေ၊ ဒီဘက်ပါးကို"

"တော်ပါ။ လာ၊ သွားမယ်။ နောက်ကျလို့ အမေဆူနေမယ်"

ခင်ကြည်က ရှေ့က ခိုက်ခိုက် ခိုက်ခိုက်နှင့် ထွက်သွား၊ သံချောင်း နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ မှောင်နေပြီ။

သည်တခေါက် မင်းလယ် ထွက်ခဲ့သည်ကို သံချောင်း ပိုပျော်သည်။ ပိုပေါ့ပါး ရွှင်လန်းသည်။ အလုပ်လည်း ပို၍တွင်သည်။ ကြည်သီး ပွင့်ရန် ခရုလှလှ ကလေးတွေကို ကောက်သည်။ ကျွန်းတကျွန်းရောက်တော့ ပုလဲလှလှ ကလေးတွေ တွေ့သဖြင့် ခင်ကြည် နားကပ်တွင်းရန် ဆွဲနှစ်လုံး ဝယ်ခဲ့သည်။ မင်းလယ်ပြင်ကြီး ထဲတွင် ငါးဖမ်းရင်းလည်း

www.burmeseclassic.com

သူနှင့် ခင်ကြည်တို့၏ အနာဂတ် အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက် ကြည့်သည်။

သည်တခေါက် ပင်လယ်က အပြန်တွင် ချစ်သူ ခင်ကြည်နှင့် ပြန် လည် တွေ့ဆုံရသဖြင့် ဝမ်းသာသော်လည်း သတင်းဆိုးတခု ကြား သည်။ သတင်းက အမေဆုံးပြီ ဆိုသည့် သတင်းဖြစ်သည်။ သံချောင်း သရက်ချောင်းသို့ ပြန်ရသည်။ သူတို့ အလုပ်လုပ်ဖူးသည့် မြို့က တဲကလေးမှာ အမေဆုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေ့ အသုဘကို သံချောင်း ပင်ချရသည်။ အမေ၏ကြွေး နှစ်ရာကျော်လောက် ဆပ်ရသည်။ အမေ့ အသုဘက နှစ်ရာကျော်လောက် ကုန်သည်။ သည်တုန်းက သံချောင်း လက်တွင် ငွေတရာ မှုပ်သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အတိုးဖြင့် ချေးရသည်။

သံချောင်း အမေ့ အလောင်းကို မမီလိုက်။ အမေ သေတော့ တာဝန်ခံ၍ အသုဘချပေးမည့်သူ မရှိ။ အရပ်က ပိုင်း၍ သင်္ဂြိုဟ် လိုက် သည်။

သံချောင်းပြန်လာတော့ အရပ်က သံချောင်းကို ပြုံးတုံးမြင်၍ ကြည့်ကြသည်။ အချင်းချင်း တီးတိုးစကား ပြောကြသည်။ သံချောင်း အကြောင်းကို မစဉ်းစားမိ။

သူရောက်သည့်နေ့တွင် ဆရာဖုန်းတော်ကြီးကို ဝတ်ပြုတော့မှ ဆရာ ဖုန်းတော်ကြီးက ပြောပြသဖြင့် သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

"သံချောင်းလား"

ဆရာဖုန်းတော်ကြီးက သံချောင်းကို ကြည့်၍ မေးသည်။ သူ့ အသံ မတုန်အောင် ထိန်းထားရဟန် ရှိသည်။

"တင်ပါ ဘုရား"

ဆရာ ဖုန်းတော်ကြီးက အမိ့ အကြောင်းကို မေးသည်။ ထို့နောက် ဥပဒေ့သာကက် အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းဖို့ မေးသည်။

သံချောင်း ဆရာဖုန်းတော်ကြီး၏တရားကို နားမလည်။ ဥပဒေ့သာကက် သည်မှာ တပါးသူသတ်၍ သေရသည့်ကံကို ဆိုကြောင်း ကိုတော့ သိသည်။ ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့နှင်းရဆိုသော စကားကိုလည်း နား လည်သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော်သည် မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ထိုစကားများကို မိန့်ကြားနေသနည်း။ သည်အချက်ကို သံချောင်း နားမလည်။

"စိတ်နိုင်နိုင်ထား"

ဆရာတော်က အရေးမေ့တိုက်ကို တိုက်ကျွေးပြီးမှ သံချောင်း အမေ ဆုံးပုံကို ပြောသည်။ သံချောင်းအမေက အသေဆိုးသည်။ လက်နက် ကို လူတစုက အရက်မူး လာတာ သူ့ အမေကို အမျှင်ကြည့်၍ ကြိုး သည်။ သံချောင်းအမေသည် အကြောက်ကြောက် အမျိုးမြို့ ဝှန်းကြီး ကျွင်းသို့ ပြေးလာသည်။ သည်အဖြစ်အပျက်ကို ဆရာတော်လည်း သိသည်။ ဆရာတော်က တန့်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော် ထက်ကျသွားပြီ။

လက်နက်ကိုင်လူတစုသည် သံချောင်း အမေကိုခေါ်သွားကြသည်။ နောက်တနေ့ကျတော့ ရွာနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် သေနတ် ဒဏ်ရာများ ဖြင့် သေဆုံးနေသော သံချောင်းအမေ၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်။ သည်တော့မှ သူတို့ရွာက လူများ သူ့ကို ပြုံးတုံးမြင်၍ ကြည့်ရသည့် အကြောင်းကို သံချောင်း နားလည်သည်။

အမေ မရှိသည့်အခါ သရက်ချောင်းတွင် သံချောင်းအတွက် တွယ်တာ စရာမရှိတော့။ သူတို့ တဲကလေးကိုလည်း ငွေတရာနှင့် ရောင်းပစ်ခဲ့ သည်။ သရက်ချောင်းကို သံယောဇဉ် ဖြတ်လိုက်ပြီ။

နောက်ထပ် နှစ်ခေါက်လောက် ပင်လယ် ထွက်ပြီးနောက် မိုးကျ သဖြင့် သံချောင်း အလုပ်မရှိတော့။ ခင်ကြည်တို့အဖေနှင့်အမေက ကျွန်းပေါ်တွင် တမိုးမျှ အိမ်ကပိုက်စား၊ လှေကိုလှော်နေများကို တူလုပ် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သံချောင်းသက်မခံ။ အတိုး ထက်နေသော

www.burmeseclassic.com

ကြွေးကလေးများကို ဆပ်ချင်သေးသည်။ အကြွေးရှင်းလျှင် ငွေမ… တာလေးရပြီး ခင်ကြည်ကို တောင်းရမ်း ယူချင်သည်။ စီးမြှိုသောင်… က သူ့သို့ ဝင်ငွေမရှိ၊ ခင်ကြည်တို့အိမ်တွင် လုပ်စားကိုင်စား အ… နေရမည်ဖြစ်၍ ဝင်ငွေရစရာ မမြင်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်းထားဝယ်… ထွက်ခဲ့သည်။

ထားဝယ်မှာ အလုပ်ပေါသည်။ ပထမတော့ နတ်အိမ်တောင်ဘက်… သို့ သွားသော မှော်ဒိုကျွန်း အထမ်းလိုက်သည်။ ထိုရာတွင် သံချောင်း… မပျော်။ သူ့ကစိတ်ဆတ်ဆတ်တော်၊ သည်အလုပ်မျိုးသာ ရှုပ်ရှပ် ငွေ… နှင့် ဆိုလျှင် တရေးမဟုတ် တနေ့ ပြဿနာတက်မည်။ သည်အထဲတွင်… သူ့ကြောင့် မှော်ဒိုမူးသည့်တခု ပျောက်သဖြင့် အလျော်ပေးခဲ့ရ… သည်။ အကြွေးဆပ်ရန် စုထားသော ငွေကလေးကသည် ကုန်သွား… ထို့ကြောင့် သံချောင်း ထိုအလုပ်တွင် မပျော်ပိုက်။ ထိုမှမှ သံချောင်း… ပင်လယ်ကို လွမ်းသည်။ ကုန်းပေါ်မှာနေရသည်ကို ကျဉ်းကျပ်သည်… ထင်သည်။ အတားအဆီးမရှိသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲတွင် သွားရသ… လွတ်လပ်ခြင်းမရှိဟု ခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့် သံချောင်း ထားဝယ် မြို့သောကော စက်လှေလိုက်သည်… ဖြုန့်လိုက်ခြင်းမဟုတ်၊ ခေါက်ရေနှင့် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အား… စီးမြှိုသောင်ဘက်၊ ခင်ကြည်တို့ဘက်သို့ ဝင်သည်။

သည့်တခေါက် စီးမြှိုသောင် အရောက်တွင် သတင်းဆိုးတခု … ကြားရသည်။ ထိုသတင်းက ခင်ကြည် စစ်ဗိုလ်တယောက်နှင့် လက်… လိုက်ပြေးရှိသည်။ သံချောင်းသည် ခင်ကြည် အိမ်သို့ မသွားတော့… အဝေါ်ကောင်းသည်နှင့် ဘရုက်ကို မှုးဒေါင်းဆောက်တော တည… နေပြီး ထားဝယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ယခုတော့ စီးမြှိုသောင်နှင့်လည်း သံယောဇဉ်ပြတ်ပြီ။

သည်လိုဖြင့် ထားဝယ်က စက်လှေများတွင် နိုကောက်ဖြင့် လိုက်… ရင်း'ငွေနီ' စက်လှေပိုင်ရှင် ဦးဘရန်နှင့် တွေ့သည်။ ဦးဘရန်…

သံချောင်းကို အကဲခတ်သည်။ နွားတကောင်းကိုရှိုင်း၍ ကောင်း မကောင်း အကဲခတ်သကဲ့သို့ သံချောင်းကို လေ့လာသည်။ သံချောင်း၏ ကျွမ်းကျင်မှု၊ အလုပ်ကြိုးစားမှုနှင့် သံချောင်း၏ ကာယဗလ တို့ကို ကြည့်၍ သူ့စက်လှေတွင် အမြဲလိုက်ရန် ခေါ်သည်။ သံချောင်းအကြွေး ဆပ်ရန် အတွက်လည်း ငွေငါးရာ ထုတ်ပေးသည်။

သို့ဖြင့် သံချောင်းသည် 'ငွေနီ'စက်လှေနှင့် မြိတ်သို့ ပေးခေါက် ရောက်ခဲ့သည်။ သူ့ဆန္ဒစား ရှိမှ ဆိုသည့်အတိုင်း အလုပ်ကို ကြိုးကြိုး စားစား လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုရာတွင် ဦးဘရန်က သံချောင်း၏ ရိုးသားမှု နှင့် ကြိုးစားမှုကို အမှန်ကောင်း ယူသည်။ သံချောင်း အပေါ်တွင် အကြွေးရှိနေသည်ကိုလည်း အမှန်ကောင်းယူသည်။

တချို့ မှော်ဒိုလုပ်ငန်းများတွင် သံချောင်းကို လူငှားအဖြစ် အသုံးချ သည်။ မြိတ် အနောက်ဘက်က ကျွန်းစုများတွင် တခြားနိုင်ငံမှ ခိုး ဝင်ရောက်လာသော မှော်ဒိုစက်လှေများ ဆိုက်တတ်သည်။ ထိုကျွန်းများသို့ သံချောင်းကို စေလွှတ်၍ ပုလဲ၊ အတင် နိုင်းတတ် သည်။ ငင်စစ် ဦးဘရန်သည် သံချောင်းကို ဓားစာခံ ခိုင်းခြင်း မျှသာ ဖြစ်သည်။ ရုတ ဖမ်းမိလျှင် သံချောင်း အစမ်းခံ ရမည်။ ဦးဘရန်က မျှော်နိုးရှုံးနှံကလျှင် ဘာမျှ ထိခိုက်မည်မဟုတ်။ နာမည်လည်းမပျက်၊ ငွေလည်း ဂုဏ်မရောက်။

သည်ဘက်တွင် ပိုက်ဆံရှိသူတို့က သည်လို လူငှားများနှင့် မှော်ဒို လုပ်ကြသည်။ လူငှားများကို ဓားစာခံ ခိုင်းကြသည်။

သံချောင်းက ပင်လယ်တွင် ပျော်သော်လည်း သည်လို ကိုးရို့ ကားယား လုပ်ချင်။ သူ့တာသာသူ တင့်တင့်ကျကျ လုပ်စားချင်သည်။ အတားအဆီး မရှိသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲတွင် ကိုယ့်တာသာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်စားချင်သည်။ မည်သူ့အနှောင်အဖွဲ့ကိုမှ မခံချင်။ သို့ရာတွင် ဦးဘရန်၏ ကြွေးကြွေးလျှင်တော့ သည်တခေါက် စက်လှေမလိုက်တော့။

www.burmeseclassic.com

ထိုငါးတွေ ဝေးဝေးသားသားတစ်ချင်းကို လေ်တူးဝယ်ကာ ငါးစမ်းထွက်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

ယာရုတကြီးမ်သည် ဦးဘရှန်းကော်တွေ့တွင် နေ့ဘက်ဆုံး အခေါက်ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခေါက်တွင် ယာရုအခြေစီ၍ ကြိုဖြိုင်းဖြစ်သည်။

ဦးဘရှန်း ဧကြီးရောက်လျှင် လှေတစ်စင်းဝယ်၍ ငါးဖမ်း ထွက်ဦးမည်။ သို့ရာတွင် ခင်ကြည်ကို စီးပြီးသောင်ဘက် ကိုမှ မသွားရင်တော့ ခင်ကြည်ကို သယ်ယူသစ်ပြတ်ပြီ။

မိန်းမ ဆိုသည်မှာ အသဲနှလုံး ကင်းမဲ့သော သတ္တဝါ တမျိုး ဖြစ်သည်ဟု သံချောင်းစွဲသွားပြီ။ သကာလို ချိုသော စကားမျိုးကို ပြောသော်ငြား တမာလိုခါးသော စိတ်ထားရှိသည့် ထူး သတ္တဝါ တမျိုးဟု သံချောင်းစွဲသွားပြီ။

"အကိုပြောသလိုဘဲ၊ မိန်းမတွေဟာ ပင်လယ်ကြီးလိုဘဲ၊ နားလည်ရ ခက်တယ်။ မာယာများတယ်။ ခု ငြိမ်နေပေမယ့် တော်ကြာရင် မုန်တိုင်း ထန်လာတာ"

သံချောင်းက ပင်လယ်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့ ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်သည်။

"ဝါမေယ်, ပင်လယ်ပြင်ကြီးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ မာယာ များ များ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ချစ်တယ်၊ ပင်လည်မှာ ပျော်တတ်တယ် ဆိုတာတော့ သတိထားနော်"

သံချောင်းက ကိုနုရှုစကားကို နားမလည်သလို လှည့်ကြည့်သည်။ ကိုနုရှုက ပြုံးသည်။

"မိန်းမဟာ ပင်လယ်လို မာယာများတယ်၊ အသိရ ခက်တယ် ဒို့ယောက်ျားတွေ ဘယ်လိုဘဲ ပြောကြပေမယ့်, တကယ်ကျတော့ ပင်လယ်ကြီးကိုဘဲ ချစ်ပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ ကူးခတ် နေချင်ကြတာ ဘဲကွား မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်ပါ့ အကိုကလဲ"

သံချောင်းက ရှက်ပြုံးပြုံးသည်။ ကိုနုရှုစကားကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများကိုမှေးကာ ပင်လယ်ကို ကြည့်နေသည်။

"တကယ်တော့ မိန်းမတွေက သစ္စာမရှိတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငွေက သစ္စာမရှိတာပါ။ ငွေရှိသူနဲ့ ငွေမရှိသူ၊ ဂုဏ်ရှိသူနဲ့ ဂုဏ်မရှိသူ နယ်လို ကွဲပြားနေသမျှ ဒီလိုဘဲ သစ္စာမဲ့မှုတွေ၊ သစ္စာဖောက်မှုတွေ၊ လှည့်စားမှုတွေ ရှိနေဦးမှာပါ။ ခင်ကြည်က ပိုက်သူကြီးသမီး၊ မင်းက ပိုက်သမား။ ဒီတော့ ပိုက်သူကြီး သမီးက ပိုက်သမားကို မချစ်တာဟာ သဘာဝကျပါတယ်။ ဘဝချင်း၊ လူတန်းစား မတူကြတဲ့ကိုး။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်လို့ ပြောကြပေမယ့်, လူတန်းစား ဘဝကိုတော့ မကျော်လွှားနိုင်ပါဘူး။ နေရှင်နဲ့ ဆင်းရဲသား၊ ပစ္စည်းရှိနဲ့ ပစ္စည်းမဲ့ရယ်လို့ လူတန်းစားတွေ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး အချစ်ဟာလဲ ဘဝတူတဲ့လူချင်း၊ လူတန်းစားတူတဲ့ လူချင်း ချစ်တဲ့ လူတန်းစား အချစ်ပဲ ရှိမှာဘဲ"

ကိုနုရှုက သူကြားဘူးနေသမျှသည့် အချစ်အတွေးများကို ပြောပြသည်။ သံချောင်းနှင့်ခင်ကြည်တို့အချစ်နှင့် သူနှင့်သွယ်တို့၏ အချစ်ကိုလည်း နှိုင်းချိန် စဉ်းစားမိသည်။

သံချောင်းတို့ ဇာတ်လမ်း၌ သံချောင်းက ပိုက်သမား၊ ခင်ကြည်က ပိုက်သူကြီး သမီး။

သူနှင့် သွယ်တို့ ဇာတ်လမ်းမှာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် မြို့နေအလယ်တန်းစား ဘောက်လွှာထဲက ရှုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသူများဖြစ်၏။

"သံချောင်းရေ၊ ဟေ့ သံချောင်း"

"ကိုနုရှု၊ ချို့ အကို ကိုနုရှု"

ကြက်တူရွေးက အသံဖြင့် အစောတောင်းလေ့ပြီ။

www.burmeseclassic.com

[၁၃]

ပထမတော့ သွား၍ ရှာသေးသည်။

ရှိုင်သသလောက်အထိတော့ တိုး၍ ကြည့်သည်။ ကုန်းသွားရသည့် အခါ သွားရသည်။ လေးဘက်တွား၍ သွားရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ထိုရာတွင် သည်နေရာရောက်တော့ ရှေ့ကိုဆက်တိုး၍ မရတော့၊ တောက ထပ်ရှည်ဖြည်း ကောက်ချေ ရှစ်လာသည်။ ကြိမ်ဆူးပင်တွေ၊ အလိုလေး ဆူးပင်တွေကို တိုး၍ မပေါက်။ ကြိမ်ဆူးများ၊ အလိုလေးဆူးများ (ဆူး ကြီးတွေရှားလိုက်လျှင် အလိုလေး တရသဖြင့် သံချောင်းက အလိုလေး ဆူးဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။)က သူတို့၏ စလာကျော်ရှိ ကို လာမြစ်ကြသည်။ ကျောမှာ ဆူးခြစ်ရာတွေ အပြည့်၊ ခြေတွေ အလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေပြီ။

သည်တောချုံးကို တိုးလျှင် ဓားကောင်းကောင်းပါမှရမည်။ ပါလာ သည့်ဓားတုတ်ဖြင့် တိုး၍မနိုင်။ ဓားရှည် ကောင်းကောင်းနှင့် ခုတ်မှ တိုး၍ ပေါက်မည် တောဖြစ်သည်။

“ဓားကောင်းကောင်း တလက်လောက်ပါရင် မိမိဘဲ အကိုရာ”

သံချောင်းက ရှေ့က တောတိုးရင်း တက်တချက်ခေါက်၍ ညည်း သည်။ သံချောင်းသည် ဓားကို အလွန် တောင့်တောင့်တတ ရှိတတ်

ညည်းသည့်ကျွန်းပေါ်တွင် ဓားတလက်ရရုံဖြင့် ဘာလုပ်၍ ရမည်နည်း။ အလွန်ဆုံး ဖုန်းထိုးခွဲတို့ထက် ဘာမျှ အသုံးကျမည် မဟုတ်။ သို့တိုင် အောင် သံချောင်းကမူ ဓားတလက်ရလျှင် စိတ်ရှိသလောက်ခရီးရောက် သည့် သိန္ဓုဂ်မြောက်လက်နက်တပါးသဖွယ်ဓားကိုတောင့်တတတ်သည်။ ဓားတလက် လိုချင်လှသည်ဟု ညည်းတတ်သည်။

ယခုလည်း သံချောင်း ညည်းပြန်ပြီ။

သည်အချိန်တော့ ဓားတလက်၏ တန်ဘိုးကိုလည်း ကိုနန္ဒာ သဘော ပေါက်သလိုလိုရှိသည်။ ရှေ့တွင် ကြိမ်ဆူးတွေ၊ အလိုလေးဆူးတွေ ပိတ် နေသည်။ သူတို့ ကျောပြင်မှာ ဆူးခြစ်ရာတွေ ပြည့်နေသည်။ ခက် သည်က သည်ဆူးပင်တွေကို တုတ်ဖြင့်လည်း ရိုက်၍မရ။ လက်ဖြင့် ဖိကိုင်ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးပင်ထည့်၍ မရ။

သည်တော့ ဆူးပင်တွေကို ကွင်းရသည်။ ခရီးဖင့်သည်။ကွင်းသည် ဆိုသည့်မှာလည်း သည်နေရာအတွက်သာ ဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ ရှေ့ကနေရာကျတော့ သည်လိုဆူးပင်တွေ ပိတ်နေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ပြန်ဆုတ်ရ ပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးတွင် သံချောင်းက အထိအရှုံးများသည်။ မများဘဲ ရှိပါ မည်လော။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် အကြမ်းခံနိုင်သူ၊ ကျွမ်းကျင်သူ၊ ကိုင်မြဲရှုတ်လတ်သူက သံချောင်းသာ ဖြစ်သည်။ သည်တော့ သံချောင်း က ရှေ့ကထက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မှာ အရှုအနာများရသည်။

တနေ့က်လုံးတောတိုးသော်လည်း ခရီးမပေါက်သေး၊ သောင်စပ်က ရသည့် ပုလင်းနှစ်လုံးတွင် ရေထည့်ကာ တယောက်တလုံး လွယ်ခဲ့ကြ သည်။ယခု ပါသည့် ရေနှစ်ပုလင်းလည်းကုန်ပြီ။ မြင်းနိုင်းဝတာနဲ့အယ် တောင်စီလည်း ကုန်ပြီ။ လိပ်ဥအလုံးနှစ်ဆယ်စီ ထည့်လာခဲ့သည်လည်း ကုန်ပြီ။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် စမ်းပေါက်ကို ရှာရသည်။ စမ်းပေါက် ရောက်လျှင် ရေလည်း တွေ့မည်၊ စမ်းပေါက်အတိုင်း တက်သွားလျှင် သူတို့ [illegible] ခရီးသို့လည်း ရောက်မည်။

မနေ့ညနေက တောင်စပ်တွင် မြင်းစိုင်းဂဏန်းခမ်းခွင်း၊ ခရေ [illegible] ရုံး တောင်ထိပ်တခုကို မြင်ရသည်။ စင်စစ် သည်တောင်ထိပ်သည် အဆန်းမဟုတ်။ သူတို့တွေ့မြင်နေကျဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တောင် [illegible] ကို တက်ရန် တခါမှ စိတ်ကူးမရခဲ့ကြ။

မနေ့ညနေကတော့ သည်တောင်ထိပ်ကိုတက်ရန် စိတ်ကူးရကြသည်။ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ရသူက သံချောင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ သည်ကွင်းပေါ်ရောက်သည်မှာ ရက်ပေါင်းတရာဝါးဆယ် [illegible] ရှိပြီ။ နောင်တွင် သည်ကွင်းတွင် မည်မျှ ကြာကြာ နေရဦးမည် [illegible] သူတို့ သည်ကွင်းက လွတ်မြောက်ရေးလမ်းမှာ နှစ်လမ်းသာရှိ [illegible] တလမ်းက ရှေ့ပေါ်၊ တောင်ငယ်ရှုကော ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးသည် [illegible] လမ်းဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်အထိ သည်လမ်းက ဖြစ်နိုင်ဘွယ် [illegible] ကွင်းပေါ်တွင် သစ်ပေါ်မရှိမဟုတ်။ အထိုက်အလျောက် ရှိသည်။ [illegible] တွင်း၍ တောင်းသော သက်ကြီးပင်ကြိုကြို များစွာရှိသည်။ တော [illegible] တောင်းရုံ လုံးပတ်အနေတော်ရှိသည့် ပင်ပုံများလည်း ရှိသည်။ [illegible] တောများလည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သစ်ပင်ကို လှဲ၍၊ ခုတ်ဖြတ်၍ [illegible] ထွင်းကို မည်သည့်လက်နက် ကရိယာမျှ သူတို့တွင် မရှိ။ ထို့ကြောင့် [illegible] ပထမ နည်းလမ်းသည် လက်တွေ့ မဖြစ်နိုင်။

နောက် နည်းလမ်းတခုမှာ ကယ်ဆယ်ရေး သင်းဘောတစ် [illegible] သို့မဟုတ် ခရီးကြိုစက်လှေတစင်း ဆိုက်လာမှ ဖြစ်မည်။ သို့ [illegible] ကယ်ဆယ်ရေး သင်းဘောကို မျှော်နေ၍ ကိစ္စမပြီး။ သူတို့ သည်ကွင်း ပေါ်ရောက်နေသည်ကို မည်သူက သိနိုင်မည်နည်း။ သင်းဘော [illegible] ဆိုသည်ကလည်း လူသူ မရှိသည့် ကျွန်းမြိုင်းပေါ်သို့ ကြိုနိုင်ဘွယ် [illegible] အကြောင်းမရှိ။

သို့ရာတွင် ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းတချက်ရှိသည်။ ကျွန်းပေါ်မှနေ၍ မီးရှို့ပြကာ အချက်ပေးနိုင်လျှင် ပင်လယ်ပြင်က ဖြတ်သွားမည့် သင်းဘောတို့ လှမ်းမြင်ကာ ကမ်းကပ်လာနိုင်သည်။ သို့တိုင်အောင် သူတို့မှာ မီးမရှိ။ သည်တွင် အခက်ကြီးရပြန်သည်။

နောက်ဆုံး သံချောင်းက စိတ်ကူးတခုရသည်။

ကိုရွှေသာတွင် ရှပ်အင်္ကျီ ရှိသည်။ ရှပ်အင်္ကျီက အနီရောင်။ ရုတ်ခြိမ်နေပြီ။ သည်အင်္ကျီကို ဝါးလုံးတွင် ချည်၍ လွှင့်ထားရလျှင် အဓိပ္ပါယ်ရှိနိုင်သည်။ ကျွန်းတွင် ရှိသည့် အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်မှ အမြင့်ဆုံးသစ်ပင်တွင် လွှင့်ကြည့်မည်။ ကံကောင်းလျှင်လည်း သူတို့ကို ကယ်မည့်သူ ပေါ်နိုင်သည်။ ကံမကောင်းလျှင်လည်း အရှုံးဆုံး မိုးဘက် လေဘက် နေဘက် ကြောင့် ရှပ်အင်္ကျီတထည် ဆုံးရှုံးမှုသာရှိမည်။ စမ်းတော့ကြည့်ချင်သည်။

သံချောင်းက သည်စိတ်ကူးကို ကိုရွှေသာအား ပြောပြသည်။ ကိုရွှေသာ ကလည်း သဘောတူသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် သည်တောင် ထိပ်ကို တက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကြိမ်ချုံ၊ အလိုလေးချုံများကြောင့် တောက်ခြေရှုပ်လွန်းသည့်အတွက် စမ်းပေါက်ကို ရှာရသည်။ စမ်းပေါက်ကို ကြာကြာမရှာရ။ သည်ကျွန်း ပေါ်တွင် စမ်းပေါက်တွေ အများကြီးရှိသည်။ စမ်းပေါက်များသည် အတွင်းကုန်းမြင့်ပိုင်းတွင် အစျောခံ၍ ပင်လယ်ထဲသို့ စီးဝင်ကြသည်။ တချို့စမ်းပေါက်က အရှေ့ဘက် ပင်လယ်သို့စီးဝင်၍ တချို့ စမ်းပေါက် က အနောက်ဘက် ပင်လယ်သို့ စီးဝင်သည်။ စမ်းပေါက်အတိုင်း အတွင်း ပိုင်းသို့ လိုက်သွားလျှင် အတွင်းပိုင်းအမြင့်ဆုံး တနေရာကို တော့ ရောက်ရမည်။ သည်လွှက်ကိန်းဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် တောင်ထိပ်နှင့် အနီးဆုံး စမ်းပေါက်အတိုင်း အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

စမ်းပေါက်တလျှောက်တွင် စမ်းရေက ကြည်လင်သည်။ သူတို့ ထင် သည့်အတိုင်း ကြိမ်ချုံပင်တွေ၊ အလိုလေး ချုံပင်တွေကို မတိုးရ။ စမ်းချောင်းအတိုင်း လိုက်သွားရုံသာရှိသည်။ တောတွင် ချုံပင်တွေ

www.burmeseclassic.com

ရှိသည့်တိုင် လမ်းသွား၍ရသည်။ ဆူးပင်တွေ အုပ်နေသည့် အခါမျိုး၌ စမ်းချောင်းတစ်လျှောက်တွင် လေးဘက်ထောက် ၍ သွားနိုင်သည်။ ကျောက်တုံးများပေါ်တွင် ကျော်သွားရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ တခါတရံ ဂဏန်းတွင်းကြီးများထဲသို့ ချော်ကျတတ်သည်။ တခါတရံတွင် စမ်းချောင်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ သစ်ပင်ကြီးများ ဖြတ်လဲကျလျက်ရှိသဖြင့် ကျော်၍ သွားရသည်။ ဤသို့တွင် သည်အခက် အခဲလောက်ကို သူတို့မှာ နေ့လုံးလုံးလောက်လောက်ရှိ ထောက်၍ ရှင်းနေသည်မှာ ခရီးအတော်တွင်သွားသည်။

အတွင်းပိုင်းရောက်တော့ ပင်လယ်လှိုင်းသံများကို မကြားရတော့။ ပင်လယ်လှိုင်းသံများသည် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သစ်ပင်ကြီးတွေ ထူထပ်သဖြင့် တောက မှောင်၍လာသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် တောတိုက်သလောက် အတွင်းပိုင်း၌ လေငြိမ်သည်။ လမ်းလျှောက်ရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ လေငြိမ်သည့်အတွက်လည်းကောင်း၊ ဖိုက်လျှက်ရှိသော်လည်း ချွေးနှင့်အ ချွေးတိုက်သွားသျှင် ဝေးလာသည်။ ထောက်က စိုစွတ်ကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ တောင်ထိပ်ကို ကလေးဆင်ရသော်လည်း တွေ့ကောက်သည့် စမ်းရိုးအတိုင်း လိုက်သဖြင့် တော်တော်နှင့်မရောက်။ ညနေရောက်တော့ တောင်ထိပ်ကလည်း ရောက်သွားသည်။ တောင်ထိပ်ကိုတက်နေပြီဟု သူတို့သိလိုက်ကြသည်။

တောင်ခုလက်သလောက် ရောက်သည့်အခါတွင် စမ်းပေါက် ဆုံးသွားသည်။ သည်စမ်းပေါက်မှာ ကျောက်တမ်းပါးကြီးထဲက စိမ့်ထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်တမ်းပါး အလယ်တွင် အိုင်ကြီးတွန်းနေသည်။ မျက် ထောက်နေသော ဖွတ်ကြီးတကောင် လန့်၍ ချုံထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျောက်တမ်းပါးကို တွေ့ပတ်၍ တက်ခဲ့ကြသည်။ ကမ်းပါးထိပ် ရောက်တော့ အရှေ့ဘက်ပင်လယ်ကို မြင်ပြီ။ အနောက်ဘက် ပင်လယ်ကို မမြင်ရသေး။ အရှေ့ဘက် ပင်လယ်ရော၊ အနောက်ဘက် ပင်လယ်ပါ

နှစ်ဖက်စလုံးမြင်ရသည့်နေရာသို့ တက်ရမည်။ ထိုမှသာ သူတို့ လွှင့်ထားသောအလံကို နှစ်ဖက်စလုံးမှ မြင်နိုင်မည်။

တနာရီလောက်တက်တော့ တောင်ထိပ်ကို ရောက်ကြသည်။ တောင်ထိပ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် ဒေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အရှေ့ဘက် ပင်လယ်၊ အနောက်ဘက် ပင်လယ်နှင့်တကွ ပင်လယ်ကြီးကို စီး၍ မြင်ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေသောက်၍ ခဏ အပန်းဖြေကြသည်။ ထို့နောက် အမြင့်ဆုံးသစ်ပင်ကြီးတပင်ကို ရွေးကြသည်။ ထိုလူပြိုက်သော သစ်ရိုးပင်ကြီးတပင်သည် ထိုးထွက်နေသည်။

သံချောင်းက ပါလာသည့် ဝါးလုံးတွင် ကိုနှစ်ချက် အင်္ကျီနီကို ချည်ကြိုးဖြင့်တုပ်ကာ သစ်ပင်ထက်သို့ တက်သွားသည်။ ဝါးလုံးကို တောင်ထားပြီး အပေါ်မှဆွဲယူသည်။ သံချောင်းသည် မျောက်ကလေး အကောင်လို ပေါ့ပါးစွာ တက်သွားသည်။

"ဟေ့ သံချောင်း၊ သတိထားနော်၊ ကိုင်းကျိုးကျမယ်"

ကိုင်းများသို့ ရောက်အောင် တက်နေသော သံချောင်းကို အောက်က ကိုနှစ်ချက် လှမ်း သတိပေးသည်။

သံချောင်းသည် သစ်ပင်ပေါ်တွင် နာရီဝက်ခန့် တိုစ ပြီးအောင် လုပ်ပြီးမှ အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အလံကို အောင်မြင်စွာ လွှင့်ထူခဲ့ကြပြီ။ ထိုအလံကို သင်းဘောများက မြင် မမြင်ဆိုသည်ကိုမူ မှန်းဆ၍ မရ။ ကံအားလျော်စွာ ကျွတ်ခေါ်ရန် သာ ရှိသည်။

တောင်ထိပ်တွင် ခဏနားပြီး ကမ်းခြေသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

အလာလမ်းအတိုင်းမဟုတ်။ အနောက်ဘက် ပင်လယ် လှိုင်းသောင် ဘက်သို့ ဆင်းမည်။ လှိုင်းသောင်တွင် ထိပ်ဦး တူးပြီးမှ သူတို့စခန်းသို့ ပြန်ရန် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရေသောက်လိုက် နားလိုက်ဖြင့် ကမ်းပါးမြင်ကို တွေ့၍ ဆင်းသွားကြသည်။ တော့တတော့ အရောက်တွင် ရှေ့ကသွားနေသော သံချောင်းမှာ ရပ်၍ လက်ကာပြလိုက်သည်။

"ရှူး ရှူး"

ပါးစပ်ကလည်း တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပေးသည်။ ကိုနန္ဒာ ထိတ်လန့်ဖြစ်သွားသည်။ သံချောင်းအနီးသို့ မရဲတရဲ ကပ်လာသည်။

သံချောင်းသည် ကမ်းပါးဘောင်တွင် ကပ်ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကြီးတပင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုနန္ဒာ ဘာမျှ နားမလည်။

"ဟိုမှာ၊ ဟိုမှာ၊ မြင်ရဲ့လား"

သံချောင်းက လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ကိုနန္ဒာ သံချောင်း ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ထူးထူးခြားခြား ဘာကိုမျှ မတွေ့။

"သစ်ပင်က အခေါက်ကို ဓားနဲ့ထစ်ထားတယ်။ တွေ့လား"

သည်တော့မှ ကိုနန္ဒာ ကြည့်မိသည်။ သစ်ပင်အခေါက်ကို ဓားဖြင့် ထစ်ရာ နှစ်ချက်တွေ့ရသည်။ သစ်ခေါက်သည် ကျွဲကျော ခွာနေသော ပင်စည် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။

သံချောင်းက သစ်ပင်အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး အခေါက်ကို ကြည့်သည်။ ပင်စည်ကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ဖြူဖြူအစေး တွေ သူ့လက်တွင် ကပ်လာသည်။

"ဓားနဲ့ ထစ်သွားတာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးတယ်။ တောင်နှာမှာလဲ ဓားရိုက်ရာတွေ တွေ့တယ်"

သူတို့နှစ်ယောက် သစ်ပင်ကို မော့ကြည့်ကြသည်။ ဘာမျှမတွေ့။

"ဟောဟိုမှာ သစ်ကိုင်းတကိုင်း ခုတ်ပြီး ချထားတယ်"

ရှေ့ဝါးတရိုက် မရှိတရိုက်တွင် သစ်ကိုင်းတကိုင်း ခုတ်ချထားသည်။ မြေနားတွင် သစ်ကိုင်းတကိုင်း ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။

"တောထဲမှာ လမ်းမှတ်မိအောင် ခုတ်ချပစ်ခဲ့တယ်ထင်တယ်။ ဓားလွန်းနေပြီ"

"တောင်စဉ်မှာ မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ ခြေရာတွေ သင်္ဘောသူ့ ခြေရာများလား မသိဘူး"

ကိုနန္ဒာက ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြေကိုသာ လှမ်းကြည့်ရင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မြေတွင် သစ်ကိုင်းများ ကျရှိနေသလော ဟု သိချင်စော အားကြီးနေကြသည်။ မျက်စိများကလည်း ဝဲယာကိုကြည့်လာကြသည်။

သည်တုန်း ဂိုးကနဲမြည်သံနှင့်အတူ ခေါက်ကနဲမြည်သံတခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ သံချောင်းက အလိုအလျောက် ကိုနန္ဒာကို ဘေးသို့ တွန်းပစ်လိုက်ပြီး အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့အနားက သစ်ပင် ပင်စည်တွင် ဓားတချောင်း တန်းလန်းစိုက်နေသည်။ ဓားက ရှည်မှာသည်။ သံချောင်းက ကိုနန္ဒာကို တွန်းပစ်လိုက်မိသဖြင့်သာ သည်ဓားသည် ကိုနန္ဒာ၏ ကျောကို မစိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ကိုနန္ဒာ့ကျောတွင် ဓားတန်းလန်းစိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

သံချောင်းသည် ဓားကို ဆတ်ကနဲဆွဲနှုတ်ပြီး ကိုနန္ဒာကိုဆွဲခေါ်ကာ သစ်ပင်နောက်သို့ ဝင်ကာလိုက်သည်။ သူတို့နောက်ဘက်၌ ရန်သူက ဓားနှင့် လှမ်းပေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်သူသည် သစ်ပင်နောက်ကလော၊ ချုံထဲကလော၊ ကျောက်ကမ်းပါးကြီးတခု နောက်ကလော။

သံချောင်းနှင့် ကိုနန္ဒာသည် ကိုးကန်းဆောင်းမှောက် မျက်လုံးများဖြင့် ရန်သူကို ရှာသည်။ နောက်ထပ်လာမည့် ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်ချက်ကို စောင့်သည်။

ရန်သူကို မမြင်ရ။ နောက်ထပ်လည်း ရန်သူ့ထံမှ တိုက်ခိုက်ချက် မလာ။

ထို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲဘဲ သစ်ပင်ကို ကွယ်ကာ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ရှာကြည့်ကြသည်။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။

www.burmeseclassic.com

ဘာသံမှလည်း မကြားရ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သံချောင်းက ခေါက်
ဆကြည့်သည်။ ဝေးက သံပေါ်ဝေး။ အချိန်အဆကောင်းသည်။

"ဟား ဟား ဟား ဟား"

ထို့တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိစဉ် ရယ်သံကြီးတခုကို ကြားလိုက်ရသည်။
နှစ်ယောက်လုံး ဆတ်ကနဲတုန်ကာ လန့်သွားကြသည်။ ရယ်သံကြီးက
ပြောက်ကျဉ် ကြွဆက်နေသော ကြောက်ဖွယ်ရယ်သံကြီး ဖြစ်သည်။
တတောလုံးကို ပွဲထင်ထင်သွားသည်။ ပွဲထင်သံသည် တောင်တောင်
မပျောက်။ သူ့လေးဝါးယောက်လောက် တယောက်ပြီးတယောက် ဆက်၍
ရယ်နေသလို အသံ ဆက်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရယ်သံ ဘယ်ကလာသည်ကို မမှန်းတတ်။
ကျောက်တမ်းပေါ်။ နောက်ကလော၊ ချုံထဲကလော၊ သစ်ပင် နောက်
ကွယ် ကလော။

"သရဲ၊ သရဲ။ ဟားဟား၊ ဟားဟား။ သရဲကွ၊ သရဲကွ"

အသံက ထပ်ပေါ်လာသည်။

"ဟိုမှာ၊ ဟိုမှာ"

အသံလာရာသို့ သံချောင်းက ပြသည်။ သည်တော့မှ ကိုနမ္မာ
ကြည့်သည်။ ကျောက်တမ်းပေါ်၊ အကွယ်ကလည်း မဟုတ်။ သစ်ပင်
အကွယ်ကလည်း မဟုတ်။ ချုံထဲကလည်း မဟုတ်။

သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝါးတာမျက်လောက်က ရွှေးပင်ကြီးပေါ်တွင်
သတ္တဝါတခုကို မြင်ရသည်။ ထိုသတ္တဝါသည် ရွှေးပင်ခွကြားတွင်
ဆောင့်ကြောင့်ကြီး ထိုင်လျက်ရှိသည်။

ကိုနမ္မာသည် သူ့မျက်လုံးများကို သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

ထိုသတ္တဝါ၏ ဆံပင်များသည် ဂုတ်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည်။ ခေါင်း
တွင် ပွင့်ချပ်ရဲရဲတွေ၊ မြိုးမြွေတွေကို ပန်ဆင်ထားသည်။ ထိုပန်းများမှာ
ဆီမီးတောက်ပွင့်များ ဖြစ်သည်။ ပန်းပွင့် ဖြိုမြိုများမှာ ဆတ်သွားမျိုး
ပန်းများ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားအတွက် ရွက်ပြတ်နေသည်။

ထိုသတ္တဝါ၏ မျက်သားမှာ ဖြူဖွေးခြင်းမရှိ။ ဝါထိန်နေသည်။ ဝါ
ထိန်လျက် ရှိသော မျက်သားများထဲမှ မျက်လုံးကြီးများကို ပြူးကာ
သူတို့ကို လက်ညှိုးထိုး၍ အော်နေသည်။

"သရဲ၊ သရဲ"

ထိုသတ္တဝါသည် လက်ထဲတွင်ရှိသည့် မရွှေးသီးများဖြင့် သူတို့ကို လှမ်း
ပစ်ပြန်သည်။ ရွှေးသီး သုံးလေးလုံးသည် သူတို့အနားသို့ တရွတ်ရွတ်
ကျလာသည်။

သံချောင်းက ထံကိုကြိုတ်ကာ ဓားဖြင့် လှမ်းပစ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

"ဟေ့ သံချောင်း၊ သံချောင်း"

ကိုနမ္မာက သံချောင်းလက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

"ဟေး ရဲမြင့်၊ ရဲမြင့်။ ငါလေ၊ စိုးထွန်းလေ၊ စိုးထွန်း။ ဟေး ရဲမြင့်"

ကိုနမ္မာက တဆက်တည်း အော်သည်။ သည်တော့မှ သံချောင်းက
ဓားဖြင့် လှမ်းပစ်ရန် ချိန်ထားသည့် လက်ကို ရှပ်ကာ ထိုသတ္တဝါကို
မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်နေသည်။

"ဟေး ရဲမြင့်၊ စိုးထွန်းလေ၊ စိုးထွန်း"

ထိုသတ္တဝါသည် ဘာမှမပြောဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြောင်
ကြောင်ကြီး ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ဝေးစေးကျွေးကြုံလိုက်သော
လက်မောင်းကို ဆန့်ကာ လက်ညှိုးတန်းတန်းကြီးထိုးပြီး အော်ပြန်သည်။

"သရဲ၊ သရဲ"

ထိုသတ္တဝါက သစ်ပင်ခွကြားမှ အထက်သို့တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

"ဟေ့ ရဲမြင့်၊ သရဲမဟုတ်ပါဘူးကွ။ ဒို့ပါ။ စိုးထွန်းလေ၊ စိုးထွန်း"

ကိုနမ္မာက အော်ပြန်သည်။ သည်တော့မှ ရဲမြင့်သည် သစ်ပင်ထိပ်သို့
တက်ရန် ပြင်နေရာမှ သူတို့ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး တန့်နေသည်။

"မင်းတယောက်ထဲလား။ ဆင်းခဲ့ပါ။ ဒို့ပါ"

ရဲမြင့်ထံတွင် နောက်ထပ် လက်နက်ရှိဟန် မတွေ့တော့။ ရဲမြင့်သည်
ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ရွှေးသီးများကို သူတို့ဆီသို့ ပစ်ချပေးသည်။ သို့ရာတွင်

www.burmeseclassic.com

မဆင်းလာသေး။ သူတို့ကို မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကြည့်နေသည်။ ရဲမြင့်၏ ဆံပင်နှင့် ခေါင်းတွင် ပန်းရွာမြွက်သိပ် ပန်ထားပုံမှာ အမေရိကန် မဂ္ဂဇင်းများတွင် တွေ့ရတတ်သော တကာလှ ဟစ်ပီပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ရဲမြင့်ကို မြင်တော့မှ ရဲမြင့်တစ်ယောက် သစ်ပင်ကို မှေးနွဲ့ခေါက်ထားတတ်သည်ကို ကိုနန္ဒာ အမှတ်ရသည်။

"မိုးထွန်း၊ မိုးထွန်း၊ ဘယ်က မိုးထွန်းလဲ"

ရဲမြင့်က သူ့ကို မှတ်မိတာနဲ့ မတူ။

"ရန်ကုန်က မိုးထွန်းလေ။ မင်းနဲ့အတူ လာတာလေ"

သည်တော့မှ ရဲမြင့်သည် သတိရသွားဟန်ဖြင့် 'အဟီး'ဟု တချက် ရယ်လိုက်သည်။ သံချောင်းကမူ ရဲမြင့်ကိုသာ အကဲခတ်နေသည်။ ရဲမြင့် သတိတွင် လက်နက်ရှိနေသေးလျှင် သူတို့မိရမည်။

"မိုင်ညို၊ မိုင်ညို၊ ငို့မေ မိုင်ညို"

ရဲမြင့်သည် မာဓေးကား၊ တောလုံးအောင်၍ သီချင်းကို တောက် ဆိုလိုက်သည်။

"အကို့တောင် မူးသွားပြီ ထင်တယ်"

သံချောင်းက ကိုနန္ဒာကို ကြည့်၍ ပြောသည်။ ကိုနန္ဒာသည် ရုံလာတော် ကျေးဇင်းမြင့်ရှင်းကနေပြီး ရဲမြင့်ကို ခေါ်သည်။ အတော်ကြာခေါ်တော့မှ ရဲမြင့်ဆင်းလာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေ သည်။ ထိုနောက် ဘာမပြောညာမပြော သံချောင်းလက်က ဓား[illegible] လှလိုက်သည်။ ဓားက ချွန်ချွန်နှင့် ဖြစ်သည်။ ရဲမြင့်သည် သည်ဓားကို ဘယ်က ရလာသည် မသိ။

သံချောင်းက သတိထားလျှ ဖြစ်၍ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

"ပေး၊ ငါ့ဓားပြန်ပေး။ ငါ့မှာ ဓါးတချောင်းသာ ရှိတော့တယ်။ ငါ့ဓား ပြန်ပေး"

သံချောင်းထင်သည့်အတိုင်း ရဲမြင့် မူးသည်မှာ သွက်သွက်လည် နေပြီ။ လက်လှုပ်ပြီး ပျံပြီးနှင့်ခြေတုန်း ချွေးလန့်သွားခြင်းလည်း

ဖြစ်နိုင်သည်။ လူသူကင်းမဲ့သော ကျွန်းပေါ်တွင် အထပ်ထပ်အမြွက်မြွက်ဖြင့် တယောက်တည်းနေရသောကြောင့် ရှောက်ရှားသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြတ်ရှိနေရာမှ မြူးစားကြီး ပြတ်သွားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ သည်အကြောင်းများသောလုံး ပေါင်းဆုံသွား၍လည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ ရူးသည်ဆိုကလည်း ရူးလောက်သည်။ တိတ်ဆိတ်သော သည်အချိန်တွင် ပင်လယ်လှိုင်းသံတွေ တဝုန်းဝုန်း ကြားနေရသည်ကပင် ရှောက်ရှား စရာ ကောင်းနေပြီ။

ထို့ကြောင့် ရဲမြင့် သွက်သွက်လည်အောင် မူးနေသည်ကို ကိုနန္ဒာ ဘာမျှမပြောမိ။ သူ့အပြည့်သည်က ရဲမြင့် ယခုတိုင် မည်သည့်နည်းဖြင့် အသက် ရှင်နေသနည်း ဆိုသည့် အချက် ဖြစ်သည်။ သူတို့က ထုန်းရည်သောက် သည်။ ထုန်းဆံစားရသည်။ ခရု၊ ဂဏန်း၊ လိပ်ဥတို့ စားရသေးသည်။ ရဲမြင့်သည် ထိုအရာတွေကိုလည်း စားပုံမရ။ သူ့အနားတွင် တော ငှက်ရှင်းမှုမျ စားဖြစ်ဘာမျ စားပင်သောက်ပင်ပျှ မတွေ့။ လူ တယောက်၏ အသက်ကလေးတချောင်းသည် တော်တော်တော့ ဆိုးညို ကောင်းသည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ် အစုံအလင်၊ ဆေးဝါးအစုံ အလင်ကို ရှိရသည့်တိုင် ဘာမျှမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေးကြောင့် သေချင် သေသွားတတ်သည်။ လုံလောက်သည့် အစားအစာမရသည့် ပြင်၊ ဆေးဝါးလည်း မှီဝဲရာမရှိဘဲ ရက်ပေါင်းများစွာ တင်ဖြတ်နေ သော်လည်း မသေချင်မှ သေတတ်သည်။

ထူးတော့ ထူးဆန်းသည်။ မသေနိုင်တွန်းသော အသက်ကလေး တချောင်းက ခေါင်းမာလှန်းသောကြောင့် သေမင်းအရှုံးပေးသည်လော။ သို့မဟုတ် အငြိုးအကြီး ညည်းစေလို၍ ချက်ချင်း မီးဥ၍ မမွတ်ပေးဘဲ ကမ္ဘာ ညည်းသတ်သည်လော။

သံချောင်းက ရှေ့ဆုံးက၊ ရဲမြင့်က အလယ်က၊ ကိုနန္ဒာက နောက် ဆုံးက အစဉ်အလိုက် ဆင်းကြသည်။ ရဲမြင့်ကို လွှတ်ထား၍မဖြစ်။ တချက်တချက်တော့ သတိရဟန်တူသည်။ တင်ထွန်းအောင်ကို မေး

www.burmeseclassic.com

တက်သည်။ တခါတခါတွင် သူ့ရည်းစား မြိုးသန္တာ၏ နာမည်ကို အော်ခေါ်သည်။

မူလ အစီအစဉ်က လိပ်သောင်းသို့ဆင်း၍ လိပ်ဥခေါ်ပြီးမှ ပြန်ကြ ရန် ဖြစ်သည်။ ယခုမှာတွင် ခွန်မြင့်ပါလာသဖြင့် သည်အစီအစဉ်ကို ဖျက် ရသည်။ ခွန်မြင့်သည် ခရီးကြမ်းကို လိုက်နိုင်မည် မဟုတ်။ အားနည်းနေပြီ။

ကမ်းစပ်ရောက်တော့ သံချောင်းက အုန်းပင်တက်သည်။ လက်ထဲ တွင် ဓားပါလာ၍ အုန်းသီးကို အခိုင်လိုက်ခုတ်ချလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ တလုံးချင်း အညှာချွေနေစရာ မလိုတော့။ မြေပေါ်ကန်ချစရာ မလိုတော့။ တမျှကြီး အခိုင်ကျ၍ သက်သာ သွားသည်။

ခွန်မြင့်သည် သူ့ရုပ်ပုံကို မညီမှ သဘောသည့်မသိ။ အုန်းပင် လီးမှာတွင် တချက်တည်းနှင့် ပြတ်သည်။ အသွား ထွက်နေသည်။

ခွန်မြင့်သည် တလုံးပြီးတလုံး ခေါ်၍ သောက်သည်။ အုန်းရည် အလုံ အစိတ် တထိုင်တည်းနှင့် ကုန်အောင် သောက်ပစ်သည်။ ဖုတ်မှ ဝင်လာသလောဟု သံချောင်းက မျက်လုံး ပြူးကြည့်နေသည်။

ခွန်မြင့်က အုန်းရည် ထပ်တောင်းသည်။ သံချောင်းက အဝတ်ကို … သည်။ သည်အုန်းတော အုန်းပင်တွေက အမျိုးကောင်းသည်။ … ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အုန်းရည်သောက် ကောင်းမည့် အုန်းတော … ကို တမင်လှည့်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာက ထပ်မသောက် စေချင်တော့။ သိပ်များ … ဟု ထင်သည်။ နည်းနည်း သောက်ရတာတဆင့် တိုးနှိုက်၍ သောက် သွားစေချင်သည်။ ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တရက် အဝအပြ သောက်လိုက်လျှင် … ဖြစ်တောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

"သောက်လို့ ကောင်းသေးလား"

သံချောင်းက မေးသည်။ သံချောင်းသည် ခွန်မြင့်ကိုကြည့်၍ သနား လည်း သနားသည်။ စိတ်လည်းပျက်သည်။ သနားသည်မှာ … ဖြတ်နေသည့် … တယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စိတ်ပျက်သည်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျ … ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ … ဝါထိန်နေသော မျက်သားအစွန်က မျက်လုံးကြီးနှင့် ဝန်း… … ထားသော … နေသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်ကြီး ကြောင့်လည်း စိတ်ပျက်သည်။

"သောက်လို့ ကောင်းသေးလား"

သံချောင်းက ထပ်မေးသည်။ ခွန်မြင့်က ဘာမျှပြန်မပြော။ အုန်းရည် … သော အုန်းသီးကိုလွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး သံချောင်းဘက် လှည့်ကာ

"ပေး ဦးဟား"

"နေအုံးလေကွာ၊ အုန်းသီးခွဲမယ်၊ အုန်းသီးသံ မစားဘူးလား"

ကိုနန္ဒာက ပြောသည်။ သံချောင်းက အုန်းသီးကို ခွဲပေးကာ … အုန်းခွံ … ပေးလိုက်သည်။

ခွန်မြင့်သည် ခွဲပေးသမျှ အုန်းသံများကိုလည်း အကုန် စားပစ်လိုက် သည်။ ခွန်မြင့်ကို … မဖြစ်သေး။ သည်စားဖြင့် … နိုင် သည်။ … သူ့ကိုယ်သူ … နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် … ကို သံချောင်း … လိုက်သည်။ သံချောင်းအဖို့တော့ မှားသွားအသုံးဝင်သည်။

ခွန်မြင့်ကို … သူတို့ ကျောက်ကမ်းပါး ဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့ ကြသည်။ ကျောက်ဂူရောက်တော့ ကြက်တူရွေးက နှုတ်ဆက်သည်။ ခွန်မြင့်သည် ကြက်တူရွေးသံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွား သေးသည်။ ကြက်တူရွေးကို မြင်တော့ မျက်မှောင်ကြီးကျုတ်၍ ဦးသုရှန်ဘက် … ကြည့်နေသည်။

ကျောက်ဂူရောက်တော့ ကျန်သည့်လိပ်ဥ၊ မြင်းခိုင်းဂဏန်း စသည် တို့ကို ခွန်မြင့်အား ကျွေးသည်။ ခွန်မြင့်သည် လိပ်ဥဆယ်လုံးခန့်ကိုလည်း စားပစ်လိုက်သည်။

ထိုနောက် မောမောနှင့် ကျောက်ဖျာ ပေါ်တွင် အိပ်ပျော် သွား သည်။

www.burmeseclassic.com

[၁၈]

ကျောက်ဂူကြီးရောက်ပြီး ဆယ်ရက်မြောက် အထိ ခံမြို့ အခြေအနေ မကောင်း။

တနေ့လုံး ငူငူကြီး ထိုင်နေတတ်သည်။ တခါတရံ တယောက်တည်း ဟောင်သည်။

"သမီးသမ္ပ"ဟု ဟောင်သည့်အခါ ဟောင်တတ်သည်။ "လူမိမိကို လာခေါ်နေပြီ"ဟု ဟောင်သည့် အခါ ဟောင်တတ်သည်။ တခါ ခေါင်းက ပန်းနုရီတွေကို ဖြတ်ကာ ပန်းပွင့်တွေနှင့် ဆော့ နေတတ်သည်။ ခံမြို့ဆောင်းကျနေ၍ တကြော်ကြော် ခေါ်လေ့ရှိသော ကြက်တူရွေးပင်လျှင် ချောင်ထဲတွင် ကုတ်နေသည်။

ခံမြို့ကြောင့် ကိုရွှေကျီးနှင့်ယောက် တာဝန် ပိုလာသည်။ သမြို့ သံချောင်းတွင် တာဝန် တက်လာသည်။ ခံမြို့ကို တယောက် တည်း ထားခဲ့၍ မရသဖြင့် အုန်းသီး ဆွတ်လျှင်လည်း သူတယောက် တည်း ဆွတ်ရသည်။ ရေငုပ်ရှာ၊ ဂဏန်း ဖမ်းရှာ ထွက်လည်း တယောက်တည်း ထွက်ရသည်။ လိပ်ဥတူးလျှင်လည်း သူတယောက် တည်း သွားရသည်။

ယခင်က တယောက်တည်းထွက်လျှင် နှစ်ယောက်စာ ရှာရသည်။ ယခုသုံးယောက်စာ ရှာနေရပြီ။ သည့်အထဲ ခံမြို့က ပိုမိုပို စားလာ သည်။ အုန်းရည်တခါသောက်လျှင် အုန်းသီး အလုံးသုံးလေးလုံးလောက် သောက်သည်။ လိပ်ဥစားလျှင် အစိတ်လောက် စားသည်။

အစားအစာကြောင့် တကြောင်း၊ အိပ်ရေးပျက်နေရသည့် အတွက် ကြောင့် တကြောင်း ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ နည်းနည်း ပိန်လာသည်။ မျက်လုံးတွေသည်၊ ယခင် နှင်းဝါသလို ဝါမှို မဟုတ်တော့။ ကိုရွှေကျ အုန်းရည်တွင် ကလေးကိုစိတ် ပါသည့်အတွက် အုန်းရည်ကို များများ အဓိသောက် နိုင်သည်။

အစာရှာလျှင် သုံးယောက်စာ ရှာရ သည့်အပြင် သံချောင်းသည် ကြည့်ရှုခြင်းမရှိ။ ခံမြို့စားနိုင်လျှင် ဝမ်းသာသည်။ ခံမြို့ ကျန်းမာ လျှင် သူတို့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ကလေးတွင် လူတယောက် တိုးလာ မည်။ ထို့ပြင် သူအလိုရှင်ဆုံးသော မောင်တချောင်း ပါလာသဖြင့် အိမ်ပြန်မည့်နေ့ကို စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့။ အလုပ်လုပ်စရာ လက် နက် ကရိယာတခု ရနေပြီ။ သည်လောက် စားဆိုလျှင် အလုပ် တော် တော် ဖြစ်နေပြီ။

သံချောင်းသည် အားသည့် အချိန်များတွင် တောထဲသို့ သွား၍ ဖြတ်ခုတ်သည်။ ဝါးခုတ်သည်။ ကြိမ်သင်၍ သူတို့သုံးယောက်အတွက် ထိုင်ခုံ ကလေးတွေ ထိုးသည်။ ယောက်ချိုလျှင်၊ လိပ်ဥသောင်သွားလျှင် ယူလာသည့် ကလေးများ ထည့်နိုင်သည်။ သူတို့ အစား အစာထဲတွင် ငွေးသီးတမျိုးလည်း တိုးလာပြီ။ ထို့ကြောင့် ငွေးသီး များများလျှင်လည်း သည်ထိုင်းကလေးများက အသုံးဝင်သည်။ ယခင် လို ထည့်စရာ မရှိမှာ မပူရတော့။

သူတို့ ကျွန်းကို အထက်က တဲပေါ်အထိုင်း တက်သွားလျှင် ဝါးနှံ့တောကြီးရှိသည်။ သံချောင်းက ဝါးခုတ်ကာ ကြက်တူရွေးထိမ်

www.burmeseclassic.com

ကလေး လုပ်သည်။ မှန်ဗီ့ကြီးများ ရောလွှင့်သည်။ ချိုးကာ ရေမိမို့ အစိမ်းလေး ကြသည်။

တနေ့တွင် သံချောင်း ထိပ်သောင်က ပြန်လာသည်။ ထိပ်ဥကျင်း နှစ်ကျင်းက ထိပ်ဥ နှစ်ထုတကျော်ခန့် ရသည်။ ပလိုင်းနှစ်လုံး အပြည့်အသိပ် သုံးလေးရက်စာတော့ ရှလုံသွားပြီ။ သူ့ကြက်တူရွေး ကလေးကို ကျွေးရန် အသီး ကလေးများ၊ ထောပတ်သီး ကလေးများနှင့် ငါးနုပ် ကလေးများ လည်း ပါလာသည်။ ဇင်ယော်ဥသုံးလုံးလည်း မှိုက်ခဲ့သည်။

သံချောင်းသည် သူ့ကြက်တူရွေးကို ငါးနုပ်ကလေးများနှင့် ဇင်ယော် ဥ ကျွေးကြည့်သည်။ ပထမတော့မစား။ ကြက်တူရွေးကို အစာငတ် ထားပြီးကျွေးတော့ သူ့ကြက်တူရွေး မနေနိုင်တော့။ ငါးလည်း စား သည်။ ဇင်ယော်ဥလည်း စားသည်။ မြင်းခိုင်းဂဏန်းလည်း စားသည်။ နောက်ဆုံး သူတို့သုံးယောက်စားသည့် အရသာရှိသမျှကို အကုန် စား လာသည်။

ကြက်တူရွေးက ထော်တော်လည်း စကားတတ် နေပြီ။ အစာတောင်း တတ် နေပြီ။ ဇင်ယော်ဥ၊ ဂဏန်းစသည်ဖြင့် အော်တတ်နေပြီ။ ခုမြင့် နာမည်ကို ကိုနန္ဒာ သင်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် အဘယ့်ကြောင့် မသိ၊ ကြက်တူရွေးသည် ခုမြင့် နာမည်ကို သင်ပေးလျှင် ရှူးရှူးဝါးဝါး အော် တတ်သည်။ စိတ်ဖောက်ပြန် နေသော ခုမြင့်ကို ကြောက်တတ်ရသလား။ သိသည်လော မပြောတတ်။

သံချောင်းက ဖျာသူများကို ပလိုင်းနှင့် သယ်ကာ ကျောက်ဂူတွေ ရပ်လိုက်သည်။ ကိုနန္ဒာလည်း မရှိ၊ ခုမြင့်ကိုလည်းမတွေ့ရ။ ခုမြင့်သည် တခါတရံ စိတ်ကူးရလျှင် ကိုနန္ဒာနှင့် သောင်စပ်သို့ ဆင်းကာ ခရု ကောက်လိုက်တတ်သည်။ ဂဏန်းခမ်းထွက်တတ်သည်။ သည်နေ့လည်း ကိုနန္ဒာရော ခုမြင့်ပါ သောင်စပ်သို့ ဆင်းဟန်တူသည်။

သံချောင်းက လေချွန်ကာ ရွှေ၏ အမည်ကိုခေါ်သည်။ ခေါ်ပုံ "ရွှေကြက်တူရွေး" ခေါ်သံကြားလျှင် သူ့ရွှေက ပြန်ထူးမြဲ။

သည့်နေ့တော့ သုံးလေးခါ လေချွန်ခေါ်သည့်တိုင် ရွှေ၏ ထူးသံကို မကြားရ။

သည့်တုန်း ကျောက်တန်းတိုင်းကာထားသည့် ကျောက်ဂူ အမှောင် ထွင်းမှာ မှိန်တာနဲ့ အစိမ်းတစ်ခု မြင်လိုက်ရသည်။ နောက် တောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်သံ၊ တကစ်ကစ် အော်သံနှင့် တဖုံးဖုံး ရိုက်သံကို ကြား ရသည်။

သံချောင်းက လွယ်ထားသည့် ပလိုင်းနှစ်လုံးကို ချကာ ဂူထဲ ကို တင်းတင်း ဆုပ်ရင်း ဝင်သွားသည်။

အလင်းက အမှောင်သို့ ဝင်လာသည်ဖြစ်၍ ဘာကိုမျှ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ မျက်လုံးတော့က အမှောင်ကို ကျင့်သားရသွားသည့် အခါတွင်မှ ရှင်းကို သဲကွဲစွာ မြင်ရသည်။

ခုမြင့်က ကြက်တူရွေးကို လည်ပင်းကိုင်ကာ ကျောက်နံရံဖြင့် တဖုံး ဖုံး ရိုက်နေသည်။

"ဟေ့ ခုမြင့်၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်လိုက်။ ဘာဖြစ်လို့ ကြက်တူ ရွေးကို ရိုက်နေတာလဲ၊ လွှတ်လိုက်"

ခုမြင့်က သူ့ကို လှည့်မကြည့်။ ကြက်တူရွေးကို နံရံဖြင့် ရိုက်မြဲ ရိုက်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ကြက်တူရွေးသည် တချက် နှစ်ချက် တောင်ပံရိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်ကျသွားသည်။

"ဟေ့ကောင်၊ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်တာလဲကွ၊ ဟင်"

သံချောင်းက လက်တဖက်ဖြင့် ကိုင်လှမ်းကာ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

ခုမြင့်သည် အပြစ်မရှိသော ကြက်တူရွေးကို ဘာကြောင့် သတ်ရ သ နည်း။ သံချောင်းသည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ကြက်တူရွေးကို သတ် သလို ခုမြင့်ကိုလည်း ကျောက်နံရံကြီးနှင့် ကိုင်ဆောင့်ပြီး အသေသတ် ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ခုမြင့်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ဓား ထိုးသွင်းကာ စိတ်ရှိလက်ရှိ မွှေပစ်လိုက်ချင်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုရာတွင် ရှမြင့်ကိုယ်တိုင် ချွဲလှည့်၍ ရှမြင့်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင်တော့ သည့်စိတ်တွေ ပျောက်သွားသည်။ ယူကျုံးမရဖြစ်မြဲ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ သနားခြင်း စသည့် ခံစားမှုများသာ ပေါ်လာသည်။

ရှမြင့်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း သိဟန်မတူ။ သံချောင်းက သူ့ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးမည်လော၊ ခြေဖြင့် ထိုးမည်လော၊ နှံမြင့်ကိုင်ဆောင့်မည်လောဟု တွေးတော မိပုံလည်းမရ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် သေးကျဉ်းကြုံလှီကာ သံချောင်းတချက် ထိုးတာမျှ ခံသည့်ကိုလည်း သိပုံမရ။ အဂ်ါအကျွယ်မဲ့စွာ၊ သတိကင်းစွာ ရပ်လျက် ရှိသော သံချောင်းကို မျက်လုံးကြီး အပြူးသားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျနေသည်။

သည့်အချိန်တွင် ရှမြင့်သည် သံချောင်းပြုသမျှကို ခံရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။

သံချောင်းသည် အခေတာင်ကျိုးကာ လည်ပင်း၊ လိမ်လျက် ရှိသော ကြက်တူရွေး အသေကောင်ကို ဆတ်ကနဲဆွဲယူပြီးနောက် သက်ပြင်း တချက်ချ၍ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဝါတိုင်းဆိုလျှင် အသားစိမ်း ငါးစိမ်းကို ဖင်လယ်ချေဖြင့် ဆော် အစိမ်းစားခဲ့ကြသည်။ ယခု သည့်ကြက်တူရွေးကို သံချောင်းမစားရက် မစားချင်။ သံချောင်းသည် ကျောက်ကမ်းပါးအထက် ကျွန်းပေါ်သို့ တက်လာကာ ကြက်တူရွေးအသေကောင်ကို ဆတ်သွားစွာပင် မြှုပ်လိုက်သည်။

တိုနေ့မှစ၍ ရှမြင့်သည် တည်ငြိမ်သွားဟန်ရှိသည်။ သည့်နောက်တွင် ဆူပူသောင်းကျန်းခြင်း မရှိတော့။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိသည့် အသိအခဲများကို ပေါက်ကွဲ၍ ပေးလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်သွားဟန်တူသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည်လည်း ပိုမိုကြည်လင်၍ ပြူလာသည်။ တခါတွင် ကိုနန္ဒာနှင့်အတူ ရေခုကာက် ပြန်လာသည့်အခါမျိုး၊ မြင်းစိုင်း ဂဏန်းဖမ်း၍ ပြန်လာသည့်အခါမျိုး၌ ရှမြင့်သည် ကြည်လင်ရွှင်ပျ ရေ

တတ်သည်။ အလုပ်လုပ် နေရသည့် အခါမျိုးတွင် ရှမြင့်သည် လန်းဆန်းတက်ကြွနေတတ်သည်။ အသင်မွှေးရွှေး လာသည့် တယောက်ကဲ့သို့ပင် ထင်ရသေးသည်။

ရှမြင့်က ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ တက်ကြွသည်၊ ဖျတ်လတ်သည်။ မြင်းစိုင်းဂဏန်း ဖမ်းရာတွင် ကိုနန္ဒာထက်ပင် အကောင်ရေ ရလွယ်သည်။ မြင်းစိုင်းဂဏန်းဆိုသည့် ကောင်က သဲပေါ်တွင် လှစ်ကနဲ ပြေးနိုင်သည့် ကောင်မျိုးဖြစ်သည်။ မျက်စိရှေ့တွင် လှစ်ကနဲ မြင်လိုက်ရပြီး လှစ်ကနဲ တခြားသို့ ပျောက်သွားကာ သဲတွင်းထဲ ဝင်ပြေးတတ်သည်။ သည့်ကောင့်ကို ဖမ်းချင်လျှင် လက်ထဲတွင် တုတ် တချောင်းလောက်တော့ ဆောင်ရသည်။ တုတ်မပါလျှင် သူက အပြေးသန်၍ လိုက်မမီနိုင်။ တုတ်နှင့်ဆိုလျှင် လှမ်းရိုက်နိုင်သည်။

ရှမြင့်က မြင်းစိုင်းဂဏန်းကို တုတ်ဖြင့်မဖမ်း။ လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် ဖမ်းသည်။ မြင်းစိုင်းဂဏန်းကို မီအောင်လိုက်သည်။ တခါတရံ ကိုနန္ဒာ တောလုံးဖမ်းသလို ဖမ်းသွားဆိုနှုန်းဖြင့် ဖမ်းသည်။ မျက်စိလျင်မှု၊ လှုပ်ရှားဖျတ်လတ်မှု သည့်လိုဖမ်းနိုင်သည်။ ရှမြင့်သည် မြင်းစိုင်းဂဏန်းဖမ်းသည့် အတတ်ကို ကိုနန္ဒာ့ထက်မှ တတ်ထားခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် ကိုနန္ဒာ့ထက်ပို၍ အကောင်ရေများများ ဖမ်းနိုင်သည်။ မြင်းစိုင်းဂဏန်းဖမ်းခြင်းသည် ရှမြင့်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ ကိန်းဝပ်နေသော လျှော်တိုက် ဖျတ်လတ်မှု၊ လျင်မြန်မှု၊ သတိလုံကောင်းမှု၊ စိတ်ထက်သန်မှုတို့ကို ပြန်လည်နိုးကြားလာအောင် လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

ရှမြင့်သည် စိတ်ငြိမ်လာစက နံ့သင်းတိုးအကြောင်းကို တခွန်းမှ မပြောသေးပေသည်။ နောက်မပြောတော့ရေး၊ မမေ့နိုင် မကျေနိုင်သော အရာကို တောင့်တ၍ပြောဆို နေခြင်းသည် ကိုယ်စိတ် ဆင်းရဲခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေသည်ဟု သဘောပေါက် သွားပုံရသည်။ စိတ်ကူးဖြင့် ကိုယ်ဖြစ်ချင်သည့် အရာများကို တွေးတောနေခြင်းထက် ဖြစ်နိုင်သည့် အရာကို

www.burmeseclassic.com

လက်စွဲတောက်လုပ်ခြင်း၊ ထိုလက်တွေ့၏ အောင်မြင်မှုကို မြင်ရ ကြည်နူးရခြင်းက ဗိုလ် ပျော်ရာကောင်းကြောင်း သိလာခဲ့သည်။

တခါတရံ မြင်းစိုင်းဂဏန်းကို မီးခိုးမှ လွတ်လွတ်သွားတတ်သည်။ ဂဏန်းသည် သဲတွင်းသို့ လှစ်ကနဲဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ သဲတွင်းကို လက်မောင်းရင်းဆုံးအောင် ဝေ၍ ..သည်။ သည်လို ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ပြီးမှ သဲတွင်းထဲတွင် ချောင်းပိတ်မိနေသော ဂဏန်းကို ရတတ်သည်။ ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ ကြိုးပန်းအားထုတ်ပြီးနောက် အောင်မြင်သောအခါမျိုးတွင် ရရှိသော ပျော်ရွှင်မှုကြီးသည်၊ ကြည်နူးမှုကြီးသည် မည်သည့်အရာသာနှင့်မှ မတူဟု ထင်သည်။

တခါကလည်း သူတို့သုံးယောက် ဖွတ်လိုက်ကြသည်။ သွားတုန်းက ဖွတ်လိုက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိ။ တောတွေ့သီးစားရန် သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ စမ်းပေါက်နားရောက်တော့ ဖွတ်ကြီးတကောင် ရှုးကနဲပြေးကာ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြေးသည်။ သံချောင်းက သစ်ပင်တက်ကောင်းသူမို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်လိုက်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင် ဖွတ်က ကိုင်းဖျားသို့ တက်သွားသောအခါ သံချောင်း ဆက်မလိုက်နိုင်တော့၊ ကိုင်းဖျားက ဖွတ်တကိုယ်စာသော်သည်။ ယှတက်လှုပ်ကျိုးကျတော့မည်။ သည်တော့ သူတို့အစီအစဉ်တခု ချကြသည်။ သံချောင်းက ကိုင်းဖျားကိုလှုပ်၍ ချမည်၊ ကိုနန္ဒာနှင့် ခမြင့်က သစ်ပင်အောက်ကစောင့်ကာ ဖွတ်ကို တုတ်နှင့် ထိုးရိုက်ရန်ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်အောက်တွင် ကိုနန္ဒာနှင့် ခမြင့် တာဝန်ကျ စောင့်ကြသည်။

သံချောင်းက ကိုင်းဖျားသို့ အရောက်နိုင်ဆုံး တက်သွားကာ ကိုင်းကို ခါချသည်။ ခပ်သွက်သွက် ခါချသည့်အခါ၌ ဖွတ်သည် ကိုနန္ဒာ တို့ဘက်က အောက်ကလား ချုံကြီးပေါ်သို့ ဖုတ်ကနဲကျလာကာ အောက်ဆတ်ပိုင်း ဆင်း၍ ဆက်ပြေးသည်။ ကိုနန္ဒာ လိုက်ရိုက်သော်လည်း မမီလိုက်တော့။

“ဦးလေး၊ လိုက်ပါ။ ဟိုမှာ ဟိုမှာ၊ စမ်းရိုးအတိုင်း ဖြတ်ပြီး တက်သွားပြီ”

ခမြင့်က တုတ်ကိုင်၍ ဖွတ်နောက် လိုက်သွားသည်။ ဖွတ်က စမ်းရိုးကို ဖြတ်ပြီး ကုန်းပေါ်သို့ တက်ပြေးသည်။ စင်စစ် စမ်းရိုးအတွင်း ကြံသရုတွေ၊ ချုံတွေ ရှုပ်နေသည်။ ကုန်းပေါ်မှာလည်း ချုံတွေပိတ်နေသည်။ ဖွတ်သည် ချုံတွေကြားထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တောမကောင်းလှ၍ သည်ချုံများကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သည်လောက် မြန်မြန် တိုးဝင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ၊ ကိုနန္ဒာသည် ဖွတ်တိုးဝင်သွားသည့် ချုံများထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဆူးခက်တွေကြီးကာ တိုး၍ မပေါက်။

“ဦးလေးရေ၊ မိပြီ၊ ဖွတ်ကြီးမှ အကြီးကြီးပဲ၊ ဥတွေနဲ့”

ခမြင့်က တောချုံတွေကြားထဲက လှမ်းအော်သည်။ ခမြင့်က ဝါး နှစ်ပိုက်ကျော် သုံးပိုက်လောက်အရောက်တွင် ဖွတ်ကို မိမြဲဖမ်းမိသည်။ သည်တော့ ကိုနန္ဒာက ချုံကြားထဲ တိုး၍ ကောင်းတုန်း၊ ဝါးတရိုက် တချက် ခတ်မိလောက်သေး။

သည်တုန်း ချုံတွေကြားထဲ သံချောင်း တိုးဖြေးကာ ခမြင့်ဆီသို့ ရောက်နေပြီ။ သံချောင်းသည် အပင်အမြင့်ကြီးပေါ်က ဆင်းပြီး ချုံတွေကြားထဲတိုးကာ ခမြင့်ထံသို့ သူ့အရင်ရောက်နေပြီ။

ကိုနန္ဒာ တခြေကြောင်ကြောင်အောင်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်အနီးသို့ ရောက်တော့ ဖွတ်က သတ်ပြီး၍ ထမ်းယူရန် တုပ်ပိုးတုပ်နှောင်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ ထိုမှုမှာ အနီးရှိ ထန်းပင်ကို တက်ကာ တယောက်ကို ထန်းသီး ဆယ်လုံးစီလောက် ဆောက်ပြီး နေကြပြီ။

ခမြင့်က သံချောင်းလောက် ကျွမ်းကျင်မှု၊ လျှင်မြန်မှု၊ ဖျတ်လတ်မှု၊ ဆက်လုပ်ကောင်းမှု မရှိသည့်တိုင် ကိုနန္ဒာထက်တော့ သာနေပြီ။

ခမြင့်နှင့် သံချောင်းတို့ ကိုယ်တွင် ဆူးခြစ်ရာတွေ မြင်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုဒဏ်ရာတွေကို ဂရုမထားနိုင်၊ အလှူး

www.burmeseclassic.com

သမြှင့် ရှိမြဲ့က အရှေ့ဘက်ကြီး ပျော်နေသည်။ ခက်ခဲပင်ပန်းသော မြေ
အလှ၏ အသီးအပွင့်ကိုကြည့်၍ လန်းဆန်းလာကြရသည်။ ရှိမြဲ့၏
မျက်နှာသည် ပြုံးလွှာလာခဲ့ရ၏။ ဘောင်မြွှင့်မြင်းတို့ကြောင့် နှိုးရသော
ရှိသည်။

သူတို့သုံးယောက်တွင် ပျားအိုးကြီးတစ်ချောင်းနှင့် နိုင်လွန်ပိုက်ကြိုး
မြိတ်များရှိသည်။ ခပ်စောစောတုန်းက သံချောင်းကြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည်
လို့သည့် အတိုင်းအတာကို မရသဖြင့် ငါးမျှားနိုင်၊ ငါးကြီးများရ
ဖြစ်၍ ကြိုးက အလယ်လေးဆယ်လောက် ကျစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရှည်
တစ်လေးကိုရှာ၍ ငါးလိုက် ကျစ်လိုက် လုပ်ရသည်။ တစ်လောက
တစ်ချေးရသဖြင့် ဆက်ကျစ်လိုက်သည်တွင် အလံလေးဆယ် ပြည့်သွား
သည်။ ပြည့်ပြီက အလံငါးဆယ်လောက်ရသည်။

သည်တော့ သံချောင်း ငါးကြီးများနှိုက်သည်။ ငါးကြီးဆိုသည်က
ငမန်းဖြစ်သည်။ အနောက်ဘက်ကမ်းက ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ဆောင်
နားတွင် ငမန်းမြဲတတ်သည်။ သည်နေရာက ရေနက်သည်။ ရေအောက်
တွင် ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများရှိသဖြင့် သည်မြင်နေရာ ကမ်းစပ်လို ရေ
မတိမ်။ ကမ်းစပြုမဘုတ်။ ကမ်းစောက်ဖြစ်သည်။ ရေသဲများလဲ ပေါ
သည်။ ငမန်းက သည်မြင်ငါးကို မကြိုက်။ ရေသဲတို့မှ ကြိုက်သည်။
ထို့ကြောင့် ထိုကျောက်ဆောင်သို့သွား၍ ငမန်းများရှာ ဖြင့် ဆင်ကြ
သည်။

တနင်္လာသည်က ထိုကျောက်ဆောင်ကို သွားချင်သည့်အချိန် သွား
မရ။ ရေတက်ရေကျကို တွက်ရသည်။ ကျောက်ဆောင်က ကမ်းစပ်နှင့်
တမိုင်နီးပါးလောက်ဝေးသည်။ ရေကျနေချိန်ဆိုလျှင် ကျောက်တုံးတွေ
ပေါ်က ကျော်သွားနိုင်ရသည်။ တချို့နေရာများတွင် လှေတရှည်စာလောက်
ရှိခေါင်းလောက်ရှိသည့် ရေကို ဖြတ်ရသည်။ သို့ဖြင့် တမိုင်နီးပါး
ဖြတ်ပြီးမှ ထိုကျောက်ဆောင်ကြီးသို့ရောက်သည်။ သည်ကျောက်ဆောင်
ကြီးက အပြင်ဘက်အကျဆုံးဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် ထီးထီးကြီး

ပေါ်နေသည်။ ရေအောက်မှိုင်ကျွမ်းသော မြင်သည်။ ‘ကျောက်ဆောင်က
နှစ်ခုဖြစ်၍ မိုးထိုးတော့မတတ် မြင့်သည်။ အဝေးကကြည့်လျှင် ကျောက်
ဆောင်ကြီးနှစ်ခု မားမားကြီး ရပ်နေကြသည်။ သံချောင်းက သည်
ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုကို ‘ကျောက်ညီနောင်’ ဟု အမည်ပေးထားသည်။

ကျောက်ဆောင်အောက်တွင် ဂလိုင်ကြီးတခုရှိသည်။ သည် ဂလိုင်
ကြီးက ကျောက်ဆောင် တခက်နှင့် တခက် ထုတ်ချင်း ပေါက်သွား
သည်။ သို့ရာတွင် တန်းတန်းပေါက်နေသော ဂလိုင်ပေါက်ကြီးမဟုတ်။
ဝင်္ကပါလို ကွေ့ကောက်ပြီးမှ တဘက်သို့ ပေါက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။
ဂလိုင်ထဲတွင် ရေဝင်၍ လှိုင်းပုတ်နေသဖြင့် ထိုအနီးတဝိုက်တွင် ဂလိုင်
ထဲက လှိုင်းပုတ်သံ အပြင်ဘက်က လှိုင်းပုတ်သံများဖြင့် ဆူညံနေတတ်
သည်။ ဂလိုင်ထဲက လှိုင်းပုတ်သံများသည် ပင်လယ်အောက်က သတ္တဝါ
ကြီးတကောင် ဝမ်းခေါင်းမြည်၍ ဟောက်နေသလို ကြောက်စရာကောင်း
သည်။ သည်ဂလိုင်ထဲတွင် အဝဲခေါ် ရေသဲများရှိသဖြင့် ငမန်းစော
ငွတ်ငမန်းစော နှင်းမျိုးစလုံး လာတတ်သည်။ ငွတ်ငမန်းက ပါးစပ်
အဝိုင်း၊ သွားကြီးနှစ်ချောင်းသာရှိသည်။ သည်ပါးစပ်ကြီးဖြင့် စုပ်
သည်။ ငွတ်ငမန်းက ငမန်းရှည်ကြီးများဆိုလျှင်တောင်တောင်၊ လှေ
တိုက်ချလိုက်သလို ဇာကနဲပြတ်သွားအောင် ကိုက်နိုင်သည်။

သံချောင်းသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးဘက်သို့သွား၍ ငမန်းများချ
နေသည်မှာ ကြာလှပြီ။ သည်ကျောက်ဆောင်ကြီးက သူ့ကို ထက်ဝက်ခေါ်
နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကြီးမရှိသေး၍ မမျှားရ။ ယခု ကြိုးသည်
လိုသည့်အတိုင်းအတာရှိပြီ။

သည်တော့ ငမန်းကြိုက်သည့် ငါးစာကိုရှာရသည်။

ငမန်းကြိုက်သည့်ငါးစာက အဝဲခေါ်သည့်ရေသဲ ဖြစ်သည်။ ထမင်း
စားသန်းကလေးပါ ရှိသည့် ရေသဲအငယ်စားများကို ကမ်းစပ်တွင် လိုက်
ရှာရသည်။ ကမ်းစပ်က ကျောက်ဆောင်မြင့်ကြီးတွေကြားထဲတွင် သဲနှစ်
ထက်နေသော တွင်းများမှာ အဝဲခေါင်းသည့်တွင်းများဖြစ်သည်။ ငါးစွာ

www.burmeseclassic.com

မြို့တွင်းသို့ထိုးလိုက်လျှင် ဘဲဝဲက ဝါးခွန်ကို ၎င်း၏ လက်တံများဖြင့် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့သည်။ တုတ်ချွန်ကိုတကောင်ကောင်က ရစ်ပတ်နေသည် ဟု လက်ထဲတွင်ခံစားရလျှင် နာနာထိုးမနေတော့။ ပထမ ဆွဲချပြီး ထိုးမိမည်။ အထဲက ရွှံ့ကန်အားကို ထိတွေ့မည်။ ထိုနောက် နာနာထိုးလျှင် ငြိမ်ကျသွားမည်။ တုတ်ချွန်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်လျှင် ကိုယ် အဲ တုတ်ချွန်များတွင် တစ်ရှိထိုးထားသလို အသက်မပျောက်၍ ပါလာမည်။

ဘယ်အခါ ရေသဲထိုးသည့်အတတ်ကို ကိုနန္ဒာတတ်နေပြီ။ ပထမ သံချောင်းက သင်သည်။ ပိုမိုကျွမ်းကျင်အောင် အတွေ့အကြုံက သင်သွားသည်။ ယခု ကိုနန္ဒာသာမက ခဲမြှင့်လည်း တတ်နေပြီ။ ခဲမြှင့်က ကိုနန္ဒာထက်တောင် သာသွားပြီ။ ကိုနန္ဒာက ဘဲထိုးလျှင် တွင်းများချင်သည်။ တခါတရံ ဂဏန်းတွင်းကို ထိုးမိလျက်သား ဖြစ်နေတတ်သည်။ ခဲမြှင့်က တွင်းမမှား။ ဘဲတွင်းနှင့် ဂဏန်းတွင်းကို ကောင်းကောင်းခွဲခြားတတ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သံချောင်းထက်ကျွမ်းကျင်သည်တိုင် ကိုနန္ဒာထက်တော့ ကျွမ်းကျင်နေပြီ။

လှေငယ်က လှေကြီးထက် ပို၍ထက်သန်သည်။ စွာစမ်းသည်။ စွေ့စွေ့သည်။ သိလွယ် မြင်လွယ်သည်။ အကောင်းပါသည်။ နည်းလမ်း မမှန်ကန် အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်တတ်သော်လည်း နည်းလမ်းမှန်သွားသည်နှင့် တကြိမ်နက်၊ အတွေ့အကြုံရသွားသည်နှင့် တကြိမ်နက် သူ့ကို လိုက်မမီချေ။ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ခွန်အား ပေါင်းလိုက်သည့်အခါ ချောမောသွားသည်။

ယခုလည်း ကိုနန္ဒာနှင့် ခဲမြှင့် ဘဲတွင်းရှာသည်။ ခဲမြှင့်က ထိုးကောင်းပြီ။ ကိုနန္ဒာက တကောင်သာ သေးရသည်။ သံချောင်းက ကျောက်ဂူတွင် ပျားရိုက်နှင့် ကြိုးကို မြင်ဆင်နေရစ်ခဲ့သည်။ ပေးကောက်ဆိုလျှင် လုံလောက်သဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

သည်နေ့ ငမ်းများရာသို့ ကိုနန္ဒာမလိုက်။ သံချောင်းနှင့် ခဲမြှင့် လိုက်သွားကြသည်။ ရေတပုလင်းစီ၊ လိမ္မော်သီးဆယ်လုံးစီ၊ ငှက်ပျောသီးငါးလုံးစီ ယူသွားကြသည်။ လမ်းတွင်စားလျှင် အုန်းရည်ထပ်သောက်ဦးမည်။

ရေစီးမြန်၍ ကျောက်တုံးတွေပေါ်ကျော်ကာ ကျန်သည့် ရေလက်ကြားကို ကူး၍လာခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ဆောင်ဂလိုင်ထဲက လှိုင်းများ၏ အသံသည် မြည်ဟိန်းနေသည်။

ခဲမြှင့်သည် ငမ်းများရသည်ကို အပျော်ဆုံးဖြစ်သည်။ သံချောင်းက ကြိုးပစ်နည်းကိုပြသည်။ ငမ်းက ကျောက်ဆောင်ချောက်ကမ်းသို့ ကပ်လာသည်မဟုတ်။ ကျောက်ဆောင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအထိသာ လာတတ်သည်။ သည်တော့ သူတို့က လက်ထဲတွင် ကြိုးခွေကို ကိုင်ထားပြီး ငါးစာတပ်သည့် ပျားရိုက်ကို လှမ်းပစ်ရသည်။ ကောင်းကွင်းပြင်များ ကြိုးတွင်းခံ၍ မြင်းစမ်းသလို ကြိုးခွေကိုလက်တွင် ရှိသမျှရအောင်၊ အဆုံးအောင် ရှေ့ရှုနိုးပြီး ပြစ်လွှတ်လှမ်းပစ်ရသည်။ ကြိုးခပ် ကျွမ်းကျင်လျှင် ... လိုရာနေရာသို့ တည့်တည့်ရောက်သည်။

သံချောင်းက ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ခြေနှစ်ဖက်ကားရပ်ရင်း ... ကြိုးခွေကိုရှိ၍ ဆုနေသည်။ ထိုနောက် ၄ ဆကြိုးကို ... ပစ်လိုက်သည်။ ကြိုးအရှည်သည် လက်ထဲတွင် ကျန်နေရစ်ပြီး ငါးစာ ... ကြိုးရှည်ကြီး အလုံးအထည်ကြာအောင် ပင်လယ် ရေပြင်တွင် ကျသွားသည်။

ခဲမြှင့်က သံချောင်းနည်းတူ ကြိုးပစ်ကြည့်သည်။ ပထမ တခါ ... တော့ အချိန်အဆမမှန်။ မလိုရာသို့ သွားကျသည်။ တခါတရံ ... ရမ်းသွားသည်။ တခါတရံ ဖယ်ဘက်သို့ ရမ်းသည်။ တခါတခါ လိုသည့်နေရာအထိမရောက်ဘဲ တဝက်လောက်မှာ သွားကျတတ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကျောက်ဆောင်ထိပ်ရောက်ပြီး မကြာခင် ငမ်းတကောင် ပေါ်လာသည်။ ငမ်းက လှုပ်ရှားလောက်ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

"ကိုသိန်းချောင်း၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ ပေါ်လာပြီ။ ပေး၊ ကျွန်မ ပစ်မယ်"

မိမြင့်က မြူးနေသော ငှန်းကိုပြသည်။

"နေပေစေဦးကွ၊ ငါ့သေနတ်။ နောက်ထပ် နှစ်ကောင်သုံးကောင် လာလိမ့်ဦးမယ်"

သူတို့နှစ်ယောက် လိပ်ဥတောရှင်း ငှန်းစောင့်ကြသည်။ ကြာကြာ စောင့်ရ ငှန်းအထီးနှစ်ကောင် ပေါ်လာသည်။ မိမြင့်က ကြိုက် သူ စမ်းပစ်ကြည့်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် သိန်းချောင်းက မပေး။ တမြာ ကသွားမှာစိုးရသည်။

ထို့ကြောင့် သိန်းချောင်းက သူကိုယ်တိုင် ပစ်သည်။ ငှန်းတကောင် နှင့် မလွဲမသော်ကြွင် သွားကျသည်။ ငှန်းကမသွေ။ အမ နောက် လိုက်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ငှန်းသုံးကောင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ မျှားချိတ်နား ရောက်လာသော်လည်း မချိတ်။

"မချိတ်ပါလားဗျ"

"ဆွဲမှာပါကွ။ ဒီကောင်တွေ ကစားသုံးမှား ကစားပြီး ဆောတော အစာကို ဟပ်မှာ"

သိန်းချောင်းပြောသည့်အတိုင်း ငှန်းသုံးကောင်သည် တော်တော် အစာမဟပ်။ ဆေးသွားလိုက် ဒီးသွားလိုက်နှင့် မြူးနေကြသည်။

"မဟုတ်-တွေ ငါးမနေ့ လိုက်ကြတာ၊ အစာကို တောင် မရဘူး"

သိန်းချောင်းက ကိုနဲ့ပဲသည်။ ငှန်းကြီးသုံးကောင်သည် ထမြို ဆောင်တာ ရေထဲသို့ ငုပ်သွားလိုက် ပေါ်လာလိုက်ဖြင့် ကစား သည်။ လေယာဉ်ပျံတစင်း ဖျက်လေယာဉ်ကြီးများ ထိုး သည့်နှယ် ရှိသည်။ ငှန်းသုံးကောင်သည် သူတို့ငါးစာကို မ ပင်လယ်အပြင်ဘက်ပိုင်းသို့ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

"မဆွဲတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ဗျာ"

မိမြင့်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ညည်းသည်။

"တော့၊ ဆွဲပြီထင်တယ်ကွ"

သိန်းချောင်းက မျှားချိတ်ပစ်ထားသည့် ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ ကြိုးတန်း တလျှောက်အတိုင်း လိုက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ မျှားချိတ်တွင် ငါးဆစ်ပိတ်ကလေးတခု ဖြတ်၍ တပ်ထားသည်။ သိန်းချောင်းသည် ရေထဲတွင် လှုပ်နေသော ငါးဆစ်ပိတ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တောက် တက်လာကြသည်။ ငါးကိုမူ မမြင်ရသေး။

"ငါးလဲ မမြင်ရ ဘူးဗျ"

"ငြိ ငြိ"

သိန်းချောင်းက ငါးစပ်မှုမြည့်ပြီကာ ငါးဆစ်တောကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် တဒုတ်ဒုတ် လာတိုးနေသည်။

"တော်းကအသာကို ဆွဲနေတာ။ မဟင်သေးဘူး"

သည်တုန်း သူ့လက်တကြိုးသည် တင်းသွားသည်။

"ဟေ့၊ ဆွဲပြီကွ"

သိန်းချောင်းက ကျောက်ဆောင်ပေါ်က ကျောက်တုံးတတုံးကို ကန့်ထားရင်း ပြောလိုက်သည်။ ငှန်းက မျှားချိတ်ကို ဟပ်မိသွားပြီး ဆောင့်ရုန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ကြိုးတင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်ဆောင်ရှုံးက ကျောက်တုံးကို ကန့်မထားလျှင် အရှိန်နှင့် ပါသွားပြီး ကျောက်ဆောင်ပေါ်က လိမ့်ကျသွားနိုင်သည်။ ရုန်းပုံကို ထောက်လျှင် ငှန်းက တော်တော်ကြီးမည် ထင်ရသည်။

"ပေး၊ ကြိုးကို ကျွန်တော်ကိုင်မယ်"

မိမြင့်က တောင်းသည်။

"နေ၊ နေ၊ ဒီကောင်ကို မောအောင် အလုပ် ပေးလိုက်ဦးမယ်"

www.burmeseclassic.com

သံချောင်းက ကြိုကြိုကြာသွားတုန်း ကြိုးကိုချွေ၍ ဆွဲသည်။ မရည် [illegible] ဆွဲယူသည်။ ရှိရာတွင် များများသွားရမည့် နှစ်လံလောက်ဆွဲပြီးလျှင် ငါး [illegible] ရုန်းပြန်သည်။ သည်တော့ သံချောင်းက ကြိုးကို အဆုံးထိ လျှော့ပေးလိုက်သည်။ ကြိုးတင်းသွားသည်အထိ ခြေလှမ်း လေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ တဖန် ပြန်ဆွဲသည်။ သည်တခါတော့ ငမန်း လေး [illegible] လောက်အထိ ရောလိုက်လာသည်။ ပြီးတော့ ရုန်းသည်။ သည်တ [illegible] ရုန်းတော့ သံချောင်းက ကြိုးကို များများစားစား မပေးတော့။ တ [illegible] လောက်မျှသာ ခြေလှမ်းကာ ထပ်ဆွဲသည်။

ငမန်းက တော်တော်သန်သည်။ သံချောင်း ကြိုးကို လျှော့လိုက်တင်း လိုက်လုပ်၍ ကစားပြီး ငမန်းမောချိန်လောက်တွင် ရစ်၍ရစ်၍ ဆွဲလိုက် သည်။ ငမန်းပါလာပြီး ကျောက်ဆောင်နှင့်အလံနှစ်ဆယ်လောက်အထိ ရောက်လာပြီး ဒိုရာတွင် ရုန်းကန်ဆောင့်ဖွဲ့သည်။ သံချောင်းက စိတ် ရှည်အောင် ချွေပြီးသားကြိုးကို ကျောက်ချွန်းတွင် ရစ်၍ ချည်ထားလိုက် သည်။ သည်ထက်တော့ လျှော့မပေးတော့ပြီ။ လျှော့ချည်တင်းချည် ကစားသည်ရှိလျှင် အလံနှစ်ဆယ်အတွင်းမှာသာ လျှော့ချည် တင်းချည် လုပ်တော့မည်။ အလံ နှစ်ဆယ်ထက်တော့ ပို၍ မလျှော့တော့။

ဤသို့ အလံနှစ်ဆယ်အတွင်းတွင် ရုန်းသူမောအောင် လျှော့ချည် တင်းချည်ကစားပြီးနောက် အလံ ဆယ့်ငါးလောက်အရောက် [illegible] ပြီးသည်။ လက်ထဲတွင် ကိုးသာသည့် နောက်ဆယ် ကြိုးကို [illegible] ကျောက်ချွန်းမှာထပ်၍ ရစ်ပတ်သည်။ ဆယ့်ငါးလံ အတွင်းသို့ ရောက် တော့ ရုန်းသူတော်တော်မောနေပြီ။ ရုန်းအားလျော့သွားပြီ။ [illegible] ကလို အားနှင့်မာန်နှင့် မရုန်းနိုင်တော့။ ကြိုးပင် မတင်းနိုင်တော့။ ရုန်းသူမောသလို သံချောင်းလည်း မောလှပြီ။ ခံ့လှမှာရော၊ [illegible] မှာရော ချွေးတွေရွှဲနေပြီ။ လေတိုက်၍သာ သည်လောက် မ [illegible] ဖြစ်သည်။

ဆယ့်ငါးလံအတွင်း ရောက်နေတော့ သည့်ငါးကောင်ကို စိတ်ချပြီ။ [illegible] သည်လောက်ဆိုလျှင် မောလည်းမောပြီ။ ပါးစပ်တွင် ချွေးခိုက်သည့် [illegible] က်ရာကသည်။ တော်တော်နာလာကာပြီ။ သည့်တော့မှ သံချောင်းက ကြိုးကို ရမြှင့်ထံ လှမ်းပေးသည်။

“ရော့၊ လျှော့ချည်တင်းချည် ကစားပေးနော်။ ကြိုးများများ ရစ်မိ [illegible] လက်ထဲမှာ [illegible] မရှုရဘူး။ ရစ်ပြီး ကျောက်ချွန်းကို မှီမှီ [illegible] ထား”

သူ့လက်ထဲကြိုးရောက် [illegible] ရမြှင့် ပျော်သွားသည်။ သူ့အဖေက သူ့ကို [illegible] မော်တော်ကား မောင်းခွင့်ပေးသလို ဝမ်းသာသွားသည်။ [illegible] ၍ အန္တရာယ်များသော အလုပ်တခုကို လုပ်ရန် ယုံကြည်စိတ်ချ [illegible] ခံရသည့်အတွက် ဘဝင်လည်း မြင့်သွားသည်။ ကိုယ့် ကိုယ် ကိုယ် [illegible] လေးစားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရမြှင့် စိတ်ရောက်လေပါ [illegible] သည်။ သူ့အာရုံတခုလုံးသည် ကြိုးတန်းကလေးပေါ်တွင်သာ ရှိ [illegible] ရောက်နေသည်။ စိတ်အားလှုပ်ရှားနှစ်ခုလုံးထား [illegible] နေသည်။ [illegible] ထင်ရသည်။

သံချောင်းက ရမြှင့် အာရုံစိုက်ပြီးလုပ်နေပုံကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

“အိမ်း အာရုံစိုက်ရမယ်ဟုတ်ပါ့ဘူးကွ၊ ဒီလောက်အာရုံ မစိုက်ပါနဲ့။ ရုန်းအားလျော့လာရင် အလိုလို လက်မှာသိလာမှာပေါ့။ ဆိပ်ကမ်း ဆွဲယူ [illegible] ဒီလိုရှိနေရင် တင်းမိထား”

သံချောင်းပြောသည့်အတိုင်း ဆွဲကြည့်သည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း သည်ထက် အာရုံစိုက်ရတော့။ ရုန်းအားကိုသိလျှင် ရုန်းသူ၏ မော [illegible] ကိုလည်း မှန်း၍ရသည်။ သူက အမြဲမပြတ်ပြုံးနှင့်ရုန်းလျှင် ကိုယ်က [illegible] ဆွဲထားပြီး အရှိန်လျော့သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆွဲယူလိုက်လျှင် [illegible] ပါလာတတ်သည်။ ရုန်းသည့်အားပြင်းလျှင် ပြင်းသည့်အတိုင်း [illegible] ကိုလိုက်၍ ရုန်းသူအားကုန်သည်။ ရုန်းသူအားကုန်သည့် အတိုင်း

www.burmeseclassic.com

အတော အတရောက် ဆွဲရှိလှုပ်သည်။ ရှန်းသည့်အားလျှော့လျှင် လျှော့သည်။ သိပ်အားမကုန်သဖြင့် အဆွဲရှေကာသည်။

ထိုအခါတွင် မေန်းက ခပ်မြင့်မြင့်ရှန်းသည်။ ခေါင်းကြီးပေါ် ပေါ်လာသည်။ သူရှန်းတုန်း ကိုယ်က မေ့ခံသွားပြီး သူ့အလျှော့ကို နှင့် ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ငါးလေးပေါက် ပေါ်လာသည်။ သည်တခါ ပေါ် ဆုံးဖြစ်သည်။ ရဲမြင့် ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

မေန်းသည် ဆယ်လံအတွင်းရောက်နေပြီ။ ကျောက်ဆောင်က ငါး ပေါက်မြင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆောင်ပြရှင်းနှင့်ငါးလံလောက် သာလိုတော့သည်။ ငါးကိုမြင်နေရပြီ။ ငါးက ခုတ်မေန်း ဖြစ်သည်။ အပေါ်အားအစင်ကို မှောက်ထားသဖြင့် ပါးစပ်ကြီးဟနေသည်။ အလွန် ကြီးတွေက မှုန်ထက်နေသည်။ တော်တော်ကြီးသည့် မေန်းဖြစ်သည်။ အရှည်က ခြောက်ပေခန့်၊ အလုံးက လူ့ခါးကိုယ်စာခန့်။

အနားရောက်တော့ သံချောင်းကပေါ် ကူပေးသည်။ လက်ထဲတွင် ရသမျှကြိုးကို ကျောက်စွန်းတွင် ကမ္ဘာကရာရစ်၍ ခိုင်အောင်ချည်သည်။ မေန်းက စောင်ပေါင်ပန်းနေပြီ။ သေတော့ မသေသေး။ တချက်တချက် တွင် ရုန်းနေသေးသည်။ ရုန်းကန်ဆဲဖြစ်သော သည်ကောင်ကြီးကို ကျောက်ဆောင် ပေါ်ရောက်အောင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ဆွဲ၍ မတင်နိုင်။

"မြီးကိုင်ထားပေဟ့"

သံချောင်းက ဓားကိုပါးစပ်တွင်ကိုက်ရင်း ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ရေထဲ ဆင်းသွားပြီး မေန်းအမြီးကိုင်းလောက်ဆီသို့ မှုန်ကူးပြီး ခုန်ချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းမေန်းကို မွှီးကာ ဓားဖြင့်တချက်ပြီးတချက် ဆင့်၍ ထိုးသည်။ မေန်းနှင့်သံချောင်း ရေထဲတွင် လုံးထွေးနေကြသည်။ တခါတခါတွင် ရေမှာ ရေမြုပ်များ ကြီးထွက်နေသဖြင့် မည်သူမည်ဝါမသိကြ။ ရေထဲတွင် ရေသွေးရောင်ကြီး နှစ်ကောင် ဓါးသတကြီးသတ်ဖြတ်ကိုက်ခဲနေသလောက် ထင်ရသည်။

ရဲမြင့်က မေန်းအထိနာသောကောင် ကြီးကို ဆောင့်ဆွဲဆောင့်၍ တင်း ထားသည်။ မှုန်းရှုဝင်နေသည့်ဓားက တော်တော်ပြင်းနေပြီ။ မေန်း ပါးစပ်သည် အလုံးမဝင်တော့။ ၎င်း၏ အစွယ်ကြီး များ သည် လည်း ဘယ်လုံးမဝင်တော့။ အမြီးဖြင့်သာ သတ်ပုတ် တိုက်ခိုက် နိုင်တော့သည်။ ထိုအခါတွင် ၎င်း၏ အမြီးသည် သံချောင်းကိုမထိတော့။ သံချောင်းက ငါးကိုတွယ်ထက်ကာ အချက်ပေါင်းများစွာ ဓားနှင့်ထိုးပြီးနေပြီ။

မေန်းသည် နောက်ဆုံးတချက် ဝုန်းကနဲ ရုန်းလိုက်သည်။ ရဲမြင့်ပင် လျှင် ထိကောင်း၍ ကြိုးဖြင့်ပါသွားကာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ကျမ လုနီးပြီး ဖြစ်သည်။ သံချောင်းလည်း မေန်းကိုယ်မှ လွင့်စင်ကျသွား ကာ တော်တော်ဝေးဝေးရောက်သွားသည်။ မေန်းသည် နောက်ဆုံး ရုန်းကန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမြီးတချက်နှစ်ချက် မှိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်ကျ သွားသည်။

ထိုနေရာတဝိုက်တွင် သွေးတွေနီရဲနေသည်။ သည်တော့မှ သံချောင်း သည် ဓားကို ပါးစပ်တွင်ကိုက်ရင်း ရဲရဲနီနေသည့် ရေထဲတွင် ကူးကာ ကျောက်ဆောင်ကို တွယ်တက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်တွင်လည်း သွေးစ တွေနှင့် ပေကျံနေသည်။ သည်မေန်းကြီးကို သူတို့ နှစ်ယောက် လုံးရှူး ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲတင်ကာ ထမ်းပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်သာ ရောက်ရောက်ချင်း ပေါင်းသယ်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။

သည်ငါးကြီးကို ချက်ပြုတ် စားသောက်ပြီးမှ၊ ကျန်ကို ဆားနယ်ပြီး အခြောက် လှမ်းလိုက်ကြသည်။ ကျန်သမျှကို ပင်လယ်ဆားညှိနှင့်နယ်၍ အခြောက် လှမ်းသည်။

သည်လို ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရ၍ အောင်မြင်သည့်အခါတွင် ရဲမြင့် ပျော်သည်။ အထူးသဖြင့် မေန်းရသည့်အခါ၊ လိပ်ဥတွေ့ရှိရသည့်အခါ၊ ဝက်လိုက်၍ရသည့်အခါ၊ မြင်းရိုင်းတကောင်ဖမ်း၍ ရသည့်အခါ၊ ချေရှိ၍ ရသည့်အခါ မျိုးတွင် ခံစားရသည့် ပျော်ရွှင်မှုမျိုးသည် မည်သည့် ပျော် ရွှင်မှုမျိုးနှင့်မှ မတူဟု သူထင်သည်။ မျိုးသန့်သာနှင့် တွေ့ရစဉ်၊ အဖေ့

www.burmeseclassic.com

ပေါ်ထော်ကာသကို ယူဆောင်ရရှိ၍ နံပတ်ဝိုင်းရှင်၏ ခံစားရသည့် ပျော်ရွှင်မှုမျိုးထက် သာသည်ဟု သူထင်သည်။

နံပတ်ဝိုင်းရှင်တွန်းက ခံစားရသည့် အရသာက သည့်လိုမဟုတ်။ မိုး တွေ စီးရသလိုလို၊ အိမ်မက်မက်သလိုလို ပေါ့ပါးရွှင်လန်း သဘော တော့ ထင်ရသည်။ ထိုရာတွင် အရွေ့ ကျန်ရှိသွားသည့်အခါ၌ လူသည် လေးလံထိုင်းမှိုင်း၍ ကျန်ရစ်သည်။ လန်းဆန်းဖျတ်လတ်ခြင်းမရှိ၊ ပေ ပန်း နွမ်းနယ်နေသည်။

သည့်ပြင် ခက်ခဲ့သော အလုပ်၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းအလုပ်၊ အန္တ ရာယ်များသည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်၍ အောင်မြင်သည့်အချိန်တွင် ခံစား ရသည့် အရသာက ပိုမြတ်သည်။ မောသန်းလှသည်၊ နွမ်းလျ ပန်း သွားပုံမျိုးမဟုတ်။ ကျန်းမာသူတယောက်၏ ပင်ပန်းပုံမျိုး။ ညက လိုက်လျှင် သမ်းဝေကြီးတဝံလို အိပ်ပျော်သွားစေသည့် ပင်ပန်းမှု ဖြစ်သည်။ စိတ်ကျေနပ်စွာ ထွေးပွေ့ရသော ပျော်ရွှင်မှုထက် လက်တွေ့ ၍ အောင်မြင်မှုကြောင့်ရသည့် ပျော်ရွှင်မှုမျိုးက ပို၍ လေးနက်သည်၊ ပို၍တူးသည်ဟု သူထင်သည်။

ခုမြိုသည် ယခုအချိန်တွင် နံပတ်ဝိုင်းကိုလည်း သတိမရတော့၊ အား နှင့် မိတွေ့ကိုလည်း သတိမရတော့။ မိုးသနှ့ာကိုယ် ကောင်းကောင်း သတိမရရှင်တော့။ ရှုံစားရသည့် သည်ဘဝမှာ ပျော်နေသည်။ ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရသည့် သည်ဘဝမှာ ပျော်နေသည်။ ကိုယ် အလုပ် သိမွှင်လာသည့် အသီးအပွင့်ကို ခံစားရသည့်ဘဝမှာ ပျော်နေသည်။ ထိုရာတွင် စိတ်ကနေလုံးသွင်း၍ ပျော်ပုံမျိုးမဟုတ်၊ အလိုလို ပျော် လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဘဲဘကောင် ရေတွင် ပျော်သကဲ့သို့ ပျော်ပုံ မျိုးဖြစ်သည်။

သူ့နှ့ာကိုယ်သည် ဗိုလ်မြိုင်ဂျင်နဲ့ရုက် မှိုင်သော်လည်း အသားအရည် နီပြေလာသည်။ မျက်လုံးများက ကြည်လင်တောက်ပလာသည်။ ကောင်းလေသေနိုင်ကို ရှုံ့ကြသည့်အတွက် ကျန်းမာဖျတ်လတ်နေသည်၊

နှ့ာကိုယ်က ကျန်းမာဖျတ်လတ်နေသည့်တွင် စိတ်ကလည်း တက်ကြွ လန်းဆန်းနေသည်။ မည်သည့်အချိန်တွင် ထိမိသို့ မြိန်ရှက်ပျော်ရွှင်ရည် ဟုလည်း တွေးတောပူပန်ဟန်မရှိ၊ စင်စစ်အိမ်မှာနေရသည်ထက် သည် မှာ အများကြီး လွတ်လပ်နေသေးသည်။

ခုမြိုသည် ယခင်က ကိုဒွန့ာလို ပညာတတ်သူ၊ အောင်းတွေ အများကြီးဖောင်သူ၊ စာပေများကို ဖတ်ရှုသူတို့ကို အထင်ကြီးခဲ့ဘူး သော်လည်း ယခု သည်လိုလူမျိုးတွေကို အထင်မကြီးတော့။ သမ္ပာန်းလို လူမျိုးကို အထင်ကြီးလာသည်။ သမ္ပာန်းကို အတုခိုး လာသည်၊ သမ္ပာန်းလို ကာယစလမျိုး ရှိချင်သည်။ သမ္ပာန်းလို သတ်လုံ ကောင်းသူမျိုးဖြစ်ချင်သည်။ သမ္ပာန်းလို မိုင်ပေါင်းများစွာ ရေကူး နိုင်သူမျိုး၊ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ရေငုပ်နိုင်သူမျိုး ဖြစ်ချင်သည်၊ သမ္ပာန်း လို ပေါ်နှင့် နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဘောမြီးပင်ကြိုး ရိုက်နိုင်သူမျိုး ဖြစ်ချင်သည်။ သမ္ပာန်းသည် အစွေးအသားတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသူမဟုတ်၊ ကျောက် ဆောင်ကြီးတဆောင်တွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထုထားသည့် ကျောက်ဆစ် ရုပ်ကြီးကဲ့၊ ကျောက်ရိုင်းကျောက်ခဲများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော လေလေလာ တခါတရံတွေ့ရတတ်သည်။ ကျောက်ဆောင်ကြီး ပေါ်တွင် သမ္ပာန်း ရပ်နေပုံသည် လူတယောက် ရပ်နေသည့်နှယ်မတူ၊ ကျောက်ဆောင်နှင့် တစပ်တည်းဖြစ်နေသော ကျောက်သားချပ်တချပ်နှင့် တူသည်။ မိုးထက်၊ လေထက်၊ မုန်တိုင်းထက်၊ ရေထက် တို့ကို ကျောက်ဆောင်နှင့် အတူ၍ ခံတုနေသည့် ကျောက်သားချပ် တည်းဟု သူထင်သည်။

စင်စစ် ကိုဒွန့ာလို လူမျိုး၏ ပညာတတ် ဗဟုသုတ တို့သည် သည် ကျွန်းတွင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကိုဒွန့ာသည် မစ္စစေတာသော ကျွန်း သို့ ရွှေ့လာသူဖြစ်သည့်တိုင် ငါးအမျိုးအမည်ကို သမ္ပာန်းလောက် မခွဲခြားနိုင်၊ မပြုတတ်၊ ပင်လယ်၏ သဘာဝကို သမ္ပာန်းလောက် မသိ။ သူ့ပညာ သူ့ဗဟုသုတ တို့သည် သည်ကျွန်းပေါ်ရာမျိုးတွင် အသုံးမဝင် သူ့စာပေ သူ့ဗဟုသုတ တို့သည် ရန်ကုန် တက်ရာတွင်လည်း အသုံး

www.burmeseclassic.com

မကျ။ လိပ်ဥကျင်း ကူးရာတွင်လည်း သုံး၍မဖြစ်၊ ဈေးများတွင်လည်း အသုံးချ၍မရ။ အချုပ် ဆိုရလျှင် လူ့ဘဝ အသက် ရှင်ရေးအတွက် ကိုးကွယ်ကိုယ်ပွားအားဖြင့် လုပ်ရမည့်နေရာမျိုး၊ လူသုံး မရှိသည့်နေရာတွင် တဝတည်းဖြစ်ရေးအတွက် တညီတွေးချိန်ကန်ရမည့် နေရာမျိုးတွင် ဘာမျှအသုံးမကျ။

သံချောင်း၏စာတုသုတက လက်တွေ့အသုံးကျသည်။ ကိုယ့်အသက်ရှင်ရေးအတွက် များစွာ အသုံးဝင်သည်။ သံချောင်း တီထွင် လိုက်သည့် အားလည်းရှိသည်။ နိုင်လွန်ကြိုးများကို မည်သို့ အသုံးချရမည်၊ ဈေးယောက်သွားနေမှုများကို မည်သို့အသုံးချရမည်၊ ဘုန်းကိုကို မည်သို့ချရမည် စသည်တို့ကို ကြိုတင် စဉ်းစားသည်။ အတက်အဆင်း တွေ့လာလျှင် သံချောင်းသည် ဖြစ်သည့်အခြေအနေထဲတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြံစည်သည်။ စံစံ သူ့ကို ညီမကြကြော အသက်ရှင်နေကြခြင်းသည် သံချောင်း၏ လုပ်အားနှင့် သံချောင်း၏ တီထွင် နိုင်စွမ်းအားကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခန့်ငြိမ်းသည် ကိုနွေချ၏ ပညာမျိုး၊ စာတုတမျိုးကို အထင်မကြီးချင်တော့။ သံချောင်း၏ တီထွင်နိုင်စွမ်းအားမျိုး၊ အပင်ပန်းခံနိုင်သည့်စွမ်းမျိုးကို အားကျသည်၊ အတုခိုးသည်။ အကယ်၍ ကိုနွေချနှင့် တောပြောလျှင် အတုခိုးလို၍ ပညာယူလို၍မဟုတ်။ အပျင်းပြေသဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။

ခန့်ငြိမ်းသည် ယခင်က ငွေကို မက်မောသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည် အရာရာကို ငွေဖြင့် တိုင်းတွာသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဘဝတည်မြဲမှု၊ ကျက်သရေ စသည်တို့ကို ငွေဖြင့် ချိန်တွယ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး နံပတ်ပိုး ချွန်ထွန်ပင် ငွေဖြင့် ရနိုင်သည့် ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်။

ယခုရာတွင် ခန့်ငြိမ်းသည် ကျောက်ဂူအုတ်နံရံကြားတွင် ခေါက်၍ ထိုးထည့်ထားသည့် ကိုနွေချ၏ ငွေစက္ကူ နှစ်ဆယ်တန် နှစ်ဆယ့်ငါးရွက်ကို

ခိုးပြီးသည့်နောက်မှ စ၍ ငွေ၏တန်ဖိုး ကင်းမဲ့ပုံ၊ ငွေသည် စံစံ၏ သူ့ဘာသာသည်ဖြင့် ဘာမျှအဓိပ္ပာယ်မဲ့ပုံ၊ ပစ္စည်းအရှင်းရှင်း လဲလှယ်ရေးတွင် ကြားခံပစ္စည်းမျှသာဖြစ်ပုံ၊ ပစ္စည်းချင်းလဲလှယ်၍ ရသည့် အခါမျိုး၌ ထိုငွေစက္ကူများသည် သာမန် စက္ကူရုပ် မျှလောက်ပင် အသုံးမဝင်တော့ပုံ တို့ကို သဘောပေါက် လာခဲ့သည်။ သည်လိုသဘောပေါက် လာခြင်းမှာ ခန့်ငြိမ်းက စဉ်းစားတတ်၍ မဟုတ်။ အလိုလိုသဘောပေါက်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အသိဖြင့် သဘောပေါက်ခြင်းမဟုတ်။ လက်တွေ့ဘဝဖြင့် ထိတွေ့ခံစားရ၍ သဘော ပေါက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝင်စ ကိုနွေချ၏ ငါးရာတန်သော ငွေစက္ကူများသည် ဘာဝယ်၍ရသနည်း။ ဘုန်းကိုးဝယ်၍ရသလော။ လိပ်ဥဝယ်၍ ရသလော၊ ငါးဝယ်၍ ရသလော။ ဘာမျှဝယ်မရ။

ခန့်ငြိမ်းသည် သံချောင်းနှင့်အတူ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရင်း သံချောင်းကိုလည်း ပိုမိုခင်တွယ်လာခဲ့သည်။ စကားပြောသည့်အခါတွင် တွေ့တိုင်းက သံချောင်းကို ရုပ် မြင်ပြီးကာလသည်။ ရိုးသည်ဟုထင်သည်။ စကားပြောတိုတောင်းသည်ဟု သူထင်သည်။ ယခုရာတွင် သံချောင်းသာဝကိုနွားလည်သာသဘာအစဉ်ကား သံချောင်း စကားပြော တိုတောင်း ဖြစ်သည်တိုတောင်းလို၍မဟုတ်၊ ရိုးဖြင်းသည်လည်း ရိုးလို၍မဟုတ်၊ များစွာထားဆိုခြင်းသည်လည်း ဆိုလို၍ မဟုတ်ကြောင်းသို့ သူနားလည်လာသည်။ အလုပ်ကို ပင်ပန်းစွာ လုပ်ရသူ တယောက်၊ ဘေးအဆာကို ထောင်စွာ မစားရသူ တယောက်၊ အချိန်ကုန်ခံနေရသူ တယောက်သည် မည်သို့ စိတ်ရှည်နိုင်မည်နည်း။ မည်သို့ စကား အယဉ်အကျေး အသိမ်းအမွေတို့ကို ပြောဆိုနေနိုင်မည်နည်း။ မည်သို့ များစွာထားရှောက်ပြောနိုင်မည်နည်း။

သူ့အထင်မှန်ကြောင်း ကို သံချောင်း၏ အပြုအမူများက သက်သေပြနေသည်။ သံချောင်းသည် သည်ဂူတွင် လွတ်လပ်စွာ နေရသည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ရုပ်အားနှင့်သည်း ခံရသည်။ တန်းတူ ဆက်ဆံရသည်။ သည်အခါတွင် သံချောင်းသည် ယခင်ကလို ငိုင်းပြီး၊ စိတ်ဝင်စား မျက်နှာထားတိုင်ခြင်းတို့ မရှိတော့။

သူ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိသည့်အခါက သံချောင်း ကြက်တူရွေးကလေးကို သတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သည်တုန်းက သံချောင်း ဝေါလွှတ်သည်။ သို့ရာတွင် သံချောင်း ရှေးဝင်လွှက်သွားခဲ့သည်။ ယခုသူနှင့် ရင်းနှီးလာကြသည့်အခါတွင် ခမြှင့်က စကားစပ်မိ၍ ပြောသည်။

"ခင်ဗျားကြက်တူရွေးကလေး သတ်ခဲ့ရတာကို တွေးပြီး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်တာဗျား။ ကျွန်တော်ဘယ်လို စိတ်ပေါက်သွားမှန်း မသိဘူး"

ခမြှင့်ကပြောသည်။

"ဒါက စိတ်က ပေါက်ပြန် နေတာကိုးကွ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဝေးနေပါက်တုန်းကလဲ အတို ကိုခွာ ကံကောင်းလို့ပေါ့"

"အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်သတ်ချင်တာဘဲ။ ကြက်တူရွေးသတ်ပြီးရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရေထဲဆင်းသေမယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မသေရင်လဲ ခင်ဗျားက မြိုက်သတ်မှာဘဲလို့ ထင်နေတာ"

"ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရမှာလဲကွာ" သံချောင်းကပြုံးသည်။ "ငါက အရင်စိတ်မျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ လုပ်ချင် လုပ်မိမှာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ရော ဒီလိုစိတ်မျိုးတွေ မရှိတော့ဘူးကွ။ ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရမှာလဲ။ သတ်စရာတယ်ဆိုရင် အရှုံးပေးတာဘဲ"

သံချောင်းက ပြည့်သည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ပြောမှန်း မသိ။ ခမြှင့်ကမူ သူ့ဘာသာသူ အဓိပ္ပာယ်ကောက်သည်။ ယခု ကျွန်းပေါ်တွင် ထမင်းသော်မှ မစားရသေး တွေးရကိုစားပြီး အသက်ရှင်နေရသေးသည်။ ထမင်း မစားဘဲနှင့် အသက်ရှင်နေနိုင်သေးလျှင် နိပတ်ဖိုးမရှုရ၍ အဘယ်ကြောင့် သတ်သေရမည်နည်း။ နိပတ်ဖိုးသည် ထမင်းလောက် အရေးမကြီး။

ယခုအချိန်၌ ခမြှင့်သည် နိပတ်ဖိုးကို ရှုလည်းမရှုချင်တော့၊ တောင်းလည်း မတောင့်တတော့။ သံချောင်းလို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ရပ်ချင်လာသည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်လာသည်။ ကိုယ်စွမ်း၊ ကိုယ်စဖြင့် နိုင်လားဝါလား။ အလုပ် လုပ်ချင်သည်။ အလုပ်လုပ်ခြင်းသည် သူ့ကို ပျော်ရွှင်မှုပေးသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုကို ကြီးထွားလာစေသည်။

သည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့်ကြည့်၍ ခမြှင့်သည် အသစ်ပြောင်းလာသည် လူသစ်တယောက်တူ ဆိုနိုင်သည်။

[၁၉]

ယခုတလော သံချောင်း အပြန်နောက်ကျသည်။ ဗိုလ်ရောက်သည်နှင့် ကြိုး ညတောင်တော်တော်ချုပ်မှ ပြန်လာတတ်သည်။ အပြန်တွင် ထိုလို ရှမ်းသီး၊ ကွေးသီး၊ မှိ စသည့် တခုခုတော့ ပါလာမြဲဖြစ်သည်။ တခါတရံတွင်သည်း ပန်းကန်ပြားလောက် ရှိသော ရှမ်းကောက်ညှင်းများ၊ လူ့ခေါင်းနီးပါး ရှိသော မုက်ချာပိတ် ခရုကြီးများ ပါလာတတ်သည်။ တခါတရံ တောကောင်သီးများလည်း ပါလာတတ်သည်။ သူတို့တွင် ဓားတချောင်း ရှိ၍ အလုပ်ဖြစ်နေသည်။ သံချောင်းသည် ဝါးမြစ်ခံ့ များဖြင့် သူတို့အတွက် ခရားတ တယောက်တလုံးစီ လုပ်ပေးသည်။ ကျိုက်ထိုင် ဘုရားပွဲဈေးတွင် ရောင်းသော ဝါးမြစ်ဆုံခေးတံနီးပါး ကောင်းသည်။ သောက်ရေအတွက်လည်းမပူရ။ တောထဲတွင် သံချောင်းက အုန်းနုပင်တွေ တွေ့ထားသည်။ အုန်းနုံ့ရိုးကိုမြင်၍ တန်ဖေ့ဘူးချက်ပြောက်နှင့် သောက်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ခေါ်သည်က သူတို့တွင် မီးမရှိ။

ယနေ့လည်း သံချောင်း အပြန်နောက်ကျသည်။

www.burmeseclassic.com

သံချောင်းက သည့်ပင်လယ်ကို ရှုစား၍ ဖြတ်ကူးသူများအကြောင်းကို ကိုနန္ဒာထံက ကြားဖူးသည်။ သည်အကြောင်းက သံချောင်း ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးချင်နေသည်။ နည်းလမ်းရှာသည်။ ကိုနန္ဒာနှင့် ခမြင့်တို့ကို ရှင်း၍ တိုင်ပင်သည့်အခါတွင် မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုကြသည်။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးရသည့် ကိစ္စသည် သေမင်းနှင့် ကစားရသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်တွင် ကိုယ်က သေသို့ရှာသည်။ ပင်လယ်တွင် မုန်တိုင်းမိ၍ ရေနစ်သေနိုင်သည်။ နေပူလောင်၍ သေနိုင်သည်။ ငမန်းစာဖြစ်၍ သေနိုင်သည်။ အစာငတ်၊ ရေငတ်ဖြစ်၍ သေနိုင်သည်။ မည်သည့် အတက်က လှည့်တွေ့တွေ့ သေကြောင်းများသည်။ ထို့ပြင် သူတို့တွင် တာဝန်ရှည်းမှုရှိ။ မာတာလက်သာ ရှိသည်။ မည်သည့် ခိုကွာမှုမရှိ။ ချောင်လှောင်စရာ မရှည်းမရှိ။ ပင်လယ်တွင် ကလဲရှာစရာ အိမ်မျှော်မရှိ။

သံချောင်းက ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်သည်။ မာတာလက်ရှိလျှင် သစ်စက်ကို လှဲ၍ လှေတည်ရမည်။ လှော်ခွဲစရာ နှယ်ကြိုးများရှိသည်။ ကြိမ်များရှိသည်။ ရွက်သုံးစရာ မိုးကာတာသေပတ် ရှိသည်။ (ကျွန်းအနေရာ တော့ဂျက်ရှာသတွင် တာလယက်တာခု တွေ့ခဲ့သည်ဟု ခမြင့်က သံချောင်းကို ပြောကူးသည်။ သံချောင်းသည် ထိုကော့ဂျက်ရှာကို လိုက်ရှာသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတိုင် မတွေ့သေး။) ရွက်ထိုင်ကြိုးအဖြစ် နိုင်လွန် ပျော့ကြိုးများကို အသုံးပြုနိုင်သည်။ ပင်လယ်အတွက် ခိုကွာကို့ ရာဆောင်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ သံချောင်းသည် လိပ်သေသာဝ်မှ လိပ်ကြီးများကို ဖမ်း၍ လိပ်သား ခြောက် လှမ်းပြီး ယူနိုင်သည်။ (သံချောင်းသည် လိပ်သားများကို လှီးပြီး အခြောက်လှမ်းပြီး တချို့ကို စား၍ တချို့ကို စုထားသည်။)

သည့်ကိုတွက်ပြီးတော့ ခမြင့်က နည်းနည်း စိတ်ပါလာသည်။ သူလည်း ရှုစား၍ ပင်လယ်ကို ကူးကြည့်ချင်သည်။ သည်ကျွန်းတွင်နေ၍ အားမရှိ သေရမည်လား။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်မည်လောဟု မေးလျှင်

ပင်လယ်ကို ဖြတ်သည်က အကျိုးရှိသည်ဟု ထင်သည်။ မသေလျှင် ကမ်းသို့ ရောက်မည်။ သေလျှင်လည်း ပင်လယ်ကိုဖြတ်ရင်း သေရသည်က တော်သေးသည်ဟု သဘောရသည်။ သို့ရာတွင် ခက်သည်က ခမြင့်က ဘာမှမလုပ်တတ်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်းလောက် ထက်ထက်ကြွကြွ မရှိ။

ကိုနန္ဒာကိုကို အစော်ညှိ၍မရသောအခါ သံချောင်း အလုပ်စသည်။ ကိုယ်ပိုင်စာသာကိုယ် စောင်ရှုသည်။ သူတို့လိုက်လိုလျှင်လိုက်၊ မလိုက်လိုလျှင်သည်။ တယောက်တည်းပင် ဖြတ်တော့မည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ သုံးယောက်လုံး သေအတူ ရှင်မကွာ သွားလိုသည်။ သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာက မသွားနိုင်ဟု ဆန့်ကျင်သည်။ ခမြင့်က အားတက်သရောမရှိ။ သည်အထဲ ခမြင့်က သိပ်ကျန်းမာသေးသည် မဟုတ်။ ပင်လယ်ထဲတွင် ဖြတ်ရင်း စိတ်ခေါက်ပြန်သွားလျှင် အခက်အခဲတွေ့နိုင်သည်။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်လူသည် ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့ လိုသည်။ မိုးဒဏ်၊ မုန်တိုင်းဒဏ်၊ နေဒဏ်ကို ခံနိုင်ရမည်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ရမည်။ သည်အရည်အချင်းတွေ မရှိ လိုသည်။

စောင်ရှုရန်ကောင်းမည့် သစ်လုံးကောင်းကောင်းကို သံချောင်း လိုက်ရှာသည်။ သစ်လုံးက သိပ်ကြီး၍မဖြစ်။ သစ်ပင်က တနေ့ပုတ်လှဲရမည် ဖြစ်၍ အလေးသောက် ရှိရမည်။ သစ်သုံးသောပြန်လျှင်လည်း လိုင်းဒဏ်ကြောင့် ကျိုးပဲ့ထွက်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လှေ့ဖော့ကိုယ် တကိုယ်လားသာရှိသည့် သစ်လုံးများကို ရွေးရသည်။ သစ်မျိုးကလည်း ရေမစုပ်သည့် သစ်မျိုး၊ ပေါ့သည့် သစ်မျိုး ဖြစ်ရမည်။ သည်တွင် ကျွန်းပေါ်က တောင်စောင်းတခုတွင် ပေါက်နေသော သစ်ကနက်တောကို မျက်စိထဲတွင် ကျတ်ကနဲ သွားမြင်သည်။

သစ်ကနက်တောထဲက လူလိုချင်သည့်အရွယ် အချောင့်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး အလုံးများကို သံချောင်း ရွေး၍ လှဲသည်။ ဓားတလက်းတည်းဖြင့် တယောက်တည်း လှဲရသည့်အတွက် အလုပ်မတွင်။ လက်ပန်းကျသည်။

www.burmeseclassic.com

ပထမတော့ သစ်ပင်တပင်ကို နှစ်ရက်လောက်နှင့် လှဲသည်။ အထက်က ကိုင်းများတွေရှင်းပြီး ထင်းခွဲရသည်က နှစ်ရက်လောက် ယူခဲ့ရသည်။ သစ်တပင်ကို လိုချင်သည့်သစ်လုံးရအောင် လေးရက်လောက် လွှဲရသည်။ ဒီရာတွင် နောက်တော့ သည့်လောက် မမြန်။ လက်ပန်းကျလာသည်။ လက်မောင်းရင်းတွေ တောင့်လာသည်။ လက်ဖဝါးတွေ ကွဲအက်ပေါက်ပြဲကုန်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် နှေးသွားသည်။

သစ်လုံးက အလုံး ဆယ်လုံးနှင့် ဆယ့်ငါးလုံးလောက် လိုသည်။ သစ်လုံးဆယ့်ငါးလုံးလောက်ကို ခေါင်းခွဲထိုက်လျှင် အကျယ် ရှစ်ပေ ဆယ်ပေလောက်တော့ ရှိမည်။ အလျားကလည်း ဆယ်ပေ ဆယ့်ငါးပေ လောက်တော့ ရှိမည်။

သို့ဖြင့် သံချောင်း သစ်လုံးများကို ခုတ်လှဲခဲ့သည်မှာ ယခု ငါးလုံး ရပြီ။ နောက်ထပ် ငါးလုံးတော့ အနည်းဆုံး ခုတ်ရဦးမည်။ ဖောင်ဖွဲ့ရန် သစ်လုံးကိုရပြီးလျှင် ရွက်တိုင်အတွက် သစ်ရှာရမည်။ ရေတော့ဖြည့်ရန် စည်ပိုင်း ရှာရမည်။ ရိက္ခာရှာရမည်။ ခရီးဝေးပြေးသည့် မိုးကာတာလပတ် ရှာရမည်။ သံချောင်းတွင် လုပ်စရာတွေ များနေသည်။

ဒီရာတွင် သံချောင်းသည် ကိုနန္ဒာကို ခင်မြင့်ကိုထံ အကူအညီ မတောင်း။ သူတို့က ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးမည်ဟု သူပြောသည်ကို အထင် သေးချင်သည်။ စိတ်ကူးအည့်ရာ လျှောက်တွေးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အကူအညီမတောင်းချင်မှုမှာ သူတို့ကို လုံးဝ အသိမပေး၊ တယောက်တည်း ကြိတ်လုပ်သည်။ ပြီးမှ သူတို့ကို ပြမည်။ သူတို့ လိုက် ချင်လည်း လိုက်၊ မလိုက်ချင်လျှင် တယောက်တည်း ဖြတ်မည်။

စင်စစ် သူတို့အထင်သေးသည်ကို မခံချင်၍ တယောက်တည်း လုပ် နေရသော်လည်း ထက်သာသည်မဟုတ်။ ဓားတချောင်းဖြင့် သစ်ပင် လှဲသည်ကိုက ပင်ပန်းလှပြီ။ ခုတ်ပြီးသစ်လုံးများကို တောင်ပေါ်မှ တယောက်တည်း လှိမ့်ချရသည်။ တခါတရံတွင် သစ်တုံးကို ဓားထက်

နွယ်ကြိုးဖြင့် ချောင်းရိုးအစပ်သို့ ဆွဲချရသည်။ ချောင်းရိုးအစပ်တွင် ဖောင် ဖွဲ့ပြီး ပင်လယ်ဘက်သို့ မျှောလွှာရန် ဖြစ်သည်။

တခါတရံတွင်လည်း မောပန်းလွန်းသည့်အတွက်ကြောင့် တကြောင်း၊ လက်များပေါက်ပြဲသည့် အတွက်ကြောင့်တကြောင်း၊ သစ်ခုတ်လှဲခြင်း မပြုနိုင်။ နားရသည်။ နားသည် ဆိုသည်မှာ သည်အတိုင်းမဟုတ်ပါ။ တခြား အလုပ်တခုကို ပြောင်းလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ သံချောင်း မီးပွတ်သည်။ သူသစ်ခုတ်သည့်အနီးတွင် လက်ပံပင်ကြီးတပင် ရှိသည်။ သည်လက်ပံပင်က လဲမှုတကို ဝါးလုံး နှစ်ခုကြားညှပ်၍ ပွတ်သည်။ ဒီရာတွင် ဆေးကူစုတ်နိုင်ထိုင်းနေသည့်အတွက် မီးမေ။

အလွန်ပင်ပန်းလွန်းသည့်အခါ၌ သံချောင်းသည် တောကြီးထဲတွင် နေရာ အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ပင်လယ်ကို ဖြတ် ကူးသည့် အိပ်မက်တွေ မက်တတ်သည်။ တခါတလေ သူရောက် ရှိသည့် ကျွန်းများကို မြင်မက်တတ်သည်။ ဒီညာဝါက ပင်လယ်ပြင် ကြီးကို ဖြတ်ကူးရန် တိုက်တွန်းတတ်သည်။ သည်လိုအိပ်မက်တွေ မက်၍ နိုးလာသောအခါတွင်ကား သံချောင်းသည် ခွန်အားတွေ ပြည့်လာ သည်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးလိုစိတ်သည် ပို၍ထက်သန်လာသည်။

သည်ပုံနှင့်ပင် သံချောင်း တနေ့လုံးပျောက်နေသည်။

ကိုနန္ဒာနှင့် ခင်မြင့်သည် တမိုးလောက် ရေရှာကောက်၍တစ်ခုဖြင့် မြောင် စပ်မှာ ထိုင်ကြသည်။ သူတို့လည်း မောသည်။

မှတ်သုန်ရာသီ ပင်လယ်မှလေတိုက်လာစပြီ။ ရာသီဥတုသာယာသည်။

သည်နေ့ ကိုနန္ဒာနှင့်ခင်မြင့် ရေရှာကောက်အပြီး မြောင်စပ်တွင် ထိုင် ကြသည်။ တောစပ်တွင် ကြာပင်ပင်များ ပွင့်သဖြင့် ကြာပန်းနံ့ များလည်း မွှန်ကြသည်။

ကိုနန္ဒာက တိုင်ချွန်း သစ်တရုပ်ကို အမှတ်မဲ့ကောက်၍ မြဲကြိုင်က သည်။

www.burmeseclassic.com

"ဟော့၊ သစ်ရွက်လေ ငြိမ်နေပြီကွ"

ကိုနန္ဒာက ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ် သစ်ကိုင်းခွကြားမှ ကျော် သံတွင်များသည့် ပင်လယ်ဘက်သို့ လွင့်သွားကြသည်။ ယခု ကျွန်းဘက်သို့ လွင့်သွားကြပြီ။ မနေ့ကတွင် အနောက်တောင် လေပြင်းက ခေသေးသည်။ ပင်လယ်လေကြောင်းသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားပြီ။

"ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်လဲ မှန်းစမ်း"

ခဲမြင့်က ခေါင်းခါပြသည်။ သံချောင်း၏ ကျောက်တုံးပြကွင်းအနီး ဆိုသော် စက်တင်ဘာလလား ရှောက်နေသည်။

"ဒီနေ့ စက်တင်ဘာ ၂၁ ရက်ကွ။ သံချောင်းကျောက်တုံးတွေကို ဒါ မနက်က ရေခဲ့သေးတယ်"

ခဲမြင့်က ရယ်သည်။

"ဦးလေးပြောသလိုဘဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ခေတ်ထဲမှာ ကျွန်ရစ်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော် ဓားတလက်ရလာတော့ သံခေတ်ထဲကိုကူးသွားတာပေါ့"

"ဟော့၊ နေစမ်းပါဦး။ ဒုတိယမိထောင်စုနှစ်က မင်းမှာဓားနှစ်လက် ပါလာမယ်ဟုတ်လား။ ဆိုခါ နှစ်လက်တော့။ ဒီဓားကြီးတော ဘယ်က ရတာလဲ"

"ပင်လယ်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလေ။ ရေပြသလုံးမှာ စည်းထားတဲ့ဓားဒီ ထောင်းဘီးထိတ်ထဲက ဓားရော ဘယ်ကျန်နေရစ်မှန်း မသိဘူး။ ဒီဓားကတော့"

ခဲမြင့်က စက်လှေပျက်၍ သူတို့သုံးယောက် ပျဉ်ပြားတချပ်တွယ်ရာက ကွဲသွားကြပြီးနောက် ကျွန်းပေါ်ရောက်လာပုံ၊ တောထဲတွင်တယောက်တည်းနေခဲ့ရပုံ၊ နောက်ဆုံး ကိုနန္ဒာတို့နှင့်တွေ့ပုံ ပြောပြသည်။

ခဲမြင့်သည် လှိုင်းပုတ်၍ လွင့်စင်သွားသည့်အခါတွင် ကုန်းထောင် ပျဉ်ပြားဆီသို့ ငြိကူးသည်။ ထိုရာတွင် ကျွန်းမှ၊ ကျူးလေ ဝေးလ ဖြစ်နေသည်။ (သည်မှာ ခဲမြင့်က အပြင်သို့ထွက်သော ရေစီးကြောင်းထဲတွင် ပါသွားရ၍ဖြစ်သည်။) လှလည်းမောနေပြီ၊ ပါးစပ်ထဲ၊ နှာခေါင်းထဲ့လည်း ရေတွေဝင်နေပြီ၊ လက်ပန်းလည်းကျပြီ၊ နစ်တော့မည်ဆဲဆဲ၊ ကံကောင်းချင်တော့ သူ့အနားသို့ ရေညှိပိုင်းတလုံး ရောက်လာသည်။ ရေညှိပိုင်းက ဒီဇယ်စက်ဆီတွေ ပေကျံနေသည်။ အထဲတွင် ပေလဲ့ပြီး ကြည်ကြည်ဝိုင်းဝိုင်းသည့်အတွက် ရေမနစ်နိုင်သည့် ရေညှိပိုင်းကိုတွယ်၍ မျှောပါနေသည်။ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာ မျှောပါနေသည် မသိ။ သတိရတော့ ကမ်းစပ်တနေရာတွင် ရောက်နေသည်။ ရေညှိပိုင်းလည်း မရှိတော့။ သူလဲနေသည့်နေရာမှာ စမ်းပေါက်နှင့်နီး၍ ရေသောက်ကာ ကမ်းရိုးအတိုင်း တောတွင်းသို့ဝင်လာသည်။ နောက်တနေ့ သစ်ခေါင်းထဲတွင် ရွတ်ကြီးတကောင် အုနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရွှတ်ဥများကို ကောက်စားလိုက်သည်။

မည်သည့်နေရာမှန်းမသိသော တနေရာတွင် ကျောက်ဂူကြီးတလုံးကို တွေ့သည်။ ကျောက်ဂူတွင် ချုံနွယ်တွေ ဖုံးနေသည်။ မိုးကလဲ သည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။ ခဲမြင့် ချမ်းလှပြီ။ အကာအကွယ်မရှိ။ သည်တော့ ခဲမြင့် ဂူထဲသို့ ရှပ်ဝင်သွားသည်။ ဂူထဲတွင် မဲမှောင်နေသည်။ ခဲမြင့် ချမ်းချမ်းနှင့် ဂူတွင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်ရာကနိုး၍ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဘေးတွင် သံစည်ပိုင်းကြီးတလုံးကို တွေ့ရသည်။ သံစည်ပိုင်းကြီးက သံချေးတက်နေပြီ။ သံစည်ပိုင်းကြီး၏ ကျောက်ခဲဖြင့် ထုခဲ့တော့ ပေါက်သွားသည်။ အထဲတွင် တာလပတ်ကို ရေနံသုတ်၍ ထားသော အထုပ်ကြီးတထုပ်ကို တွေ့ရသည်။ ခဲမြင့်မှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြေကြည့်လိုက်တော့ ရှယ် ဓားရှည်တချောင်းကို တွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် ရှယ်ဘာနှင့် ရေးထားသော မြေပုံများ၊ စာရွက်စာတန်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ခဲမြင့် မိုးကာ တာလပတ်ကိုလည်း သတိမထား၊ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် မြေပုံများကိုလည်း ဂရုမစိုက်မိ။ ဓားရှည်ကိုသာ မက်နေသည်။ စာရွက်စာတန်းများကိုတော့ ခဲမြင့် ဆုတ်ဖြဲပစ်လိုက်သည်။ သည်တုန်းက

www.burmeseclassic.com

သူ့စိတ်က ဓောက်ပြန်နေသည်။ သည့်စာရွက်တွေ တန်ဘိုး ရှိ မရှိကို သူနားမလည်။

"တောက်၊ သိပ်နာတာဘဲ ဦးလေးရာ။ စာရွက်တွေနဲ့ တာသောဟာကြီးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုအသုံးချရမှန်းမသိဘူး။ ဓားကိုဘဲ မက်နေတာဘဲ။ ခုထိ ဘယ်နေရာမှန်းလဲ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး"

"စစ်အလွှင်းတုန်းက ဗျာနံတွေ ခေနီးရှားသွားကဲ့နေရာထင်တယ်"

ကိုနန္ဒာက ဆိုသည်။

"ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ဓားဘာလက်နဲ့ တောထဲလျှောက်သွားနေတာဘဲ။ တနေရာမှာ အုန်းသီးခြောက်တွေ သွားတွေ့တယ်။ ကျွန်တော်ပြီ ငိုလောက်မှာတဲ့ အုန်းသီး၊ တခါမှ မမြင်ဘူးဘူး။ ထောင်ပုံရာပုံထဲ ပါနဲ့ ပါလာတဲ့ ဓားနဲ့ အုန်းသီးတွေ ခွဲစားပစ်လိုက်တာဘဲ။ ကြာတော့ ကျွန်တော့် စိတ်တွေ ချောက်ချား သည့်ထက် ချောက်ချား လာတယ်။ ညညဆိုရင် လှိုင်းသံကြီးတွေ ကြားပြီ၊ အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ သည့်တုန်း ဦးလေးတို့နဲ့ တွေ့တာဘဲ"

"အဲဒီတုန်းက တောရွေးပင်ကြီးပေါ်မှာ မင်းက ကားသေသွားပြီ ထိုင်လို့။ ဆံပင်ကြီးကလဲ ဖုန်းကျော်နေပြီ။ ခေါင်းကလဲ ဆီးမီးတောက် ပန်းတွေ၊ ဆတ်သွားဖုပန်းတွေ ပန်ထားလိုက်တာ ဝေလို့။ အစကတော့ သဲရူးလို့ထင်တာ။ နောက်ကျတော့မှ 'ဟစ်ပီ' ဖြစ်နေတာကိုး။ တား တား"

ကိုနန္ဒာက ထိုစဉ်က ခမြိုင်၏ဆံရှည်သွင်ကို မြင်ယောင်၍ ရယ်သည်။

"ဟာ ဦးလေးကလဲဗျာ၊ ဘယ်ကလာ 'ဟစ်ပီ' ရမှာလဲ"

ခမြိုင်က ရှက်စနိုးဖြင့် ပြောသည်။ ခမြိုင်သည် သူ့ကို 'ဟစ်ပီ' နှင့် တူသည်ဟု ပြောသည်ကိုတော့ ရှက်တတ်ပုံရသည်။ ခမြိုင်သည် ရှက်ကျတုန်းက သူတို့ သုံးနှုန်းပြောဆိုလေ့ရှိသော ဓဝါဟာရများကိုလည်း ရှဲလွှတ်လိုက်လေပြီ။ တခင် ရှုံ့လွှတ်ခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ ပြောဘော်

ပြောဘက် မရှိတော့၍ ပြောစရာအကြောင်း မရှိတော့၍ အလိုလို လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

"အကယ်ကတော့ မင်းသာ 'ဟစ်ပီ' နဲ့တူတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီ့လဲဘဲ ခုတော့ အသွင်အပြင်က 'ဟစ်ပီ' တွေနဲ့ တူနေပါပြီ။ ကြည့်ပါလား။ ဆံပင်တွေကရှည်ပြီ၊ ဗီဇရောက်နေပြီ"

ကိုနန္ဒာက ပုခုံးပေါ်သို့ ဝဲကျနေသော သူ့ဆံပင်များကို ကိုင်ပြသည်။ ခမြိုင် ဆံပင်တမျှ ကျောပေါ်သို့ပင် ဝဲကျနေပြီ။

"ဆံပင်ရှည်ထားရုံနဲ့ 'ဟစ်ပီ' ဖြစ်သလားဟင်၊ ဦးလေး"

ခမြိုင်က ပင်ထယ်ဖြင့်ကို ခေါက်ကြည့်၍ မေးသည်။ ခမြိုင်သည် သူ၏ အတိတ်ကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေပုံရသည်။

"ဆံပင်ရှည်ထားရုံနဲ့တော့ ဟစ်ပီမဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟစ်ပီ ဖြစ်ဖို့ အစပျိုးလာပြီလို့တော့ ပြောနိုင်တယ်"

ကိုနန္ဒာကပြောသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒါကို မပြောခင် မင်းကို မေးစရာတခု အရင်မေးမယ်။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဆံပင်ရှည်ထားသလဲ၊ ပြောစမ်း"

ခမြိုင် သည် ဘာမှမပြောသေးဘဲ စဉ်းစားနေသည်။ ဝင်စစ် သူ ဆံပင်ရှည်ထားခဲ့သော်လည်း ဘာကြောင့်ထားခဲ့သည်ကို သူကိုယ်တိုင် မစဉ်းစားမိ၊ မတွေးမိသေး။

"ဆိုစမ်းပါအုံး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူများတွေ ထားတာမြင်တော့ ကြည့်လို့ကောင်းတယ်ထင်တာနဲ့။ ပြီးတော့"

ခမြိုင်က ဆက်မပြောသေးဘဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်သည်။

"ပြီးတော့"

"ပြီးတော့ မျိုးသန့်တာ အထားနိုင်းတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဆံပင်ရှည်နဲ့က ကြည့်လို့လှတယ်တဲ့၊ ဆံပင်တိုတိုနဲ့က ကျောင်းတယ်တဲ့၊ ကောင်မလေးတွေက ဆံပင်ရှည်ထားတာကို သဘောကျကြတယ်"

ကိုနန္ဒာက နှုတ်ခမ်းကိုက်လျက် ရယ်သည်။

"ဒီလိုနဲ့ တချိုးပြီးတည်း 'ဟစ်ပီ' ဖြစ်ကြတာပေါ့ကွ။ ပထမတော့ ဆံပင်ရှည်လေးထားတယ်၊ နောက်တော့ ဒီဘာလေးတင်ပြီး စတိုင်လေးလေးဆိုတယ်၊ နောက်တော့ ဆေးခြောက်လေးသောက်၊ ဘိန်းလေးစရွေ့၊ ဒီလိုနဲ့ 'ဟစ်ပီ' ယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားလာတာပေါ့"

"ခေတ်ရဲ့ ရေစီးကြောင်းလို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူးလား"

ခင်မြင့်က မဲ့ဘာရဲ မေးသည်။ စင်စစ် ခင်မြင့်သည် ကျွန်းနောက်ကျ အသည်းကြမ်းလှပ်ရကတည်းက သည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားခဲ့သည်။ ကြာပြီ။ အဝတည်မြဲရေးအတွက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားရသည်နှင့် သည်ကိစ္စကို မေ့နေပြီ။

"ခေတ်ရေစီးကြောင်း ဆိုရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးကွ။ ခေတ်ရေစီးကြောင်းတော့ ခေတ်ရေစီးကြောင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ခေတ်ရဲ့ရေစီးကြောင်းဟာ နောက်ပြန်တဲ့ ရေစီးကြောင်းလား၊ တိုးတက်တဲ့ ရေစီးကြောင်းလားဆိုတာကိုတော့ ခွဲခြားကြည့်ရမယ်။ ဦးလေးကတော့ ဦးလေးတို့ဆီကို ရောက်လာတဲ့ 'ဟစ်ပီ' ယဉ်ကျေးမှုကို ရေစီးကြောင်းလို့တောင် မခေါ်ချင်ဘူး၊ မြောင်းပုပ်ပဲ။ ရေစီးကြောင်းဆိုရင် ရေဟာ စီးဆင်းနေရမယ်။ အမြဲစီးနေတဲ့ အတွက် သန့်ရှင်းနေရမယ်။ ခုတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ 'ဟစ်ပီ' ယဉ်ကျေးမှုဟာ ရေစီးကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အမှိုက်သရိုက်တွေ စုဝေးနေတဲ့ မြောင်းပုပ်သာ ဖြစ်တယ်။ ဒီမြောင်းပုပ်က နံတယ်။ လူငယ်တွေကို ရောဂါ ရစေတယ်။ ရောဂါပိုးမွှားတွေကို မွေးပေးတယ်။ ရောဂါမရစေချင်ရင် မြောင်းကို ဆယ်ပေးရမယ်၊ ဖြိုဖျက်ရမယ်။ လှုပ်ရှား စီးဆင်းနေတဲ့ ရေဟာ မပုပ်ဘူး၊ ဝင်ပြီး ပြီးနေတဲ့ ရေမြောင်းဟာ ပုပ်မှာပဲ"

ကိုနန္ဒာက ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်သည်။ ပင်လယ်လှိုင်း များသည် တလှိမ့်လှိမ့်ဖြင့် ကမ်းစပ်ကို လာပုတ်နေကြသည်။ တချို့ ရေလှိုင်းများသည် ကမ်းစပ်တွင် အမှိုက်သရိုက်များကို ပစ်တင်နေကြသည်။

"လောကမှာ အရာရာဟာ လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ရုန်းကန် နေတယ်။ ငါ့ ဒို့အဖြစ်ကိုဘဲကြည့်။ မလှုပ်ရှား၊ မရုန်းကန်လို့ မရတော့ဘူး။ ကိုယ်နိုင်ငံမှာ ကိုယ်တော့ တာဝန်ယူ လုပ်နေကြရတယ်။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ဒို့ သေသွားမှာပေါ့။ ဒို့ကို ဘယ်သူက ကျွေးထားမလဲ။ ဒါတောင် သခင်များ ပြီးပေလို့။ ဒို့ ချည်ဘဲဆိုရင် ဘယ်လိုများ နေမလဲ မသိဘူး"

"ဟုတ်တယ်နော် ဦးလေး။ ကိုသိန်းချောင်းဟာ တော်တော် အလုပ် လုပ်နိုင်တယ်"

"သိန်းချောင်းဟာ လှေသားမြောက် ကထဲက သူ့ဘဝကို သူ ရုန်းကန်လာရတယ်။ အဝတည်မြဲရေး အတွက် လှုပ်ရှားနေရတယ်။ ဒီတော့ သူ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ အမြဲတမ်း သန့်ရှင်း နေတယ်။ မင်းတို့လို ပျော်ဖို့ပါးဖို့ စိတ်မကူးအားဘူး၊ အချိန်မရဘူး"

ကိုနန္ဒာက သူ့ရှေ့သို့ ပါလာသည့် ဝင်ကစွပ် တထောင်ကို ကောက်ကာ ဝင်ကစွပ်ကို ခွဲထုတ်လိုက်သည်။

"မင်းတို့ ငါ့ကြိုက်တော့ ဝင်ကစွပ်လို ကောင်တွေပဲ။ ကိုယ်နေတဲ့ ဥဒ္ဒ ကလေးကိုတောင် မလုပ်တတ်ဘူး၊ သူများ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ဥဒ္ဒထဲမှာ အချောင်ဝင်နေကြတယ်။ ဝင်ကစွပ်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ စားလို့လဲ မကောင်းဘူး။ သူ့ အနံ့ရာယ်ကိုလဲ သူ မကာကွယ်တတ်ဘူး။ ဒီကောင်ဟာ လူ့လောကကြီး အတွက်ရော သူ့ဒီဘဝနဲ့ဆိုင်တဲ့ တိရစ္ဆာန် လောကကြီးအတွက်ရော ဘာအတွက်မှ အသုံးမကျဘူး"

ခင်မြင့်က ငြိမ်းသည်။

"ဒါဖြင့် 'ဟစ်ပီ' တွေဟာ ဝင်ကစွပ်တွေလို့ ဦးလေး ဆိုချင်တာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

"ဟုတ်တယ်။ 'ဟစ်ပီ'တွင်မကဘူး၊ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ချွန်ကိုယ်ထိုးဘာကို အားမကိုးဘဲ သူများလုပ်ထားတာပေါ်မှာ မှီခိုစားသောက်ပြီး လူ့လောကကြီးရဲ့ ကောင်းကျိုးကို မပြုတဲ့သူတိုင်းဟာ ဝင်ကျွတ်တွေပဲ။ ကပ်ပါးတွေပဲ"

"ဒါဖြင့်တော့ 'ဟစ်ပီ'ယဉ်ကျေးမှုဟာ ခေတ်ဆန်တယ်လို့ ယူဆကြတယ် မှတ်လား ဦးလေး"

မမြိုင်က မေးသည်။

"ဟေး ထဲ့ခါကတော့ပေါ့။ ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် 'ဟစ်ပီ' ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ ဘာကို ခေါ်တာလဲ။ မင်းသိသလား"

"ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး"

ကိုရွှေဘာက သံပြိုင်ပေါ်တွင် လက်တစ်ဖက် ထောက်၍ လှဲလိုက်ရင်း ပင်လယ်ကျွန်းဘွင်ကလေးအတွက်ကို မှုးလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ဦးလေး ပြောမယ် နားထောင်။ 'ဟစ်ပီ ယဉ်ကျေးမှု' အကြောင်းမပြောခင် ဟစ်ပီတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာကို ဦးလေး အရင်ပြောချင်တယ်။ ဟစ်ပီ ယဉ်ကျေးမှုဟာ အမေရိကန်ပြည်မှာ ပေါ်တယ်။ အမေရိကန်ဆိုတာ မင်းတို့ပါတို့သိထားတဲ့အတိုင်း အရင်းရှင်နိုင်ငံဖြစ်တယ်၊ အရာရာကို ဂုဏ်သတ္တာနဲ့၊ ငွေ စတဲ့ အရာတွေက ဆုံးဖြတ်တယ်။ တယောက်ကိုတယောက် ခွက်ကောင်းနှင်းနေကြတယ်။ ရာထူးတာမှုတွေကို ငွေနဲ့ ရာထောင်မကာ ကျူးလွန်နေကြတယ်။ ဒါတွေကို မြင်တော့ ခုခေတ်လူငယ်တွေဟာ အမေရိကန်လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးကို မကျေနပ်ကြဘူး။ အမေရိကန် လူနေမှုစနစ် အတွင်းက ပဋိပက္ခတွေကို မကျေနပ်ကြဘူး။ ဦးမော့နေကြတယ်"

"ဒါတွေကို မကျေနပ်တာ မကောင်းဘူးလား ဦးလေး"

"မီအထိတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဦးလေး ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မကျေနပ်မှုကို သူတို့ဖော်ထုတ်ပုံက ပြဿနာဖြစ်တာတယ်။ အမေရိကန် လူနေမှုစနစ်ကြီးကို မကျေနပ်တော့ သူတို့ ဘာ

လုပ်သလဲ။ လူနေမှုစနစ်ကို ရှောင်တွဲကျောခိုင်းကြ ဆေးဝါးတွေ မှီဝဲကြတယ်။ စိတ်နည်းအားဖြင့် လူ့လောကကြီးက ထွက်ပြေးပြီး စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာကြတယ်။ သူတို့က စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှု ရှာတာကို ဆိုက်ကီးဒယ်လစ်လို့ စကားလုံး အသစ် တွင်ပြီး ခေါ်ကြတယ်။ ဒါဟာ သူတို့တရားပဲ။ ဆိုက်ကီးဒယ်လစ်လို့ သူတို့ ခေါ်တဲ့ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရအောင် နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားကြတယ်။ သူတို့ တရားဟာ ဗုဒ္ဓတရားနဲ့ တူသယောင်၊ ဂျိုးဆယ်ခရစ်ရဲ့တရားနဲ့ တူသယောင်ယောင်၊ ကမ္ဘာ့ဘာသာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့ တရားတွေ၊ ကျင့်စဉ်တွေနဲ့တူသယောင် ပြောကြ ဟောကြတယ်။ ဉာဏ်ပညာနည်းကို ရှုတ်ချရမယ်၊ လူ့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ဟူသမျှ အကုန်ရှိရမယ်၊ ရှိသမျှဝန်ရှိရမယ်၊ အကြမ်းဖက် ပဋိပက္ခတွေကို ရှုတ်ချရမယ်လို့ ကြွေးကြော်လာကြတယ်။ ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် သူတို့ကျင့်ဝတ်တွေက ဘာတွေလဲ"

ကိုရွှေဘာ သည်ကိစ္စတွေကို မပြောရသည်မှာ ကြာပြီ။ ထို့ကြောင့် မှတ်သွားကြသည်။ အားလုံးငြိမ်သက်သည်။

"လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ်ကြိုက်ရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး လုပ်နိုင်တယ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးထဲက ရှောင်ထွက်ရမယ်၊ လိင်ကိစ္စကိုလည်း လွတ်လပ်စွာဆောင်ရွက်နိုင်တယ်၊ လူ့ ဥပဒေတွေ တွေက ကင်းလွတ်အောင် ဆေးဝါးမျိုးစုံကိုလည်း ကြိုက်သလို သုံးနိုင်တယ်၊ လူ့လောကကြီးရဲ့ တာဝန်၊ နိုင်ငံ့တာဝန်ကို ယူစရာမလိုဘူး၊ ရှာ အစား အစာနဲ့ ဘာမဆိုစားနိုင်ပြီး လွတ်လပ်စွာနေနိုင်တယ်၊ နိုင်ငံအစိုးရရဲ့ ဥပဒေ တရားတွေလည်းမလိုဘူး၊ ကြိုက်သလို နေနိုင်တယ်၊ ဒါတွေဟာ သူတို့ကျင့်ဝတ်တွေပဲ။ ဒါကို သူတို့က 'ဟစ်ပီ ယဉ်ကျေးမှုသစ်' (ဟစ်ပီ သမ်ကားလ်ချား)လို့ ခေါ်ကြတယ်"

" 'ယဉ်ကျေးမှုသစ်' တဲ့၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ ဒါကို သူတို့က ယဉ်ကျေးမှုလို့ ခေါ်တယ်။ တခါ ဒီ'ဟစ်ပီ' တွေဟာ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ။ အရေအတွက်အားဖြင့် လူရှိတွေပဲ။

www.burmeseclassic.com

နိုင်ငံရှိသေးကာတောင် မီးလောက်မရှိဘူး။ ပညာတတ်လူငယ်တွေ၊ လူလတ်တန်းစား အထက်တန်းလွှာက လူသူတွေ၊ အများအားဖြင့်” အသက် ၁၇ နှစ်က အသက် ၂၅ နှစ်အောက်ကြားမှာရှိတဲ့ လူငယ်တွေ၊ အသက် ငါးဆယ်ကျော်တွေလဲ နည်းပါးပါးတော့ ပါတယ်။ သူတို့မိဘတွေဟာ အရာရှိကြီးတွေ၊ ကုမ္ပဏီချုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ခံကြီးတွေ၊ ဝန်ကြီးရည်တော် တွေသား။ သူတို့ အဆောင်အယောင်တွေနဲ့ ဝတ်စား ဆင်ယင် ပုံများ ကတော့”

ကိုနန္ဒာက နဖူးပေါ်ကျလာသော ဆံပင်များကို သပ်လိုက်သည်။

“ပုဆိုးဆွဲတယ်၊ ပန်းသန်တယ်၊ ချူဆွဲတယ်၊ အဝတ်အစား အကြမ်း အကျ အဆန်းတွေ ဝယ်တယ်၊ နားကွဲမတတ် ဆူတဲ့ ဂီတကို သဘော ကျတယ်၊ ညစ်ညမ်းတဲ့ စကားတွေကို ပြောကြတယ်၊ လူ့ သဘာဝ ဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်တွေကို အတားအဆီးမရှိ လွှတ်ပေးရမယ်တဲ့လေ”

“ဒါတွေကို ဘယ်သူတွေက စလိုက်တာလဲ”

“အမေရိကန် လူနေမှုစနစ်ကြီးပေါ့။ စီးပွားကြီးက ရှုပ်ကြီးဝင်ကြွယ် သားကောင်တွေကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်တယ်လေ။ တနည်း ပြောရရင် အရင်းရှင် လူနေမှုစနစ်ပေါ့လေ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မပြီးမီတုန်းက အရင်းရှင် လူနေမှုစနစ်က ဘိုးဟီးမီးယန်းလို့ ခေါ်တဲ့ စာရေးဆရာတွေ ပန်းချီပညာရှင်တွေကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတုန်းက ဒီလောက် ထုထယ်မကြီးသေးဘူး။ စာပေအနုပညာပိုင်းလောက်ပဲ့ဘဲ။ စစ်ပြီးတဲ့ ၁၉၅၀ ခု ထိုက်လောက်ကျတော့ ဘိတ်လ်လို့ ခေါ်တဲ့ ဘဲလူ့နည်း နင်းကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ၁၉၆၀ ပြီးတော့ ဟစ်ပီတွေကို မွေးထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ‘ဟစ်ပီ’ တွေဟာ ဘိုးဟီးမီးယန်း အနုပညာသည်တွေရဲ့ မြေးတွေပဲ။ အမှန်ကတော့ ‘ဟစ်ပီ’ တွေဟာ အရင်းရှင်လူနေမှုစနစ်ရဲ့ သားကောင်တွေပဲ။ ဒီသားကောင်တွေထဲမှာ ဟစ်ပီဘာသာရေးဆရာ အယ်လင် ဂျင်းစဘတ်၊ ဟစ်ပီကဗျာဆရာ တီမို ကင်းဘယ် စသူတွေ ပါကြတယ်။ သူတို့ဟာ အမေရိကန်က လောက်

ပညာရှင်တွေ၊ ဂန္ဓာရီပညာရှင်တွေကို စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ မြက်ခင်း ပေါ်မှာ ထိုင်ကြတယ်၊ လွတ်လပ်စွာ ငိုမ ရီနေကြတယ်။ တယောက် ကို တယောက် ဖေးမကြတယ်။ အယ်လ်အက်စ်ဒီ၊ မာရီဝါနား ဆေးခြောက်၊ ဘိန်းဖြူတို့ကို မှီဝဲကြတယ်”

ရွှေမြိုင်က ကိုနန္ဒာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“အိမ်ထောင်ရေး၊ လူမှုရေး အဆင်မပြေတဲ့ မိန်းမတယောက်ကို ဦးလေးတွေ့ဖူးတယ်။ မိန်းမဟာ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတော့ ခင်ပွန်းကို မခံနိုင်ဘဲ သွေးရူးသွားရရှာတယ်။ ဦးလေးလဲ ‘ဟစ်ပီ’ တွေကို ဒီအတိုင်းဘဲ မြင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဦးလေးရဲ့”

“တကယ်က ‘ဟစ်ပီ’ လူငယ်တွေဟာ အတော်နုံကြတော့ လူကောင်း တွေပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် အရင်းရှင် လူနေမှုစနစ်ကြီးရဲ့ ဖိနှိပ်မှုဒဏ်က အတ်ဖြန်းလွန်းတဲ့ အခါကျတော့ မခံနိုင်တော့ဘဲ ဖောက်ပြန်ရှာကြ ပြီး သွေးရူးသွားကြသူတွေပဲ။ အိမ်ထောင်တခု အဆင်မပြေရင် သွေးရူးနေရုံ ရှောင်ပြေးနေရုံနဲ့ မိမိအိမ်ထောင်ဟာ အဆင်ပြေလာ နိုင်ဘူး။ အဆင်ပြေတဲ့ အိမ်ထောင်တခု တည်ဆောက်နိုင်အောင် နည်းလမ်းရှာရမယ်၊ အားထုတ်ရမယ်၊ အိပ်မက်မက်တာ၊ စိတ် ကြွဆေး သောက်တာဟာ ထွက်ရပ်လမ်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုဘဲ လူနေမှုစနစ်တခု ပျက်စီးနေတာကို ဘိန်းဖြူနဲ့ ကုလို့မရဘူး။ ဒီနည်းနဲ့ ကုတာဟာ လူငယ်ရဲ့အနာဂါတ်ကို ဖြုန်းတီးတာပဲ၊ နောက်ဆုံး ‘ဟစ်ပီ’ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ ဥရောပတိုက်ကိုလဲ ကူးစက်နေပြီ၊ အာရှကိုလဲ ကူးစက်နေပြီ။ ဦးလေးတို့ဆီမှာလဲ ဝင်နေပြီ။ အားနည်းချက်တွေ့ပြီဆိုတဲ့ ဖြတ်သွား သမိုင်းပညာရှင်ကြီး တယောက်က ‘ဟစ်ပီ ယဉ်ကျေးမှုဟာ အမေရိကန် လူနေမှုစနစ်ကို သတိပေးနေတဲ့ မီးနီဖြစ်တယ်’ လို့ ပြောတယ်။ ‘ဟစ်ပီ’ ယဉ်ကျေးမှုဟာ ခုဆိုရင် လူမှုရေးရောဂါ တခု ဖြစ်နေပြီ။ အနောက် နိုင်ငံက သမိုင်းပညာရှင်တွေ၊ လူမှုရေး သိပ္ပံပညာရှင်တွေ၊ ပညာရေး

www.burmeseclassic.com

မှုရှိလာတော့၊ စိတ်ဓာတ်ကျတော့ ဆရာတွေ သေခါနီးကိုက်တဲ့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေပြီ"

"ကျွန်တော်တော့ ဦးလေးပြောမှပဲ 'ဟစ်ဗီ'အကြောင်း သိရတော့တယ်"

ကိုစန္ဒာက ပြောသည်။

"ဦးလေးထင်ပါတယ်။ ဦးလေးတို့ဆီမှာ 'ဟစ်ဗီ' တွေ ဒါလောက် သိပ်မကြီးသေးပါဘူး။ ဝင်စပဲ ရှိသေးတယ်။ လူငယ်တချို့က ဘူမသိဘာသိနဲ့ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်တွေ၊ အပေါစား စာပေတွေ၊ နိုင်ငံခြားဆိုးသည့်တွေ၊ နိုင်ငံခြား သင်းဓာတသားတွေကို ကြည့်ပြီး အာရုံစိတ်ရှုပ်ထွေးရာက ဖြစ်လာတာတယ် ထင်တာပဲ။ ဓလေ့ရဲ့ ရေစီးကြောင်း မဟုတ် ပါဘူး။ ပြောင်းလှည့်ပါ။ စီးပြောင်းလှည့်ကို ဖောက်ရေစီးကြောင်း ထင်နေရင် မှားမှားမှားပဲ။ စီးပြောင်းလှည့်ကို ရေစီးနေအောင် လုပ်ရမယ်။ ဒါမှအဟုတ်ရှင် ဖြစ်ရမယ်၊ ဆယ်ပေးရမယ်"

"ဘယ်လို ဆယ်ပေးမှာလဲ"

"သံချောင်းလို လူငယ်တွေ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်။ အဆောင်းနဲ့ အပယ်ပိန်းမိမှုကို မကြောက်တဲ့ လူငယ်တွေ၊ အားမာန်ရှိတဲ့ လူငယ်တွေ၊ ကိုယ်ကျင့်ရှိတဲ့ လူငယ်တွေ၊ တက်ကြွတဲ့ လူငယ်တွေ၊ ပိုင်ဖြတ်မှုရှိတဲ့ လူငယ်တွေ၊ အခက်အခဲကို ဖယ်ရှားနိုင်တဲ့ လူငယ်တွေ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်။ တိုင်းပြည့်ထဲမှာ ဆောက်ထားတဲ့ ဆင့်မှုယ်နှန်းတော်ပေါ်က ဆွဲချပြီး မြေကြီးပေါ် ပြန်ရောက်အောင် လုပ်ရမယ်။ သံချောင်းကိုကြည့်"

ကိုစန္ဒာက ထပ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော်ပေါ့ ရောက်စတုန်းက ဦးလေးတို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဒါပေမယ့် သံချောင်း ဘာလုပ်သလဲ။ ရှိတဲ့အပြောအနေထဲက အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ယူတယ်။ အသက်မသေအောင် စားလို့ရတဲ့ အစာကို ရှာတယ်။ ကျောက်ဂူကို အခွန်းလုံအောင် ကျောက်တန့်တိုင်းကာတယ်။ ကျောက်ခဲနဲ့ ဒုန်းသီးဖွဲလို့ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။ သေနတ်များလို့ရအောင်

ကြိုးနဲ့လုပ်တယ်။ ကံကောင်းလို့ ဓားလေးတလက်ရလာတော့ မီးကလေးနဲ့ ဦးလေးကို ဘဝကို ပိုကောင်းလာအောင် ဖန်တီးတယ်။ သံချောင်းဟာ ဖမ်းမိမှုကို မကြောက်ဘူး၊ ဆင်းရဲမှုကို မကြောက်ဘူး၊ သေမှာကို မကြောက်ဘူး၊ ဦးလေးက ငါတော့ ဝတ်ဖြတ်သေတော့မှာပဲလို့ သေမှာကို တွေးကြောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ သံချောင်းက သေမှာကိုမတွေးဘဲ မသေအောင် လက်တွေ့လုပ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးတယ်။ သံချောင်းလိုလူမျိုး ဆယ်ပေါက်သာရှိရင် မီးကျောက်ကမ်းပါးတွေကို လယ်ကွင်းဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်၊ မီးတောင်တွေကို ရှင်းနိုင်တယ်၊ မီးတောင်တွေကိုလဲ ဖြိုနိုင်တယ်၊ ပင်လယ် ကိုတောင် ဖြောက်လှန်ပစ်နိုင်မှာ အမှန်ပဲ"

ကိုစန္ဒာက စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

အနောက်ဘက် ပင်လယ်တွင် နေဝင်လုနီးပြီ။ ဇင်ယော်ငှက်များမှာ ကျောက်ဆွားများပေ် ထိုင်တန်းထက်ကြပြီ၊ အဝေးက ဘုတ်မြည်သံကို ကြားရသည်။ မှောင်မျိုးသဖြင့် ကျောက်ဂူရှိမြို့ရန် ထကြသည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် သံချောင်း ပြန်ရောက်လောက်ပြီ။

ရဲမြင့်က ပလိုင်းကို ကောက်လွယ်ကာ သွားတော့မည်ပြုပြီးမှ ခြေလှမ်းတုံ့ကာ ရပ်သွားပြီး တောတန်းထက်ကို ကြည့်နေသည်။ ဝေးမတော့ ရဲမြင့်၏ မျက်နှာသည် မယုံကြည်နိုင်ဟန်ပေါ်သည်။ နောက် ကုံအား သင့်ဟန်သို့ ကူးသွားသည်။

"ဦးလေး၊ ဟိုမှာ၊ ဟိုမှာ"

ရဲမြင့်က ကိုစန္ဒာလက်မောင်းကို ကိုင်၍ အသန်အကြား ခေါ်သည်။ ကိုစန္ဒာ ရုတ်တရက် နားမလည်။ ရဲမြင့် ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

"ဦးလေး၊ ဟိုမှာ မီး မီး"

ရဲမြင့်က ကိုစန္ဒာလက်မောင်းကို လွှတ်ကာ ရှေ့မှပြေးသည်။ ကိုစန္ဒာလည်း နောက်ကပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ ပြေးရင်း လှမ်းကြည့်သည့်အခါတွင်

www.burmeseclassic.com

သူတို့ကျောက်ဂူအထက် ကုန်းမြင့်တောတန်းသဲမှ မီးတောက်ကို မြင်ရသည်။ သည်နေရာမှာ ဝါနွံတော ဖြစ်သည်။

ရှက်တရက်ကြည့်တုန်းက မီးတောက်သေးသေးထင်ရသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့ သည်မီးတောက်က မဟုတ်။ ဝါးနွံတောကို ဝါးမျိုနေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဂူနားသို့ ရောက်ကြပြီ။ ကျောက်ဂူတံခါးတွင် သံချောင်းထောက်ထားသည့် လမ်းကလေးရှိသည်။ သည်လမ်းအတိုင်း ကုန်းပေါ်တက်ရန် မြေလှေကားဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျောက်ဂူနားရောက်တော့ ခြေလှမ်း တုံ့သွားကြသည်။

သူတို့ကျောက်ဂူအတွင်းလည်း မီးတောက်နေသော မီးရိုင်းကို မြင်ရသည်။

"အကိုတို့ ပြန်လာပြီလား။ လာကြ၊ မီးကို၊ မီးကို"

သံချောင်း၏ အသံဖြစ်သည်။

မီးပုံအနီးသို့ သူတို့ရောက်သွားသောအခါ၌ သံချောင်း၊ အလုပ်များနေသည်။

"ဘာတွေ ရှာကြသလဲ"

"သံထည်တွေ ရှာတယ်ကွ။ မင်းကော"

"အကိုတို့ သံထည်တွေ ရှာပစ်လိုက်တော့"

"ဘာတွေလဲကွ"

ကိုနွားက မီးပုံနားသို့ ကပ်သွားသည်။

"ဟာ၊ ဝါးကင်းကြီးကွ"

မှိုမြင့်က အော်သည်။ သံချောင်းက သုံးမီးခါလာသည့် တစ်တောင်ကျော်လောက်ရှိ သေနတ်ပေါက် နှစ်တောင်ကို တဲရှိ့တိုင်၌ ထောင်ထားသည်။

"ဟာ၊ ဒါတွေတတော"

မှိုမြင့်က မီးပုံပေါ်တွင် ဝါးသုံးချောင်းထောက်၍ ထားညှိတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် တစ်တောင်ခန့် ဝါးပိုးအသစ်ပိတ် နှစ်လုံးကို ကြည့်၍ မေးသည်။

"တလုံးက လိပ်ဥတွေကိုထောက်ပြီး ခေါက်ထည့်ထားတယ်လေ၊ တခုံကတော့ ရေနွေးကျိုထားတာ"

"ဟာ၊ မိမိဘဲကွ"

မှိုမြင့်က ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။

"မီးနေ့ည ဝါးကင်းရယ်၊ ခေါက်ပြီးပြုတ်ထားတဲ့ လိပ်ဥရယ်၊ ထမင်းရည်ရယ်၊ တောင်၌ အထိမ်းအမှတ်လေ"

"မီးတွေ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်"

"ဟော့၊ မင်းတွေ့လာတာလား"

"တွေ့တယ်။ ကျွန်တော် မီးမွှတ်နေတာ တပတ်လောက်ရှိပြီ"

"ဘယ်လိုမွှတ်တာလဲ"

မှိုမြင့်က မေးသည်။

"တနေ့က တောထဲမှာ လက်ပံပင်ကြီးတွေတော့ လမ့်တွေ့ရတယ်။ သစ်လုံးရှိ့ကို ဝါးနှစ်ကြောညှပ်ပြီး ပွတ်တာ။ မီးအောက်က သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ခဲ့ပြီးသွားတော့ ဟန်ကျတာပေါ့။ မီးကူးပြီး တောက်လာတာပေါ့"

"ဒါဖြင့် ဝါးနွံတောကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့တာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်။ မီးသေသေအောင်လေ။ ပြီးတော့ စိတ်ချရအောင်ဆိုပြီး သစ်ပင်ကြီးတပင်ကိုလဲ မီးရှို့ထားခဲ့တယ်။ မီးသေမှာ မဟုတ်ပါဘူးပေါ့"

မှိုမြင့်က ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ခုန်နေသည်။ လိပ်ဥခေါက်၍ ပြုတ်ထားသည့် ဝါးဆစ်က ကျက်နေပြီ။ သံချောင်းက သစ်ရွက်ခြောက်ဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်တထုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။

"ဒါက ဘာလဲ"

www.burmeseclassic.com

"ဆားအဖြစ်သုံးတဲ့ကလေး ငါးရှိပြီ။ လက်ခြောက်ခင်ချင်ရင် ဟို ပလိုင်းထဲမှာ လောက်သေရွက်တွေရှိတယ်"

"ဘာရွက်ရယ်"

"လောက်သေရွက်။ ဒို့ဆီမှာတော့ တောထဲမှာ လက်ခြောက်မရှိရင် လောက်သေရွက်ကို ခံတာဘဲ"

သည်ညသည် ငါးကင်၊ ထိပ်ဥ၊ ချဉ်ရည် တို့ဖြင့် အဝအပြဲ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

[၂၀]

အစကတည်းက ကိုနန္ဒာကလည်း သဘောမတွေ့။ သံချောင်းကလည်း မသွားစေချင်။ စိုးမြင့်ကို စိတ်မချ။ ယခုတော့ သူတို့ ထင်သည့် အတိုင်း ဖြစ်ပြီ။

သံချောင်းက တက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် စိတ်ဆိုးသည်။

သံချောင်း၊ မီးပွတ်ရှိရသဖြင့် သူတို့သုံးယောက် အစိမ်းစား လူရိုင်း ခေတ်ကို ကျော်သာကြပြီ။ မီးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်းသည် လူ့ယဉ်ကျေးမှု သမိုင်းတွင် အကြီးဆုံး ရှေ့သို့လှမ်းတက်မှုဖြစ်သည် ဆိုသည့် အချက်ကို သူတို့ သဘောပေါက်ကြသည်။ မီးရသဖြင့် ဝမ်းသာကြသည်။

မီးရသဖြင့် ကျောက်ပိုး၊ ခရု၊ ငကြာနုံ၊ အုန်းပိုး၊ ပုတ်သင်ညို၊ ကွာ စသည်တို့ကို ကင်စားနိုင်သည်။ ငါးကို ပြုတ်စားနိုင်သည်။ ထိပ်ဥကို လည်း ပြုတ်စားနိုင်သည်။ မီးခွက်လုပ်၍ မီးပင်လျှင် ထွန်းနိုင်သေးသည်။ တလောက အနောက်ဘက် ကမ်းစပ်တွင် လင်းပိုင် သေကြီးတကောင် လာတင်သည်။ ဆီတွေ အများကြီးရလိုက်သည်။ နံပုပ်၍ အသား ကိုတော့ မယူလိုက်ကြ။ ဆီများကိုသာ ယူလိုက်သည်။ အုန်းမှုတ်ခွက် ထဲတွင် လင်ပန်းကိုကျစ်၍ လင်းပိုင်ဆီဖြင့် မီးထွန်းနိုင်သည်။ လင်းပိုင်ဆီ မရှိချင်လည်း အုန်းဆီဖြင့် ထွန်းနိုင်သည်။

ထို့ပြင်တ။

သံချောင်းလုပ်ပေးသည့် ဝါးမြစ်ဆေးတံဖြင့် ဆေးရှူနိုင်သေးသည်။ အုန်းနံ့ရှိနှင့် ဘန်ဘွေးရွက်ကိုစင်းလျှင် သောက်၍ရသည်။

သူတို့ မီးရှိသဖြင့် ပျော်သည်။

သို့ရာတွင် သည်လိုအဆင်ပြေနေစဉ် ပြဿနာတခု ပေါ်လာသည်။ ပြဿနာပေါ်သူက စိုးမြင့်။

သည်နေ့က ကိုနန္ဒာ ဖျားနေသည်။ တပြားသေးမရှိ။ သံမှိုင် ကျောက်မရှိင်ရွက်ကို သံချောင်းက ရေနွေးဖြင့် ကျိုတိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိပ်သောင်သို့ ထွက်သွားသည်။ စိုးမြင့်က ကိုနန္ဒာစောင့် နေမည်၊ သွားမည်ဟု ဆိုသည်။ ကိုနန္ဒာက စိတ်မချ။ မသွားရန်တားသည်။ သို့ရာတွင် တားမရဘဲ တချောင်းတည်းသောလှေသစ်နှင့် ကြိုးခွေကို ပခုံးတွင်လွယ်ကာ ယိုးယား မောင်းပြန် ဓောင်းရွာ ခုံးထိုး၍ ထွက်သွားသည်။

သံချောင်း ထိပ်သောင်ကပြန်ရောက်တော့ နေဝင်လုပြီ။ သည်အခါ စိုးမြင့်ပြန်မလာသေး။ ပြန်မလာတော့ စိတ်ပူကြသည်။ သံချောင်းက လိုက်ရှာမည်ဟုဆိုကာ ထိပ်သောင်သို့ လိုက်ရန် ပြင်သည်။

သို့ပြင်နေစဉ် စိုးမြင့် တယောက် ကျောက်ကမ်းပါး ဘောက်က ဆောင့်၍ ဖြေးတက်လာသည်။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့မှန်း မသိကြ။

ကျောက်ဂူရောက်တော့ စိုးမြင့်တုန်နေသည်။ မျက်လုံးက ပြူးတူး ပြဲဖြစ်နေသည်။ ကြည့်ပုံမှန်။

"သရဲ သရဲ၊ ဟိုမှာ သရဲ"

စိုးမြင့်က ပင်လယ်ကမ်းပြင်ဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူ ပြရာသို့ ကြည့်သည်။ မှောင်ရီပျိုးစ ပင်လယ်ပြင်က ကျောက်ဆောင်မဲမဲများကို တွေ့ရသည်။ တခြား ဘာမျှမတွေ့ရ။

www.burmeseclassic.com

"ဘယ်မှာလဲ မရှိပါဘူး"

သံချောင်းက ပြောသည်။

"ဟိုမှာ၊ ဟိုမှာ၊ ဟို ဟို"

ခမြင့် ရှေ့ဆက် စကားပြော၍မရ။ ထိတ်လန့်နေသည်။

ကိုနန္ဒာနှင့် သံချောင်းသည် တယောက်ကို တယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ခမြင့်ကိုကြည့်ရသည်မှာ အားမရ။

"ဟိုလှိုဏ်ခေါင်းကြီးနဲ့ ရေလည်ကျောက်ဆောင်မှာ"

"ငယ်နန်းများတဲ့ ကျောက်ဆောင်လား"

ခမြင့်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ခမြင့်သည် တယောက်တည်း ထိတ်ပြီး လန့်လာပြီဟု ထွက်ကြသည်။ သူတို့နှင့်တွေ့ရ၍က ခမြင့် စိတ်အေးကိုရ နေသည်။ ယခုတခါ ခမြင့် စိတ်အေးကိုရပြီး ငင် ငင် ပင်လယ်ထဲ ရောက်နေရာရောတွေ့ရသည်။ တော်တော်တန်တန် စိတ်မခိုင်သူဆိုလျှင် ရူးနိုင်သည်။

တော်ကြာတော့ ခမြင့် မျက်လုံးကြည့်မှုန်လာသည်။ ထိပ်ဥကို ဖော်ကြောက်၍ ရေကို တကျိတ်ကျိတ် သောက်နေသည်။

"ခမြင့်"

ကိုနန္ဒာက ခေါ်သဖြင့် ခမြင့် မော့်ကြည့်သည်။

"နေကောင်းသွားပြီနော်"

သည်တော့မှ ကိုနန္ဒာသည်ခမြင့် ငယ်ယောက်ကသူ့ အပေါ်သဘောထားကို ခမြင့်ရိပ်မိသည်။

"ဘာလဲ ဦးလေးတို့က ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လာတယ် ထင်လို့လဲ"

ကိုနန္ဒာနှင့် သံချောင်း၊ တယောက်ကို တယောက် ကြည့်ကြသည်။ ခမြင့်က သူတွေ့ခဲ့ရသည့် သူ့အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သည်တော့မှ ခမြင့်ထိပ်ပြောလန့်လာခြင်း၊ မဟုတ်ကြောင်း၊ စိတ်ပေါက်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အကယ်ပြောနေကြောင်း သူတို့သိလာရသည်။

"ကျောက်ညီနေသမှာ ကျွန်တော်က ထိုင်ငါးမျှားနေတာ၊ တော့ရုံ မျှားနေတာတောင် ငါးတကောင်မှ မရဘူး။ ငါးက ငါးစာကို သောက်ပြီး စားတယ်။ ငါးမျှားချိတ်ကို မဟပ်ဘူး။ ကျွန်တော်လဲ မျှော်လာတာနဲ့ ငါးကြီးကို ပြန်ရှာနေတုန်း နောက်က ခြေသံကြား တာနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး"

"မင်းစိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ"

ကိုနန္ဒာက ပြောသည်။

"နေပါဦးလေး၊ ဦးလေးကလဲ ဆိုတော့ ငါးတောင် ပါလုံး။ အတွေ့ကတော့ ကျွန်တော်လဲ စိတ်ထင်တာပဲ။ ဒါနဲ့ ငါးကြီးကို ချပြီး ပစ်ပြီးသွားနေတုန်း၊ ခြေသံကြားတာနဲ့ လှည့်ကြည့်တော့ ကျွန်တော့်နောက်ကနေ ကျောက်ဆောင် ရှုံ့မှာ လူမဲကြီး တယောက် ရပ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုသံချောင်း၊ ထိပ်သောင်က အမြဲ ကျွန်တော့်ဆီ လိုက်လာတယ်မှတ်လို့ ကြည့်နေရင်း ချက်ချင်း ခိုက်ကနဲ ကျောက်ဆောင်ရှုံ့နောက်မှာ ပျောက်သွားတယ်"

"မိုးတိုးမှောင်တောင်ဆိုတော့ မင်းစိတ်ထဲ ထင်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကွာ။ ပင်လယ်မှာ တခါတလေ ဒီလိုဘဲ ကျောက်ဆောင်တွေက မျက်စိ လှည့်စားတတ်ပါတယ်"

"ဒီ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာမြင်လိုက်ရတာ။ ခေါင်းတိုတိုအနက်ကို ပေါ်လို့လူမဲကြီး။ ကျောက်ဆောင်ရှုံ့ဟိုဘက် ပျောက်သွားရအောင် ဟိုဘက်မှာကလဲ ဆင်းစရာမရှိဘူး။ ကမ်းပါး စောက်ကြီး။ သဲနဲ့ တကယ်ပဲ့သနဲ"

"ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အဖေ ပြောဘူးတယ်။ အခုလို ကျွန်းတွေမှာ ဆလုံသမဲ့တွေရှိတတ်တယ်တဲ့။ သူတို့တခါက ကျွန်း တကျွန်းမှာ ဆလုံ သမဲ့တယောက် တွေ့ဘူးသတဲ့"

သံချောင်းက ငြိမ်းစား၍ ပြောသည်။ ကိုနန္ဒာက လက်မခံလိုသေး။

"ဒါနဲ့ မင်း လမ်းလာခဲ့တယ်ဆိုပါတော့"

www.burmeseclassic.com

"ဒါပေါ့၊ သူလဲ ကျောက်ဆောင်ရှိမှာ မိုက်နဲ့ ပျောက်သွားတော့ ကျွန်တော်လဲ ပလိုင်းကို ကောက်ပြီး တချိုးထဲပြေးလာခဲ့တာ၊ ကျောက်ဆောင်ပေါ်က ဘယ်လိုဆင်းပြီး ရောက်လာပြီး ကျောက်တုံးတွေပေါ် ဘယ်လိုဖြတ်ပြေးခဲ့မှန်းတောင် မသိဘူး။ ဓားလဲ ကျောက်ဆောင်တွေ ကြားထဲ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ"

"ဘာ၊ ဓားကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ"

သံချောင်းက အလန့်တကြား ထောင်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နေရာ ကျကျန်ရစ်ခဲ့မှန်း မသိဘူး။ ဒီမှာရောက်တော့ စမ်းကြည့်တော့ ဓားမပါလာတော့ဘူး"

သံချောင်းရော ကိုနွှဲပါ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားကြသည်။ မိုမြင့် သရဲခြောက်ခံရသည်က အရေးမကြီး၊ ဓားကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်က အရေးကြီးသည်။ သည်ဓားသည် သူတို့အဝ ဖြစ်သည်။ သူတို့ယုံကြည်မှု ဖြစ်သည်။ သူတို့အသက်ရှင်ရေးအတွက် မှီခိုဖြစ်သည့်အရာ ဖြစ်သည်။ ဒီရေ့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ယခု ဓားပျောက်သွားပြီ။ သည်ဓား ပျောက်သွားခြင်းသည် သူတို့ကို ကျောက်ခေတ်သို့ ပြန်ရောက်စေသည်။

"တောက် ဒီဓားကို ငါယူသွားမယ်လို့ အစက ပြောရက်နဲ့ ကွာ၊ လာ၊ ခုသွားရှာမယ်၊ ဘယ်နားက ပြန်လာတာလဲ"

သံချောင်းက သူကိုင်ထားသည့် မီးတုတ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ မီးတုတ်က နှဲနှဲတက်လျှံများကို အမြောက်လှမ်း၍ ထုကာ လင်းပိုင်ဆီစိမ်ပြီး ဝါးလုံးတချောင်းတွင် စုစည်းထားသည်။

"ရေမှ ဒီပါနိုင်မလား မသိဘူး"

သံချောင်းက ကမ်းစပ်ကို မျှော်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ရေတက်လျှင် ကျောက်ဆောင်တွေအားလုံး ရေအောက်ရောက်သွားပြီ။ ရှာ၍ မရနိုင်တော့။ ထို့ပြင် လှိုင်းပုတ်သည့်အတွက် ဓားက ကျောက်ဆောင်ကြား တွေထဲ ညပ်သွားနိုင်သည်။ လှိုင်းပုတ်သဖြင့် ရေအောက်က တာပေါ်

ချောက်ထဲသို့ ကျသွားနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် အစ ရှာ၍တော့မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ရေမတက်ခင် ရှာနိုင်အောင်သည်။

"ရောက်နေပြီထင်တယ်"

ကိုနွှဲက ပြောသည်။ ပင်လယ်မှ ဒီလှိုင်းများ၏ ထောင်သံကို ကြားရသည်။

သံချောင်း မတော့ပ၊ ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးယောက်လုံး ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းကြည့်ကြသေးသည်။ မိုမြင့် ငါးသွားများသည် ကျောက်ဆောင်က ကမ်းစပ်အတိုင်း တမိုင်ခန့် ပျောက်ရဦးမည်။ ထို့နောက် ကျောက်ဆောင်ပြင်ကိုဖြတ်ကာ အမြင့်သို့ မိုင်ဝက် လောက် တက်ရဦးမည်။ မဲမှောင်နေသော ကျောက်ဆောင်များကြားတွင် ဓား ရှာ ဖို့မလွယ်။ မျှော်မဆုံးအောင်ရှိသော ကျောက်ဆောင်ပြင်ကြီးထဲတွင် မည်သည့်နေရာက ဖြတ်ပြေးလာခဲ့သည်ကိုလည်း မိုမြင့် မမှတ်မိမှုဟ်မိသည့်တိုင်အောင် ရှေ့မည်မဟုတ်၊ ဒီနေရာ ကမ်းစပ် သရဲချုံတောစပ်အထိ ရောက်နေပြီ၊ လှသွားစရာ လမ်းပင်မရှိတော့။

သူတို့သုံးယောက် ထိုညက တောင်းတောင်း အိပ်မပျော်။

မိုမြင့်က သူတွေ့ခဲ့သည့် သရဲကို မြင်နေသည်။ သူတွေ့ခဲ့သည် သရဲသည် သံချောင်းပြောသည့် သရဲသရဲလော၊

ကိုနွှဲက သရဲဟု အတည်မပြုချင်။ စက်လှေပျက်၍ သူတို့လို ဆောင်တင်နေသည့် လူသားတဦးလော၊

သံချောင်းက သရဲအကြောင်းကို မတွေးမိ။ သည်ဓားကို ဘယ်လိုရှာရမည်နည်း၊ တွေ့မှ တွေ့ပါ့မည်လော၊ လှိုင်းပုတ်သဖြင့် ကျောက်ဆောင်ကြားတွေထဲသို့ ကျသွားပြီလော၊

နောက်တနေ့ကျတော့ သူတို့သုံးယောက် ကျောက် ဆောင် ပြင် တလျှောက် ဓားလိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။ တနေ့ကုန်ရှာသော်လည်း အချိန်းသာဖြစ်သည်။ နောက်ရက်တွင်မှ ကိုနွှဲနှင့် မိုမြင့် လိုက်မရှာနိုင်

www.burmeseclassic.com

တော့။ နေ့စဉ်ခါးတွင် ကျောက်ဆောင်မြင်ကြား ချောက်ရှာရသည်မှာ မလွယ်။ တွေ့မည်ဟုသေချာလျှင် ရှာအားရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် တွေ့မည်ဟုလည်း မည်သူကမျှ အာမခံနိုင်သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်က လက်လျှော့သည်။

သည်လိုဖြင့် သံချောင်းသည် ပျောက်ဆုံးသွားသော ဓားကို မျက်စပါးမှားရှာရှာသည်။ တခါတရံ မှောင်မှ ပြန်လာတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဓားတော့ ရှာမတွေ့။ သို့ရာတွင် သံချောင်းသည် အလုပ်တခုခုကို လုပ်နေတတ်သည်။ ယခုတလော၌ သံချောင်းသည် မီးရှို့ထားသော ဝါးမီးတောနေရာ ကုန်းစောင်းတွင် တုတ်ချွန်ဖြင့် ရှုတိုးကာ ပိန်းပင်များ စိုက်နေသည်။

ခါတိုင်းပြန်လာလျှင် သံချောင်းသည် ပင်လယ်အကြောင်း၊ ငါးတို့၏ သဘာဝအကြောင်း၊ မြင်းသာလီဂိုကြီးများအကြောင်း၊ ကြယ်တာရာများ အကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောတတ်သည်။ ယခုတလော သံချောင်း သိပ်စကားမပြော။ တစုံတရာကို အလေးအနက် တွေးတော နေဟန်ရှိသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစုံတရာကို ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံရသည်။ တခါတရံ သင်္ဘောကြီးများက ပင်လယ်ကို ငေးကြည့်နေတတ်သည်။ တခါတရံတွင်လည်း ကျောက်ချာပေါ်တွင် မက်လက်လှန်၍ နေ့ပေါ် လက်ဘင်ကာ ကျောက်ဂူမိုးကို စိုက်ကြည့်ရင်း စဉ်းစား နေတတ်သည်။

သံချောင်း မစဉ်းစားသော အဘယ်မှာရှိနိုင်မည်နည်း။

ပင်လယ်ကိုဖြတ်ရန် အားခဲကာ သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲ ခဲ့သည်။ သစ်လုံးငါးလုံးလောက်ရမှ ဓားပျောက်သွားသည်။ ဆင်မြီးခင်ကြိုး... ကျမှ တစ်ချောင်းကို သံချောင်းခိုးမြင်းသည်။ ခါးတွေ့ဖွာအောင်၊ ကျော... တောင့်အောင်၊ လက်တွေ့ပေါက်ပြဲအောင် သစ်လုံးများကို ခုတ်ပြ... ရသည်။ ကြိမ်တွေ၊ နွယ်ကြီးတွေကို ခုတ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ဝမ်းတော... ရောက်ကာမှ ဓားပျောက်သွားပြီဆိုတော့ သံချောင်း ဘာမျှမတတ်နိုင်... လက်ကျိုးသွားသည်နှင့်အတူတူ ဖြစ်နေပြီ။

သည့်ဓားကို ကျောက်ဆောင်ကြိ၊ ကျောက်ဆောင်ကြား လိုက်ရှာခဲ့သည်မှာလည်းနှံပြီ။ မတွေ့။ ဓားနှင့်တူသည့် လက်လက်အရောင်ရှိ တခုမျှ မတွေ့။

တခါတရံတော့ သူ့အကြံအစည်ကို စိုးမိသွား၍ သူနှင့်လည်းမလိုက်နိုင်မှာအတူတူ သံချောင်းမထွက်ဖြစ်အောင် ကိုနန္ဒာနှင့်ဒီမြင်က ဓားကို တမင် ဖွက်ထားချပ်သည်လော၊ သို့မဟုတ် ဝှက်ထားသည်လောဟုတော့ သံသယဖြစ်မိသည်။

ဝှက်ထားသည် မှန်လျှင်တော့ သံချောင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အလေးထားပြီး ပင်လယ်ထဲချပ်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။ သူစောင်၍ မြင်းမှာ သူတယောက်ထဲ ပင်လယ်ကိုဖြတ်ကူးရန် မဟုတ်။ သူတို့အားလုံး ဖြတ်ကူးရန်ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး လွတ်မြောက်ရန်ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် ကိုယ်က စေတနာနှင့် လုပ်ပေးပါလျက် သူတို့မလိုက်နိုင်သည်က တော့ သူတို့ကိစ္စဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲက သူတို့ မလိုက် နိုင်သည် အတူတူ သူလည်းမထွက်ဖြစ်အောင် ဓားကို ဝှက်ထား သည်ဆိုလျှင် သည်ဓားကို မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာမည်။ တွေ့လျှင် သည်ဓားနှင့် သူတို့ ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး သူတို့ကိုယ်ကို ငမန်းစာကျွေးပစ်မည်ဟုပင် သံချောင်း တွေးမိသည်။

သို့ကြောင့် သံချောင်း လူတို့နှစ်ယောက်၏လှုပ်ရှားမှုကို အကဲခတ်သည်။ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိရအောင် တခနကုန် တောင်ပေါ်သို့ ထွက်နေသည်။

တညနေ ပိန်းစိုက်ရာကအပြန်တွင်မှ သံချောင်းက ကိုနန္ဒာကို စကားဆန်းတခုမေးသည်။ မျက်နှာက ဖောဖောနှင့် ထိပ်ပျော်နေပြီ။

"အကို"

"ဟင်"

ကိုနန္ဒာက ဝါးမြစ်မဲဆားကျွင် တုန်းနဲ့ခိုနှင့် တန်းတွေ့ချက် ချသည့်၍ ရှာနေသည်။

www.burmeseclassic.com

"အကို တခါက ပြောတဲ့ ပင်လယ်ကို ဖြတ်တယ်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ ဘာကယ်ဘဲလား"

ကိုနန္ဒာက မေးနေသည်။ သူပြောခဲ့သည့် စကားတွေက များလှပြီ သည်တော့ ကိုနန္ဒာ အားလုံး မမှတ်မိတော့။ ကိုလံဘတ်(စ်) အမေရိကတိုက်ကို တွေ့သည့် အကြောင်းလော၊ ရေခဲတောင်ဆန် ကျွန်းဆိုး၏ အကြောင်းလော၊ အစ်လူမျိုး ရေခဲဘင်ဆန့်အကြောင်းလော။ မည်သည့် အကြောင်းကို သံယောင်းမေးနေသည်မသိ။

"ဘယ်သူတွေကို ပြောတာလဲ"

"ဟို သစ်တောင်ဖြတ်တဲ့လူတွေရယ်၊ ကျူးမီးလှေနဲ့ဖြတ်တဲ့ လူတွေရယ်လေ"

ကိုနန္ဒာမှတ်မိပြီး ကိုနန္ဒာက 'ကွန်တီကီ' ခရီးစဉ်နှင့် 'ရား-၁' နှင့် 'ရား-၂' တို့၏ ခရီးစဉ်အကြောင်းကို ပြောပြဖူးသည်။ သည်တုန်းက ကိုနန္ဒာက အမှတ်မထင်ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း သံယောင်းက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်ခဲ့သည်။

"အဲဒီအကြောင်းကို ထပ်ပြီး ပြောစမ်းပါဦး အကိုရ"

"ဘာလဲကွ၊ မင်းက သူတို့လိုသွားကျပြီး ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်မလို့လား"

"စပ်စုသုတပေါ့အကိုရာ"

ကိုနန္ဒာက 'ကွန်တီကီ' ခရီးစဉ်၏ အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ 'ကွန်တီကီ' ခရီးစဉ်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကျော်က ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖောင်နှင့်ဖြတ်ကူးသည့် ခရီးစဉ်ဖြစ်သည်။ မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တဦးသည် တောင်ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာကျွန်းများရှိ ပိုလီနီးရှန်း လူမျိုးများအကြောင်းကို လေ့လာသည်။ ပိုလီနီးရှန်းများသည် 'ကွန်တီကီ' နတ်ဘုရားရုပ်များကို ကိုးကွယ်ကြသည်။ ပိုလီနီးရှန်းတို့ တောင် ပစိဖိတ်ကျွန်းစုများသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ အနှစ် ၂၀၀၀ ခန့် ရှိပြီ။ သည်လို ကွန်တီကီနတ်ဘုရားရုပ်များကို တောင်အမေရိက တောနက်ကြီး

များထဲတွင်လည်း တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။ တောင်အမေရိကမှ ကွန်တီကီနတ် ဘုရားရုပ်များသည် တောင်ပစိဖိတ်ကျွန်းစုက ပိုလီနီးရှန်း လူမျိုးတို့၏ နတ်ဘုရားရုပ်များထက် ရှေးကျသည်ကို တွေ့ရသည်။

"ကမ္ဘာမှာ ရှာကြည့်တော့၊ 'ကွန်တီကီ' နတ်ဘုရားရုပ်ကို ကိုးကွယ်တဲ့ လူမျိုးဆိုလို့ တောင်အမေရိကတိုက်က လူမျိုးရုတာနဲ့ တောင်ပစိဖိတ် ကျွန်းစုက ပိုလီနီးရှန်းလူမျိုးတွေလောက်ပဲရှိတယ်။ သူတို့လူမျိုးနှစ်မျိုးဟာ အယူဝါဒ၊ ဓလေ့ထုံးစံ၊ ယဉ်ကျေးမှု စသဖြင့် တော်တော်များများ တူကြတယ်။ ကွန်တီကီနတ်ဘုရားကို ကိုးကွယ်ပုံကအစ နတ်ဘုရားရုပ် တွေတာလဲ တော်တော်တူကြတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်ပစိဖိတ်က ပိုလီ နီးရှန်းလူမျိုးတွေဟာ တောင်အမေရိကတိုက်မှာရှိတဲ့ လူမျိုးရုတွေရဲ့ အဆက် အနွယ်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ အဲဒီ မနုဿဗေဒ ပညာရှင်က ကောက်ချက်ချတယ်"

ကိုနန္ဒာက ပါးဖြစ်ဆုံးဆေးတံကို ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် တဒေါက် ဒေါက် မြည်အောင် ခေါက်၍ ခါချလိုက်သည်။

"ဒါပေမယ့် ခက်တာက တောင်အမေရိကတိုက်နဲ့ တောင်ပစိဖိတ် ကျွန်းစုတွေကြားထဲမှာ မိုင်ခြောက်ထောင်လောက်ရှိတဲ့ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ကြီး ခြားနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်လောက် အချိန်က မိုင်ခြောက်ထောင်လောက်ရှိတဲ့ သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ဖြတ်သလဲ ဆိုတာ တွေးစရာပေါ်လာတယ်"

"အဲဒီတုန်းက လှေတွေမပေါ်သေးဘူးနော်"

"ဘယ်ပေါ်ဦးမလဲ။ လူ့ယဉ်ကျေးမှုခေတ်ဦး၊ ခု အကိုတို့ ရောက်နေတဲ့ ကျောက်ခေတ်သာသာဘဲရှိသေးတာ"

ကိုနန္ဒာက ရယ်၍ ပြောသည်။

"ဒါဖြင့် ဖောင်နဲ့ဖြတ်မှာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

"တွက်တယ်။ ပိုလီနီးရှန်းတွေဟာ တောင်အမေရိကတိုက်က လူမျိုးတစုရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေဆိုတာတော့ ထင်ရှားပြီ။ ဒါပေမယ့် ပိုလီနီးရှန်းလူမျိုးတွေရဲ့သက်တမ်းဟာ နှစ် ၂၀၀၀ လောက်ရှိတော့ အဲဒီတုန်းက ရေယာဉ်မပေါ်သေးဘူး။ ဖောင်နဲ့ဖြတ်ကူးတာဘဲဖြစ်ရမယ်လို့ သူက တွက်တယ်။ ဒါပေမယ့်"

သံချောင်းက ဆေးတဆုံကိုရှိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မီးရောင်တွင် တချပ်ချပ် တောက်နေကြသည်။ မိုးမြင့်ကတော့ ယောက်ျေးပြီ။

"ဒါပေမယ့် မိုင်ခြောက်ထောင်ဆိုတာ နဲ့တဲ့ခရီးမဟုတ်ဘူး။ မိုင်ခြောက်ထောင်ဆိုရင် ကမ်းကိုတွေ့မယ်လို့လဲ မသေချာတာမဟုတ်ဘူး။ ပိတော့ ရှိရမယ်၊ အနဲဆုံး သမုဒ္ဒရာထဲမှာ မနှစ်ထောင်လောက်ရမယ်။ လပေါင်းများစွာ ခရီးသွားရတော့ ဖောင်ဖွဲ့တဲ့သစ်တွေက ရေမစုပ်တဲ့သစ်မျိုးဖြစ်ရမယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ကြာလာရင် သစ်တုံးတွေဟာ ရေဝင်ပြီး နစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ပိုလီနီးရှန်းလူမျိုးတွေ၊ ဒီသမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်ခဲ့ရင် သူတို့ ဖောင်ဖွဲ့တဲ့ သစ်တွေဟာလဲ ရေမစုပ်တဲ့ ရေမဝင်တဲ့ သစ်တွေဖြစ်ရမယ်လို့ သူတွက်တယ်။ ဒါနဲ့ တောင်အမေရိက သစ်တောတွေထဲမှာ အဲဒီသစ်မျိုးကို လိုက်ရှာတော့ ဘာလ်ဆာဆိုတဲ့ သစ်တမျိုးကို သွားတွေ့တယ်"

"ဘာသစ်မျိုးရယ်"

"ဘာလ်ဆာဆိုတဲ့သစ်မျိုး။ အဲဒီသစ်မျိုးကို တောင်အမေရိက တိုက် သစ်တောတွေထဲကခုတ်ပြီးအမြန်ထုတ်၊ ပင်လယ်ရေထဲ အနှစ်ထားတော့ကြာ ကြာ စမ်းကြည့်တော့ ရေမဝင်ဘူးဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီမနုဿဗေဒ ပညာရှင်နဲ့ သူ့ရဲ့ဖော်တွေဟာ"

"ဘယ်နှစ်ယောက် ဖြတ်တာလဲ"

"အားလုံး ခြောက်ယောက်ထင်တယ်။ မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တို့၊ အင်ဂျင်နီယာတို့၊ ဘာတို့ပေါ့လေ။ လူလဲ သိပ်များလို့ မကောင်းဘူး

မဟုတ်လား။ ပင်လယ်ခရီးဆိုတာ သေရွာသွားရတာမျိုး၊ ဖြစ်တော့ စိတ်တူသဘောတူဖြစ်မှ၊ တယောက်ကို တယောက် ယုံကြည်စိတ်ချမှ ဖြစ်တာ။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံး စစ်ဆေးလိုက်တော့ အားလုံး ခြောက်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ခြောက်ယောက်က စိတ်တူကိုယ်တူ။ ဒီခြောက်ယောက်ဟာ ဘာလ်ဆာသစ်တွေကို ဖောင်ဖွဲ့ပြီး ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ပိုလီနီးရှန်းတွေစားတဲ့ အစားမျိုးကိုစား၊ ပိုလီနီးရှန်းလူမျိုးတွေဝတ်တဲ့ အဝတ်ကိုဝတ်လို့"

"ဒါက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဝတ်စားသွားတာလဲ"

"ဒီလိုလေ၊ သူတို့က ရှေးတုန်းက ပိုလီနီးရှန်းတွေ ဖြတ်တဲ့အတိုင်း ပြန်ဖြတ် ကြည့်ပြီး တကယ်ရောက်နိုင် မရောက်နိုင် အတည်ပြုချင်တာကိုး။ ခုခေတ်လို ရာသီဥတုကာကွယ်တဲ့ အဝတ်မျိုးတွေ၊ ခေတ်ပေါ် ဆေးဝါး အစားအသောက်တွေ ယူသွားရင် ဘယ်ယုတ္တိရှိမလဲ။ အဲဒီ ခေတ်တုန်းကလိုဝတ်၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက အစားအစာကိုစား၊ အဲဒီ ခေတ်တုန်းက ဖောင်မျိုးနဲ့ သွားလို့ ရောက်မှ သူတို့ ထင်တဲ့အတိုင်း ပိုလီနီးရှန်းလူမျိုးတွေဟာ တောင်အမေရိကတိုက်က ကွန်တီကီနတ်ဘုရား ကို ကိုးကွယ်တဲ့ လူမျိုးတွေရဲ့ အဆက်ဆိုတာ အတည်ပြုလို့ ရမှာကိုး"

"တော်တော် စိတ်ကူးကောင်းတဲ့ လူတွေဘဲ"

သံချောင်းကပြောသည်။ ကိုနုရွှေက ပင်လယ်ထဲတွင် တွေ့ကြုံရသည့် အန္တရာယ်များ၊ အခက်အခဲများကို ပြောပြသည်။

"ဒါနဲ့ ရောက်သွားရောလား"

"ဒါပေါ့။ ခြောက်လလောက်ကြာတော့ သူတို့ခြောက်ဦး၊ တောင် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကျွန်းစုကို ရောက်သွား ကြတယ်။ ပိုလီနီးရှန်းတွေဟာ အမေရိကတိုက်က ကွန်တီကီနတ်ဘုရားကို ကိုးကွယ်တဲ့ လူမျိုးရဲ့ အဆက် အနွယ်တွေလို့ အတည်ပြုလိုက်ကြတယ်"

www.burmeseclassic.com

"အစားအသောက်တော"

"အစားအသောက်ကလဲ ရှေးတုန်းက လူမျိုးတွေလိုတဲ့ စားတာ ပေါ့။ ဆေးဝါးတောင် မပါဘူး။ ခေတ်ဦးလူတွေနေသလို နေသွားကြ တယ်ဆိုပါတော့။ အဲ့ သူတို့မှာ အမေရိကန်ကြိုးဝိုင်း ကမ္ဘာ့ဝေဝကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ ဝိုင်ယာလက်စက် တလုံးတော့ ပါသွားတယ်။ ခေတ်မီပစ္စည်းဆိုလို့ ဒီတခုတဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက တကမ္ဘာလုံးက ဒီသတင်းကိုတဲ့ စောင့်နားထောင် ကြတာတဲ့။ ဘယ်နေ့မှာဖြင့် လေ မုန်တိုင်းတွေ့တယ်၊ ဘယ်နေ့မှာဖြင့် ငါးကြီးတွေ့တယ်၊ ဘယ်နေ့မှာ ဘယ်သူသွားတယ် စသဖြင့် ပေါ့လေ"

ကိုရွှေဘက မေးတဆုံးကို နောက်ဆက်သည့်ပြန်သည်။

"ကျူမှီးလှေနဲ့ သွားတဲ့ ခရီးကတော့"

"အဲဒါကတော့ မကြာသေးဘူး။ မနေ့ တနေ့က မှတဲ့ ဆိုပါတော့။ ဒုနက 'ကွန်တီကီ' ရွှင်တာခန်းလိုတဲ့။ သူတို့ကလဲ သိပ္ပံပညာရှင်တွေတဲ့။ သူတို့ကတော့ အာဖရိကတိုက်ကနေပြီး တောင်အမေရိကတိုက်ကို သွား တာ။ သူတို့အယူအဆက တောင်အမေရိကတိုက်ကြီးဟာ ဟိုတုန်းက အာဖရိကတိုက်က ပြတ်သွားတဲ့ ကျွန်းမြေကြီးတခုတဲ့။ ဒါနဲ့ လှေနဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်လောက်က ဆီရီယာလူမျိုးတွေဟာ အာဖရိကတိုက်က နေပြီး တောင်အမေရိကတိုက်ကို ကျူမှီးလှေနဲ့ သွားခဲ့ဟုတယ်လို့ သူတို့က ယူဆကြတယ်။ တကယ်သွားလို့ ဖြစ် မဖြစ် စမ်းကြည့်မယ်ဆိုပြီး ကျူမှီးနဲ့ယက်ထားတဲ့ လှေနဲ့ တောင်အမေရိကတိုက်ကို သွားကြတယ်။ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်မယ်ပေါ့။ သွားကလဲ ခရီးသိပ်မနီးဘူး။ မိုင်ခြောက်ထောင်လောက် ဝေးမယ် ထင်တယ်။ အဲဒီလှေကို 'ရား-၁' လို့ နံမယ်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် 'ရား-၁' ဟာ ခရီးတက်ဝက် နီးပါး ရောက်တော့ ပျက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွား

ကယ်တရယ်။ နောက်တခေါက် မကျေနပ်လို့ 'ရား ၂' ဆိုတဲ့ ကျူမှီးလှေနဲ့ ထွက်တယ်။ ဒီတခေါက်တော့ အောင်သွားတယ်။ အာဝဲ၊ မင်းက ဖိုးစွန်တာခန်းတွေ အားကျလို့ လား"

"အားကျတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖွင့်ချမြ စဉ်းစားကြည့်ရတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ အလံလွှင့်တင် ထားတာကလဲ ကြာပြီ။ မီးလဲ မိုထားတာတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သင်္ဘောမှ မီးထဲနားက ဖြတ်ပုံမရဘူး"

"မြင်ရင်တော့ လာကယ်မှာပေါ့ကွာ"

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

"သူတို့ ဖြတ်ကူးရတယ် ဆိုတာက လွယ်ပါတယ်ကွာ။ ကမ္ဘာကို အသိပေးပြီး ဖြတ်တာ။ နိုင်ငံတကာမှာ ရှိတဲ့ အစိုးရတွေက လေယာဉ်ပျံ တွေ၊ သင်္ဘောတွေနဲ့ အရေးရှိရင်ကယ်ဖို့ အသင့် စောင့်နေကြတာ။ ခေတ်မီဆေးဝါး၊ အစားအသောက်တွေ မပါပေမယ့် သူတို့စောင်ပေါ် လှေပေါ်မှာ ဝိုင်ယာလက်စက်တို့၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်တို့လောက်တော့ ပါသေးတာတဲ့။ အရေးရှိရင် ဝိုင်ယာလက်စက်နဲ့ အကူအညီ တောင်း လိုက်ရုံတဲ့။ နိုင်ငံကြီးတွေက သင်္ဘောတွေ၊ လေယာဉ်ပျံတွေ ရောက်လာ ကြမှာတဲ့။ ငို့ဖြတ်ရမှာက လူမသိ သူမသိ ဖြတ်ရမှာ။ ပင်လယ်ကြီးထဲ ပျောက်သွားလဲ ဘယ်သူကမှ လိုက်ရှာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ လှေကို ခေါင်းတို လုပ်ပြီးလဲ ဘာသက်နှာက်ကိရိယာမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ရှိတဲ့ မာအားလေး တချောင်းတောင်"

သူတို့နှစ်ဦးသည် ပျောက်သွားသည့် ရုပ်ရှင်တာလေး ဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားကြပြန်သည်။ လှေ ခေါင်း စသည့်လုပ်ရန် ဓား ဆောက်၊ သွေးသည့် တန်ဆာပလာ အစုံအလင်ရှိပါက မည်မျှ ကောင်းမည်နည်း။

www.burmeseclassic.com

သို့ရာတွင် လက်ဝှက်ကမိယာ မပြောနိုင်၊ ယခု ရှိသည့် ဘေးကလေး တခေါင်းပင် ပျောက်သွားပြီ။

ကိုနှမသည် သူ့ဟုကို အမှတ်ရလာသည်။ သည်အချိန်တွင် သူသည် မည်သို့ရှိမည်နည်း။ ကြာလှပြီ လောကကြီးမှ သူပျောက်ကွယ် သွားပြီဟု သူဆိုလိုက်ပြီလော။

ခဏကြာသော် သံချောင်းဆီမှ ပျောက်သံပေါ်လာသည်။ သံချောင်း သည် ဘီဗီမက်ထဲတွင် သည့်ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးကောင်း ဖြတ်ကူး နေမည်လော မပြောတတ်။ ထိုညက ကိုနှမ တညလုံး အိပ်မပျော်။

[၂၀]

ပင်လယ်တွင် တနှစ်တွင် ရှစ်လသောက်ကြာ မုန်တိုင်းထန်သည်။ မိုးဦး ကျတွင် အနောက်တောင်မှလာသော မုန်တိုင်းများ ပါလာတတ်သည်။ မုတ်သုန် ဆုတ်ခွာသွားချိန်တွင် အရှေ့လေ ပြန်လာတတ်သည်။ အရှေ့ လေနှင့်အတူ မုန်တိုင်းများလည်း ပါလာတတ်သည်။ သို့ရာတွင် အရှေ့ လေနှင့်ပါသည့် မုန်တိုင်းက မုတ်သုန်ဦးမှ မုန်တိုင်းလောက် မပြင်းလှ။

သံချောင်းသည် မိုးတွင်းတုန်းက တောက်ကမ်းပေါ်၊ အထက် ကုန်း ခေါင်းတွင် ဝိန်းခင်များစိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဝိန်းခင်းသည် မုန်တိုင်း ကြောင့် ပျက်သွားသည်။ တချို့အပင်များက အမြစ်မှ ပြုတ်ထွက်သွား ကြသည်။ တချို့အပင်များကတော့ ယိုင်လဲသွားကြသည်။ တချို့အပင် များက မီးလောင်သလို အရွက်တွေမှာ လောင်ကျွမ်း ညှိုးခြောက် သွားကြသည်။ လေတွင် ဆားဓာတ်ပါသောကြောင့် လောင်ကျွမ်းသွား သည်ဟု သံချောင်းထင်သည်။

သံချောင်းနေရာအရှေ့မှာကြီး၊ သူ့ဝိန်းခင်းက အနောက်တောင်လေ တည့်တည့်တိုးသည့် ကုန်းခေါင်းမှာ သွား၍ စိုက်မိလျက်သား ဖြစ်နေ သည်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်း သူ့ဝိန်းခင်းကို ရွှေ့စိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

သည်တခါ နေရာကတော့ လုံခြုံသည်။ အနောက်ဖက်တွင် ကျိုးစောင်းတခုရှိ၍ အရှေ့ဘက်တွင်လည်း ကမ်းတခုရှိသည်။ သည်ကမ်းစောင်းနှစ်ခုကြားက မိုးတောမှာ ဗိုလ်ခင်းကိုရသည်။ မိုးတောက အီးစီတောကို မီးရှို့လိုက်သည့်အခါတွင် တောလည်း ရှင်းပြီးသား၊ မြေကိုလည်း မြေဩဇာကောင်း စုတ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

မြေပျော့သဖြင့် ကျင်းတူးရ၍လည်း လွယ်သည်။ သည်တခါတော့ ကျင်းတူးရတာ ခက်မနေ၊ ဝါးချွန်ဖြင့် တူးရသည်။

ဗိုလ်ခင်းနှင့်ကပ်လျက်တွင် ငှက်ပျောရသည်။ ထိုနောက် ငှက်ပျောတောသေးတွင် သင်းဘောတိုက်သည်။ တခါက တောထဲတွင် သံချောင်း ကြက်တူရွေးတောင်သည်။ ကြက်တူရွေးအုပ်ကျသည့်နေရာကို လိုက်ရှာသည်။ ကြက်တူရွေးအုပ်ကို ခြေရာခံရင်း ငှက်ပျောတောကို သွားတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သံချောင်းဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ်မရှိ။ သူတို့အတွက် စားစရာတမျိုး ရနိုင်ပြီ။

ငှက်ပျောပင်များက ကြွပ်ခဲနေသည်။ သံချောင်းသည် ကြွပ်ခဲနေသော ငှက်ပျောတော၌ အကောင်းဆုံး ငှက်ပျောပင်ပေါက်များကို ရွေးနုတ်၍ သူ့ထစ်ခင်းတွင် စနစ်တကျ စိုက်သည်။ ငှက်ပျောက တခါသီးဖြစ်မှ များများရသည်။ တောထဲတွင် သင်းဘောပင်ကြီးတပင် တွေ့သဖြင့် အသီးတွေကို ခူးလာကာ အစေ့များကို မျိုးယူသည်။ သို့ရာတွင် သင်းဘောမျိုးပင်များကို ဝက်တွေကြီးနှင့် ဂဏန်းကြီးများက ဝင်ကိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မျိုးပင်များပေါက်လည်းတွင် ဂုက်ချောင်းကလေးတွေ စိုက်ကာ ခြံကာရသည်။ မျိုးပင်တပင်လောက် ပျက်သွားသည်။

ကိုနန္ဒာနှင့်ရဲမြင့်က သံချောင်းနှင့်အတူ ဗိုင်းဝန်းလုပ်ကြသော်လည်း သူတို့က မကျွမ်းကျင်။ သင်းဘောပင် ငှက်ပျောပင်လောက်မှ မစိုက်တတ်။ သံချောင်းတယောက်တည်းလုပ်ရသည်က ပို၍ ခရီးရောက်သော

သည်။ သူတို့ဝင်လုပ်ပေးကြသည် ဆိုသော်လည်း လုပ်များ၍ ပွဲမစည်။ သည်တော့ သံချောင်းက စိတ်မရှည်။ အလုပ်တာဝန် ခွဲကြရသည်။ ကိုနန္ဒာနှင့်ရဲမြင့်က ခရုကောက်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်း၊ ရေနွေးကျိုခြင်း၊ စားမည့် ခရုများ၊ ငါးများ၊ ကျောက်ဝိုးများကို ကင်ခြင်းသည့် ပေါ့ပါး၍ လွယ်ကူသော အလုပ်များကို လုပ်ကြရသည်။ တန်တိုင်းအတွက် ကျောက်တုံးသယ်ခြင်း၊ လိပ်ဥတူးခြင်း၊ ဒုန်းပင်တက်ခြင်းနှင့် တောင်ယာလုပ်ငန်းကို သံချောင်းတယောက်တည်း လုပ်သည်။

ယခု အနောက်တောင်မုတ်သုန်လေ တိုက်တော့လာပြီ။ သံချောင်းတို့ ကျောက်ဂူရှေ့က ကျောက်တန်တိုင်းလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာပြီ။ သည်ကျွန်းပေါ်သို့ သူတို့ရောက်သည်မှာ တနှစ်နီးပါးရှိပြီ။

တနေ့ မွန်းတည့်တွင် သံချောင်း တောင်ယာက မောကြီးပန်းကြီး ပြန်လာသည်။ သူ့တကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွှဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာထားက ဒေါသကြောင့် နီရဲနေသည်။ မျက်လုံးများက တချက်ချက် တောက်နေသည်။ သံချောင်း သည်လောက် ဒေါသထွက်သည်ကို ကိုနန္ဒာ တခါမှ မမြင်ရဖူး။ သံချောင်းသည် တောင်ယာသို့ ထွက်လျှင် ယခုလောက် စောစောလည်း ပြန်မလာဖူး။

ကျောက်ဂူရှေ့ရောက်တော့ သံချောင်းက လွယ်ထားသည့် ပလိုင်းကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ရဲမြင့် ဘယ်မလဲ”

သံချောင်းအမေးကြောင့် ကိုနန္ဒာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့အသံက မာဆတ်ပြတ်တောက်သည်။

“ဒီကောင် အိပ်သွားပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ။ သင်းဘောသီးတွေလေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေ... သူ့အကုန်စားပစ်တယ်။ ခု သင်းဘောသီးတလုံးမှ မရှိတော့ဘူး။ ငှက်... ခိုင်လဲ တခိုင်မှ မရှိတော့ဘူး"

ကိုစံရွှေသည် သူ့နှာကို သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ... သည်လိုလုပ်မည်မဟုတ်ဟု ကိုစံရွှေထင်သည်။

"ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ။ ဒို့အတူတူ"

ကိုစံရွှေစကားမဆုံးခင် သံချောင်းက ဟိန်းသွားအောင် အော်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် ရဲမြင့်မဟုတ်ရင် ခင်များစားသလား"

ကိုစံရွှေ တောင်းကမ်း ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာ ရဲတက်လာသည်။ ဤနေရာတွင် သူက လူကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို ချုပ်ထား... ရသည်။

"ဟင့်အင်း၊ ငါလဲ မစားပါဘူး"

"ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ခင်များရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ရဲမြင့်ရယ် လူသုံးယောက် ထဲရှိတာ ဘယ်သူစားမှာလဲ"

သံချောင်း ဒေါသထွက်နေသည်။ ငှက်ပျောခိုင်က ဓားနှင့်ခုတ်ထား... သဖြင့် တိကနဲ ပြတ်နေသည်။ သူထင်သည့်အတိုင်း သည်ဓားသည် သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တယောက်ယောက်ထံတွင်ရှိသည်မှာ သေချာ... သည်။ တကယ်က အားလုံးစားနိုင်အောင် သူစိုက်ခဲ့သည်။ အတူတူစား... သည်နေရာတွင် ယခုတော့ တယောက်ကစားသွားသည်။ သူ့မေတ္တာကို ဖေါက်ဖျက်သည်ဟုထင်သည်။ တကိုယ်ကောင်းဆန်သည်ဟု သူထင်သည်။ ထို့ကြောင့် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါသထွက်... လျှင် သံချောင်းသည် ကျားသစ်တကောင်လို မာန်ဖီ၍ နေတတ်သည်။

မားကိုစွက်သည့်ကိစ္စနှင့်ငှက်ပျောခိုင်ခုတ်သည့်ကိစ္စ နှစ်ခုပေါင်းလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒေါမိန်ထောက်ချိုမိ မကောင်း။ ထိုနိမိ ကိုက်စားပေါ်... ရှိမည် မကောင်းတော့သည်။

"ကြက်တူရွေးတို့ ဘာတို့များ ဝင်စားသလားကွာ"

"ကြက်တူရွေး မဟုတ်ဘူး။ ကြက်တူရွေး ဆိုရင် ကိုက်ရာရှိရမယ်၊ ခုဟာ ငှက်ပျောခိုင်ဆိုရင် အခိုင်လိုက် ခုတ်သွားတာ။ ဟိုမှာတောင်..."

"ဘာ"

"ခုတ်သွားတယ်"

"ဓားနဲ့ ခုတ်သွားတာလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒီမှာ သံချောင်း၊ ငါ့ သုံးယောက်မှာ အခု ဘယ်သူ့မှာ ဓားရှိလို့လဲ၊ ဒီတော့လဲ ရဲမြင့် ကျုပ်ပျောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား"

သံချောင်းတွေသွားသည်။ စောစောက ဒေါသဖြင့် မှုန်ထူနေသော မြောက် သည်ကိစ္စကို မတွေးမိ။ ငှက်ပျောခိုင်က ဓားဖြင့် ခုတ်ထားသည်မှာ သေချာသည်။ တိကနဲပြတ်နေသည်။

"တကယ် မပျောက်ဘဲနဲ့ ကျုပ်ပျောက်တယ်လို့ ရဲမြင့်က လိမ်ပြောရင်တော့"

သံချောင်းက သံသယဖြင့်မေးသည်။ စောစောကလောက် ဒေါသထွက်ခြင်းတော့ မဖြစ်တော့။ ဤနေရာတွင် သူ့ စိတ်ထဲ၌ သည်ဓားသည် သူတို့သုံးယောက်အနက် ရဲမြင့်ထံမှာ ရှိနိုင်သည် ဟုတော့ သံသယ ရှိသည်။

"ရဲမြင့်မှာ လိမ်ပြောစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူးကွာ။ ဒီမှာမဟုတ် သုံးယောက်ထဲအတွက်မဟုတ်ဘဲ အားလုံးအတွက် အသုံးချတဲ့ဟာဘဲ"

သံချောင်းက ထက်မံ၍

www.burmeseclassic.com

"မဟုတ်ဘူး ဗီဇေးဟာ ရဲမြင့်ချုပ်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန် တစ်ယောက်ထဲ ခေါင်နဲ့ဖြတ်မယ်ဆိုတာကိုသိလို့ မလုပ်ဖြစ်အောင် ဗီဇေးကို ချုပ်ထားတာ။ ခုဓားကို ချုပ်ထားရုံသွင်မကဘူး၊ အားလုံးကော ပုံချုပ်မှုခိုင်ကို ဓားနဲ့ ခုတ်သွားတယ်။ ခုမရှိတော့ဘူး ကျွန်တော် လုပ်ဖို့ သစ်ပင်တွေလှဲထားတာ ခုတော့ အလကားဖြစ်ကုန်ပြီ"

"ဘာ၊ မင်းခေါင်လုပ်ဖို့ သစ်ပင်တွေလှဲထားတယ်"

"ဟုတ်တယ်"

သံချောင်းက သံဖြတ်ခြင်း ပြောသည်။ ကိုနုရွှသည် သံချောင်းကို အံ့အားသင့်နေသည်။ သံချောင်းသည် ပင်လယ်ကို ရွက်စား ဖြတ်ကူး သူတို့အကြောင်းကို အားအားရှိ ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ သံချောင်းသည် သည်လောက်ကျယ်သော ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးရုံသာ မဟုတ်၊ လှေငယ်တို့ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု အထင်သေး ထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သံချောင်းကမေးသည့်အခါ၌ လှောင် ပြောင် သရော်သံဖြင့် ပြောခဲ့သည်။

ယခုရာတွင် သံချောင်း၊ တကယ်လုပ်နေပြီ၊ သစ်ပင်တွေကို ခုတ်လှဲ နေပြီဟု ကြားလိုက်ရတော့ အံ့အားသင့်နေသည်။

"ရဲမြင့်ဟာ ဗီဇေလောက် ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲမယ်လို့ ငါမထင်ဘူး သံချောင်း။ ရဲမြင့်ဟာငယ်တယ်။ တက်ကြွတယ်။ ရုန်းစားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ရုန်းစားနိုင်တဲ့ အားမရှိဘူး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ရုန်းစား နိုင်တဲ့ အခြေအနေမဟုတ်ဘူး။ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေတယ်။ သူ့အဖေ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် သူဟာ ထူးခြား လူပွင့်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ လမ်းသရဲကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်"

"အဲဒါကြောင့် ဗီဇေးဟာ ဒီလိုကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တာဖြစ်မှာပေါ့"

သံချောင်းက စကားကိုဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ ကိုနုရွှက ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ရမ်းသည်။

"လမ်းသရဲလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူးတဲ့အတွက် ရဲမြင့်ဟာ ကောက် ကျစ် စဉ်းလဲတယ်လို့ ထင်ရင်တော့ မင်းမှားသွားလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်။ ရဲမြင့် ဟာ လမ်းသရဲတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူးတယ်။ သူလမ်းသရဲဖြစ်အောင် သူ့ အဖေ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် သူ့ဘဝက ဖန်တီးခဲ့တယ်။ သူဟာ ပတ်ဝန်း ကျင်ရဲ့ သားကောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ရဲမြင့်ဟာ အရှုံး ပေးသွားပြီး၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတတ်ပြီလို့ ပြောလို့တော့မရဘူး။ ရဲမြင့် ဟာ လူငယ်တစ်ယောက်။ လူငယ်ပီပီ သူ့အဖေက ဖိနှိပ်မှု ချုပ်ချယ်မှုတို့ ကို မခံချင်ဘူး။ လူငယ်ဆိုတာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို တွန်းလှန်ချင်တယ်။ မဟုတ်မတရားတာကို မခံချင်ဘူး။ ဒါ လူငယ်ရဲ့သဘာဝပဲ။ ဒါတွေကို တွန်းလှန် ရုန်းထွက်ရင်းနဲ့ လမ်းမှားရောက်ပြီး လမ်းသရဲဖြစ်သွားရတာ"

သံချောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ နားထောင်နေသည်။

"ဒါပေမယ့် ဒီကျွန်းပေါ်ရောက်တော့ ရဲမြင့်ဟာ ဘဝပြောင်းသွား ပြီ၊ အသွင်ပြောင်းသွားပြီ။ သူ့မှာ လမ်းသရဲအသွင်၊ လမ်းသရဲအမူ အကျင့်တွေ ပျောက်သင့်သလောက် ပျောက်သွားပြီ။ ကိုယ့်အား ကိုယ် ကိုးမှ အသက်ရှင် နေနိုင်တယ်၊ လူငယ်ရဲ့အားမာန်ဟာ ပင်လယ်ကိုလဲ အံတုနိုင်တယ်၊ သဘာဝဘေးဒဏ်တွေကိုလဲ တွန်းလှန်နိုင်တယ်၊ တော တောင်တွေကိုလဲ နင်းချေ ဖောက်ဖြိုပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူသိသွားပြီ။ အထူးသဖြင့် မင်းရဲ့ရုန်းကန်အားထုတ်မှုတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာလဲ မင်းလို ရုန်းကန်အားထုတ်မှုတွေရှိမယ်ဆိုတာ သူသိသွားပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ရှာတွေ့သွားပြီ။ ဒီတော့ ရဲမြင့်ဟာ မင်းလိုပဲ ရုန်းစားချင်လာတယ်။ မင်းဘဝမျိုးကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာတယ်။ မင်း ပေမန်းနဲ့ နပန်းလုံး ပြီး ပေမန်းကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်တာမျိုးကို သူအားကျတယ်။ ငြိမ်ခံရှုံ

www.burmeseclassic.com

ကျွေးနေရသလို စားနေရတဲ့ဘဝကို သူရှက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတတ်နိုင်သလို လုပ်တယ်။ အုန်းပင်တက်ဆိုလဲ တက်တာပဲ။ ငမန်းဆိုလဲ ခမ်းတာပဲ၊ လိပ်ဥတူးဆိုရင်လဲ တူးတာပဲ။ ဒီတော့ ရဲမြင့်တာ ငါ ဝန်းကျင်ကြောင့် တခါက သမ်းသလို ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားတဲ့ဘဝမျိုး၊ ရေသာခိုတဲ့ဘဝမျိုး၊ သက်သက် သာသာနေ ထိုင်စားတဲ့ဘဝမျိုးကို သူရှက်တတ်လာပြီ။ တိုင်းပြည်အတွက် စိတ်ဓာတ်နဲ့ ရုန်းမှ၊ ဘဝတည်မြဲရေးအတွက် ကိုက်ပွဲနွှဲမှ ကျွတ်တယ်ဆိုတာ သူသိသွားပြီ။ ဒီလိုသိသွားတဲ့ လူငယ်တယောက်၊ နဂိုက တက်ကြွပြီး ရှိသား၊ ဖြောင့်မတ်ချင်တဲ့ လူငယ်တယောက်ဟာ နလို ခါးကိုက်တာမျိုး၊ မစားရတဲ့အခါ သံနှုတ်တာမျိုး၊ မိုးစားတာမျိုးကိုတော့ လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး။ သံချောင်း၊ နုဆိုရင် ရဲမြင့် ငါ့ နေမကောင်းဘူး၊ ဖျားနေတယ်၊ ငါ့အတွက် လိပ်ဥတူးမယ် ဆိုပြီး တယောက်ထဲ ထွက်သွားတယ်။ ခုထက်ထိ ပြန်မလာသေးဘူး"

ကိုနန္ဒာက စကားရှည်ရှည် ပြောသည်။ သည့်လိုဆိုတော့လည်း သံချောင်းတွေသွားပြီသည်။ သို့ရာတွင် သည့်ရှက်မျှော်နိုင်ကို မည်သူ့ ခေါ်၍ ခုတ်သနည်း။

သံချောင်းသည် မည်သို့မျှ မပြောတော့ဘဲ တောင်ယာသို့ ပြန်လာနှသည်။ သံသယက တခါတည်း ပျောက်မသွား။ ရင်ထဲတွင် လိပ်ဥ တင်းလင်းဖြစ်ကျန်နေသည်။ ကိုနန္ဒာနှင့် ရဲမြင့်သည် သူမသွားဖြစ်အောင် ချက်လိုချက်ပြီးလုပ်ကြသလော။

သံချောင်းသည် တောင်ယာရောက်တော့လည်း နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်သည်။ တိကနဲမြင်နေသော ငှက်ပျောနိုင်များကိုကြည့်၍ ဒေါသ ထွက်သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပုံနှန် သစ်တုံးများ လှိမ့်ချသားသော ချောင်းရိုးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သည်နေရာသို့ သူရောက်သည်မှာ ကြာပြီ။ စားပျောက်ပြီးကတည်းက မရောက်တော့။

ချောင်းရိုးတခိုက်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ချောင်းရိုးထဲက တခက်ခက် မြည်နေသော အသံတသံကို ကြားရသည်။ အသံက သံမှုပြီး သစ်မှာကို ခုတ်နေသံမဟုတ်၊ သစ်သားပျော့ပျော့ သို့မဟုတ် သစ်ကိုင်းကို ခုတ်နေသည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။

သံချောင်းက ချောင်းရိုးကိုဆင်းရန် ချုံထဲသို့ဝင်သည်။ ချုံထဲကနေ၍ ချောင်းရိုးထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သစ်ပင်ချုံ နွယ် တို့က ရှုသည်။ ချောင်းရိုးကို ကောင်းကောင်း မမြင်ရ။ အသံက သူ့ကောင်းရာ ပြင်အားသည့်နေရာတခိုက်ဆီမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ချောင်းရိုးအစပ်မှာ ညွန့်ရှက်များရှိသည်။ သံချောင်း ညွန့်ရှက်ထဲသို့ အသာဆင်းလိုက်သည်။ ညွန့်ရှက်အောက်က နွံစေးတွေက ပုဆိုးထက် လောက်အထိ မြုပ်သွားသည်။ သံချောင်းခြေတဖက်ကို အသံမမြည် အောင် ကြိုတ်၍ နှုတ်ကာ နောက်ခြေတဖက်ကိုချသည်။ သည်တခါ လည်း ဒူးဆစ်လောက်ထိ မြုပ်သွားသည်။

သစ်သားကို ဓားနှင့်ခုတ်နေသည့်အသံသည် တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ၊ သူ့ရှေ့နားတွင် ဝါးတချိုက်သာသာခန့်သာ ကျန်တော့သည်။ သို့ရာတွင် ချောင်းရိုးက ကွေ့ဆင်းသွားကာ ချုံနွယ်တို့ ပိတ်နေသဖြင့် မမြင်ရ။ ချောင်းတမ်းပေါ်က ထက်သွားသတို့လားလည်း။ တောတွင် ထမ်းမရှိ၊ ကြမ်း ဆူးပင်တွေ၊ အလိုကောဆူးပင်တွေ ပိတ်နေသည်။ သည်လိုဖြင့် သံချောင်း သည် နွံရှက်ထဲမှာ ခြေနှုတ်သံမကြားအောင် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တက် လာသည်။ ရှေ့တွင် ချုံတချို့ ကျန်သည်။ သည်ချုံကို လွန်လျှင် မြင်ကွင်း ကောင်းကောင်း ရတော့မည်။

သံချောင်းသည် ချောင်းရိုးပေါ်သို့ ကိုင်းကျနေသော သမဲ့ကိုင်းကို ခမ်းချွဲကာ နွံထဲက ခြေထောက်တဖက်ကို နှုတ်လိုက်သည်။ သစ်ကိုင်း က သစ်ကိုင်းခြောက်ဖြစ်သည်။ သံချောင်းက ကိုယ်အလေးမြှို့ တခုလုံး

www.burmeseclassic.com

နီတာ လှမ်းဆွဲလိုက်သည့်အခါတွင် သစ်ကိုင်းခြောက်သည် ဖွမ်းကနဲ မြည်ကာ ကျိုးကျသွားသည်။ သူလည်း မဟန်နိုင်ဘဲ နွံ့ဗွက်ထဲသို့ လဲကျသွားသည်။

သစ်ကိုင်းခုတ်သံသည် ရပ်သွားကာ လူတယောက် ကုန်းပေါ်မှ ဘီးစပ်ချုံထဲသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဘီးစပ်ချုံတွေက ရင်ဆို့လောက် မြင့်သည်။ သူပြေးဝင်သွားရာ တနေရာကတွင် ချုံကိုင်းတွေ လှုပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သံချောင်းသည် နွံထဲမှ ထွက်လာကာ ခေါင်းခွံနှင့် သင်လုံးများ လဲထားသည့်နေရာသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

သူထင်သည့်အတိုင်း မှန်နေပြီ။ လေးလေးလတ်လတ် သစ်လုံးများကို ခုတ်ထားသည့် အရာများကိုတွေ့ရသည်။ သူခုတ်ထားသည့်သစ်လုံး ငါးလုံးကို ကြိမ်နွယ်များဖြင့် တွဲထားသည်။ အားလုံးမပြီးသေး။ တဝက်တပျက်မျှသာ ပြီးသေးသည်။ သစ်သား အစအနများ၊ အနားတွင် ပြန့်ကြဲလျက်ရှိသည်။

သည်အကြံအစည်ထဲတွင် ကိုနွှာ ပါ မပါကိုတော့ မပြောတတ်သေးချေ။ ခွဲမြှင့်တယောက်တည်း ကြိတ်၍ ကြံစည်နေသည်ကတော့ ထင်ရှားသည်။ သူ့ကို စားရေးပျောက်သည်ဟု လိမ်ပြောပြီး သူပင်ပင်ပန်းပန်း ခုတ်ထားသည့် သစ်လုံးများကို အပိုင်စီးသည်။ သူ တပင်တပန်းစိုက်ထားသည့် ငှက်ပျောခိုင်များ၊ သင်္ဘောသီးများကို ယူသည်။ ပြီးလျှင် သူတယောက်ထဲ ဖြတ်ကူးမည်။

ခွဲမြှင့် အကြံကောက်စက်သည်၊ တကိုယ်ကောင်းဆံသည်။ သည်ကောင့် လက်ထဲကစားကို မရရအောင် ပြန်ယူမည်။ သည်ဖောင်ဖြင့် သည်ကောင့်ကိုသတ်ပြီးမှ သူ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးမည်။ သည်အကြံအစည်ထဲတွင်

ကိုနွှာပါသည်ဆိုလျှင်လည်း သူ့ကိုပါသတ်မည်။ မိမိက တခေါက်လုံး ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ပါလျက်၊ မိမိက သုံးယောက်အတွက် ပင်လယ်ကို ဖြတ်ရန် တိုင်ပင်ခဲ့ပါလျက် သူတို့ မိမိအပေါ် သစ္စာဖောက်သည်။ မိမိ တယောက်တည်းကို ချန်ပစ်ခဲ့ကာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသည်။ သံချောင်း ထိုသို့တွေးမိကာ ဒေါသထွက်သည်။

သံချောင်းသည် ကျောက်ခဲကြီးတလုံးကို ကောက်ကိုင်ကာ လူတိုးသည့် ယိမ်းလဲနေသော ဘီးစပ်ချုံတွေထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။ ခွဲမြှင့်ပြေးရာကိုခန့်မှန်းအတွက် ယိမ်းလဲနေသော ဘီးစပ်ချုံများက သူ့ကို လမ်းပြနေသည်။ သို့ရာတွင် ဘီးစပ်ချုံတွေ ဆုံးသွားတော့ သံချောင်း လမ်းပျောက်သွားသည်။ ဘီးစပ်ချုံဆုံးလျှင် ကုန်းပေါ်က ချုံတွေသာ ပေါက်သည်။ ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများ၊ ချုံနွယ်များဖြင့် ပိတ်နေသည်။

သည်နေရာရောက်တော့ သံချောင်း ဘယ်လိုက်ရမည်မသိတော့။ လုံးဝ အစအန မရတော့ပြီ။

သံချောင်း အနီးအနားတဝိုက်တွင် ရှာသေးသော်လည်း မတွေ့။ ထို့ကြောင့် တောင်ရိုးပေါ် တက်လိုက်လာသည်။ သည်ကောင် သည် ဖောင်ကို ပြီးရမည်၊ သည်ပင်လယ်ကို မှောက်မှောက် ဖောက်လှန်ရမည်၊ သင်းကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမည်။

ထိုနေ့က တနေ့လုံး သံချောင်းလိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။

နေဝင်တော့မည်။ နေလုံးက အနောက်ဖက် ပင်လယ်သို့ လျှောကျနေပြီ။ နေလုံးကြီးသည် အသားနီလန်နေသော သံအိုးကြီးတခုလို ရှိနေသည်၊ ပင်လယ်တွင် ဖြာကျနေသော နေရောင်ခြည်များက ရွှေရောင်တောက်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

မိုးစုတ်စုတ် ရွာနေတော့ သံချောင်း တောင်ယာသို့ ပြန်လာသည်။ ကျောက်ဂူကို မမြင်ရခင်တော့၊ သည်နှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ချင်း။ လမ်းခွဲလိုက်ပြီး သည်နှစ်ယောက်က သူ့လမ်းတွင် အတားအဆီး ဖြစ်နေသည်။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသည်။ ခလုတ်ကန်သင်း ဖြစ်နေ သည်။ လမ်းတွင် ခလုတ်ကန်သင်းတွေ့လျှင် ရှင်းရမည်။ ခလုတ်ကန်သင်း ကို သူမရှင်းလျှင် သည်ခလုတ်ကန်သင်းက သူ့ကို အန္တရာယ်ပေး မည်။ လက်ရှည်သက်သက်ဆိုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို သံချောင်း ဘာမျှ မှုစရာမရှိ။ သို့ရာတွင် သူတို့က လက်ထဲမှာ ဓားရှိသည်။ သူ့ မှာက ဘာမျှမရှိ။ သူတို့သုံးယောက်အတွက် သည်ဓားသည် အရေး ကို ဆုံးဖြတ်သည်။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်လိုလျှင်လည်း သည်ဓားရှိမှ ဖြ မည်။ သည်ဓားကို မရလျှင် ဘာမျှလုပ်၍မရ။

ထိုညက သံချောင်းမှောမှောကြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။ ငှက်ပျော တောထဲက ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ငှက်ပျောရွက်များက မိုးလုံနေကြသည်။ ကိုနွား နှင့် ရွှေမြင်းတို့က သူ့ချောကိုယ် အနှံ့ကို ဓားဦးဖြင့် အချက်ပေါင်းများ စွာ ထိုးသည်။ သူ့တကိုယ်လုံး နေရာလပ်မရှိတော့။ မျက်နှာ၊ လက်ပြင်၊ ကျောကုန်း၊ ဝမ်းဗိုက်၊ ပေါင်၊ ခြေသလုံး၊ တကိုယ်လုံး ဓားဦးရာတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ သံချောင်းသည် ရုတ်တရက် ထသည်။ သို့ရာတွင် ထ၍ မရ။ အားအင်ကုန်ခမ်း၍ ထပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ တကယ်မဟုတ် သူအိပ်မက်မက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အရှေ့လေပြန်လေပြင်း၍ ထိုညတွင် အရှေ့ဘက်က မုန်တိုင်းတလုံး သူတို့ ကျွန်းကို ဝင်ရောက်သည်။ အရှေ့တောင်ဘက်တွင် ပေါ်လာသည့် မုန်တိုင်း ဖြစ်၍ ထန်နိုင်ခြင်းသည်။ မုန်တိုင်းနှင့်အတူ မိုးသက်လည်း ပါလာ

သည်။ မိုးတက်မိုးပေါက်များသည် ဓားသွားချွန်များ၊ ကျရောက်သည့်နှယ် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တရစပ် ကျနေကြသည်။

သံချောင်းသည် ထိုညက ကောင်းကောင်းမအိပ်ရ။ မိုးသက် သက်သာသည့် ကျောက်ကမ်းပါးတခုအောက်တွင် ဝင်အိပ်ရသည်။

နံနက်ပိုင်း ထိုရက်များအတွင်း သံချောင်းသည် ကိုနွားနှင့် ရွှေမြင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာသည်။ ကျောက်ဂူသို့လည်း၊ သူတို့မရှိတော့။ မျှားမြိတ်တည်းမရှိ။ သူကျန်ထားခဲ့သည့် ကြိုးသည်းမရှိ။ လှကြည်ထင်ထား သည့် ထိမ်သားခြောက်များလည်း မရှိ။ မှုလင်းများသည်းမရှိ။ မရိုင်း များလည်းမရှိ။ ဘာမျှအသုံးမဝင်သည့် မျက်နှာဖုံး ကျောက်ခွက်များနှင့် ယောက်သွားခွ အကျိုးကိုသာ တွေ့ရသည်။

သံချောင်းသည် တကျွန်းလုံး အနှံ့လျှောက်သွားသည်။ တောထဲသို့ လည်း ရောက်သည်။ ကျောက်ကမ်းပါးများကိုလည်း ဖြတ်ကျော်သည်။ ချောင်စပ်ကလျှောက်လည်း ကျွန်းကို ပတ်သည်။ သို့ရာတွင် ရွှေမြင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ရှာမတွေ့။ ပင်လယ်ကိုတော့ မဖြတ်နိုင်သေး။ လှေ ကလည်း မရှိသေး။ သည်ရာသီတွင် အရှေ့က ပြန်ရေပြီဖြစ်သဖြင့် လှောင်ထွက်၍ ရမည်မဟုတ်။

သံချောင်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလိုက်ရှာရင်း တောထဲက တွေ့ရာ နေရာမှာပင် အိပ်သည်။ တွေ့ရာအုန်းပင်က အုန်းသီးကို တက်ခူး စားသည်။ ကမ်းစပ်က သဲကဏန်း၊ ခရုတို့ကို ရှာ၍ ဖုတ်စားသည်။ တောထဲတွင် သံချောင်းလျှောက်၍ ပိုထားသည့် သစ်ပင်များက မီးများ မငြိမ်းကြသေး။ တချို့သစ်ပင်ကြီးများက လကျွတ် လောင်ကျွမ်းပြီး၍ တဝက်လောက် ကျန်နေသေးသည်။ သည်လို သူတို့ကို လိုက်ရှာနေ တုန်း ကျောက်ဂူတခုကို သွားတွေ့သည်။ ဂူဝက ချုံနွယ်များကြားတွင် ရှေ့ရှိနေသော ခြေရာများကို သွားမြင်သည်။ အထဲတွင် တယောက်

www.burmeseclassic.com

ယောက်တော့ ရှိရမည်ဟု သံချောင်း ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်း အစနားသို့ ကပ်သွားပြီး အထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ တာယူ မျိုး ရွေ့ရုပ်များကို ကောက်ကြည့်လိုက်တော့ ဂျပန်စာများနှင့် မြေပုံများ ဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှင့် မတွေ့ခင်က မြှုပ်နေခဲ့ဘူးသည့် ကျောက်ဂူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သံချောင်းထင်သည်။ ကျောက်ဂူထဲတွင် သံချေးတက်နေသော သံစည် ပိုင်း တလုံးကို တွေ့ရသည်။ သံစည်ပိုင်းက ခါးပြတ်နေပြီ။ သံစည်ပိုင်း ထဲတွင် တာလပတ်ကြီးတခုကို သံချောင်း သွားမြင်သည်။ တာလပတ် ကို မြှင့်ကြည့်တော့ အကောင်းကြီး ရှိသေးသည်။ ရေနံချေးနံ့ မပျောက်တတ်သေး၊ ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသည့် စစ်သုံးတာလပတ်ကြီး ဖြစ်သည်။

သံချောင်းသည် တာလပတ်ကိုယူကာ တောင်ယာသို့ ပြန်လာသည်။ တာလပတ်ဖြင့် အမိုးအကာတခုတော့ ရှိသည်။ သည်တောင်ယာ မှာပင် တဲအလေးတလုံးထိုး၍ နေတော့မည်။ ကိုယ့်နွားတို့ဆီကိုမူ မပြန် တော့။

တောင်ယာရောက်တော့ ထူးဆန်းသည့် အပြင်အရာတခုကို သူ တွေ့ရသည်။ သူ့ပိန်းပင်များ လဲနေသည်။ မုန်တိုင်းကြောင့် လဲသလောဟု သူတွေးသည်။ သို့ရာတွင် မုန်တိုင်းကြောင့် လဲခြင်း မဟုတ်။ တစုံ တယောက်က သူ့ပိန်းဥများကို တူးသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

သူထင်သည့်အတိုင်း မှန်နေပြီ။ သည်ကောင်များသည် ပိန်းဥများကို တူးယူသောက်လျှင် ကိုယ့်နွားတို့နှစ်ယောက် ငတ်ရမည်ဖြစ်ပြီ။ လိပ်သား၊ ငှက်၊ ငှက်ဥများနှင့် သစ်သီးတောသီး၊ ပိန်းဥ စသည့် ရိက္ခာတို့ကို သူတို့ရနေကြသည်မှာ သေချာပြီ။ သူ့ကိုတယောက်တည်းထား၍ သွား ကြတော့မည်။

သံချောင်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

လူတလည်း မလာပြီ။ ထိုရာတွင် သံချောင်းက စိတ်မြန်သည်။ အလုပ်ကို ချက်ချင်း ထိုင်းမထားချင်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်နွားတို့ ကျောက်ဂူသို့ လိုက်သည်။ တယောက်မျှမရှိ။ ကျောက်တုံးများကို ကြည့်တော့ သူထွက်လာခဲ့စဉ်က အတိုင်းပင် ရှိသေးသည်။ ကျောက်တုံးနောက်ထပ် သယ်ယာနိမတွေ့။ တောင်ပို့သည့် ချောင်းရိုးတွင်တော့ ရှိရမည်ဟု သူထင် သည်။ သို့ဖြင့် တောင်ပို့မှာ ချောင်းရိုးသို့ လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။ သို့ရာတွင် တောင်အစည်းအနေက ပြောင်းလဲနေသည်။ အရင်တခေါက် သူလာ ကြည့်စဉ်က တောင်အဖျား တခက်ကိုသာ နွယ်ကြိုးဆိုင်းရသေးသည်။ ယခု တောင် သုံးနေရာတွင် နွယ်ကြိုးဖြင့် တွဲထားပြီ ဖြစ်နေသည်။ အလယ်တွင် တချက်၊ ထိပ်တခက်တချက်စီတွင် တချက်စီ၊ အားလုံး သုံးချက်တွဲထားသည်။

သံချောင်းသည် ထိုနေရာတဝိုက်တွင် လှေမြင်လှေချောင်ကို ရှာသည်။ မတွေ့။ သို့ဖြင့် တောထဲမှာ အနှိုက်အတော်ကြာသွားသည်။ အလင်း ရောင်က မှုန်ဖျော့နေပြီ။ နေက သစ်ပင်တွေနောက် ကျသွားသဖြင့် မှောင်စ ပြုလာပြီ။

သူ့အနောက်ဘက်ဆီမှ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ညည်သော လှိုင်းသံများကို ကြား ရသည်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်းသည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ချိုး ကွေ့ကာ လှိုင်းသံကြားရာသို့ မှန်းလာခဲ့သည်။ တနာရီလောက်သွား၍ ကုန်းတခုကို တက်လိုက်တော့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ကို မြင်ရပြီ။

ဒီရေသည် တဟီးဟီးအော်ကာ တက်စပြုနေပြီ။

ကျောက်ညီနောင်ကို တောစပ်က လှမ်းမြင်နေရသည်။ အပြင်ဘက် အကျဆုံး ပင်လယ်စပ်တွင် ကျောက်ဆောင်ကြီးနှစ်ခုရှိသည်။ မားမားကြီး ရပ်နေကြသည်။ မှောင်ရီရီတွင် ပင်လယ်ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင် ငုတ်တုတ်

www.burmeseclassic.com

ထိုင်နေသည်နှင့်ပင် တူသည်။ သည်နေရာတဝိုက်တွင် ချုံပိတ်နှင့် ကျိုးနေ့ကျိုး ပေါင်များနေမည်လောဟု သံချောင်း စဉ်းစားမိသည်။

သံချောင်း၏ ခြေထောက်များသည် ကျောက်ညီနောင်ဆီသို့ အလိုလို ဦးလှည့်မိပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ဒီနေရာက ကျောက်ညီနောင်သည်အထိ မရောက်သေး။ ကျောက်ညီနောင်၏အမြင့်အထက်မှာ တတိယပေါ်၊ ဆော်တက်ရသေး ဖြစ်သည်။ ကမ်းစပ်ရောက်မှ တနာရီလောက်တော့ ကြာဦးမည်။

သံချောင်းသည် ကျောက်ဆောင်မြင့်များ၊ ကျောက်တုံးများကို ကျော်လွှားကာ ကျောက်ညီနောင်နားသို့ ကပ်လာသည်။ ကျောက်ညီနောင် ခြေရင်းက ကျောက်ခွက်များ၊ ကျောက်ဆောင်များကြားတွင် ငါးစိမ်းများ၊ ငါးနီများ မြူးတတ်သည်။ ငါးစိမ်းက ကိုယ်တွင် အစိမ်းကျားနှင့်၊ ငါးနီက ကိုယ်တွင် အနီကျားနှင့် ဖြစ်သည်။

သည်နေရာတဝိုက်မှာ ဓားပါလာလျှင် ငါးခုတ်ရှိရသည်။ သူကြားတော သည်နေရာသို့ လာခုတ်ဖူးသည်။ ယခုတော့ ငါးခုတ်စရာ ဓား မရှိတော့။

ကျောက်ညီနောင်နားရောက်တော့ ဒီဇီးသံက ပို၍မြည်လာသည်။ ပင်လယ်က ပို၍ ဟော်လာသည်။ အဆောင်အယောင်းသော စီညာဉ်ကို ဟော်မြည်နေသယောင်၊ လှည်းပေါင်းများစွာတို့ တီးတိုးစကားပြောသံများ ရောရှေ့နေသယောင် ထင်ရသည်။ ကျောက်ဆောင်အောက် ကလိုဏ်သံသို့ လှိုင်းဝင်ရိုက်သဖြင့် လှိုင်းပုတ်သည့်အသံသည် လိုဏ်သံ ပေါက်နေသည်။

သံချောင်းသည် ကျောက်ညီနောင် ကျောက်ဆောင် နှစ်ခုအနက် ပေါက်ဘက်က ကျောက်ဆောင်ကို တွယ်ကပ်တက်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်ရှုနိုးများက မီးရှူးထားသဖြင့် ချော်နေသည်။ သံချောင်း ခြေကုပ်

မြဲမြဲ တွယ်တက်လာခဲ့ရာ ကျောက်ဆောင်ထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် လူတယောက်မျှမရှိ။

ပင်လယ်တွင် မှောင်ရီစပြုလာသည်။ အလင်းရောင် အကြွင်းအကျန် များသည် ပင်လယ်အောက်သို့ ဝင်လျှိုးစပြုနေပြီ။

ကျောက်ဆောင်ထိပ်က သိပ်မကျယ်။ ဆယ်ပေခန့်မျှသာ ရှိသည်။ ပင်လယ်ဘက်က ကျောက်ဆောင်စွန်းတွင် ကျောက်တုံးကြီး တတုံး ရှိသည်။ သည်ကျောက်တုံးအကွယ်တွင်ထိုင်၍ သူတို့ ငါးများနေကျ ဖြစ်သည်။ သံချောင်းက ကျောက်ဆောင်စွန်းက ထိုကျောက်တုံးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

ပင်လယ်တွင် မှောင်နေပြီ။

ကျောက်တုံးပေါ်ကကျော်၍ ကျောက်ဆောင်စွန်းကို ဆင်းမည်အပြု တွင် တစုံတရာကို မြင်သဖြင့် သံချောင်း ခြေလှမ်း တုံ့သွားသည်။

သတ္တဝါတခု သူ့ကို ကျောပေး၍ ရပ်နေသည်။ သူ့သတ္တဝါ သည် နောက်က ပင်လယ်နှင့် တောင်းကောင်း နောက်ခံတွင် မဲမဲကြီး ပေါ်နေသည်။

မတွေ့ပြီ။ ခုမြင်ကို တွေ့ပြီ။

ထိုလူသည် နောက်က ခြေသံကြားလိုက်သဖြင့် ဆတ်ကနဲ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ တပြားသောယ်ကိုမျှ သွားစရာမရှိ။ ကျောက်ဆောင်စွန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပေါ်တွင် ပက်ပင်း တိုးနေကြသည်။

သံချောင်းသည် သူ့မျက်လုံးများကို သူမယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ သည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသား၊ မျက်လုံးအပြူးသားများဖြင့် ကြက် သေ သေနေသည်။ ထိုသတ္တဝါကလည်း သူ့ကိုမျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

စင်စစ် သူတို့နှစ်ဦး တဦးကိုတဦးစိုက်ကြည့်နေသည်မှာ တစက္ကန့်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ စိတ်၌ ကာလရှည်လောက် ကြာသည်ဟု ထင်ရသည်။

သံချောင်း တွေ့လိုက်ရသူကား ရဲမြင့်လည်း မဟုတ်။ ကိုရွှေသည်လည်း မဟုတ်။ ရဲမြင့်ကို ချောက်တိုက်သည့် သလုံသဲ့ဆိုသည့်လည်း မဟုတ်။

သူတွေ့လိုက်ရသူကား ဦးဘရန်။ ပျော်ဘို စက်လှေပိုင်ရှင် ဦးဘရန်။ သေသေချာချာ ကြည့်သည့်အခါကျမှ သူ့လက်ထဲတွင် ဓားအချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ သည့်ဓားသည် ရဲမြင့်ကျောပေါက်ခဲ့သည့် ဂျပန်ဓား ဖြစ်သည်။ သည့်ဓားကို သံချောင်း ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ ဓားရိုးတွင် သူကိုယ်တိုင် ကြိမ်ကွပ်ထားခဲ့သည်။ သည်ဓားကြောင့် ရဲမြင့်ကို အပေါ် အတင်လှဲခဲ့သည်။ ယခု တရားခံပေါ်ပြီ။

သံချောင်းသည် ဦးဘရန်ကို မြင်သည့်အခါတွင် ယမ်းပုံ မီးကျသည့်နှယ် ဒေါသ မီးသဲ့ အကျိုး လှုံ့ထွက် လာသည်။ သည့်အချိန်က သံချောင်းရင်ထဲတွင် ရှိသည့် ဒေါသကို မီးအဖြစ်သာ ပြောင်းလဲ၍ရလျှင် ဦးဘရန်၏ အလောင်းကို မီးရှို့၍ပင် ရလိမ့်မည် ထင်သည်။

သူ့ကို အမိန့်အာဏာ ပြခဲ့သည့် ဦးဘရန်။ ငွေထက်စီးနင်း ကျင့်ခဲ့သည့် ဦးဘရန်။ တလျှောက်လုံး ငွေနှင့် အုပ်စိုးခဲ့သည့် ဦးဘရန်။ သည့် ဦးဘရန်သည် လူသူမရှိသည့် ကျွန်းတကျွန်းပေါ် ရောက်နေသည့်တိုင် သူ့ကို နှောင့်ယှက်ဆဲ၊ သူ့လုပ်အားကို ဝါးမျို စားသောက်ဆဲ၊ သူနှင့်ရဲမြင့်တို့ကြားတွင် ဝင်ရောက် နှိုးဟပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သံချောင်း ဦးဘရန်ကို သတ်ပစ်ချင်သည်။ ငမန်းကို ထိုးသတ်သလို ထိုးသတ်ပစ်ချင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တယောက်အကြောင်းတယောက် သိနေကြသည်။ လူနှင့် ငမန်းသည် တယောက်အကြောင်းကို တယောက် သိနေ-

ကြသည်။ ငမန်းကို မသတ်လျှင် ငမန်းက လူကို ကိုက်မည်။ လူကို ဦးအောင်မကိုက်နိုင်လျှင် လူက ငမန်းကိုသတ်မည်။ ထို့နည်းသည်နှင့် ရန်သူမှန်းသိကြပြီဖြစ်သည်။ မြင်လိုက်ရုံမှ ရန်သူမှန်း သိ[illegible] ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲကွ သံချောင်း”

ဦးဘရန်က သံချောင်းကိုမြင်၍ အံ့သြခြင်းမရှိ။ စင်စစ် သူ သည် ကျွန်းပေါ်တွင် သံချောင်းတို့ရှိပြီးသားဖြစ်ကြောင်း သူသိပြီး ဖြစ်သည်။ သံချောင်းလုပ်ထားသည့် ဆောင်၊ သံချောင်းစိုက်ထားသည့် အသီးအနှံ များကို သူတွေ့ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်းကိုတွေ့ရသည် မှာ ဘာမျှ အံ့သြစရာမဟုတ်။

ဦးဘရန့်မျက်နှာထားက တင်းမာသည်။ သံချောင်း၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။ သူ့ပင်လယ်ကို ဖြတ်ချင် နေသည်မှာ ကြာပြီ။ အမျိုးမျိုးကြံစည်သည်မှ မအောင်မြင်။ သို့ရာတွင် ဓားအချောင်း ကောက်ရတော့ သူ ဝမ်းသာသွားသည်။ သည်အထဲ သံချောင်း လုပ်ထား သည့် သစ်တုံးတွေကို တွေ့သည့်အခါတွင် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။ သစ်တုံးက သူ့တယောက်စာ ဖောင်အတွက် လုံလောက်သည်။ ကြိမ် နွယ်များဖြင့် ကွပ်ရန်လောက်သာ ကျန်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဓားရှိ ဆိုသောအခါ အလုပ်လွယ်သွားပြီ။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်ကူးကို တခြားလူများသိ၍ မဖြစ်။ အထူးသဖြင့် သံချောင်း သိ၍ မဖြစ်။ ထို့ ကြောင့် သံချောင်းကို မတွေ့အောင်ရှောင်ကာ ကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်အောင်၊ မြန်မြန်ထွက်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုသည်။

ယခု သူမတွေ့ချင်ဆုံးသော သံချောင်းနှင့် လာတွေ့နေပြီ။

“ဘာလဲကွ သံချောင်း။ ဘာကိစ္စလဲ”

www.burmeseclassic.com

"ကျွဲခေါ်ပြန်လေပြီ"

သံချောင်းက တိုတိုနှင့် လိုရင်းကို ပြောသည်။

"ဘာရယ်။ မင်းခေါ်။ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွဲခေါ်။ ဒီနားမှာ ကျွန် ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ"

သံချောင်းက ကိုရွှေမြင့်မြတ်ဆောင် သူ့ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ စင်စစ် မြင်းကိုနှစ်ယောက်နှင့် သူသည် ဓားသော့ ဆေးဘက်၊ ဝတ်ဆောင်ထိုက်ဖြစ်သည်။ ယခု သေတော်သေသာက်များကို အထင်လွဲခဲ့သည်။ ထို့အတွက် သံ့စိတ်မကောင်း၊ နောင်တရသည်၊ နောင်တရသလောက် ဦးဘရှန်ကို စက်ဆုပ်သည်၊ ဒေါသထွက်သည်။

ဦးဘရှန်က မှုလိုက်သည်။ သူ့ခါးမဟုတ်၊ မြင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဓားမှန်းကို ဦးဘရှန် ကောင်းကောင်းသိသည်။ မသက်ရှိ၊ မြည်လေသ၊ သည်တုန်းက သူ့ကို သေဆင်ပြီး ရဲမြင့်ဆောင်၍ ထွက်ပြေးခဲ့သည် မဟုတ်လေသ။

"ဟုတ်မှလည်းသွင်ပါကွ၊ သံချောင်းရ၊ မင်းခါးဟုတ်ကဲ့လား။ ဓားသေ များစွာ ဝင်းစားပြီးမှပြောပါ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွဲခေါ်။ ကျွန် ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တုန်း ခင်ဗျား ကောက်ယူထားတာ။ ဒါတွင် မကဘူး၊ ကျွန် ဆောင်ဖွဲ့တို့ လုံသားတဲ့ သင်းတွေကိုလဲ ခင်ဗျားယူထားတာ၊ ကျွန်တော်ယာက ဝှက်ပေးထားနိုင်ရဲ့ သင်းဘောသီးတွေကိုလဲ ခင်ဗျားတဲ့"

သံချောင်းစကားမဆုံးခင် လက်ကနဲ့ ပျက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ချွန်ကနဲ့ မြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဓားက ကျောက်တုံးကို ထိသွားသည်။ ရန်ဆင်းလိုက်သဖြင့် သံချောင်းကိုမထိ။

မနေ့က လှကို စက်ကိုက်ပြီး သည်တော့ သံချောင်း မခုခံနိုင်ရတော့၊ အနားတွင် တွေ့သည့် ကျောက်ခဲကြီးတလုံးဖြင့် ဦးဘရှန်ကို ကောက်

ပေါက်လိုက်သည်။ ဦးဘရှန် ခေါင်းမှ သွေးတွေ ဖြာကျလာကာ လဲကျသွားသည်။ သံချောင်းက ဓားကို ဝင်လုမည်အလုပ်၊ ဦးဘရှန်က ထထောကာ ဓားဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ဆက်တိုက်ခုတ်သည်။ တချက်က သံချောင်းလက်မောင်းကို ထိသွားသည်။ ဦးဘရှန်သည် ပေပီးပေးပိုးဖြင့် ဓားကို ဝှေ့ရမ်းကာ ဝင်လာသည်။ သံချောင်းလက်ထဲတွင် ကျောက်ခဲလည်း မရှိတော့။ သည်တော့ သံချောင်း နောက်ဆုတ်လာခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောက်ဆောင်စွန်းသို့ ရောက်လာသည်။ နောက်နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်နှင့် ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားနိုင်သည်။

ရေက အတော်တက်နေပြီ။ ဒီလှိုင်းကြီးများက ကျောက်ကမ်းပါးကြီးကို တဝုန်းဝုန်းရိုက်နေသည်။ မထိတထိနှင့် လှိုင်းများသာ ကျောင်းဆောင် စွန်းထိပ်ကိုတက်၍ ရိုက်နေကြသည်။

သည်တကြိမ်တွင် ဦးဘရှန် ဓားကို အားကုန်လွှဲ၍ ဝင်လာကာ သံချောင်း လည်ပင်းကို ဖိုင်းခုလိုက်သည်။ သံချောင်း နောက်သို့ မရောက်သာတော့။ ခေါင်းငုံ့၍ ကိုယ်ကိုယ်ပစ်လဲကာ ဦးဘရှန်၏ ဆီးစပ်ကို ခေါင်းနှင့် ပစ်ဆောင့်လိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းသည် မူကန်ဖြစ်သွားသည်။ ချွင်ကနဲ့ မြည်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက် အော်သံကြီး တခုကို သူကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဘရှန်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ကာ ပင်လယ်ထဲသို့ အားလွန်ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးတလုံးက ကျောက်စွန်းထိပ်ကို ခတ်လိုက်တွင် လှိုင်းနှင့် ပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဓားက ကျောက်ဆောင်စွန်းက ကျောက်တုံးကြားတွင် ညပ်ကျန်ရစ်သည်။ ဦးဘရှန်သည် လှိုင်းလုံး အပုတ်လိုက်တွင် လှိုင်းနှင့် ပါသွားသည်ကို သိလိုက်သဖြင့် ဓားကိုလွှတ်ကာ ကျောက်ချွန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခဲခဲတွယ်လိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျောက်စွန်းတွေက ချော်နှင့်

www.burmeseclassic.com

ချောနေသဖြင့် ထွယ်၍ မရတော့ဘဲ လှိုင်းပြန်အဆောင့်တွင် ပင်လယ်ထဲသို့ ပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သံချောင်းသည် လဲနေရာမှထကာ ကျောက်ဆောင်ကြားက ဓားကို ဆွဲနုတ်သည်။ ထို့နောက် ကမ်းပါးစွန်းမှ နေ၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ပင်လယ်ထဲတွင် လှိုင်းလုံးကြီးများသည် တဟီးဟီး အော်မြည်ကာ ကျောက်ဆောင်စွန်းကို တက်၍ ရိုက်နေကြသည်။ ပေါက်ရှ၍ ခုန်ထွက်လိုက်သော ကျားသစ်ကြီးများလို မာန်ဖီလျက်ရှိသည်။

သံချောင်း ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဦးဘချန်ကို မမြင်ရတော့။ ဦးဘချန်သည် လှိုင်းလုံးများအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

၆

သံချောင်းက ဓားကိုတင်းတင်းဆုပ်ကာ သွားကိုကြိတ်သည်။ ဦးဘချန် တစ်ယောက် ပြန်ပေါ်လာဦးမည်မဟုတ်ဟု သိသည့်တိုင် ပေါ်များ ပေါ် လာလေဦးမည်လောဟူသော အတွေးဖြင့် စောင့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျောက်ကမ်းပါးအောက်က ပင်လယ်လှိုင်းများကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

သနားခြင်းမဟုတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာနာခြင်းမဟုတ်၊ ကယ်ဆယ်လိုခြင်းမဟုတ်။ ဦးဘချန်၏ သေဆုံးသည်ကို သူကိုယ်တိုင် မြင်လို၍ ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဘချန်ကို သူ့လက်နှင့် မသတ်လိုက်ရသည့်အတွက် သံချောင်း ဝမ်းနည်းသည်။ သူကိုယ်တိုင် မသတ်ရသည့်တိုင် ဦးဘချန်သေဆုံးသွားသည်ကို တော့ သူကြည့်လိုသည်။

သူ့ကို ရှေ့နှင့်ပေါက်၍ အနိုင်ကျင့်ခဲ့သော ဦးဘချန်ကို သူမကျေ။ ဆက်လက်မြှင့်အသေ သူ့ကြောင့် မော်တော်ကားအင်ချင်တစ်လုံး ကျွဲခဲ့ကြ ဦးဘချန် ပြောခဲ့သောစကားကို သူမမေ့။ သည်တုန်းက သံချောင်း သူ့မော်တော်ကားအင်ချင်ကို အမိအရ ဖမ်းဆွဲခဲ့သေးသည်။ ထိုကြောင့်၍

သူပါ မော်တော်ကားအင်ချင်နှင့်အတူ လှိုင်းထဲ ပါမသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကြိုးလှေကားမှ ခွမ်းဖြစ်အကျတွင် ကြိုးလှေကားထစ်ကို ခြေထောက်နှင့် ချိတ်မိ၍ သူမသေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်တွင် သည်တုန်းက ဦးဘချန်က ပြောခဲ့ဖူးသည်။

"မော်တော်ကား အင်ချင် တစ်လုံးက မင်းအသက်ထက် အဖိုးတန် တယ်"

ဦးဘချန်စကားများကို သံချောင်း ကြားယောင်နေသည်။ သည် တုန်းက သူ့လုပ်ခထဲမှ ဖြတ်မည်ဟု ကြိမ်းခဲ့သည်။ ဦးဘချန်ရသည် လှိုင်းတွေကို စင်မှကာ ယခုထက်ထိ ကြိမ်းမောင်းနေဆဲဟု သံချောင်းထင်သည်။ ယခုတော့ မော်တော်ကားအင်ချင်တစ်လုံးကို လူတစ်ယောက်၏ အသက်ထက် မြတ်နိုးသော ဦးဘချန်သည် သူ့မော်တော်ကား အင်ချင် နောက်သို့ လိုက်သွားပြီ။ ပင်လယ်ကြီးက သူ့အတွက် ဦးဘချန်ကို လက်စားချေပေးလိုက်ပြီ။

လောကတွင် ဦးဘချန်လို ငွေအားကိုဖြင့် အနိုင်ကျင့်သော လူစား၊ အောင်မောင်းလို ဗလအားကိုဖြင့် အနိုင်ကျင့်သောလူစား၊ ခင်ကြည်လို အလှအားကိုဖြင့် အနိုင်ကျင့်သော မိန်းမစားတို့သည် အတူတူပင်ဖြစ် သည်ဟု သံချောင်းထင်သည်။ အနိုင်ကျင့်ပုံခြင်းသာ ကွာသည်။ သဘော က အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

သံချောင်းသည် လှိုင်းလုံးကြီးများထဲတွင် ဦးဘချန် ပြန်ပေါ်လာနိုင် တော့ဟု စိတ်ချရတော့မှ ကျောက်ညီနောင်မှ ပြန်ခဲ့သည်။

သူပြန်တော့ ပင်လယ်သည် မငြိမ်သက်သေးပြီ။ ဒီရေသည် ကျောက် ညီနောင်ကို ဝိုင်းနေပြီ။ မြေလျှင် ဖြတ်၍ မရတော့။ နေက လှုပ်ချ ကျော်နေပြီ။ သံချောင်းသည် ဓားကို ပါးစပ်ဖြင့် မြဲမြဲကိုက်ကာ ကိုယ်ကို ရေ၌ ကူးလာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

သည်နေ့ည ကျောက်ဂူသို့ပြန်မည်။ ကိုနွှာတို့ ရဲမြင့်တို့အပေါ် သူ အထင်လွဲခဲ့သည်။ သည်အတွက် သူ ယူကြုံးမရ ဖြစ်သည်။ နောင်တ ရသည်။ သူမရှိလျှင် သူတို့တတွေ မည်သို့များ စားသောက်နေကြမည် နည်းဟု တွေး၍ ပူပင်လာသည်။ သူတို့ကို သူ တောင်းပန်မည်။ သူ့ အပေါ်တင်နေသည့် ကြွေးကို သူ ဆပ်မည်။ စင်စစ် သူနှင့် ကိုနွှာတို့ သည်အခြေသို့ရောက်ခဲ့ရသည့်တရားခံသည် ဦးဘရန်ဖြစ်သည်။ ကိုနွှာတို့ နှင့်၌ ဘာမျှအပြစ်မရှိ။

သံချောင်းသည် ဓားကိုထမ်းကာ ကျောက်ဂူသို့ပြန်လာသည်။

ဒီရေက ကမ်းစပ်သောင်ပြင်သို့ရောက်နေပြီ။ မှောင်လည်းမှောင်လာပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဂူကို ကမ်းစပ်က ပြန်၍မရတော့။ တောစပ် ချုံတွေ ထဲက ဖြတ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဓားပါသဖြင့် ကိစ္စမရှိ။ ပင်လယ်ကိုပင် ဖြတ်ဦးမည်ဆိုလျှင် သည်တောသည် ဘာသားနည်း။ ပင်လယ်တွေ့ လျှင် ဖြတ်မည်။ တောင်တွေ့လျှင် ကျော်မည်။ ပင်လယ်ကို ဖြတ်မည်။

သည်လို ပိုင်းဖြတ်မှုရှိသူအတွက် ညမှောင်တွင် တောထဲက ဖြတ်၍ ကျောက်ဂူကို ပြန်ရသည့်ကိစ္စသည် ဘာမျှအခက်မကြီး။ အနည်းဆုံး သူ့ ခြေအောက်အောက်မှာ မြေကြီးတော့ ရှိသေးသည်။ သူ့ လက်ထဲတွင် ဓားပါသေးသည်။

သံချောင်းသည် ကျောက်ဂူ ကမ်းပါးကိုတက်လာပြီး ကျောက်ဂူဝ၌ ရပ်သည်။

"အကို၊ အကို၊ ကိုနွှာ"

သံချောင်း၏အသံသည် ဂူဝတွင် ဟိန်းသွားသည်။

"ရဲမြင့်၊ ရဲမြင့်"

ထူးသံမကြားရ။ သည်တော့ သံချောင်းကျောက်ကမ်းပါးအောက်က ကျောက်ခေါင်းထဲသို့ဝင်သည်။ အထဲတွင် မဲမှောင်နေသည်။ မီးဖိုတွင် မီးမရှိ။ သည်တုန်း သံချောင်းသည် အရာတခုကို ဝင်တိုက်မိသည်။ မထမတော့ မည်သည့်ပစ္စည်းမှန်းမသိ။ ကိုင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်

သံစည်ပိုင်းကြီးတလုံး ဖြစ်နေသည်။ သံစည်ပိုင်းက လေးသည်။ တွန်း၍ မရ။ သံချောင်းနှာခေါင်းက ထန့်တာရည်နံ့ ရသဖြင့် ငုံ့၍ နမ်းကြည့်သည်။ သည်တော့မှ ရေနံချေးတွေ ထည့်ထားသည့် သံစည်ပိုင်းကြီး ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

သံချောင်းသည် ကျောက်ကမ်းပါးအထက်က မီးရှို့ထားဟု သစ်ပင် ဆီသို့သွားကာ မီးကူးသည်။ မီးကူးပြီး ကျောက်ဂူထဲတွင် မီးဖိုသည်။ မီးတောက်မှ အလင်းရောင်တွင် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ

ကျောက်ဂူထဲတွင် ပစ္စည်းများများစားစားမရှိ။ ပလိုင်းများ၊ ကြိုးများလည်း မရှိ။ သံစည်ပိုင်းကြီးကိုကြည့်တော့ ရေနံချေးအပြည့် ထည့်ထားသည်။ အဖုံးပင် မဖွင့်ရသေး။

"သံချောင်းလာခဲ့ဟေ့၊ သံချောင်း"

ကမ်းပါးအောက်ဆီမှ ခေါ်သံကြား၍ သံချောင်း ကျောက်ဂူဝသို့ ထွက်လာသည်။

"ဂူထဲကဘယ်သူလဲ၊ ကိုသံချောင်းလား"

သည်အသံက ရဲမြင့်အသံဖြစ်သည်။ မှောင်နေ၍ ဘာမျှမမြင်ရ။ သို့ရာတွင် အသံနှင့်လာပုံထောက်သော် ကျောက်ကမ်းပါးသို့ တက်လာပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။

"ဘယ်သူလဲ"

အောက်က ရဲမြင့်အသံက ထပ်မေးသည်။

"ငါပါ။ သံချောင်း၊ သံချောင်း"

ဝမ်းသာအားရအော်ကာ ပြေးတက်လာသံများကိုကြားရသည်။

ကျောက်ဂူဝရောက်တော့ ကိုနွှာနှင့် ရဲမြင့်တို့က အလုအယက် ပြောကြသည်။ အလုအယက် ပြောနေကြသဖြင့် သံချောင်း ကောင်း ကောင်းနားမလည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က သံချောင်းကို အပြစ်တင်စကား ဆိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟာ ဓားကြီးပါလား"

www.burmeseclassic.com

မြင့်က ပြန်တင်စကားပြောနေရာက ဓားကြီးကိုမြင်သွားကာ လွှတ်ကနဲတော်ပြီး ဆွဲယူလိုက်သည်။ သံချောင်းက ကမန်းပေးလိုက်သည်။ မြင့်လက်သို့ ဓားကမ်းပေးပြီး၊ ဘာမှစိတ်မချရသေးမှီ၊ မြင့်လက်သို့ ဓားရောက်သွားသည့်အတွက် သူ့အဖို့ အန္တရာယ်ဖြစ်စရာ အကြောင်းမမြင်။

"ဒီဓားကြီးကို ဘယ်က ပြန်တွေ့လာတာလဲ ဟင်"

မြင့်က ဓားကိုကြည့်၍ ရှမ်းရင်း မေးသည်။

"ထိုင်ပါဦး၊ ဖြေးဖြေးပြောတာပေါ့။ ဘာစားရောပါသလဲ"

သူတို့မှာ လိပ်ဥတွေပါလာသည်။ လိပ်ဥများကို ဖောက်သောက်ကြသည်။ သံချောင်းက လိပ်ဥတလုံးကို ဖောက်သောက်လိုက်ရာက

"မြင့်ကို ချောက်လိုက်တဲ့ သနဲ့ကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်"

"ဟင်"

မြင့်က လိပ်ဥတလုံးဖောက်၍ မော့မည်လုပ်ပြီးမှ လက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ သနဲ့က ကျွန်တော်ထင်သလို ဆလုံသနဲ့မဟုတ်ဘူး။ မော်သဲ"

သံချောင်းက မနေ့ကစ၍။ သည်တော့ ကိုနှင့်မှာ စိတ်ဝင်စားလာသည်။

"သနဲ့နဲ့စကားပြောခဲ့ရတယ်"

"တကယ်လား၊ ဟင် ကိုသံချောင်း"

"တကယ်ပေါ့။ လက်စသတ်တော့ ဒီဓားက သနဲ့လက်ထဲရောက်နေတာကိုး။ ဒါနဲ့ သနဲ့ဆီက လုယူခဲ့ရတယ်"

"ဒါဖြင့်၊ အခု သနဲ့ကရော"

"ခုတော့ မရှိတော့ဘူး။ ပင်လယ်ထဲကျသွားပြီ"

"တကယ်"

"တကယ်ပေါ့။ သနဲ့က ဦးဘရန်ပဲလေ"

"ဘာကွ"

"ကျွန်တော့် စက်လှေပိုင်ရှင် ဦးဘရန်လေ၊ သူလဲ ကျွန်တော်တို့လို ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရောက်နေတာကိုး။ ကျွန်တော့်ကိုကသာ သူ့ကိုသိတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ကိုမြင်နေတာ သိနေတယ်"

သံချောင်းက ဓားပျောက်သည့်ကိစ္စ၊ ဖုတ်ပျောခိုင်မှာ၊ သင်းတောသီးမှာ၊ ပိန္နဲများပျောက်သည့်ကိစ္စတွင် ကိုနှင့်မြင့်တို့ကို သသင်လွဲခဲ့ပုံ၊ စောင်ခွဲရန်သစ်ပင်များကို သူ့ ဓါးတ်တာဆိတ် ရဲခဲ့ပုံ၊ ဦးဘရန်က ဓားကိုရှာသွားကာ သူ့လဲထားသည့်သင်းများဖြင့် စောင်ခွဲ၍ တယောက်တည်းဖြတ်ရန် ကြိုးစည်ပုံ၊ ဦးဘရန်စောင်ခွဲရန် ပြင်နေစဉ် သူနှင့်သွားတိုး၍ လွှတ်ပြေးပုံ၊ သည်အခါ ဦးဘရန်ကို မြင့်တို့ထင်ခဲ့ပုံ၊ ပေ့ချေသ ကျောက်ညီနောင်က ကျောက်ဆောင်ကျွန်းပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား ပက်ပင်းသွားတိုးတော့မှ ဦးဘရန်မှန်းသိရပုံတို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

"သူ့လဲ တွေ့လိုက်တော့ ကျွန်တော်လဲ အစတော့ သူမှန်း ဘယ်သိမလဲ။ မှောင်ကလဲ မှောင်နေတာ။ ကျောက်ဆောင်ပေါ် တက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ ပေါ်နှုန်းခေကျောက်တုံးအကွယ်မှာရှိလို့။ ရုတ်တရက် မမြင်မိလိုက်ရတော့ သနဲ့လား၊ မြင့်လားလို့ ထင်လိုက်မိသေးတယ်။ သူကလဲ မြေသံကြားလို့ လှည့်အကြည့်၊ ကျွန်တော်ကလဲ မင်းသက်ပြီး ရပ်အကြည့် သွားဆုံကြတာပဲ။ ဒီတော့မှ သူမှန်းသိရတယ်"

"မင်းတွေ့တော့ သူလန့်မသွားဘူးလား"

"အိပ်တော့ မလန့် ပါဘူး။ ရုတ်တရက်တော့ သူလဲ ကြောင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူက သင်မတန် သတိကောင်းတဲ့လူကိုး၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ရင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ချက်ချင်းသိတယ်"

"စောင်နဲ့အတူ သွားတို့ မခေါ်ဘူးလား"

"ဘယ်ခေါ်မလဲ။ အစ ကတည်းက သူတယောက်ထဲ သွားချင်လို့၊ ဓားကိုလဲ ခြိမ်းမပေး၊ စောင်ကိုလဲ အပိုင်စီးပြီး၊ ကြိတ်ကြံနေတဲ့ လူပါ။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ကသာ မသိတာ။ သူက ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကို အားလုံး သိနေတာဘဲ"

"ဒီမီးပင်လယ်ကြီးကို တယောက်ထဲ ဖြတ်ဖို့ သူ့မှာ စိတ်ကူး ရှိတယ် ပေလာ"

ကိုစိန်ခွား စကားကြောင့် သံချောင်းက ပြုံးသည်။

"ဒီအလုပ်မျိုးဆိုတာ လူနဲ့လေ ကောင်းလေလေပေါ့ အကိုရ။ လူများရင် မေးအသွက်၊ မိုးရွာ အတွက် ပြဿနာ တက်မယ်။ ခေါင်းကျဉ်းကျဉ်း ကလေးပေါ်မှာ ပြဿနာပေါ်မယ်။ ဒီတော့ လူနဲနဲနဲ့သွားရတာလေ ကောင်း လေပေါ့။ သူလဲ ပင်လယ်မှာ ကျက်စားခဲ့တဲ့သူဘဲ။ ဒီတော့ကတော့ စိတ်ကူးရှိတာပေါ့"

"လူများလို့ ဖို့ကိုမခေါ်ချင်ဘူးထားပါ။ မင်းကိုတော့ ခေါ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ မင်းပါရင် အသုံးကျတာပေါ့"

"အကိုက ဦးဘရဲ့ အကြောင်းကို မသိသေးဘူးထင်တယ်"

သံချောင်းက လိပ်ညှ့်တစ္ခုကို ပစ်ချရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် လိပ်ညှ့်တွေ ပုံနေပြီ။

"မင်း ဘာကြောင့်ဒီလိုပြောတာလဲ မဟုတ်ဘူးလား"

"ကျွန်တော့် တက်ရောက်နိုင်ရှင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြစ်ထားတယ်။ သူက အရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ နယ်မှာ ကာကွယ်ရေးဦးစီး။ အဲဒီတုန်းကတော့ နယ်ရှင် ပယ်ရှင် တွေပေါ့။ မိုလ်ဘရဲ့ ဆိုရင် ကလေးတွေအစ သိတယ်။ လူသတ်တယ်၊ ဓါးမြတိုက်တယ်၊ မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးတယ်၊ ကာကွယ်ရေး တွေကို လက်နက် သိမ်းတော့ ဒီလူက အသိမ်းမခံဘဲ ပင်လယ်ထွက်တာဘဲ"

"ပင်လယ်ထွက်တယ် ဆိုတာက"

"ပင်လယ်ဓါးပြ လုပ်တာပေါ့။ ထားဝယ်နဲ့ ဘိတ်ကျွန်းစု တဝိုက်မှာ ခေါင်းကျွန်းနေတဲ့ ဂိုဏ်းဟာ သူ့ဂိုဏ်းပေါ့။ ငွေလေ့တွေတကျော်ပါ။

တွေ အစင်းသယ်ရင်ပါစင်း နှစ်ဆယ်လောက်နဲ့ ပင်လယ်မှာ လှည့်နေတာ။ ရွှေသယ် လက်လှေတွေကို ကျွန်းကြီး ကျွန်းကြား ခေါ်သွားပြီး အကုန် လုယူလိုက် တာဘဲ။ 'ခေါင်းသိုး' လို့လဲ သူ့ကိုခေါ်တာဘဲ။ နှစ်သိမ်းနဲ့ပြန်ရွေးရတယ်။ ဒါပြင်လဲ ဒီလို ပြန်ရွေးရတဲ့ လက်လှေတွေ အများကြီးဘဲ။ နောက်ဆုံး ဗိုလ်ရွှေသောင် သမဝါယမက လက်လှေကို ရွေးတော့ သိန်းနှစ်ဆယ်လောက် ရသွားတယ်။ ဒီမှာတွင် သူ့ကောင်ကျ သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလူကောင်ကြီးဟာ ဘာထူးလေလဲ။ မယား တယောက်တယောက်ကို တသိန်း၊ နှစ်သိန်း ပေးထား နိုင်ခဲ့တဲ့ လူဘဲ။ ထောင်ကလွတ်တော့ မိန်းကလေး၊ ထားဝယ်ရှိပေါ်မှာ တိုက်နဲ့ တာနဲ့။ မယားလေးငါးယောက်ကို တယောက်ကို တိုက်တလုံးစီနဲ့။ စက်လှေကလဲ လေးငါးစင်းလောက် ရှိတယ်။ ဒီစက်လှေတွေနဲ့ မှောင်ခိုကုန်ကူးတယ်။ ဒါက သူ့ရဲ့ ရာဇဝင်ဘဲ။ ဒီရာဇဝင်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခန်းတွေလဲ ရှိတယ်"

"ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ"

သံချောင်းက ရယ်သည်။ ထိုရာတွင် သူ့ရယ်ပုံက ဆာတာဝမကျ။ တမင်လုပ်၍ ရယ်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော့်ကို ငွေဝယ်ကျွန်လို ဆက်ဆံတယ်။ သူ့အကြွေးရှိတယ် ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အနိုင်အထက်ကျင့်တယ်။ လယ်မှာတုန်းက အင် ရင်တလုံးကျခဲ့တော့ ကျွန်တော့်ကို 'အင်ဂျင်က မင်း အသက်ထက် အဖိုးတန်တယ်' လို့ ကြိမ်းခဲ့တယ်။ ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ရွာ၊ ကျွန်တော်ရွာထားတဲ့သမီး ကျွန်တော်ချစ်ထားတဲ့ အသည်းအမြုတ်၊ ကျွန် တော် ရှာထားတဲ့ မီးတွေကို အသုံးပြုပြီး ကျွန်တော်ကို သတ်ဖို့ကြံစေး တယ်။ ဒါတွေအပြင် ကျွန်တော် မေ့မထွက်နိုင်တဲ့၊ ကျွန်တော့် တသက် မကြေတဲ့ အချက်ကြီးတချက်ရှိတယ်"

"ဘာလဲကွ"

www.burmeseclassic.com

သံချောင်း၏ မျက်နှာသည် မှုန်နေသည်။ တစုံတရာကို စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ

"ကျွန်တော့်အမေကို မုဒိမ်းကျင့်ပြီး သတ်ခဲ့တာ ဒီလူ။ သူက ကွယ်ရောဘဝတုန်းက ကျွန်တော့်အမေကို မုဒိမ်းကျင့်ပြီး သတ်ခဲ့တာ။ တောက်"

သံချောင်း၏ တက်ခေါက်သံသည် မြည်ဟိန်းသွားသည်။

"ကျွန်တော် ဒီလူကို ကျွန်တော့်လက်နဲ့ မသတ်လိုက်ရတာ သိပ်နာတာဘဲ။ ဒီလူဟာ ကျွန်တော့် အမေလဲ အစတုံး လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ တခေါက်လုံး ညှဉ်းဆဲခဲ့တယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာလဲ ဓားအားကိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မျှည်းတွေကို လုယူတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလဲ အသေသတ်ဖို့ လုပ်တယ်"

သံချောင်းက သူ့လက်မောင်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့လက်မောင်းက ဓားချက်ကို ထည့်တော့မှ သူတို့ သတိရှိမိသည်။ ဓားရာက သိပ်တော့ မနက်။ သွေးသည်းမျှ ကျသွားပြီ။

ထိုအခါမှ မှိုင်းသည် သက်ပြင်းကြီးများကို ဖြိုးတွေ ချလိုက်ကြသည်။ သံချောင်းတစ်ခါကို သူတို့က နားခါကြသည်။

"ဓားပြန်တောင်းတော့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားများပြီး ကျွန်တော့်ကို ခုတ်တာဘဲ။ သူကတယောက်ထဲ ဖြတ်ချင်တဲ့ လူကိုး။ ဒီဓားကို ဘယ်ပြန်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီဓားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုရှင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာတွေကိုယူပြီး သူတယောက်ထဲဖြတ်"

သံချောင်းက တိုင်တားမှ ထသည်။

"မောင်လေး၊ ဒါလဲ သဘာဝကျပါတယ်။ ဝမ်းနည်းလှနဲ့ တွေ့ရင် ကိုယ်က သူ့ကို အရင် ဦးအောင်သတ်၊ မသတ်ရင် ဝမ်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုက်သတ်မှာဘဲ။ ကျွန်တော့်လက်က ဓားပါသွားရင် သူ ဘယ်သက်သာမလဲ။ ဒီတော့ သူက ဦးအောင်ချတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်ကြီးကို ကျွန်တော်တောင် ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဓားကိုယူပြီး ကျွန်တော်တို့ကို မြှုပ်မယ့် ကောင်ကြီး။ တကယ် ကောင်းသေသွားကြီး"

မှိုင်းက ထောက်ခံသည်။

"မင်းကော ဒို့ရှာလိုက်ရတာ။ တကျွန်းလုံးကိုနှံနေတာဘဲ။ ညမှောင်မှ ချည်းဘဲ မြှိုမြှိုတောက်တယ်။ မင်းရွာရင်း ရေနံပီပါကြီးတလုံးမှာလော လို့တောင် လိုမှတ်ခဲ့ကြသေးတယ်"

ကိုနီလှက ရေနံစည်ကြီးကို ပြသည်။

"ကျွန်တော် အကိုတို့ကို အထင်လွဲခဲ့မိတယ်။ ဓားကိုဝှက်ပြီး ခေါင်းဆောင်လုပ်တာ၊ တောင်ယာက အသီးတွေ ပျောက်သွားတာတွေ အားလုံး အသီးအနှံတွေကို ဂုဏ်ထားတွေဟာ အကိုတို့နှစ်ယောက်လို့ထင်ခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် သူ"

သံချောင်းက မှိုင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

"တနေ့ ဒီကောင်ကြီး ခေါင်းစွဲနေတုန်း ကျွန်တော် ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လာတာမြင်တော့ ထွက်ပြေးတယ်။ အဲဒါကိုလဲ ကျွန်တော် မှိုင်းလို့ထင်ခဲ့တယ်။ နောက်ကျမှ ဒီကောင်ကြီး ဖြစ်နေမှန်း သိတယ်။ အထင်လွဲခဲ့သမျှအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်အကို၊ မှိုင်း၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ငါဟာ ငါတယောက်ထဲ ဓားကို ငါတယောက်ထဲ အသက်ရှင်ဖို့၊ ငါတယောက်ထဲ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ဖို့ လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးအတွက် လုပ်တာပါ"

သံချောင်းက ငိုသံပါလာသည်။

"မင်းစေတနာကို ငါတို့နားလည်ပါတယ် သံချောင်း၊ ငါ့ကြောင့် မင်းကို လိုက်ရှာတာပေါ့။ တကယ်က ခုအထိ ဒို့အသက်ရှင်နေတာဟာ မင်းကြောင့်ပါ။ ဒို့ကို မင်းဘဲရှာကျွေးခဲ့တာပါ။ အမှားကောင်း

www.burmeseclassic.com

ကျိန်းလှုပ်တဲ့အခါမှာ အမှားဆိုတာ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှားတာ ရှိသာတဲ့အမှားဖြစ်ရင် ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်မြင်လို့ ပြန်ပြင်နိုင်ရင် ကောင်းတာချည့်ပါဘဲ။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့"

"ခင်များ တောင်ယာထဲက တာလေပင်ကြီးဟာ ဂူထဲက တွေ့ခဲ့တာလား"

ရဲမြင့်က စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်။ မင်းလိုက်ရှာရင်း ဂူထဲမှာသွားတွေ့တာနဲ့ ယူလာတာ။ မျှော်လှော်ရမယ်ကွ။ နေပါဦး။ အကိုတော့တော့ အစာရေစာလုံလောက်ရဲ့လား။ ကျွန်တော် မရှိတုန်း ဘယ်လိုစားနေကြသလဲ"

ရဲမြင့်က ရယ်သည်။

"ငတ်တာပေါ့ဗျ။ ထုန်းပင်လဲသိပ်မတက်နိုင်ဘူး။ လိပ်ဥနဲ့ ငှက်ကြော်နေရတာပေါ့။ တခါတလေလဲ ငါးကလေး ငါးဖမ်းရတယ်"

သံချောင်းလက်မောင်းက ထက်ရာက ရောင်လာသည်။ ရဲမြင့်က သူ့ဒေါင်းဘီအချောကို ဆုတ်ယူလိုက်ပြီး စည်းပေးသည်။

"ဒီနေ့မှ သပေါ်မှာ မိုက်ခွဲပြီး လျှော်ထားတာပါဗျ"

ရဲမြင့်က သံချောင်းကို ကြင်နာစွာ မတ်တီးစည်းရင်းပြောသည်။

[၂၂]

သည်နေ့ကစ၍ သူတို့သုံးယောက်သည် ယခင်ကထက် ပို၍ ကြင်နာလာကြသည်။ ရဲမြင့်က ဝါးဆစ်ပိုက်တွင် ရေတက်သေချာ ထည့်၍ ကြိုကာ သံချောင်းအနာကို ဖန်ဆေးပေးသည်။ အနာက တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာသော်လည်း သံချောင်း ကောင်းကောင်း အလုပ် မလုပ်နိုင်သေး။

သံချောင်းက မြိုမြိုကျက်ချင်လှပြီ။ သူ့တွင် အလုပ်လုပ်စရာတွေ ရှိသည်။ သည်အလုပ်တွေကို အမြန်ဆုံး ပြီးအောင်လုပ်ရမည်။

သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒာနှင့် ရဲမြင့်တို့က လုပ်ခွင့်မပြု။ သံချောင်းကို အနားယူစေသည်။ ထို့ကြောင့် သံချောင်းသည် အနားမနေ။ ကမ်းစပ်သို့ဆင်းကာ နိုင်လွန်ပိုက်ပြတ်များ လိုက်ရှာသည်။ ကြိုးကျစ်သည်။ သစ်သီးခူးသည်။ လိပ်ဥတူးခြင်း၊ ထုန်းပင်တက်ခြင်း၊ ကျောက်တုံး သယ် ခြင်း၊ ငမန်းမျှားခြင်း စသည့်အလုပ်ကြမ်းများကိုတော့ လုပ်ခွင့်မပြုသေး။

သံချောင်းသည် တောင်းကင်ကို မကြာခဏ မျှော်ကြည့်တတ်သည်။ မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချတတ်သည်။

"အနာကလဲ ပျောက်ခဲလိုက်တာဗျာ"

သံချောင်းက ညည်းတတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

"ပျောက်မှာပေါ့ကွာ။ ဆေးဝါးမရှိတော့ ကြာတာပေါ့"

"အရှေ့လေ မပြန်ခင် မြန်မြန်ပျောက်မှ ဖြစ်မယ် အကိုရ။ နို့မို့ရင် နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အရှေ့လေ မပြန်ခင် မြန်မြန်ပျောက်ရင် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နိုင်မယ်"

"ကျွန်တော်တို့ ရှာကျွေးမှာပေါ့ကွာ"

"အို ဒါက အရေးမကြီးဘူးကွာ၊ ခေါင်းလုပ်ရမယ်၊ ခေါင်း ဖွဲ့တာ မင်းတို့မွဲ့တတ်ဘူး။ အရှေ့လေမပြန်ခင် ပြီးမှ ထွက်နိုင်မယ်"

သည်တော့ ကိုနန္ဒာနှင့် ခမြှင့် တုံ့ပြန်ရသည်။ သံချောင်းသည် ပင်လယ်ဖြတ်ခရီးကို နောက်ဆုတ်ဟန် မတူသေး။

"ဘာလဲ မင်းဖြတ်မှာလား"

"ဖြတ်မှာပေါ့ အကိုရ။ အကိုတို့ကော မဖြတ်ဖူးလား။ ဒီအတိုင်း ဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲ သေရတော့မှာလား။ ကျွန်တော်ကတော့ အကိုတို့ လဲ လိုက်စေချင်တာပဲ။ အကိုတို့ မလိုက်ဖူးဆိုရင်လဲ ကျွန်တော် တယောက်ထဲ သွားမှာပဲ"

"လိုက်မှာပေါ့"

ခမြှင့်က မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးသည်။ သူလည်း ရှန်စားချင်သည်။ သည်ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကြည့်ချင်သည်။ သံချောင်းပြောသလို သေရမည့် အတူတူ ပင်လယ်တွင်ဖြတ်ရင်း သေရသည်က တော်သေးသည်။

ကိုနန္ဒာကတော့ စဉ်းစားသည်။ သည်ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်နိုင်ဆို သည်မှာ စင်စစ် သူတို့ထင်သလောက်မလွယ်။ လွယ်သိဒိ စိတ်ကူး ယဉ်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သံချောင်းက ကိုနန္ဒာကို ကြည့်၍ ပြောသည်။

"အကိုက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတာကိုး။ ကျွန်တော် သိပါ တယ်။ ပထမနှစ်ယောက်ထဲ အသားစိမ်း စားတုန်းကရော၊ နောက်

'ကျွန်ထိုက်'အကြောင်း မေးတုန်းကရော အကို ကျွန်တော့်ကိုအထင် သေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်"

ပြောသည့်အတိုင်း မှန်နေတော့ ကိုနန္ဒာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

"သံချောင်းက ဖြတ်ရပါတယ်အကိုရ။ သံချောင်းမှာ တွယ်တာစရာ မရှိဘူး။ သံယောဇဉ်မရှိဘူး။ ဆုံးရှုံးစရာမရှိဘူး။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာနေလဲ သေရမှာပဲ၊ ပင်လယ်ကိုဖြတ်လဲ သေချင်သေမှာပဲ။ သေရမယ့်အတူတူ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ရင်း ကျွန်တော် သေမှာပေါ့"

"အန္တရာယ်များလွန်းတယ်ထင်တယ် သံချောင်း"

"အန္တရာယ်ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ် ရှိတာချည်းပါပဲ။ အန္တရာယ်တွေ အနက်၊ သေမင်းရဲ့ အန္တရာယ်လောက် ကြီးတာ ဘယ် မှာမှ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သေမင်းရဲ့ အန္တရာယ်ဆိုတာ ပင်လယ်ဖြတ် မှ တွေ့ရတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေတုန်းမှာလဲ တွေ့ရ တာပဲ၊ ရုံးကိုကြီးထဲမှာနေလဲ တွေ့ရတာပဲ၊ မြွေခုံတွေ ငြိမ်းနေတဲ့ သစ်ပင်ပေါ်က ကျရိုးလဲ တွေ့တာပဲ။ ကျည်ဆံကြားမှာ ပြေးနေတဲ့ စစ်မြေပြင်မှာလဲ ရှိတာပဲ။ ထင်သာမြင်သာ ရှိတာနဲ့ မရှိတာပဲ ကွာ တာပါ။ အကိုတဲ့ တခါက ပြောဘူးသေးတယ်မဟုတ်လား"

တခါတုန်းက ကိုနန္ဒာ ပြောခဲ့ဘူးသည့်စကားကို သံချောင်းက ကိုး ကားသည်။ သံချောင်း၏ ယုတ္တိဗေဒက ခိုင်သည်။

"ကဲ ဘယ်လိုသွားမှာလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး"

သံချောင်းကပြုံးသည်။ ကိုနန္ဒာသည် ယခုထိ သူ့ကို အထင်သေး တုန်းဟု သူထင်သည်။

ခမြှင့်က မြောက်ဖက်သို့လှော်ရမည်ဟု ရှပ်ကာနဲ့ ဝင်ပြောသည်။ သံချောင်းက ခေါင်းရမ်းပြသည်။

"မြောက်ဖက်သွားလို့ မရဘူးလေ။ မြောက်ဖက်သွားရင် လေ မသင့်ဘူး။ လေရရင်လဲ အနောက်ဖက် ပင်လယ်ထဲကို ရမ်းထွက်သွား

www.burmeseclassic.com

ပြီ။ သမုဒ္ဒရာကြီးထဲကို မျောသွားနိုင်တယ်။ စိတ်အချရဆုံးက အရှေ့ဘက်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကျွန်းက ထားဝယ်ကမ်းခြေကို နှစ်ရာကျော် သုံးရာ မိုင်လောက်ရှိမယ်။ အရှေ့ဘက် တည့်တည့်လှော်ရင် ဘယ်နေရာ သွားသွား တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်းကြီးကို ဝင်ဆောင့်မှာပဲ။ ဖြေးလှော် ရုံ။ စိတ်ချ"

သံချောင်းက သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။ ယခု လှီးပြီးသား သစ်ဝါးလုံး ရှိသည်။ သုံးယောက် စိတ်ချလက်ချ သွားနိုင်အောင် နောက်ထပ် ဝါးလုံးထပ်လှီးပြီး ဖောင်ကို ဆယ်လုံးတွဲမည်။ တွဲရာ ကြိုးတော့ နယ်တွေရှိသည်။ ပိုမို၍ခိုင်ခံ့ရအောင် ခေါင်ပေါ်အောက်တချက် တွင် ဝါးပိုးဝါးကြီး လေးငါးလုံးလောက်ကို တွဲ၍ တင်ရမည်။ သစ်လုံး တွေ၊ ဝါးပိုးဝါးလုံးတွေကို ရေနံသုတ်မည်။ ရေနှင့် ထွေးမှာမကြောက် ရတော့၊ လှိုင်းရိုက်မှာ မကြောက်ရတော့။ တာလပတ်ကြီးကို ရွက်လွှင့် မည်။ ဆယ်ပေပတ်လည်ဆိုလျှင် အတော်ကြီးသည်။ ရွက်တိုင်ကြီးအဖြစ် သုံးချထားသည့် နိုင်လွန်ကြိုးကြီးတွေရှိသည်။ ကျွန်ုပ်ပြီးသား နိုင်လွန် ကြိုးကြီးကို သုံးလွန်တင်ကာ စိုက်လျှင် တော်တော်တန်တန် လေပြင်း တိုက်ရုံမျှဖြင့် မပြတ်နိုင်။

ရေအတွက် ရေနိုင်ငံအပြည့်ထည့်မည်။ ထို့နောက် ဝါးပိုးဝါးဆစ် များဖြင့် သယ်နိုင်သလောက် သယ်မည်။ ရိက္ခာအဖြစ် လိပ်သားခြောက်၊ ငါးခြောက်၊ ပိန်းဥခြောက်၊ ငှက်ပျောခြောက်၊ သင်းဘောသီးခြောက်၊ လိပ်ဥ၊ ရွှေသီး စသည်တို့ကို သယ်မည်။ မီးရှို့ ဖြစ်၍ ပင်လယ်ရေကို ဆားချက်မည်။ မျောမောလျှင် ငါးရက်မှ ဆယ်ရက်အထိ ကြာမည်။ ကြယ်၊ လ၊ နေတို့ကိုကြည့်၍ ဦးတည်ချက် ရှာမည်။

သံချောင်းက ထွက်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် ခက်တာက အရှေ့လေမပြန်ခင် ထွက်နိုင်ဖို့ အရေး ကြီးတယ်။ အရှေ့လေပြန်လာရင် ကျွန်တော်တို့ဖောင် အနောက်ဘက်

သမုဒ္ဒရာထဲကို မျောသွားပါလိမ့်မယ်။ အနောက်တောင် မှတ်သုန်လေ ဦးမှာ ထွက်ရင်လဲ လေမုန်တိုင်း ကျလာတတ်တယ်။ မိုးတွင်းဆိုရင်လဲ လှိုင်းကြီးတယ်။ အကောင်းဆုံးက အနောက်တောင်လေ အားမပျော့ ခင်နဲ့ အရှေ့လေမပြန်ခင် ကြားအချိန်က အကောင်းဆုံးပဲ။ အနောက် တောင်လေနဲ့ ရွက်တိုက်သွားရင်ပဲ ရာသီဥတုပဲကောင်းတယ်။ သီတင်း ကျွတ် လပြည့်ကျော်ရင် အရှေ့လေပြန်ပြီ။ သွားလို့မကောင်းတော့ဘူး။"

အချိန်တွက်ကြည့်တော့ နှစ်လခန့်လောက်ဘဲကျန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် အမြန်လုပ်ရမည်။ သံချောင်းက မစောင့်နိုင်။ လက်က အနာမပျောက်သေး၊ သစ်ခုတ်နိုင်ပြီ။ ဝါးဆစ်ဖြင့် ပင်လယ်ရေကို ဆားချက်သည်။ ငှက်ပျော ခြောက်လှမ်းသည်။ သင်းဘောသီးအချို့ကို အရည်ညှစ်၍ ပိန်းဥ အချို့ကို တုံးထားသည်။ အချို့ကို အခြောက်လှမ်းသည်။

လှုပ်ရှားရုန်းကန်နှင့်ပင် သံချောင်း၏ အနာသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသည်။ ယခု ဓားကိုင်နိုင်ပြီ။ သည်တော့ လိပ်သားခြောက်ကို အရင်လှန်းထားရမည်။

သူတို့သုံးယောက် လိပ်ဥသောင်သို့ သွားကြသည်။ တချို့ ပင်လယ် သို့ ပြန်ဆင်းနေသော မြင်သာလိပ်ကြီးတကောင်ကို ကျောက်ဆောင် ကြားတွင် တွေ့ရသည်။

သံချောင်းနှင့် ရဲမြင့် လိပ်တွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးဆင်းကာ လိပ်ကြီးကို ပက်လက်လှန်ကြသည်။ သံချောင်းက လိပ်ခေါင်းကို ဓားဖြင့် ခုတ်သည်။ လိပ်ကြီးက မျက်ရည်တွေ တဖြိုင်ဖြိုင်နှင့် ငိုသည်။ နောက် ခြေလက်တွေကို ဖြတ်သည်။ လိပ်ကြီးက ဝေဒနာကြီးလို တရှူးရှူး မြည်နေသည်။ ထို့နောက် ဓားက အညီလုံးများကိုခွာကာ လိပ်ခွံ ကြီးကို လှန်ကြသည်။ အသဲမှအစ ကျန်ဝမ်းတွင်းသားများကို ထုတ်ပစ် လိုက်ကြသည်။ အသားက ဥစိမ်းများကို အစိမ်းစားပစ်လိုက်သည်။ လိပ်က

www.burmeseclassic.com

အသွားအပြန်း အချိန် ခြောက်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည်။ သည့်ထိပ်ကြီးကို ရိုင်းချက်ပြီး ဖြတ်တောက်ရတ်ထားကာ ပလိုင်းများဖြင့်ပွဲ ဖြန့်ခဲ့ကြသည်။ ကိုနှင့်ကာ ထိပ်ကြီးအတွက် စိတ်မကောင်း။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။

ကျောက်ရှပ်နှင့်ရောက်တော့ ထိပ်သား၊ ထိပ်သဲတချို့ကို မီးကင်သည်။ တချို့ကို တံစို့ကြီးများထိုး၍ ကျပ်တင်ထားသည်။ ခြောက်လျှင် ဆယ်ဝါး ပိဿာလောက်တော့ အနည်းဆုံး ထွက်မည်။

နောက်နေ့များတွင်တော့ သစ်လုံးများကို ခုတ်လှဲကြသည်။ ချောင်းမှို့သို့ လှိမ့်ချကြသည်။ ယခင်က သံချောင်းတစ်ယောက်တည်း လုပ်ရ၍ အချိန်ကြာသည်။ ယခု သုံးယောက် ဝိုင်းလုပ်တော့ မြန်သည်။ သစ်လုံး အနေတော်ဖြတ်ပြီးသော၊ ဝါးလုံးရအောင် လွှသုံးယောက် ဆယ့်ငါးရက် လုပ်ရသည်။ နှယ်ခုတ်ခြင်း၊ စောင်ခွဲခြင်း၊ ဝါးပိုးများကို ခုတ်၍ ဘေး တစက်တချက်က စည်းခြင်း၊ ရွက်တိုင်ထူခြင်း၊ ရေနံသုတ်ခြင်း စသည်တို့ ပြီးအောင် လွှသုံးယောက် နှစ်လကျော် လုပ်လိုက်ရသည်။

သည်အထဲတွင် ကိုနှင့်ကာ ဈေးလိုက်သေးသဖြင့် နှစ်ယောက်တည်း လုပ်ရသည့်ရက်တွေလည်း ရှိသေးသည်။

ယခုတော့ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။ ခတ်တက်၊ ထိုးဝါး စသည် တို့လည်း ပြည့်စုံပြီ။ ရွက်တိုင်တော့ မထူသေး၊ ချောင်းမှို့တလျှောက်က သစ်ပင်တွေ အုပ်မိုးနေသဖြင့် ရွက်တိုင်မထူတာ၊ ထို့ကြောင့် ချောင်း မှို့ကို ရုန်းထွက်ပြီး ပင်လယ်ပေါ်ရောက်မှ ရွက်တိုင်ထူမည်။ ရွက်တိုင်က အဆင်သင့်၊ ရွက်ကအဆင်သင့်၊ တိုင်ထူ၍ ရွက်တင်လိုက်ရုံသာ ရှိသည်။

သီတင်းကျွတ်လဆန်းတော့မည်။ သူတို့ခေါင်းက သီတင်းကျွတ်လပြည့် မကျော်မီ အရှေ့လေမပြန်မီ ထွက်ရမည်။ ဆယ့်ငါးရက်လုံးလုံး ကျန် သေးသည်။

သည့်အတွင်းမှာ သူတို့နားကြသည်။ ရာသီဥတုကောင်း ခိုင်ခိုင်မာမာ၊ နေပူတက်၊ နေ့ရက်ခံနိုင်အောင် လုပ်ကြသည်။ အစားကောင်းကောင်း စားကြသည်။

သံချောင်းက သိပ်မနားချင်။

သည့်အတွင်းမှာ လိုရမယ်ရ ငမန်းကြီးကြီးတကောင်လောက်ဖမ်း၍ အခြောက်လှမ်းချင်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် နေ့တိုင်း ကျောက်ညှိနောင်သို့သွားတော့ ငမန်းထွက်များ သည်။ ငမန်းက ယခုတလော သိပ်မပြီး။ မုန်တိုင်းကျပြီး နေသာခိုက် များတွင်သာ ပြုတတ်သည်။ ယခုတလောတော့ မုန်တိုင်းလည်းမကျ၊ လှိုင်းလည်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် သံချောင်း ငမန်းတကောင်မျှ မရ။

သည့်နေ့တော့ ငမန်းရအောင် များမည်ဟု သံချောင်းကဆိုသည်။ ညနေပိုင်းရောက်လျှင် တညလုံးကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ စောင့်များမည်ဟု ဆိုသည်။ ဝါးခြမ်းဆေးတံနှင့် ဘန်ကျေးရွက်ဖတ်ထားသည့် ဆေးလိပ်များကို ဖက်ရွက်ကြီးကြီးတရွက်နှင့် ထုပ်သည်။ ဝါးလုံးထိပ်တွင် နှာနှတ် ချည် လျော်ခြောက်ထုပ်၍ ရေနံစိမ်ထားသော မီးတုတ်နှစ်ချောင်းနှင့် ရေနံရေ အပြီးသည့်သော ခရုကို ယူသည်။ ထိပ်ဥဒေါင်း၍ ဖြတ်ထားရန် ဝါးဆစ်နှင့် အားထုပ်ကို ပလိုင်းထဲထည့်သည်။ ပျားနိုက်နှင့် တောသည်။

ခမြင်က သူလည်းလိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။ သံချောင်းက မလိုက် စေချင်။ အခန့်မသင့်၍ ငါးမရလျှင် ကမ်းပေါ်က တောထဲတွင် ညအိပ် ရမည်။ တောစပ်က ဝေးပြီးသည်။ သွားခေါ်ပြီးလာခေါ်ပြီး ကျန်ရသတို့ လိုသည်ဟု ပြောသေးသည်။ သည့်ပြင်မှာ မီးရေတက်လျှင် ကျောက်ညို နောင်ကို ရေဖုံးမည်။ မီးရေတက်အကျကို စောင့်၍ ကျောက်ညိုနောင် ကို ကူးနိုင်အောင် စောင့်ရမည်။ မီးရေတက်လျှင် ကျောက်ညိုရှနောင်မှ

www.burmeseclassic.com

ကမ်းကို ကူးမည်။ ဗီရေကူးသွားလျှင် နောက်တကြိမ် ကျောက်ညီ
နောင်သို့ ပြန်ပြီး တက်ရမည်။ အလွန်ပင်ပန်းသည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ခရိုင် မလိုက်စေချင်။

သို့ရာတွင် ခရိုင်က ကောက်မရ။ သူပါလိုက်မည်။ သံချောင်းကို
စိတ်မချဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် သံချောင်းတို့နှစ်ယောက် ကျောက်ညီနောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ ကမ်းခြေမှ ကျောက်ညီနောင်ကိုကြည့်တော့ ဗီရေကောက်နေပြီ။
ဗီရေအောက်တွင် ပါလာသည့် ငါးသေများ၊ ရေသတ္တဝါများကို ငမန်း
ကြီးများက လိုက်စားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗီရေအောက်တွင်
ကျောက်ညီနောင်မှ စောင့်ရမည်။ နှစ်နာရီလောက်တော့ များနိုင်
ရသည်။ ကျောက်ညီနောင်ကို ဗီရေမဖုံးခင် ကမ်းသို့ပြန်ကူးမည်။ ဗီရေ
အကျကိုစောင့်၍ ကျောက်ညီနောင်သို့ နောက်တခေါက်တက်ကြမည်။

သူတို့ ကျောက်ညီနောင်ကိုဖြတ်ကူးတော့ ညနေသုံးနာရီလောက်
ရှိပြီ။ ရာသီဥတုကကြည်လင်သည်။ နေကကျဲကျဲတောက်အောင် ပူနေဆ
ဖြစ်သည်။ ဗီရေလည်းကျနေပြီ။

သည်နေ့ သူတို့ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။ ကြာကြာမစောင့်ရ။
ရေကျနှင့်အတူ ငမန်းကြီးနှစ်ကောင်ပါလာသည်။ သည်နှစ်ကောင်က
တော်တော်ကြီးသည်။

သံချောင်းက မြိတ်တွင် အဝတကောင်ကိုမြင်တွေ့သည်။ ထိုနောက်
ကျောက်ညီနောင် ကျောက်စွန်းမှရပ်၍ ကြိုးခွေကို လှေရမ်းကာ ပစ်ချ
လိုက်သည်။

သံချောင်းကြိုးပစ်ပုံကလှသည်။ ကြိုးများကို ဘယ်လက်တွင်ဆုပ်ထား
ကာ ကြိုးခွေကို ညာလက်ဖြင့်မြှောက်၍ လေထဲတွင်ရမ်းကာ ပစ်မှတ်ကို

ချိန်သည်။ ချိန်သားကျပြီဆိုသည်နှင့် ညာလက်မှ ကြိုးခွေကိုလွှတ်
ပစ်လိုက်သည်။ ကြိုးခွေသည် လမ်းတလျှောက်တွင် ဖြန့်ထွက်သွားကာ
လိုရာနေရာသို့ သွားကျသည်။

သည်လိုကြိုးခွေပစ်ပုံမျိုးကို တောင်းဘွိုင်ကာအများထဲ၌သာ မြင်
ဖူးသေးသည်။ သူလည်း သံချောင်းကိုပစ်တတ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင်
လိုရာသို့မရောက်။

သံချောင်းပစ်လိုက်သည့်ကြိုးခွေက ငမန်းအကောင်ရှေ့နား သွားကျ
သည်။ သို့ရာတွင် ငမန်းက ချက်ချင်းမဆွဲသေးမီရာတွင် ထိပ်မကြာမီငမန်းက
ဆတ်ကနဲဆွဲလိုက်သည်။ ချက်ချင်းအမြီးကြီးထောင်၍ရုန်းသည်။

ခါတိုင်းလို ငမန်းကို လျှော့ချည်တင်းချည်လုပ်၍ မကစားနိုင်။ အချိန်
သိပ်မရှိ။ ဗီရေက တဟီးဟီးအော်သံလာပြီ။ ကျောက်ညီနောင်
ပေါ်သည်ကိုဝိုင်းနေပြီ။ မကြာခင် ကျောက်ညီနောင်ကို ဖုံးတော့မည်။
ထို့ကြောင့် ကျောက်ညီနောင်ကို ဗီရေမဖုံးမီ ကိစ္စပြီးချင်လှသည်။ အစား
မှီမရ။

သံချောင်းက အောင့်ခံ၍ဆွဲသည်။ ငမန်းကရုန်းသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်
ကြိုးကိုအဆုံးထိဖြေလျှော့ပေးပြီးမှ ငမန်းကိုရုန်းစေသည်။ မောအောင်
လုပ်သည်။ ယခုအချိန် ကြိုးကိုအဆုံးထိဖြေလျှော့လျှင် ပြန်ဆွဲ၍ အချိန်မမီ
သည့်အတွက် ကြိုးကိုမဖြေ၊ လက်ထဲတွင် ရသမျှကြိုးကို အသေကိုင်ထား
သည်။ တလက်မမျှအလျှော့မခံ။ ကျောက်ဆောင်နှင့်နီးလာသော်လည်း
ငမန်းက အရှုံးမပေးသည်။ အချိန်တိုအတွင်းဆွဲရသဖြင့် ငမန်းက အား
ကောင်းနေသေးသည်။

ကျောက်ဆောင်နှင့် ဆယ်ပေလောက်အရောက်တွင် သံချောင်း
တယက်ဆွဲရုန်းလိုက်သည်။ ရေကန်းလာပြီး ကမ်းပေါ်နိုက်သည့်ရေများက
သူ့ခြေထောက်အထိတက်လာပြီ။

www.burmeseclassic.com

"စိုးမြင့် ငါ့နောက်မှာ အဆင်သင့်လာနေတော့။ ဒီတချက်ရစ်ပြီးရင် ငါဆင်းမယ်။ ရေးရေး"

သံချောင်းက စိုးမြင့်ကိုလှမ်းပြောပြီး တချက်ဆောင့်ဆွဲ၍ ရစ်လိုက်သည်။ ငမန်းအကြီးကြီးက ရုန်းကန်ဆောင့်တက်လာပြီးနောက် ဖြောင်း တနဲ့ အသံနှင့်အတူ သံချောင်းနောက်သို့ယိုင်လဲသွားသည်။

"ဟာ ပြတ်ထွက်သွားပြီ"

သံချောင်းက လှမ်းအော်လိုက်သည်။ သံချောင်းကဆောင့်အဆွဲ ငမန်းကဆောင့်အရုန်းတွင် ကြိုးပြတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ငမန်းပါးစပ်တွင် ငါးမျှားချိတ်နှင့် ကြိုးစွန်းလေးနှင့် တန်းလန်းပါသွားပြီ။

ငမန်းနှစ်ကောင်က ရေထဲတွင်အမြီးကြီးဆောင့်၍ ကျောက်ဆောင်နှင့် လှမ်းလှမ်း ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။

"သွားပြီ။ မျှားချိတ်ရော ကြိုးရောပါသွားပြီ၊" သံချောင်းနှမြော၍ မဆုံး၊ ဝမ်းနည်း၍မဆုံး။

မြုပ်နေသော ငမန်းကြီးနှစ်ကောင်ကိုမျှော်ကြည့်ကာ သံချောင်း တွေတွေကြီးရပ်နေသည်။

"ကိုသံချောင်း လာခဲ့။ ရေတက်လာပြီ၊ ကျောက်ဆောင်ကိုမြုပ်တော့မယ်"

သည့်တော့မှ သံချောင်းသတိရသည်။ ကျောက်ညိုနောင်ဆောက် လိုက်ခေါင်းသွင်းက လှိုင်းပုတ်သံ၊ ဒီရေဟီးဟီးမြည်သံတို့ကို သူ ယခုမှ သတိထားမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပစ္စည်းတွေကိုထုပ်ပိုးကာ ကိုယ်ကိုဖော့၍ ကူးလာကြသည်။ ကျောက်ညိုနောက်က ကမ်းသို့ရောက်အောင် မိုင်ဝက်နီးပါးကူးရမည်။ သည်လောက်ကိုတော့ သံချောင်းက လွယ်လွယ်နှင့် ကူးနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် စိုးမြင့်က ထိုမျှမကူးနိုင်။ သည်တော့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို သံချောင်းကယူသည်။ ပလိုင်းနှစ်လုံးကို သူ့ကျောတွင်ပိုးကာ ရင်ဘတ်တွင် ကြိုးဖြင့်ချည်ထားလိုက်သည်။ ပလိုင်းနှစ်လုံးသည် ကျောပိုးအိတ်လို ကျောတွင်ကပ်နေသည်။ ဓားကိုပါးစပ်နှင့်ကိုက်ထားသည်။ မီးတုတ်နှစ်ချောင်းကိုတော့ လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီ။

"ရလားတော့ စိုးမြင့်"

"ရပါတယ်"

စိုးမြင့်က ပြန်အော်သည်။

"မှန်မှန်သာကူး၊ အိပ်ထားမရိုက်နဲ့"

သံချောင်းပြောသည့်အတိုင်း စိုးမြင့် မှန်မှန်ကူးလာတော့ အမောသက်သာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ခရီးတဝက်ကျော်လာပြီ။ ကမ်းနှင့် တဖာလုံသာသာလောက်သာလိုတော့သည်။

အချိန်က ငါးနာရီလောက်ရှိပြီ။ နေလုံးကား ပင်လယ်ထဲသို့ နီမြန်ဆင်းစ ပြုနေပြီ။ အနောက်ဖက်ကောင်းကင်တွင် နီရဲနေသည်။ ပင်လယ်က လည်း နီရဲနေသည်။ သွေးပင်လယ်ကြီးနှင့်တူသည်။

"မောသလားတော့ စိုးမြင့်"

သံချောင်းက ဓားကိုပါးစပ်ထဲမှ လက်ထဲသို့ပြောင်းယူရင်း အော်မေးသည်။

"နည်းနည်းမောတယ်"

"မောရင်ဖြည်းဖြည်း"

သံချောင်းက စကားဆုံးအောင်မပြောနိုင်။ နောက်သို့ လှည့်အကြည့် ငမန်းတကောင် အမြီးထောင်ကာ သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာသည်ကို ရုတ်ခနဲမြင်လိုက်သည်။

"ဟိတ်စိုးမြင့်၊ မြန်မြန်ကူး၊ ငမန်းကြီး ဒီဘက်ကိုလာနေတယ်"

www.burmeseclassic.com

ရွှိမြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ငမန်းကသူတို့နောက်က တတောလုံးလောက်မှာ မြင်လိုက်ရသည်။ ငမန်းများသည် တခါတရံ ရေတက်နှင့်လိုက်လာကာ ကျောက်ညီနောင် သည်ဘက်ထိအောင်လာတတ်သည်။

သံချောင်းက ဓားကိုလက်တဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ လက်တဖက်ကယက်၍ကူးလာရင်း ငမန်းအနေအထားကိုစောင့်ကြည့်သည်။

တော်သေးသည်။ ငမန်းက ကျောက်ညီနောင်ကိုပတ်၍ မြောင်ဘက်သို့ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူတို့ဆီသို့လာခြင်းမဟုတ်။

"ရွှိမြင့်ရေ မြန်မြန်ကူးပေဟေ့။ ဒီနေ့ ဒီနားမှာ ငမန်းရှိုးတယ်"

သံချောင်းက ရွှိမြင့်ကိုအော်၍သတိပေးသည်။

ရွှိမြင့်က သူ့ရှေ့တော်တော်ရောက်နေပြီ။ သံချောင်းသည် ရွှိမြင့်နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကူးလိုက်ခဲ့သည်။ မကြာမီ တောချောင်းယှဉ်မိကြသည်။ ရွှိမြင့် တော်တော်မောနေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် တောချောင်းယှဉ်မိကူးလာကြစဉ် သံချောင်းကနောက်သို့ကြည့်လိုက်သည်။ ငမန်းတကောင် သည်ဘက်ကျော့လာပြန်ပြီ။ သည်တခါ သိပ်မဝေး။ ကိုက်တရာကျော်လောက်မှာရှိသည်။

"ဟိတ်ရွှိမြင့်၊ ကူးကူး မြန်မြန်ကူး။ ငမန်းလိုက်လာပြီ"

သံချောင်းက အော်ပြောသည်။ သည်တခါတော့ ငမန်းသည် သူတို့နောက်ကို လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်က ကိုက်တရာ မကျော်ကျော်လောက်တွင် အမြီးတောင်ထောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ အမြီးကြီးသည် ရေငုပ်သင်္ဘောခေါင်းတိုင်လိုပေါ်နေသည်။

"ကူး ကူး၊ မြန်မြန်"

သံချောင်းကထပ်အော်သည်။ ရွှိမြင့်အတွက် သံချောင်းစိုးရိမ်သည်။ ငင်းခံ ရေတိမ်ပိုင်းနှင့်သိပ်မဝေးတော့။ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်သာလိုတော့သည်။ ရေတိမ်ပိုင်းရောက်လျှင် ကြောက်စရာမရှိတော့။ ကိုယ်ကအသာစီးပြီ။ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်ကိုတော့ သူလွတ်အောင် ကူးနိုင်

သည်။ မကူးနိုင်ဘူးထား၊ သူ့လက်ထဲမှာဓားရှိသည်။ သို့ရာတွင် ရွှိမြင့်က သိပ်မကူးနိုင်။ သိပ်မကျွမ်းတတ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ။ ဗလာသက်သက်။ လက်ပန်းကျနေပြီ။ မောလည်းမောနေပြီ။

သံချောင်း ရွှိမြင့်ကိုရှေ့ကကူးခိုင်းသည်။ သူက နောက်ကကူးလိုက်လာသည်။ ကျောပေါ်ကပလိုင်းနှစ်လုံးကိုလည်း ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ လက်ကဓားကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။

သိပ်မကြာ။ ငမန်းကဆွဲဟပ်လိုက်သည်။ သံချောင်းက လက်ထဲကဓားဖြင့်ခုတ်သည်။ သံချောင်းနှင့်ငမန်းသည် လုံးထွေးနေကြသည်။ သူတို့အနီးတွင် ရေစက်ရေမှုန်တွေ ဖွာကျနေသည်။ ငမန်းသည် သံချောင်းပေါင်တဖက်ကို ကိုက်ဖြတ်လိုက်သည်။ ရေပြင်တွင် သွေးတွေရဲတက်လာသည်။ ငမန်းက သူ့သွားများထိထားသည် ဖမ်းမိခြင်းသည်။ သံချောင်းက ငမန်းကို ဓားဖြင့် နှစ်ချက်ခုတ်သည်။ သို့ရာတွင် ရေထဲမှာဖြစ်၍ခုတ်အားမကောင်း။ ငမန်းကိုယ်က သွေးတွေကလည်း ဖြာထွက်လာသည်။

ရွှိမြင့်က အတင်းကူးလာသည်။ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ဖွာကျလျက်ရှိသော ရေစက်ရေမှုန်များအကြားတွင် လုံးထွေးနေကြသောသံချောင်းနှင့် ငမန်းကိုမြင်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူမကူနိုင်တော့။ လက်ပန်းသိပ်ကျနေပြီ။ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းတို့ကြောင့် အသက်ကိုပင် မှန်မှန်မရှူနိုင်တော့။

ကမ်းစပ်ရောက်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်ကား၊ သံချောင်းကိုလည်း မတွေ့ရတော့၊ ငမန်းကိုလည်း မတွေ့ရတော့။

သူတို့နှစ်ဦး သက်ပြတ်ခဲ့သည့်နေရာတွင် ဘာမှမရှိတော့။ ဝင်းလယ်ချောင်ကြီးကိုသာမြင်ရသည်။ ထိုနေရာချောင်သည် ချင်းချင်းနီရဲလျက်ရှိနေပြီ။

ဝင်းလယ်ချောင်းကြောင့်လော၊ သွေးများကြောင့်လော၊ သို့မဟုတ်ထိုနှစ်ခုစလုံးကြောင့်လော၊ ဤသည်ကိုမူ ရွှိမြင့်မသိ။

www.burmeseclassic.com

[၂၄]

သံချောင်းဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းသည် သူတို့အတွက် အရာရာကို ဆုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်သည်။

သံချောင်းနှင့်အတူ မျှော်မှန်းချက်လည်းပါသွားပြီ။ ကြံလည်းပါသွား ပြီ၊ ဓားလည်းပါသွားပြီ။ သည်အရာတွေဆုံးရှုံးပြီး သံချောင်း ကျန်ရှိ နေသေးသည်ဆိုလျှင် ကံရှိသေး။ သံချောင်းက ကြံဖန်လုပ်တတ်သည်၊ တီထွင်ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသည်၊ ဝင်ပန်းခက်ခဲစွာလုပ်နိုင်သည့် ခွန်အား ရှိသည်။

ယခု သံချောင်းမရှိတော့ပြီ။

သံချောင်းသည် ငမန်း၏ ဆက်ချက် ထိ ထား သည့် လူ။ ငမန်းသည် သံချောင်း၏ဆက်ချက် ထိထားသည့်သတ္တဝါ။ သည်သတ္တဝါနှစ်ကောင် သည် တကောင်ကိုတကောင် အနိုင်ယပ်ပုတ်ရင်းဖြင့် ပင်လယ် အောက်သို့ ရောက်သွားကြပြီ။ ငမန်းကား သံချောင်းလက်ချက်ဖြင့် မျှားချိတ်တန်းလန်းနှင့်သွားပြီ။ သံချောင်းမှာ ချက်ကိုလှည့်ကြီးခံထားရပြီ။ သည်တော့ သည်ငမန်းလည်း အသက်ရှင်မည်မဟုတ်၊ သံချောင်း သေသလို ပင်လယ်တနေရာတွင် သေနေမည်မှာမုချဟုထင်သည်။

စင်စစ် သံချောင်းသေသွားမှာမဟုတ်။ သံချောင်းက ရေထဲတွင် ငမန်း လောက် မမြန်သည့်တိုင် သည်အကွာအဝေးလောက်ကိုတော့ လွတ် အောင်ကူးနိုင်သည်။ သူတို့ကမ်းစပ်ရေတိမ်နှင့် ကိုက်ငါးဆယ် အကွာ လောက် ရောက်တော့ ငမန်းက ကိုက်တရာလောက်မှာရှိနေသေးသည်။ သည်လောက်ကိုတော့ ရေငုပ်၍ထိုးလိုက်လျှင်ပင် တမျက်တည်းနှင့် ရောက်နိုင်သည်။ စင်စစ် နောက်ကျန်ရစ်၍ ငမန်းအစားခံရမည့်သူက ရဲမြင့် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ရဲမြင့်သက်ပန်ကူနေပြီကို သံချောင်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲမြင့်ကို ရှေ့ကကူးခိုင်းကာ သူနောက်ချန် နေရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သံချောင်းသည် ရဲမြင့်အတွက် ငါးစာခံလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သည်အဖြစ်ကိုတွေးမိတိုင်း ရဲမြင့် နှလုံးကြေကွဲဆင်းရဲသည်။ အထူး သဖြင့် သံချောင်း၏ ခြေရာလက်ရာများကိုမြင်တိုင်း ရဲမြင့် ငိုမိသည်၊ ကျွန်းတကျွန်းလုံး မည်သည့်နေရာကိုကြည့်ကြည့်၊ သံချောင်း၏ ခြေရာ လက်ရာနှင့် မကင်း။

သူတို့ကျောက်ဂူရှေ့က ကျောက်တန်တိုင်းသည်လည်း သံချောင်း ကြံဆောက်ခဲ့သော ကျောက်တန်တိုင်းဖြစ်သည်၊ လေလည်းကွယ်စေ၊ အစေ့အတွက်လည်း ဆီးစေသည့် သဘောဖြင့် သံချောင်း ဆောက်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ သံချောင်းမရှိသည့် နောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောက်တန်တိုင်းကိုလည်း မဆောက်ကြတော့။ ကျောက်ဆုံလည်း မသယ်နိုင်တော့။

သံချောင်းစိုက်ခဲ့သည့် တောင်ယာတွင် သင်းတောသီး အနေအထား ကလေးတွေ ပြန်ထွက်နေကြပြီ။ တချို့ ငှက်ပျောပင်တွေက အခိုင်တွေ ထွက်နေပြီ။ ပီနံများအုနေကြပြီ။

သံချောင်းထွင်ထားသည့် ဓောင်ကလေးကိုမြင်တော့ ပို၍ စိတ်ထိခိုက် ရသည်။ ဓောင်က အလျားသုံးပေခန့်၊ အနံ ဆယ်ပေလောက်ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဝါးသစ်သားများကို ကြိမ်များ၊ နွယ်များဖြင့် ချည်ထားသည်။ လှိုင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်အောင် သင်္ဘောရုံတွေ ပြုတ်ထွက်မသွားအောင် ချည်ထားသည်။ ရေဒဏ် ခံနိုင်အောင် ရေနံသုတ်ထားသည်။ ဖောင်က ဝါကိုးဝါးများကို ပူး တွဲထားသည်။ ရွက်တိုင်၊ ရွက်ဝါး၊ ခတ်တက် စသည်တို့ ပြည့်စုံနေပြီ။ ပင်လယ်သို့ ရောက်ရန်သာ ကျန်တော့သည်။

သံချောင်းသာရှိလျှင် သည်အချိန် သူတို့ထွက်ခွာနေပြီ။ ပင်လယ် ထဲသို့ ရောက်နေကြပြီ။

သို့ရာတွင် ယခု သံချောင်းမရှိတော့။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ လမ်းညွှန် အိမ်မြှောင်မဲ့သလို ဖြစ်ကြရသည်။ ခြေမဲ့ လက်မဲ့ ဖြစ်ကြရသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် သံချောင်းအကြောင်းကို တဖွဖွ ပြောမိကြသည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် ငမန်းတကောင်ကို လှမ်းမြင်ရသည့်အခါ၌ သံချောင်း ရှိလျှင် ရအောင်ဖမ်းမည်ဟု သူတို့ တွေးမိကြသည်။ တခါက ပင်လယ် ကမ်းအစပ်ဘက် တစ်လုံးလောက်ဝေးသော ရေပြင်ထဲတွင် စည်ပိုင်း ကြီးတလုံး မျောလာသည်ကို သူတို့မြင်ရသည်။ သံချောင်းရှိလျှင် ထွက် ဆယ်မည် မှုရဟု သူတို့ပြောမိကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရက်ပေါင်းများစွာ အစာရှာမထွက်ကြ။ သံချောင်း လုပ်ခဲ့သော လိပ်သားခြောက် ကျပ်တင်များ၊ သံချောင်းရှာထားခဲ့သည့် လိပ်ဥများ၊ သံချောင်းစိုက်ခဲ့သည့် ပိန်းဥများ၊ ငှက်ပျောသီးများ၊ သင်္ဘောသီးများကို စားကြသည်။

ဆောင်းရာသီတွင် တိရစ္ဆာန်များ မြေတွင်းအောင်း သလို သူတို့ နှစ်ဦးသည် ကျောက်ဂူထဲတွင်သာ အောင်းနေကြသည်။

"ကိုသံချောင်းသာရှိရင် ဒီအချိန်လောက်ဆို ထွက်ခွာလို့ ပင်လယ်ထဲ ရောက်နေကြပြီနော် ဦးလေး"

ချမြင့်က ပင်လယ်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်းပြောသည်။

"အေး"

ကိုစံရွှေက ပက်လက်လှန်၍ ကျောက်ဂူနံရံကိုကြည့်ကာ ငေးစား နေရာမှ ပြောသည်။

"ဘာလိုလိုနဲ့ ဒီကျွန်းမှာ လူနှစ်ယောက် သေသွားပြီနော်"

"သေတာချင်းတူပေမယ့် သေပုံချင်းတော့ ကွဲပါတယ် ချမြင့်။ ဦးဘရန်က တကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီးသေရတာ၊ လောဘကြောင့် သေရ တာ။ သံချောင်းက သူတပါးအတွက် အသက်စွန့်ရတာ။ သေပုံချင်း မတူကြပါဘူး"

"အစတုန်းက ကိုသံချောင်းသာမရှိရင် ကျွန်တော်တို့ ခုထိတောင် အသက်ရှင်ချင်မှ ရှင်မှာ"

"သေချာပါတယ်။ သံချောင်းမရှိခဲ့ရင် ငါ့ ဒီလောက် ကြာကြာ အသက်ဘယ်ရှင်နိုင်ပါ့မလဲ။ ငါ့ကိုသံချောင်းဟာ ရှာကျွေးခဲ့တာသိရဲ့။ ငါ့က ဘာများလုပ်တတ်လို့လဲ။ ငါ့ဟာ သံချောင်းထက်တော့ ပညာတွေ အများကြီးတတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ထန်းပင်မတက်နိုင်ဘူး၊ တောင်မတက် နိုင်ဘူး၊ တောမတိုးနိုင်ဘူး၊ လိပ်ဥမတူးတတ်ဘူး၊ ငမန်းမမျှားတတ်ဘူး၊ အစိမ်းမစားတတ်ဘူး။ တကယ့် အခက်အခဲကျတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အသက်ရှင်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ့ ဘာမှ မသိဘူး။ သံချောင်းဟာ ရှိတဲ့အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားတယ်၊ ရှိတဲ့ အခြေ အနေထဲက အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားတယ်၊ အပင်ပန်းခံတယ်၊ တက်ကြွတယ်၊ အားမာန်သတ္တိ ပြည့်ရှိတယ်။ သံချောင်းသာမရှိရင် ပင်လယ်ကြီးကိုဖြတ်ဖို့ စိတ်ကူး ဘယ်ပေါ်နိုင်ပါ့မလဲ"

"ကိုသံချောင်းသာရှိရင် တကယ်ဖြတ်မှာနော်"

ချမြင့်က မေးသည်။

www.burmeseclassic.com

"ဖြတ်မှာပေါ့။ သံချောင်းလို ပိုင်းဖြတ်မှုရှိတဲ့လူဟာ ဘာကိုမှ မကြောက်ဘူး။ ပိုင်းဖြတ်မှုရှိတဲ့လူဟာ အခက်အခဲကို မကြောက်ဘူး၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုကို မကြောက်ဘူး၊ အသက်စွန့်ရမှာကို မကြောက်ဘူး။ ဒါတွေကိုကျော်လွှားပြီးမှ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ကြမှာပဲ။ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်တခုကိုရောက်ဖို့ဆိုတာ အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားရမှာပဲ။ ပန်းတိုင်ကိုသွားရတယ်ဆိုတာ လရောင်အောက်မှာ လမ်းလျှောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဂီတာတီးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကဗျာရွတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရွှေငါး မွေးတာမဟုတ်ဘူး။ အပင်ပန်းခံရတာ၊ ဓားတောင်ကို ကျော်ရတာ၊ ပင်လယ်ကိုဖြတ်ရတာ၊ ဝမ်းနဲ့ သက်စွန့်ဆံဖျား သွားရတာ။ ပန်းတိုင် မရောက်ခင် ကျဆုံးသွားတဲ့ အခါတွေလဲ ရှိကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျဆုံးရတာချင်းအတူတူ၊ ကျရတာချင်းအတူတူ သံချောင်းရဲ့သေရပုံက လေးနက်ပါတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်"

ကိုနုရွှာက ထပ်ပိုင်ကာ ဝါးဆောင်မြစ်ဆုံကို ဆေးမှိုးထည့်၍ ကောက် ရွှာသည်။

"ဟုတ်တယ်နော် ဦးလေး၊ လူတွေဟာ အသက်ရှင်နေပုံချင်း တူကြပေမယ့် သေပုံချင်းတော့မတူကြဘူး။ ဥပမာ ဦးဘရန်နဲ့ သံချောင်း"

မြို့က လေးနက်စွာ တွေးတောနေရာက ပြောသည်။ ကိုနုရွှာက ခေါင်းငြိမ့်သည်။

"သေပုံချင်းလဲ မတူပါဘူး၊ အသက်ရှင်နေပုံချင်းလဲ မတူပါဘူး။ ဦး ထမင်းစားပြီး ဗိုက်ရွှဲသောက်နေကြတဲ့နောက် အပေါ်ယံအားဖြင့် တူတယ်လို့ ထင်ရတာပါ။ တကယ်က သေပုံချင်းလဲကွာတယ်၊ အသက်ရှင်နေပုံ ချင်းလဲကွာတယ်။ ဦးဘရန်က သူတယောက်ထဲအတွက် အသက်ရှင်တယ်၊ သူ့တကိုယ်ကောင်းကိုဘဲ ကြည့်တယ်။ သံချောင်းက ဒို့အားလုံးအတွက် ကြည့်တယ်၊ ဒို့အားလုံးအတွက် အသက်ရှင်တယ်။ အမြင်ပန်း ကြည့်

ရင်တော့ ဦးဘရန်ဟာ လူကုံထံကြီးပဲ။ တိုက်နဲ့ ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့ စက်တွေ တွေနဲ့။ ဒါပေမယ့် အတွင်းလှန်ကြည့်လိုက်တော့ လူတွေကို ခေါင်းပုံ ဖြတ်၊ မှောင်ခိုကုန်ကူး၊ မတရားသဖြင့် စီးပွားရှာ၊ ချမ်းသာ၊ အမြီး သသီးတွေကိုရုက်ပြီး။ ဒီတော့ ဘဝတလျှောက်လုံး ဒီလိုနေလာခဲ့တဲ့ လူဟာ လူတွေကို စာနာစိတ်၊ ဂရုဏာစိတ်၊ ထိုင်းပင်းစိတ်ဆိုလို နဲနဲမှ မရှိတော့ဘူး။ သူ့မှာ တကိုယ်ကောင်းစိတ်၊ လောဘစိတ်၊ လှည့်ကွက် နဲ့ ဖြတ်လမ်းလိုက်ချင်တဲ့စိတ်ဘဲ ရှိတော့တယ်"

"သံချောင်းကတော့"

"သံချောင်းကတော့ ရှင်းပါတယ်။ သံချောင်းဘဝဟာ မှတ်ိုးမသား။ အဖေက အမေ့ကျင့်ပြီး အသတ်ခံသွားရတယ်။ စားရာမရှိဘူး၊ နေစရာ မရှိဘူး။ လူမှုန်းသိတွေ့လောက်တဲ့ဘက ကျွဲကျောင်း၊ ရေရောင်း၊ တံငါ လုပ်၊ ကူလီလုပ်၊ စက်လှေထိုက်နဲ့ ထမင်းကလေးတလုပ် စားရပါမယ့် အရေး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ အနိုင်ခံခဲ့ရတယ်၊ အစော်ကား ခံခဲ့ရတယ်၊ အနိုင်ကျင့် ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီနေ့ဘဲ ယှဉ်ကြည့်ပါလေ။ မင်းတို့ ငါတို့လိမ်နဲ့ အဆင်မပြေတာ၊ စိတ်ညစ်ရတာ၊ စားမနဲ့ ကျရတာတွေ ဟာ သံချောင်းရဲ့ အခက်အခဲတွေနဲ့စာရင် ကလေးကစားစရာလောက်ဘဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းတို့က နံပတ်ဒိုး ရှုစရာမရှိလို့ စိတ်ဒုက္ခရောက် နေချိန်မှာ သံချောင်းအဖို့ ထမင်းတလုပ်စားဖို့ မနဲလုပ်နေရတယ်။ မင်းက တပေကျွဲကျလို့ စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ သံချောင်းက ကျောင်းနေဖို့ တောင် စိတ်မကူးနိုင်တော့ဘူး။ မင်းက မိတ္တူးနေရလို့ စိတ်ညစ်နေ ချိန်မှာ သံချောင်းမှာ မိတ္တူးတောင် ခေါင်းစရာမရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ မင်းတို့ ငါတို့ စိတ်ညစ်ရတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာတွေဟာ သံချောင်း ဆင်းရဲရတာ၊ စိတ်ညစ်ရတာတွေနဲ့စာရင် ဘာမှ မပြောပလောက်ဘူး။ ခက်တာက လူတွေဟာ သွားနိုင်သွားရင် လမ်းတလေးခေါ်က လှုပ်စိုင်

www.burmeseclassic.com

သွားရင် ဘဝဆုံးပြီ၊ လှလှပပဖြစ်ချင်ကြပြီး စိတ်ညစ်ကြ၊ ငိုနေကြ၊ သောကရောက်ကြ၊ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေကြတယ်။ ကြံကြံခံဘို့၊ ရုန်းကန်ဘို့၊ ကျော်လွှားဘို့ စိတ်မကူးကြတော့ဘူး”

ကိုနွယ်က ဆေးတံကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုသာ စိတ်ပျက်ကြတာမို့ အားလျော့ကြတာမို့ဆိုရင် သံချောင်း ဘဝက ဘာအသက်ရှင်ဘို့ ကျန်တော့လို့လဲ။ ဒါပေမယ့် သံချောင်းက စိတ်မပျက်ဘူး၊ မိုးမိုးမြှောက်မြှောက် ကြီးလာတယ်။ သူ့ဘဝကို သူချစ်တယ်၊ နိုင်အောင် ရုန်းကန်တယ်။ ဘာမှမရှိတဲ့ ဗီကျွန်းကလေးပေါ်မှာတောင် သံချောင်းဟာ အသက်ရှင်လို့ ဖြစ်အောင်လုပ်တယ်၊ သဘာဝ အခက် အခဲတွေကို ကျော်လွှားတယ်၊ ငှက်ကို ရှာကျွေးတယ်။ ငါသင်ခါတယ်၊ သူ့ကိုယ်၌က အကိုနဲ့၊ အမေကာနဲ့၊ အဖြေကောင်းဘဝက လာခဲ့ ရတော့ သံချောင်းဟာ ငှက်ကို ငုံ့ညွှာသလို သူ့လို ဘဝတူတွေကိုလဲ ငုံ့ညွှာမှာဘဲ၊ စာနာစိတ်ရှိမှာဘဲ”

“ဦးလေးပြောတာ ဟုတ်တယ်” ခင်မြင့်က ပြောသည်။ “ကျွန်တော် တို့တွေ စိတ်ညစ်ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သံချောင်းရဲ့ ဘဝနဲ့စာရင် ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ တနည်းတော့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ကောင်းပါတယ်။ စက်လှေပျက်ပြီး ဗီကျွန်းပေါ်ကို ရောက်တာဟာ ကျွန်တော်တို့ အိမ် ပြန်ပြတ်သွားပြီ။ မပြတ်ချင်လို့ မရတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ်သံချောင်း ဆီကလဲ သင်ခန်းစာတွေအများကြီးရလိုက်တယ်။ အပင်ပန်းခံလိုတဲ့စိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်၊ အခက်အခဲကို တွန်းလှန်ချင်တဲ့စိတ်၊ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မလျှော့ချင်တဲ့စိတ်တွေ ရလိုက်တယ်။ ရန်ကုန်မှာသာ ဆိုရင် ကျွန် တော်လဲ ခုလို အိမ်ပြန်ပြတ်ချင်မှ ပြတ်မှာ၊ အခက်အခဲကိုကျော်လွှားခဲ့တဲ့ သတ္တိမျိုး၊ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်တဲ့ စိတ်မျိုး ပေါ်ချင်မှပေါ်မှာ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် အားအားရှိတိုင်း သံချောင်း၊ အကြောင်းကို ပြော ကြသည်။ သံချောင်းကို အမှတ်ရကြသည်။ လွမ်းကြသည်။

သို့ရာတွင် သံချောင်းကို အမှတ်ရနေရုံ၊ လွမ်းနေရုံနှင့်မပြီး။

သူတို့သည် သံချောင်းလို လှုပ်ရှားရမည်။ သံချောင်းလို လှုပ်ရှား ရန် သူတို့ဘဝက တောင်းဆိုနေပြီ။ သူတို့တွင် လိပ်ဥမရှိတော့၊ လိပ် သားခြောက်မရှိတော့၊ ငန်းခြောက် မရှိတော့။

ချောင်း ထက်ကာ ကျောက်စောင်း ကျောက်စွန်းတို့ဖြင့် ချွန်မြလျက် ရှိသည့် ကျောက်ဆောင်မြင့်ကြီးကို ဖြတ်ကာ လိပ်သောင်သို့ သွားရ သည်။ ကျဲကျဲတောက် ပူပြင်းသော နေရောင် အောက်တွင် ခရီးရှာ ရသည်။ ကျောက်ဆောင် ကြားက မဲမှောင်သော ချောင်းတွင် ခရု ငုပ်ရသည်။ လေတွင် အရက်မူးသူကဲ့သို့ ယိမ်းထိုးလျက်ရှိသည့် အုန်းပင် ထိပ်များသို့တက်ကာ အုန်းသီး ခူးရသည်။ ကြိမ်ရှာ၊ ကြခတ်ရှာ၊ အလုပ်လေးများများကြားသို့ တို့ရေ့က မှုန်ချိုးခြင်း၊ မီးမွှေးခြင်း၊ ခွတ် လိုက်ခြင်း စသည့် အလုပ်များကို လုပ်ရသည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဝါးခွန် ကလေးများဖြင့် သံချောင်း မီးတင် ရှိနေသည့် တောင်စောင်းတွင် တောင်ယာခုတ်ရသည်။ သံချောင်း ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့သော မီး ပြိမ်းမသွား စေရန် တောများကို အသေအချာ ရှာရသည်။

သည်ကြားထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် လိပ်သောင်ကမ်းပြန်အလာ ‘ရွှေရှင် ဆို့’ ကမ်းပါးထိပ်တွင် နားကြသည်။ အမွေလေက တိုက်နေသည်။ အရွှေလေပြိုင်ခြင်း၌ နည်းနည်းတော့ ထန်သည်။

‘ရွှေရှင်ဆို့’ ကမ်းပါးတွင်နား၍ တစေရတာမှာ ထိုင်လိုက်ရသည် ဆိုလျှင် အမောပြေသွားပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကမ်းပါးထိပ်က ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ ထိုင်မေ့နေသွားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

"ဦးလေး၊ ဦးလေး၊ ထ ထ။ သင်းဘော၊ သင်းဘော"

ခံမြင့်၏ လှုပ်နှိုးသဖြင့် ကိုနန္ဒာ နိုးလာသည်။ နံနက် ဝေလီဝေလင်း လိပ်တက်ချိန်က ထွက်သွားသော သူတို့'ရွှေရင်ဆို'ကမ်းပါးပေါ် အိပ်၍ တခရေးနိုးတော့ မွန်းတည့်လုပြီ။

ကိုနန္ဒာက ကမန်းကတန်းထကာ မျက်လုံးကို ပွတ်သည်။
"ဦးလေး၊ သင်းဘောကြီး၊ သင်းဘောကြီး"
ခံမြင့်က ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ရင်း အော်သည်။
"ဟေ"

ကိုနန္ဒာသည်တော့မှ အိပ်မက် မက်နေခြင်းမဟုတ်ကြောင်းသိသည်။ ခံမြင့်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ပင်လယ်ကြီးထဲတွင် မှုံဝေသွားလောက် မှုန်ဝေသော သင်းဘော တစင်းကို မြင်ရသည်။

"ဒီဘက်ကို ချဉ်းလာနေတာဗျ"

ကိုနန္ဒာ သေသေချာချာ ကြည့်တော့ ခံမြင့် ပြောသည့် အတိုင်း သင်းဘောက သူတို့ကျွန်းဘက်သို့ ဦးလှည့် ထားသည်။ 'ရွှေရင်ဆို' ကမ်းပါးထိပ်က မျက်ကြည့်နေရင်း သင်းဘောသည် တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်။ သင်းဘော၏ အရောင် အသွေးကို မြင်ရပြီ။ သင်းဘောက သိပ်မကြီး။ ခပ်သေးသေး ဖြစ်သည်။ သင်းဘောက ကမ်းနှင့် တမိုင်ကွာလောက်မှာ ကျောက်ချသည်။ ပြာလှောင်သော ရေပြင်ပေါ်တွင် ဘဲတကောင် မျောနေသည်နှင့် တူသည်။

ခံမြင့်က ဝမ်းသာအားရ အော်ကာ လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ပြသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အသံကုန်အော်သည်။

သူတို့ ကြည့်နေစဉ် သင်းဘော ပေါ်မှ အသက်ကယ်လှေတစင်း ကျလာကာ ကမ်းပါးဘက်သို့ လှော်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ လှေပေါ်တွင် လူဆယ်ယောက်ခန့် ရှိမည်ထင်သည်။

သေချာပြီ။ သင်းဘောသည် သည်ကျွန်းသို့ လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်ကယ်လှေက ခရီးတဝက်လောက်အထိ ရောက်လာပြီ။

သည်တော့ ကိုနန္ဒာနှင့် ခံမြင့်'ရွှေရင်ဆို' ကမ်းပါးပေါ်မှ ခုန်သုတ်သုတ် ဆင်းကြသည်။ ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့သြခြင်းတို့ကြောင့် လက်တွေခြေတွေ တုန်နေသည်။ ကမ်းပါးမှအဆင်း ချော်ကျမည်ရှိ၍ ကိုနန္ဒာက ခံမြင့်ကို မကြာခဏ သတိပေးရသည်။

ကမ်းပါးအောက်ခြေ ရောက်တော့ ကျောက်ဆောင်ပြင်ကို ဖြတ်ရမည်၊ ကျောက်ဆောင်ပြင် ပြီးလျှင် သောင်ပြင်ကို ဖြတ်ရမည်။

ကမ်းပါးအောက် ရောက်သည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဆောင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ပြေး ကြသည်။ သည်ကျောက်ဆောင် ပြင်က ရေစောင်းတိုက်ထားသဖြင့် တချို့နေရာများတွင် ကျောက်ဆောင်ကြီးများသည် ဒေန်းလှွယ်ကြီးများလို ဖြစ်နေသည်။ တချို့ ကျောက်တုံးကြီးတွေက ချောနေသည်။ တချို့ကျောက်တုံးကြီးတွေက ကျားလျှာတွေ ဖိုက်ထားသည့်နှယ် ကျောက်ချွန်တွေ ထွက်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ဆူး၊ ကျောက်ချောတွေကို သည်လောက် မြန်မြန်ဖြင့် မည်သို့ကျော်ဖြတ် ပြေးလွှားလာခဲ့သည်ကို စဉ်းစား၍မရ။

သောင်စပ်သို့ ရောက်လာ ကြတော့ ပန်းရွှေရောင်ပေါ် ပြေး၍ သလို အတား အဆီးမရှိ၊ အထစ်အငေါ့မရှိ၊ ဖုန်းပြေးဆင်းလာကြသည်။
သည်အချိန်တွင် လှေက ရေစပ်မှာ တိုးဆိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရလေပေါက လူတွေက သေနတ်များဖြင့် ချိန်ကာ တံ့တာတော့ ဆော် ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နားမဝင်။ မည်သည်ကို ဆော်နေမှန်း မသိ။

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ဆော်သံဖြင့် သူတို့နားတွင် ဆူညံနေသည်။ လှိုင်းသံ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဆော်သံ၊ ရလေပေါက လူများ၏ ဆော်သံ များ ရောထွေးနေသည်။

သောင်စပ်ရောက်၍ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်တော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်ကြသည်။

ရလေပေါက လူများကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို အထူးအဆန်း သဖွယ် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ အဝတ်အစားက စုတ်ပြတ် နေပြီ။ ဆံပင်တွေက ကျောပေါ်ရောက်နေပြီ။ ကိုယ်တွင် အင်္ကျီမပါ။ အသား တွေက နေလောင်လောက်ကြောင့် မဲနေပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်များက အရိုးပေါ် အရေတင်နေပြီ။

လူမှိုင်းတောသား၊ လူဆိုးလေလား၊ လူကောင်းလေလော ဆိုသည်ကို ရလေပေါက လူများ အကဲခတ်ကြဟန်တူသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ရလေပေါက လူများကို အထူး အဆန်း သဖွယ်ကြည့်နေမိသည်။ စင်စစ် ရလေပေါက လူများက ထူးထူး ဆန်း ဆန်း အဝတ်အစား၊ ထူးထူး ဆန်းဆန်း အသွင်အပြင်များ ရှိနေ၍ မဟုတ်။ သာမန်အဝတ်အစား၊ သာမန် အပြင်အဆင် မျှသာ ရှိသည်။ သူတို့မျက်စိတွင် ထူးဆန်းနေကြခြင်းမှာ အဝတ်အစားနှင့် အသွင်အပြင် များကို ကာလအတန်ကြာ မမြင်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရလေပေါက လူတွေက စကားတွေ ပြောနေသည်။ မေးခွန်းတွေ မေးသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မကြား။

“ဟော ကိုရိုးထွန်း၊ ဟော ရဲမြင့်”

ရင်းနှီးသည့် အသံတသံကို ကြားလိုက်ရပြီး လူတယောက် သူ့ကို လာဖက်သည်။

“ကိုဇော်ဝင်း”

ကိုနန္ဒသည် သူ့ပခုံးကို ဖက်လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ ကျလာ သည်။ ရဲမြင့်က ကိုဇော်ဝင်းကို ဝင်ဖက်သည်။ သူက မျက်ရည်ကျသည့် မျှသာမက အသံထွက်အောင် ငိုသည်။ ကလေး တယောက် စွန့်စွန့် စားစား အလုပ်တခုကိုလုပ်ရပြီးနောက် အောင်မြင်သွားသော အခါ ငြိမ်းသာခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ကြောင့် ငိုပုံမျိုးနှင့်တူသည်။

ကိုနန္ဒက အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြသည်။ သို့ရာတွင် အကျနအစင် စီကာပတ်ကုံး ပြောနိုင်သည်မဟုတ်။ စိတ်ထဲရှိရာ၊ ပါးစပ်ထဲပေါ်ရာ ပြောခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းတို့က ဝင်မေးသည့်အခါမေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အကောက်ခွန်ကလူတွေနဲ့ ဆိပ်ကမ်းတွေမှာပေါင်း ပြီး မှောင်ခိုစက်လှေတွေကို လိုက်ဖမ်းရင်း ဒီဘက်ရောက်လာတာ။ မနေ့ညကတဲက ဒီကျွန်းနားမှာရှိတယ်။ မနေ့ညက မီးမြင်ရတယ်။ ဒီနေ့မနက်ကျတော့လဲ သစ်ပင်ထိပ်မှာ အဝတ်လိုလို ဘာလိုလို လှမ်းတွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကမ်းတက်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ဝင်လာကြတာ”

ကိုဇော်ဝင်းတို့ အစီအစဉ်က ကျွန်းရောက်သည့်တွေ့တွေ့ တည ဆိပ်မည်။ ထိပ်သောင်သို့တက်၍ ထိပ်ဥပလေးအား၊ ခမှာကလေးအား၊

www.burmeseclassic.com

ထုန့်ပေါင်ကလေးအစ ရှာဦးမည်။ “ထုန့်ရှည်ကလေးအစ ပေါက်ဦးမည်။ နံနက်စောစောတွင် အားဝယ်သို့ပြန်ထွက်မည်”ဟု ဆိုသည်။

ညနေတွင် ကျွန်းကိုတပတ်ပတ်၍ သင်္ဘောသို့ပြန်ကြသည်။ ခဲမြင့်က ခရုခွံ ကျောက်၊ ဆီးဒီးတောက်ပန်း၊ ဆက်သွားရှုပန်း၊ ပင်လယ်ကာရွန်းနှင့် တောပန်းမျိုးများကို တပွေ့ကြီးယူလာသည်။

ထိုညနေက ကိုနန့်နှင့် ခဲမြင့် တညလုံးမအိပ်။ အိပ်၍လည်းမရ။ ရင်တွေက အခုန်မြန်နေသည်။ ကိုဇော်ဝင်းနှင့် တညလုံး စကားပြောကြသည်။

ကိုဇော်ဝင်းက စက်လေ့လာခဲ့သည့်သတင်းကိုကြားကြောင်း၊ လုံးစ အစအနရှာမရကြောင်း၊ ကိုနန့်၊ တင်ထွန်းအောင်နှင့် ခဲမြင့်တို့ အိမ်များမှ အားဝယ်သို့လိုက်လာကြကြောင်း၊ အိမ်များက သူတို့အတွက် သေပြီဟုသတ်မှတ်ပြီးကြောင်း၊ သွယ်၊ မျိုးသန့်နှင့် ဝင်းဝင်းတို့ ငိုကြသည့် အကြောင်းများအားလုံးကို ပြောပြသည်။ ခဲမြင့်တယောက် နံပတ်ဆိုး ဖြစ်သွား၍ ဝမ်းသာကြောင်း၊ ခဲမြင့် နံပတ်ဆိုးပြက်ပုံကို အရာဝန် များအား ပြောပြသင့်ကြောင်း၊ နံပါတ်ဆိုးဖြစ်စေသည့်နည်းမှာ အလုပ် ကြမ်းလုပ်ခြင်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းခံရန်လေ့ကျင့်ခြင်း၊ ပိုင်းဖြတ်မှုရှိခြင်း စသည့်တို့ဖြစ်မည်ထင်ကြောင်းဖြင့် ရယ်စရာ၍ပြောပြသည်။

အရှေ့ဘက်ပင်လယ်မှ အရုဏ် နီပျို့လာပြီ။

သင်္ဘောလည်းထွက်တော့မည်။ သည်တော့မှ သူတို့စကားဝိုင်းကို ရုပ်သိမ်းကြသည်။ ခဏကြာတော့ သင်္ဘောစက်ခန်းက အသံမြည် လာပြီ။ သင်္ဘောစက်သံကိုကြားရတော့ သံချောင်းကို အမှတ်ရသည်။ သံချောင်းတယောက် ပြန်မပါလာတော့ပြီ။ ပင်လယ်တွင် ကျင်လည်

ခဲ့သော သံချောင်း၊ ပင်လယ်ကိုချစ်သော သံချောင်းသည် ပင်လယ်မှာ နေရစ်ခဲ့ပြီ။

အရှေ့က နေဝန်းနီနီတ် ရောင်ခြည်နုများသည် ပင်လယ်လှိုင်းများ များပေါ်သို့ ဖြာကျလာကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တဖြည်းဖြည်းဝေးရွှေ့သောကျွန်းကို ငေး ကြည့်ကြသည်။ မှည့်ရှေ့ရှေ့ကျွန်းသည် နံနက်ခင်း နေခြည်တွင် လင်းပိုင်ကြီးတကောင် ရေပေါ်တက်၍ နေစာလှုံနေသည့်နှင့်တူသည်။

ချွေးသာကောင် ထိုးချိတ်လိုက်သလို ခဲမြင့်က တချက်မျှကိုက်ရှိုက်လိုက် သည်။ ကိုနန့်က မျက်ရည်ဝေ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ခဲမြင့်ကို ကြည့်ကြည့်သည်။ မငိုနဲ့ အားမငယ်နှင့်။ သည်အချိန်မျိုးတွင် ခဲမြင့် ငိုမည်။ သည်အချိန်တွင်ငိုခြင်းသည် သဘာဝကျသည်။ ငိုပြီးသော် ရင်ပေါ့သွားမည်။ ကျေနပ်သွားမည်။ သည်နောက် အားပြည့်လာမည်။ ပူဆွေးခြင်းကို ခွန်အားအဖြစ် ပြောင်းရာတွင် မျက်ရည်များသည် ဓာတ်အားပြောင်းစက်ဖြစ်သည်။

ခဏကြာလျှင် ခဲမြင့် အငိုရပ်သွားသည်။ မျက်ရည်တို့ခန်းခြောက်စ ပြီသော သူ့မျက်လုံးများ၌ တည်ငြိမ်လေးနက်သော ဘူ့အတွေးများ သည် အစိုးထင်နေကြသည်။

ခဲမြင့်လက်တွင် ဆက်သွားရှုပန်း၊ ဆီးဒီးတောက်ပန်း၊ ပင်လယ်ကာရွန်း ပင် စသည့် တောပန်းမျိုးများကို စွေးထားသည့် ပန်းစည်းတစည်းကို ကိုင်ထားသည်။ ဆက်သွားရှုကတော့ ဆီးဒီးတောက်ပန်းကမ်းပီး။

သင်္ဘောအရှိန်မြင့်လာပြီ။ ခဲမြင့်က လက်ထဲကပန်းစည်းကို ပင်လယ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပန်းစည်းသည် လှိုင်းစီးကာ အဝေးသို့ရောက်သွား သည်။

“နေရစ်ခဲ့ပေတော့ သံချောင်းရေ။ ဒီပန်းစည်းကလေးနဲ့ မင်းဖိတ်ခဲ့ သော မီးကုန်းကိုဝိုင်းအောက်က ပင်လယ်ပြင်တနေရာမှာတော့ ပေါင်း

www.burmeseclassic.com

ဆိုမိကြမှာပါ။ ဆင်းရဲပင်ပန်းခံခဲ့တဲ့၊ မပျော်မခံတဲ့၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာလဲ ဒီ့ရှင်သမှာ တိန်းဆောင်းနေမှာပါ။ မင်းပျော်တယ်ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ နေရစ်ခဲ့ပေတော့တော့"

ကိုစန္ဒာက မိတ်ဆွေကဆိုရင်း ချောင်းကိုကြည့်သည်။ ပန်းခွေကလေးက ဝေ့၍ ဝေ့၍ မှုန်၍ မှုန်၍ သွားပြီ။

ပင်လယ်ကိုချစ်သော သံချောင်း ပင်လယ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

သံချောင်းက ပင်လယ်အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာကျန်ရစ်ခဲ့ရှိနိုင်၍ သူတို့က ပင်လယ်ကိုချစ်နေကြပြီး သူတို့၌ ဆွေမျိုးမိဘရှိသည်။ နားခနရာရှိသည်။ ချစ်သူရှိသည်။ ဆုံးရှုံးစရာတွေရှိသည်။

သံချောင်းက ဘာမှမရှိ။ ဆွေမျိုးမရှိ။ မိဘမရှိ။ နားခနရာမရှိ။ ချစ်သူမရှိ။ သံချောင်းတွင် ဆုံးရှုံးစရာဟိုရှိ နှောင်ကြိုးများမှအစ အခြား ဘာမှမရှိ။

မြသန်းတင့်

"မေဝတ္ထုကို ဖတ်ရသည်မှာ ဒွန်ပိန်အရာကို သောက်လိုက်ရသည်နှင့် တူလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့အရသာမှာ အခြားအစာအာဟာရများလို ခါချဉ်း-ခါချဉ်း မဟုတ်ဘဲ ကဲ့ကဲ့ မိုန်းကာနဲ့ပိန်းကာနဲ့ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်..." ဟု ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်ဟောင်း သခင်ပေါ်နိန်းက အမှာ ပြုထားပေသည်။

တချိန်ကခေတ်ပန်းစားခဲ့သော
"လေနုအေးသည် တချွဲချွဲနေ့စနေဆဲ..." စသော တေးလိုး
အလှအပ အသစ်အဆန်းကလေးများကိုသီကုံး၍
တမူထူးခြား ကျော်ကြားလာခဲ့သော

ဒဂုန်တာရာ၏

မေ

* ကောလိပ်ကျောင်းသူကလေးမေ
* ကျောင်းထွက်ပြီး လူကုံထံလောကတွင်းသို့ တိုးဝင်ခဲ့သောမေ
* လူကုံထံလောကကို နားမလည်-အကဲမခတ်တတ်သောမေ
* လူကုံထံလောက၏ အရှုပ်ဇာတ် ဝဲဩဃသံတွင်းအဝဆုံးနစ်မြုပ်သွားရသောမေ။

နောက်ဆုံးတော့ မေသည် ...အကောင်းကိုရှာ၏၊ အကောင်းကား မရှိတော့ပြီ....။

တအုပ် ၃-ကျပ်　　　နိုဝင်ဘာ ၁၅-ရက်ထွက်မည်။

www.burmeseclassic.com